

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Μία γυναίκα που ξέρε να φλυαρή χωρίς να ένοχλη.

ΤΟ ΤΑΛΑΝΤΟ ΚΑΝΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Κοζερί της εβδομάδος

Η είδηση κάθε τόσο επαναλαμβάνεται. Πάντα δε πηγή της είδησης η Αμερική. Από το Λος Άντζελες έρχεται τώρα το μήνυμα. Τέλος του γεροντοκορισμού. Δε θα μένουν πια κορίτσια στο ράφι. Δεν θα υπάρχουν λόγοι να μένουν. Γιατί, βλέπετε, εκείνες που δεν παντρεύονται, δεν είναι οι άσχημες, οι άπαισθητες, οι αποκρουστικές. Ποσα κορίτσια, που όταν τα βλέπετε σκέπτεσθε ότι δεν πρόκειται να αναστείλουν γι' αυτά τα μέρα του γάμου, κι' όμως μοσχοπαντρεύονται, και πόσα που ενώ διαθέτουν όλα τα χαρίσματα και λέτε ότι θα γίνουν ανάρπαστα, σταφιδιάζουν στην αναμονή. Κάτι πρέπει να συμβαίνει. Κάποιο μυστικό που δεν είναι κοινό κτήμα των κοριτσιών. Αυτό το μυστικό υπόσχεται να διδάξει το «Αμερικανικόν Ίνστιτούτον Οικογενειακών Σχέσεων» με τη «Σχολή Γάμου» που ίδρυσε στο Λος Άντζελες. Σκοπός της σχολής είναι να μαθαίνει στις γυναίκες να βρίσκουν σύζυγο. Και φαίνεται ότι η συρροή είναι τέτοια, ώστε να μη γίνονται πια δεκτές άλλες μαθήτριες.

Θα ήταν, αλήθεια, πολύ ενδιαφέρον να ξέραμε το αναλυτικό πρόγραμμα, το σύστημα της διδασκαλίας και τις φροντιστηριακές ασκήσεις της νέας αυτής σχολής. Οι πληροφορίες που μεταδίδει το σχετικό τηλεγράφημα είναι πολύ περιορισμένες. Είδικοι καθηγητές διδάσκουν στις μαθήτρίες τους πώς πρέπει να τύνωνται, πώς να βάφονται, τι να κάνουν για να γνωριστούν, για να διατηρήσουν τη γνωριμία, για να προκαλέσουν μια πρόταση γάμου.

Από τα κύρια μαθήματα, φαντάζομαι, ότι θα είναι και η διδασκαλία κοινωνικού θάρρους, κι' και το μάθημα αυτό χρειάζεται περισσότερο στους άντρες παρά στις γυναίκες.

Αλλά και τα τομήματα κορίτσια θα μπορούσαν να διδαχθούν πώς να βοηθήσουν τα δειλά αγόρια στο να αναλάβουν πρωτοβουλίες που νεκρώνονται κάτω από τη σκιά της ατολμίας τους.

Πόσες περιπτώσεις που ένας σύνδεσμος, ο οποίος θα έφτανε στο γάμο, ματαιώνεται από αδεξιότητα και από δειλία του νέου ή της νέας, ή και των δυο μαζί.

Μιλούμε περισσότερο από όσο πρέπει για θράσος, για θάρρος, για αυθάδεια, για κορίτσια και αγόρια, που δε δειλιάζουν εμπρός σε τίποτα. Λέμε, δηλαδή, αυτό που βλέπουμε: Τη φωτοαγώγημένη προθήκη στην οποία είναι τοποθετημένη η ανάδεια. Τη δειλία που να τη δότε, Κρυμμένη αυτή στη σκιά, δε δίνει σημαία της υπαρέξεως της. Πρέπει να φαίνεται για να τη συναντήσετε. Και τότε θα βεβαιωθείτε, ότι οι συνσταλμένοι και οι συνσταλμένες είναι πολύ περισσότεροι στην πραγματικότητα από ό,τι φατάνε.

Ψάχνοντας όμως για τους δειλούς, απομακρυνθήκαμε από τη σχολή γάμου που είναι το σημερινό μας θέμα. Μαθήματα γοητείας, κομψότητας και χάριτος υπόσχεται το σχολείο. Πώς να κινή ένα κορίτσι την προσοχή; πώς να γίνεται ενδιαφέρον; πώς να προβάλλει μια γνωριμία; πώς να θεραπεύει ένα σύνδεσμο; πώς να αποβάλλει το σχολαστικισμό, χωρίς να αποβάλει και τη σοβαρότητα. Πώς να συνδυάζει τη σεμνότητα και τη χαρι; πώς να είναι αλλέγκρο χωρίς να είναι ξετσιπωτό; πώς να παίζει με τη φωτιά χωρίς να καίεται; πώς να μη γίνεται δυσάρεστο σ' εκείνον που την πολιορκεί, αλλά συγχρόνως να μην κάνει παραχωρήσεις που θα ζημιωναν την υπόληψή της.

Λένε, ότι οι γυναίκες που είναι ευχάριστες στους άντρες, α- νήκουν, κατά κανόνα, στην κατηγορία των ελαφρών γυναικών. Όσο τιδ σοβαρή ή γυναίκα και η κοπέλλα, τόσο ο άντρας αισθάνεται

περισσότερο δυσάρεστο. Άλλα τότε στις ελαφρές πρέπει να νήκη ή επιτυχία; Δεν υπάρχει άρα γε τρόπος που να συνδυασθούν οι δυο ιδιότητες, και η ευχάριστη να γίνει συγχρόνως και σοβαρή; Είναι απαραίτητο η γυναίκα που σάς δίνει τη χαρά να είναι μειωμένη ήθικα γυναίκα; Όχι, βέβαια.

Αλλά είναι και τόσο σπάνιο να κρατηθώ το μέτρο και η ισορροπία ανάμεσα στις δυο καταστάσεις... Ίδιως σ' εμάς εδώ, που είμαστε καθυστερημένοι σ' αυτό το σημείο. Ή θα πείτε πάνω σε μια άχαρη σοβαρότητα που σάς παγώνει, ή θα πείτε σε μια ελαφρότητα που είναι δείγμα χαλαρωμένων ήθων. Την επιφανειακή ελαφρότητα που έχει για υπόκρυψα τη σοβαρότητα, δεν την συναντάτε εύκολα. Χαρά Θεού, αλήθεια, για όποιον επιτύχει αυτή τη γυναίκα. Το κέφι, το μπρίο, την ευθυμη διάθεση, την πικάντικη μάσκα, τη γυναίκα που κεντρίζει την όρεξη, που ξέρε να γίνεται ενδιαφέρουσα, που δε σάς αφήνει να κουραστήτε και συγχρόνως τη γυναίκα στην οποία μπορείτε να βασισθείτε. Μία γυναίκα που ξέρε να φλυαρή χωρίς να ένοχλη εκείνον που την ακούει.

Μεγάλη υπόθεση και η φλυαρία να κόβει και να ράβει η γλωσσίτσα να πηδά εδώ κι' εκεί να μη αφήνει κανά, να γεμίζει τις ώρες που άνοιξε η διάθεσή του άντρα. Δεν είναι όσο εύκολο νομίζετε. Γιατί και άνοησίες αν λέτε, χρειάζεται τέχνη για να μη γίνονται οι άνοησίες αυτές σ' όποιον τις ακούει, άναρες ή δυσάρεστες.

Δώστε μου — αναφωνεί ο ήρωας ενός ισπανικού μυθιστορήματος — τη φλύαρη, τη σκερτσάζα, την έξυπνη, τη ζωηρή, την εμπρηστική, την παιχνιδιάρη, τη γυναίκα που κάποτε γίνεται γάτα κοκέτικη, που ακκίζεται και σάς φεύγει από τα χέρια, και τότε γίνεται αρνάκι που υποτάσσεται στη φωνή του ποιμένα του. Δώστε μου μία τέτοια γυναίκα και μου δίνετε τον παραδεισο.

Θα δώσω όμως τον τύπο της γυναίκας αυτής η «Σχολή Γάμου» του Λος Άντζελες; Αμφιβάλλω πολύ. Θα διδαχθούν, φυσικά, οι μαθήτριες τη θεωρία της γοητείας. Και θα πάρουν ίσως και άριστα στις εξετάσεις τους. Ή απόστασι όμως που χωρίζει στα έρωτικά θέματα τη θεωρία από την πράξη, είναι τεράστια.

Σπουδαίοντα ποιητική, μαθαίνεις όλες τις σχολές και όλες τις τεχνοτροπίες της στιχουργίας. Ποιητής, όμως, αν δεν είσαι γεννημένος, δεν γίνεσαι. Το ταλάντο κάνει τον ποιητή και τη γυναίκα. Το ότι η φύσι σε κατατάσσει στα θηλυκά ή στα αρσενικά, είναι ένα γεγονός που δεν έχει καμμία σχέση με την πραγματική θηλυκότητα της γυναίκας. Ούτε η ομορφιά αποτελεί στοιχείο της επιτυχίας της. Ή άχαρη ομορφιά βγαίνει πάντα ήττημένη στον αγώνα της με τη χαριτωμένη άσχημη.

Υπάρχουν άσχημες... καλλονές, όπως υπάρχουν κι' αντιπαθεσάτες ωραίες. Τη μοίρα της γυναίκας δεν τη διαγράφει η ομορφιά και η άσχημία. Στην εποχή μας, μάλιστα, που δίνει περισσότερο σημασία στον τύπο παρά στη γεωμετρική συμμετρία και αρμονία των χαρακτηριστικών, η ομορφιά είναι ο τελευταίος παράγοντας της επιτυχίας. Εκείνο που κυριαρχεί είναι το τίποτα, ο «κάερας», η προσωπικότητα, οι ασύλληπτοι και αστάθμητοι παράγοντες που πλάθουν τα σύνολα και δίνουν στο κάθε πλάσμα την ιδιαίτερη σφραγίδα του.

Αναρωτιέται όμως κανείς αν αυτά όλα μαθαίνονται στα σχολεία, ή αν δεν είναι έμφυτα σε γυναίκες και άντρες, που έρχονται ο καθένας τους στη ζωή άλλοτε προικισμένος και άλλοτε άδικη- μένος από τη φύσι του.

Π. ΠΑΛΛΙΟΛΟΓΟΣ

ΓΥΜΝΕΣ ΧΟΡΕΥΤΡΙΕΣ

— Φέρε μου γρήγορα έναν άνεμιστήρα... Μ' έπιασε πυρετός!...

— Δεν έχετε δική, κυρία! Άρ- κεί να βγείτε μία φορά περίπατο με βροχή και το καπέλλο σας θα γίνει πάλι σαν καινούργιο!...

Ό ο ρ α φ τ η ς : Συμφωνώ, ότι το πανταλόνι είναι λίγο μακρύ. Άς δοκιμάσουμε όμως και το σακάκι!...

ΣΤΑ λεωφορεία καμμία φο- ρά συμπίπτει να πέφτουν μαζεμένα τα «ελευθέρας» — οι επιβάται, δηλαδή, που διαθέτουν δελτίο ελευθέρας κυκλοφορίας και συνεπώς δεν πληρώνουν εισιτήριο.

—Το εισιτήριό σας, λέει ο εισπράκτορας σ' έναν απ' αυτούς στο λεωφορείο της Καλλιθέας.

—Ελευθέρας, λέει ο επι-βάτης.

—Ο εισπράκτορας απευθύ- νεται σ'ε δεύτερο.

—Ελευθέρας! απαντά κι' ο δεύτερος.

—Ο εισπράκτορας απευθύ- νεται σ'ε τρίτον επιβάτη.

—Ελευθέρας! απαντά κι' αυτός.

—Νά το δώ! λέει στον

τρίτο επιβάτη ο εισπράκτο- ρας.

—Εκείνος, όμως, νευριά- ζει.

—Καλά στους δυο προη- γουμένους δεν τ'ό ζητάς; Γιατί ο τρίτος σ'ε μένα; Δεν σου έμπνευ έμπιστο- σσύ;

—Ο εισπράκτορας πεισμα- τώνει.

—Κύριε να δώ το δελτίο σας, άφιστε τη κουβέντα.

—Πεισματώνει, όμως, και ο επιβάτης.

—Δεν σου τ'ό δείχνω. Ά- φου δεν σου τ'ό δείξαν και οι άλλοι!

Κι' ο εισπράκτορας δίνει τις φιλόφρονες εξηγήσεις του.

—Τους άλλους δώ τ'όους ξέρω κύριε.

—Ο επιβάτης Ικανοποιμέ- νος απ' τη εξήγηση, βγάζει και δείχνει το δελτίο.

—Ορίστε!

—Ευχαριστώ. Σε γράφω και στον Σύλλογο, τώ- ρα πού σ' έμαθα. Από δώ και πέρα δεν θα σ'ό ζη- τώ... Και οι επιβάτες μειδίου- ν.

Ο Ι εφημερίδες είναι τα προσφιλέστερα καταφύ- για των τρελλών. Γι' αυτό συχνότατα δέχονται τις ε- πισηκέψεις λογιών-λογιών λο- ζάντων, παλαβών, μωρλών,

άνισορροπων, ή μανιακών, που ζητούν να σβήσουν την Έλλάδα με τα διαφωτιστι- κά τους άρθρα. Έτσι σ'α γραφεία μεγάλης πρωϊνης εφημερίδας παρουσιάσθηκε μεγαλόπρεπης τύπος κα- ζήτης τον αρμόδιο συντά- κτη, στον όποιον και τον παρουσίασαν.

—Σεις είσθε ο αρμόδιος διευθυντής; ρώτησε ο επι- βλητικός άνθρωπος.

—Μάλιστα, απάντησε ο συντάκτης. Σε τι μπορώ να σάς βοηθήσω;

—Θέλω να βγώ δημάρχος Άθηναίων, δήλωσε ο τρελ- λός. Παρακαλώ να τ'ό γρα- ψετε στην εφημερίδα σας ότι έθεσα υποψηφιότητα.

—Και νομίζετε ότι θα θρεθούν πολλοί να σ'α ψη- φίσουν;

Και ο τρελλός με σοβα- ρότητα:

—Χιλιάδες είναι οι τρελ- λοί μέσα στην Άθήνα! Λέ- τε να μη με προτιμήσουν!

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΥΤΑΡΟΖΑ 5 Θ ΤΗΛ. 27-135—29-967 ΤΙΜΗ Δρ. 6.—

Και γέλασε σαρκαστικά, πρὸς μεγάλη ἀπορία τῶν συντακτῶν γιὰ τὴν λογικὴ τοῦ σκέψι.

πολὺ πρόθυμη καὶ τὸν πα- ρέπεμψε ἀλλοῦ. Τότε ὁ ἀρ- χηγὸς τῶν Κυανολευκῶν ἐ- τοῦ σκέψι.

Δ ΙΝΟΥΝ καὶ παίρνουν τ' ἀρβανίτικα, ὡς γνωστὸν, στὰ κοντινὰ χωριά τῆς Ἀτ- τικῆς. Ἐνάμιον περίπου αἰ- ῶνα μετὰ τὴν ἀπελευθέρω- σι ἡ γλῶσσα αὐτὴ δὲν μπό- ρεσε νὰ ζερριζωθῇ ἀπὸ τὸν τόπο. Ἀθηναίος, πού μπῆκε πρὸς ἡμερῶν σ' ἓνα λεωφο- ρεῖο κοντινοῦ χωριοῦ ἀκου- σε νὰ ρέουν χειμαρρῶδη τ' ἀρβανίτικα ἀπ' τοὺς χωριά- τες. Ἀγανακτισμένους γύρι- σε σὲ δυὸ, πού μιλοῦσαν ἀ- πὸ πῶς τοῦ χειμαρρῶδη ἀρβανίτικα.

—Δὲν μοῦ λέτε; Δὲν ξέ- ρετε ἑλληνικά; ρώτησε τὸν ἓνα ἀπ' τοὺς χωριάτες.

—Πῶς δὲν ξέρουμε! ἀ- πάντσοι ἑλληνικῶτατα ὁ χωριάτης.

ξέφρασε τὴν πικρία τοῦ με- τὰ τῆς:

—Κρίμα! Κρίμα! Πῶς κα- τάνησε ἡ Ἀθήνα! Ὀλο- κληρὴ πρωτεύουσα καὶ νὰ μὴ μπορῇ νὰ θρέψῃ ἓναν τρελλό!

Καὶ ἐφυγε ἀδιοπρεπῶς μουρμουρίζων πολλὰ ἀλλὰ κατὰ φρένα καὶ θυμόν.

Σ' ἓνα ἀπὸ τὰ ταξιά, πού κάνουν βοηθητικὴ συγ- κοινωνία μετὰ τὰ προάστεια, πλησιάζει μίαν κοντρή ἐξαι- ρετικὰ ἐπιδαπτικῶν διαστά- σεων:

—Μὲ πόσο πᾶς στὸ Μαροῦ- σι, σωφέρ;

—Μὲ δεκάξη χιλιάδες, δη- λῶνε! ὁ σωφὲρ ρίχνοντας μίαν ἐξεταστικὴ ματιὰ στὴς ἀπέραντες περιφέρειές τῆς.

—Οἱ ἄλλοι πᾶνε μόνο με- ὅκτω! διαμαρτυρεῖται ἡ κον- τρή. Ἐοὐ γιὰ τὴν ζήτᾳς τὰ διπλάσια;

—Μὰ οἱ ἄλλοι δὲν πᾶνε μ' ἑοῦς, κυρία. Ρωτῆστε τοὺς, ἀν θέλετε νὰ πᾶτε ἑοεῖς καὶ θὰ δῖτε ὅτι θὰ σᾶς ζη- τήσουν τὰ διπλάσια!

Ἡ κοντρή γίνεται ἐξω- φρενῶν:

—Καὶ γιὰ τὴν μούβ ζητή- σουν τὰ διπλάσια;

Καὶ ὁ σωφὲρ πού ἔχει χά- σει τὴν ὑπομονή του:

—Αὐτὸ μὴν τ'ό ρωτᾶτε σ' ἑμάς. Γυρίστε πῶς καὶ ρω- τήστε... τίς περιφέρειές σας!...

Φυσικά, ἡ κοντρή ἐφυγε

ἑξῆς, βρίζοντας ὀλόκληρο τὸ γένος τῶν σωφὲρ γιὰ τὴν τσουκτερή γλωσσίσσα τους.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΙΡΩΝΕΙΑ...

Ἐκεῖ ψηλὰ ἀπὴν ἠΐπειρο τὴν χιλιοπαινεμένη, εἰς γάμον παρευρέθησαν δεκάδες καλεσμένοι...

Κι' ἐκεῖ πού τραγουδοῦσαν καὶ πού χοροπηδοῦσαν, ἀπότομα κι' ἀνέλπιστα κατέρρευσε τὸ... πάτωμα καὶ κούτροβαλιστήκανε εἰκοσι πέντε ἀτόμα!

Ἄλλ' εὐτυχῶς τὴν γλύτωσαν, χωρὶς νὰ πάθουν τί- (πατά, νά... καταρρέουν ἑξῆς ἀφ' ὀλοκληρὸ πατάρι καὶ πληθυσμὸς ὀλόκληρος τῆ νύφης νὰ πληρώσῃ, σὲ μίᾳ στιγμῇ πού εὐχεται σὺ γινόμενος ζευγάρι νὰ εἶναι καλορριζικό καὶ χρόνια νὰ στεριώσῃ!

Γ. Θ-ς.

Ἐξάλλη, βρίζοντας ὀλόκληρο τὸ γένος τῶν σωφὲρ γιὰ τὴν τσουκτερή γλωσσίσσα τους.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΙΡΩΝΕΙΑ...

Ἐκεῖ ψηλὰ ἀπὴν ἠΐπειρο τὴν χιλιοπαινεμένη, εἰς γάμον παρευρέθησαν δεκάδες καλεσμένοι...

Κι' ἐκεῖ πού τραγουδοῦσαν καὶ πού χοροπηδοῦσαν, ἀπότομα κι' ἀνέλπιστα κατέρρευσε τὸ... πάτωμα καὶ κούτροβαλιστήκανε εἰκοσι πέντε ἀτόμα!

Ἄλλ' εὐτυχῶς τὴν γλύτωσαν, χωρὶς νὰ πάθουν τί- (πατά, νά... καταρρέουν ἑξῆς ἀφ' ὀλοκληρὸ πατάρι καὶ πληθυσμὸς ὀλόκληρος τῆ νύφης νὰ πληρώσῃ, σὲ μίᾳ στιγμῇ πού εὐχεται σὺ γινόμενος ζευγάρι νὰ εἶναι καλορριζικό καὶ χρόνια νὰ στεριώσῃ!

Γ. Θ-ς.

Ἐξάλλη, βρίζοντας ὀλόκληρο τὸ γένος τῶν σωφὲρ γιὰ τὴν τσουκτερή γλωσσίσσα τους.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΙΡΩΝΕΙΑ...

Ἐκεῖ ψηλὰ ἀπὴν ἠΐπειρο τὴν χιλιοπαινεμένη, εἰς γάμον παρευρέθησαν δεκάδες καλεσμένοι...

Κι' ἐκεῖ πού τραγουδοῦσαν καὶ πού χοροπηδοῦσαν, ἀπότομα κι' ἀνέλπιστα κατέρρευσε τὸ... πάτωμα καὶ κούτροβαλιστήκανε εἰκοσι πέντε ἀτόμα!

Ἄλλ' εὐτυχῶς τὴν γλύτωσαν, χωρὶς νὰ πάθουν τί- (πατά, νά... καταρρέουν ἑξῆς ἀφ' ὀλοκληρὸ πατάρι καὶ πληθυσμὸς ὀλόκληρος τῆ νύφης νὰ πληρώσῃ, σὲ μίᾳ στιγμῇ πού εὐχεται σὺ γινόμενος ζευγάρι νὰ εἶναι καλορριζικό καὶ χρόνια νὰ στεριώσῃ!

Γ. Θ-ς.

Σερενάτα στο Βοσπορό

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΤΗΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Πέρασαν δέκα οκτώ χρόνια ως την ημέρα που ο Νετζίπ, που ήταν τώρα πασάς του Ρουσουκίου, γύρισε στη Σταμπούλ. 'Η 'Αρμάνς είχε γίνει, στο μεταξύ, γι' αϊκα του, χωρίς, όμως, ν' αλλάξει το θρησκευμά της. Από το γάμο τους απέκτησαν τρία παιδιά, τον Σουλεϊμάν, τον Σελήμ και τη Φατίμη. Οι άνθρωποι που Νετζίπ, που είναι όλοι φανατικοί μουσουλμάνοι, βλέπουν με καχυποψία την 'Αρμάνς και προσπαθούν να διαδεθούν έναντιόν της τα παιδιά της. Περισσότερο έχθρική απέναντι της μητέρας του είναι η στάσις του πρωτότοκου Σουλεϊμάν, που βρίσκεται στην εξουσία του δερβίση Σεϊτάν.

9ον 'Αφού ο πασάς κάθισε στο ντιβάνι, ο νέος πλησίασε άργα, γονάτισε μπροστά του κι έφερε στα χείλη κι' έπειτα στο μέτωπο την άκρη του ενδύματος του πατέρα του. 'Επειτα αποσύρθηκε στην άκρη του δωματίου κι' έμεινε εκεί σιωπηλός και ακίνητος όπως και πριν.

'Επειτα, ήρθε η σειρά του δερβίση και χαιρέτησε με την ίδια ευλάβεια και τον ίδιο σεβασμό τον πασά.

Μπήκε κατόπιν ο ιμπρικτάρης, φορώντας μία κόκκινη ποδιά, στολισμένη με χρυσές πούλιες.

Τον ακολουθούσαν δύο βοηθοί του, φέροντας ο ένας ένα δοχείο με καφέ κι' ο άλλος ένα κουτί με ζάχαρη.

Ο ιμπρικτάρης πήρε από τα χέρια του πρώτου το δοχείο και γέμισε με καφέ ένα κινεζικό κύπελλο, που εναπόθεσε πάνω σ' ένα επίχρυσο δίσκο. Πλάι σ' αυτό, έβαλε το κουτί με τη ζάχαρη κι' ένα μακρουλό φτυαράκι, για την περίπτωση που ο κύριος του ήθελε τον καφέ του πιο γλυκό.

Ήρθε κατόπιν η σειρά τριών άλλων υπηρετών, που έτοιμασαν το τσιμπούκι του πασά. Ο πρώτος απ' αυτούς, του το πρόσφερε κατόπιν, σερόνιστος με τα γόνατα, ενώ οι δύο συντρόφοι του άγγιζαν με τα κεφάλια τους το πάτωμα.

Όταν τελείωσαν όλες αυτές οι διαδικασίες, ο δερβίσης έκαμε μία έδαφια υπόκλησι μπροστά στον πασά κι' έπειτα ρώτησε το μαθητή του:

— 'Ο απόστολος του Θεού είχε πειταίν; — Ναι, απάντησε ο Σουλεϊμάν, είχε ένα λευκό πειταίν, για να του θυμίζει εκείνον που είδε όταν ανέβηκε στον ούρανο. 'Ο πειταίνος του Θεού, λέει ο Προφήτης, έχει δυο μεγάλες φτερούγες, που είνε στολισμένες με διαμάντια και σμαράγδια. 'Η μία απλώνεται πρὸς την 'Ανατολή, κι' η άλλη πρὸς τη Δύση. Κάθε πρωί, κάνει 'εκουκουρικώς' κι' όλοι οι πειταίνοι της γῆς τον μιλούνταί αμέσως. 'Όταν έρθη η ημέρα της

— Ξέρεις, Σουλεϊμάν μπέη, ρώτησε ο δερβίσης, ποιά ήταν το σχῆμα, που είχε το σώμα του απόστολου του Θεού;

— Ξέρουμε από το γαμбрό του 'Αλή, απάντησε ο μαθητής, ότι ο Προφήτης είχε μέτριο ανάστημα, μεγάλο κεφάλι, αστραφτερά μάτια κι' ολόμαυρα γένεια. 'Η μύτη του ήταν γρυπὴ και το στόμα του μεγάλο. Στο κάτω χείλος είχε ένα μικρό, μαυράδι. 'Ο Θεός τον είχε σφραγίσει ανάμεσα στις ώμους με τη σφραγίδα των προφητών. Αυτή η σφραγίδα είχε το σχῆμα μισού αγγούρι.

— Εύγε, Σουλεϊμάν μπέη! Πές μου τώρα πόσες γυναίκες νυμφεύθηκε ο απόστολος του Θεού;

— Κατὰ τὸν ἱστοριογράφου 'Αβδούλ Φέδα, δεκαπέντε καὶ κατ' ἄλλους δεκαεπτά, απάντησε ο νεαρός μαθητής. 'Ο Θεός χορήγησε αὐτὸ τὸ προνόμιο στὸν Προφήτη, ἐνῶ οἱ ἄλλοι Μουσουλμάνοι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ νυμφευθῶν περισσότερες ἀπὸ τέσσερες γυναίκες.

— Πόσα καὶ ποία ἦταν τὰ ἄλογα, τὰ γουάρια, τὰ γαϊδούρια κι' οἱ γκαμήλες τοῦ ἀποστόλου τοῦ Θεοῦ;

— 'Ο απόστολος του Θεού είχε εἴκοσι δύο ἄλογα, απάντησε ο Σουλεϊμάν. Τὰ περιφημότερα απ' αὐτὰ ἦταν ὁ Ταχίπους, ὁ 'Εξάσιος, ὁ 'Αετός, ὁ Κεραυνός κι' ὁ Κοκκινοτρίχης. Τὸ γνωστότερο ἀπὸ τὰ μολάσματα τοῦ ἦταν ὁ Δαλδὰ, ποὺ ὁ Προφήτης καθάλλικευσε στὴ μάχη τῆς Χωανί. Τὸ μαργαριτὶ τῶν γαϊδάρων θὰ ἦταν, χωρὶς ἀμφιβολία, ὁ ξακουστός 'Οφαιρ, ποὺ σημαίνει ὁ κυλιόμενος στὴ σκόνη, ἂν δὲν ὑπῆρχε ὁ Γιαφούρ, (διορκάς), ποὺ λυτήθηκε τόσο πολὺ γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀφέντη του, ὥστε ἔτρεξε ἀδιάκοπα ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες καὶ τρεῖς νύχτες καὶ πῆγε νὰ πέσει στὸ πηγάδι 'Αβουχάδαμ. Γκαμήλες...

— Καλὰ, καλὰ, διέκοψε ὁ Νετζίπ, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ δυσφορῇ. 'Ας περάσωμε σὲ ἄλλο θέμα...

— 'Ο δερβίσης ἔκαμε μιὰ ἐδαφιαία υπόκλησι μπροστά στον πασά κι' έπειτα ρώτησε το μαθητή του:

— 'Ο απόστολος του Θεού είχε πειταίν; — Ναι, απάντησε ο Σουλεϊμάν, είχε ένα λευκό πειταίν, για να του θυμίζει εκείνον που είδε όταν ανέβηκε στον ούρανο. 'Ο πειταίνος του Θεού, λέει ο Προφήτης, έχει δυο μεγάλες φτερούγες, που είνε στολισμένες με διαμάντια και σμαράγδια. 'Η μία απλώνεται πρὸς την 'Ανατολή, κι' η άλλη πρὸς τη Δύση. Κάθε πρωί, κάνει 'εκουκουρικώς' κι' όλοι οι πειταίνοι της γῆς τον μιλούνταί αμέσως. 'Όταν έρθη η ημέρα της

— Ξέρεις, Σουλεϊμάν μπέη, ρώτησε ο δερβίσης, ποιά ήταν το σχῆμα, που είχε το σώμα του απόστολου του Θεού;

— Ξέρουμε από το γαμбрό του 'Αλή, απάντησε ο μαθητής, ότι ο Προφήτης είχε μέτριο ανάστημα, μεγάλο κεφάλι, αστραφτερά μάτια κι' ολόμαυρα γένεια. 'Η μύτη του ήταν γρυπὴ και το στόμα του μεγάλο. Στο κάτω χείλος είχε ένα μικρό, μαυράδι. 'Ο Θεός τον είχε σφραγίσει ανάμεσα στις ώμους με τη σφραγίδα των προφητών. Αυτή η σφραγίδα είχε το σχῆμα μισού αγγούρι.

— Εύγε, Σουλεϊμάν μπέη! Πές μου τώρα πόσες γυναίκες νυμφεύθηκε ο απόστολος του Θεού;

— Κατὰ τὸν ἱστοριογράφου 'Αβδούλ Φέδα, δεκαπέντε καὶ κατ' ἄλλους δεκαεπτά, απάντησε ο νεαρός μαθητής. 'Ο Θεός χορήγησε αὐτὸ τὸ προνόμιο στὸν Προφήτη, ἐνῶ οἱ ἄλλοι Μουσουλμάνοι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ νυμφευθῶν περισσότερες ἀπὸ τέσσερες γυναίκες.

— Πόσα καὶ ποία ἦταν τὰ ἄλογα, τὰ γουάρια, τὰ γαϊδούρια κι' οἱ γκαμήλες τοῦ ἀποστόλου τοῦ Θεοῦ;

— 'Ο απόστολος του Θεού είχε εἴκοσι δύο ἄλογα, απάντησε ο Σουλεϊμάν. Τὰ περιφημότερα απ' αὐτὰ ἦταν ὁ Ταχίπους, ὁ 'Εξάσιος, ὁ 'Αετός, ὁ Κεραυνός κι' ὁ Κοκκινοτρίχης. Τὸ γνωστότερο ἀπὸ τὰ μολάσματα τοῦ ἦταν ὁ Δαλδὰ, ποὺ ὁ Προφήτης καθάλλικευσε στὴ μάχη τῆς Χωανί. Τὸ μαργαριτὶ τῶν γαϊδάρων θὰ ἦταν, χωρὶς ἀμφιβολία, ὁ ξακουστός 'Οφαιρ, ποὺ σημαίνει ὁ κυλιόμενος στὴ σκόνη, ἂν δὲν ὑπῆρχε ὁ Γιαφούρ, (διορκάς), ποὺ λυτήθηκε τόσο πολὺ γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀφέντη του, ὥστε ἔτρεξε ἀδιάκοπα ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες καὶ τρεῖς νύχτες καὶ πῆγε νὰ πέσει στὸ πηγάδι 'Αβουχάδαμ. Γκαμήλες...

— Καλὰ, καλὰ, διέκοψε ὁ Νετζίπ, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ δυσφορῇ. 'Ας περάσωμε σὲ ἄλλο θέμα...

— 'Ο δερβίσης ἔκαμε μιὰ ἐδαφιαία υπόκλησι μπροστά στον πασά κι' έπειτα ρώτησε το μαθητή του:

— 'Ο απόστολος του Θεού είχε πειταίν; — Ναι, απάντησε ο Σουλεϊμάν, είχε ένα λευκό πειταίν, για να του θυμίζει εκείνον που είδε όταν ανέβηκε στον ούρανο. 'Ο πειταίνος του Θεού, λέει ο Προφήτης, έχει δυο μεγάλες φτερούγες, που είνε στολισμένες με διαμάντια και σμαράγδια. 'Η μία απλώνεται πρὸς την 'Ανατολή, κι' η άλλη πρὸς τη Δύση. Κάθε πρωί, κάνει 'εκουκουρικώς' κι' όλοι οι πειταίνοι της γῆς τον μιλούνταί αμέσως. 'Όταν έρθη η ημέρα της

— Ξέρεις, Σουλεϊμάν μπέη, ρώτησε ο δερβίσης, ποιά ήταν το σχῆμα, που είχε το σώμα του απόστολου του Θεού;

κρίσεως, ὁ Θεός θὰ τοῦ πῇ: «Κλῖσε τὶς φτερούγες σου καὶ σφράγισε τὸ στόμα σου».

Τὸ τσιμπούκι ἔσπασε στὰ χέρια τοῦ Νετζίπ, ποὺ ἀγωνίζεταν γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὸ ξέσπασμα τῆς ὀργῆς του.

— 'Ονόμασε μου τὶς σπάθες τοῦ ἀποστόλου τοῦ Θεοῦ, εἶπε ὁ δερβίσης, ἐνθουσιασμένος γιὰ τὶς γνώσεις τοῦ μαθητοῦ του.

— 'Ο Προφήτης εἶχε ἐννέα σπάθες, απάντησε ὁ Σουλεϊμάν. Νὰ ποιά εἶνε τὰ ἀραδικὰ τους ὀνόματα, με τὴν ἐξηγήσι τους τὸ καθένα: Μαδούρ, ἡ ὀξεία, ποὺ κεντούσε σὰν βελόνη, 'Ελ 'Αλδὰ, ἡ ἀκμαία, Δουλέ Φακάρ, ἡ διαπεραστική, Κολαίτις, ποὺ ἀνομάσθηκε ἐστὶ ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς 'Ασσυρίας Κόλα, ὅπου σφουρηλατήθηκε, 'Ελ Βατλάρ, ἡ κοφερὰ, 'Ελ Χάφτ, ἡ θανατηφόρος, 'Ελ Μεδὰμ, ἡ ἀγαπημένη, 'Ελ Ρωσουπ, ἡ διαδοτική.

— 'Ονόμασε τὶς λόγχες του... — 'Η καταστρεπτική ἡ διαχωριστική. — Τὶς ἀσπίδες του... — 'Η ἀντικρούουσα, ἡ στερεὴ κι' ἡ λαμπερή.

— Αὐτὰ εἶνε ὅλα ὅσα τοῦμαθες, στὴν δερβίση; ρώτησε ὁ Νετζίπ, ποὺ εἶχε κυνῆθῃ ἀπὸ θυμὸ.

— Τί ἄλλο ἤθελε ἡ ἐξοχότης σου νὰ τοῦ μάθω;

— Δὲν τὸν ἔμαθες νὰ διαβάξῃ καὶ νὰ γράφῃ, δὲν τοῦ ἐδίδαξες ἀριθμητική, φυσική, γεωγραφία;

— 'Ο δερβίσης κύτταξε τὸν πασά σὰν ν' ἀμφέβαλλε γιὰ τὴ διανοητικὴ του κατάστασι.

— Μόνο οἱ ἄπιστοι μαθαίνουν αὐτὰ τὰ πράγματα, διαμαρτυρήθηκε. Τί χρειαζόνται στὸ Σουλεϊμάν μπέη, ποὺ εἶνε ἀκλόνητος στὴν πίστι του σὰν βράχος; 'Εκείνου ποὺ τὰ διδάσκουν εἶνε ὄργανα τοῦ Σατανὰ κι' ὄχι ὑπηρέτες τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ... 'Ελπίζω, ὅμως, ὅτι δὲν μιλοῦσε πρωτίτερα στὰ σοφάρια, ἀφέντη. Γιατί ἂν οἱ ἅγιοι οὐλεμάδες ἀκούγαν τὰ λόγια σου...

— 'Ο Νετζίπ κατάλαβε τὴν ἀπειλή.

— Καλὰ, συνέχισε, εἶπε στὸ δερβίση. — Τί θὰ γίνῃ ὅταν φτάσῃ τὸ τέλος τοῦ κόσμου; ρώτησε ὁ Σεϊτάν τὸ μαθητὴ του.

— 'Ενα μαῦρο σύννεφο θὰ σκεπάζῃ τὴ γῆ κι' ὁ 'Αντίχριστος θὰ βασιλεύσῃ, απάντησε ὁ Σουλεϊμάν. Θὰ ἐμφανισθῇ τότε ἕνας ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ, ποὺ θὰ κρατᾷ στὸ ἓνα τοῦ χερί τὴ ράβδο τοῦ Μωυσέως καὶ στὸ ἄλλο τὴ σφραγίδα τοῦ Σολομώντος.

— 'Απὸ αὐτὴ τὴ στιγμή, ὁ ἥλιος θ' ἀρχίσῃ ν' ἀνατέλλῃ ἀπὸ τὴ Δύσι καὶ νὰ δύῃ στὴν 'Ανατολή. Θὰ ἐμφανισθῇ κατόπιν ὁ προφήτης 'Ιησοῦς, ὁ υἱὸς τῆς Μαρίας, ποὺ, ἀφοῦ νίκησῃ τὸν 'Αντίχριστο, θ' ἀνεβῇ στὸν 'Αἵ Μινανὲ τοῦ μεγάλου τζαμιοῦ τῆς Δαμασκού, κρατώντας στὸ ἓνα τοῦ χερί τὴ σπάθη καὶ στὸ ἄλλο τὸ Κοράνιο καὶ θὰ προσκαλέσῃ ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς νὰ προσέλθουν στὸν 'Ισλαμισμό. Μὲ τὸν πρῶτο ἤχο τῆς σάλπιγγος τοῦ ἀγγέλου 'Ισραφὴλ, θὰ καταστραφῇ ὁλόκληρο τὸ ἀνθρώπινο γένος, ποὺ θ' ἀναστῇ μετὰ τὸ δεύτερο σάλπισμα, ἔπειτα ἀπὸ σαράντα χρόνια.

— 'Ο δερβίσης εἶχε ἐνθουσιασθῇ ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις τοῦ μαθητοῦ του, ἐνῶ ὁ Νετζίπ εἶχε σκεπασεὶ τὸ πρόσωπο μετὰ τὰ χέρια του, γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ὀργὴ καὶ τὴν ἀγανάκτησί του.

— Καὶ τί θὰ γίνῃ κατόπιν; ρώτησε ὁ Σεϊτάν.

— 'Ολοι οἱ κάτοικοι τῆς γῆς θὰ ὑποχρεωθῶν νὰ περάσουν ἀπὸ τὴ γέφυρα Σιράθ, ποὺ ὁδηγεῖ στὸν Παράδεισο καὶ ποὺ εἶνε λεπτότερη κι' ἀπὸ τὴν τρίχα καὶ πιὸ κοφτερὴ ἀπὸ τὴν αἰχμὴ ἑνὸς ξίφους. Κάτ' ἀπ' αὐτὴν ἀπλώνεται ἡ ἀπύθμενη ἄβυσσος τῆς Κολάσεως. Οἱ ἐκλεκτοὶ θὰ περάσουν τὴ γέφυρα μετὰ ταχύτητα ποὺ ἀνέμου, ἐνῶ οἱ ἄπιστοι θὰ πέσουν μέσα στὴν κόλα-

σι. Ὑπάρχουν οκτὼ βαθμοὶ εὐδαιμονίας στὸν παράδεισο κι' ἐπτά βαθμοὶ βασανιστηρίων στὴν κόλασι. 'Ο Θεός θέλησε ν' ἀποδείξῃ μ' αὐτὸ ὅτι ἡ εὐσπλαχνία του ξεπερνάει τὴ δικαιοσύνη του κατὰ ἓνα βαθμὸ. 'Ο παράδεισος εἶναι τόσο μεγάλος ὥστε ὁ οὐρανὸς κι' ἡ γῆ μαζί. Καθένας ἀπὸ κείνους ποὺ θὰ φθάσουν στὸν ὀγδοὺ βαθμὸ τῆς εὐδαιμονίας θὰ ἔχῃ στὴ διάθεσί του ἑξοχόμνητα παλάτια, ποὺ θὰ κατοικούνται ἀπὸ ὠραιότατα οὐρί. Οἱ ἄπιστοι θὰ κατακρίνονται αἰώνιας ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς κολάσεως. 'Ας εἶνε καταραμένοι σ' αὐτὴ καὶ στὴν ἄλλη ζωὴ. Δόξα καὶ ἂν τοὺς χροστάνε εὐγνωσύνη γιὰ κάποια εὐεργεσία ποὺ τοὺς ἔκαμαν.

— 'Ναί, εἶπε ὁ Σουλεϊμάν, τοὺς κατακρίνει ὁποῖοι κι' ἂν εἶνε, ἀκόμη κι' ἂν τοὺς χροστᾷ τὴ ζωὴ! Θὰ πλύνω μετὰ τὸ αἷμα τοὺς κάθε ἐπικρινωμένα μου, ἔστω καὶ ἀκούσια, μετὰ τὸ ἀκάθαρτο αὐτὸ γένος!

— 'Ο Νετζίπ τινάχτηκε ἀμέσως ὀρθος.

— Φύγε! φώναξε στὸ Σουλεϊμάν, δείχνοντάς του τὴν πόρτα. 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα στὴν ψυχὴ σου κι' αὐτὴ ἀκόμη τὴν ἀγάπη ποὺ χροστᾷς στὴ μητέρα σου. Φύγε καὶ νὰ μὴν ξαναγυρίσεις ἐδῶ προτοῦ ἀποφασίσω γιὰ τὴν τύχη σου. Δὲν ἔχεις πιά δικαιώματα στὴν ἀγάπη μου! Φρόντισε τοὐλάχιστον νὰ μὴν χάσῃς καὶ τὸν οἶχτο μου.

— 'Ο Σουλεϊμάν δὲν ἔδειξε τὴν παραμικρὴ ταραχὴ γιὰ τὰ λόγια τοῦ πατέρα του. Βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο μετὰ τὸ κεφάλι ψηλά, τραδώντας ἀπὸ τὸ χερί τὸ δερβίση Σεϊτάν.

— 'Επειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς, ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ παλατιοῦ ἔφτασε στὸ σπίτι τοῦ Νετζίπ. 'Εφερε μέσα σὲ θήκη ἀπὸ λευκὸ μεταξωτὸ ὕφασμα μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ σουλτάνου.

— 'Ο πασάς τοῦ Ρουσουκίου τὴν ἔφερε πρώτα στὰ χεῖλιν καὶ τὸ μέτωπό του καὶ κατόπιν τὴν ἀνοίξε καὶ τὴν διάβασε με προσοχή.

— Πές στὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα ὅτι ὁ πιστὸς δούλος του θὰ ἐκτελέσῃ τὶς διαταγές του, απάντησε στὸν ἀξιωματικὸ.

— Μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ ἀξιωματικοῦ, ὁ Νετζίπ ἔτρεξε στὸ γειτονικὸν δωμάτιο.

— 'Η γυναικά του εἶχε σωριάστῃ λιπόθυμη στὸ πάτωμα.

Νυχτερινὴ περιοδεῖα

Τέσσερις ἑπιπτοί, τυλιγμένοι μέσα σὲ μακρουὺς μανδύες, προχωροῦσαν ἐκείνου τὸ βράδυ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κυπαρίσσια ποὺ ἀπλώνονται ἀπὸ τὸ δυτικὸ ἄκρο τοῦ Πέραν ὡς τὸν Κεράτιο Κόλπο.

Πίσω τους, σὲ ἀπόστασι διακοσίων περὶπου μέτρων, ἀκολουθοῦσε μιὰ ἑπιπτικὴ κοστωδιά. 'Εκείνου ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν ἦταν ἐπίσης τυλιγμένοι μέσα σὲ μανδύες. Κάτ' ἀπ' αὐτοὺς διακρίνονταν οἱ ἄκρες τῶν σπαθίων τους.

Οἱ τέσσερις ἱππεῖς ἔφθασαν σὲ λίγο μπροστὰ στὸν πύργο τοῦ Γαλατὰ.

— 'Ο ἕνας απ' αὐτοὺς πῆδησε τότε ἀπὸ τὸ ἄλογό του καὶ χτύπησε μετὰ τὴ λαβὴ τοῦ ξίφους του τὴ σιδερένια πύλη τοῦ πύργου.

— 'Επειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, μιὰ ὠργισμένη φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἐσωτερικόν.

— Μὰ τὸ γένι τοῦ ἀγὰ μας! Ποῖος εἶνε ὁ ἀναιδὴς ποὺ ταράσσει τὸν ὕπνο τῶν γενιτσαρῶν;... Δὲν ξέρεις, λοιπόν, ἀρχιβλάκα, πὼς αὐτὴ τὴν ὥρα ἀπαγορεύεται ἡ εἰσοδος στὸ Γαλατὰ;

— 'Ανοίξε! φώναξε μ' ἐπιτακτικὴ ὁ ἱππεὺς, ἐνῶ ταυτόχρονα χτυποῦσε πιὸ δυνατὰ τὴν πόρτα.

— 'Η φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ βρισκόταν στὸ ἐσωτερικὸν ἔγινε μαλακώτερη.

— 'Θ' ἀνοίξω! απάντησε. 'Αλλὰ γιὰ νὰ περάσῃς, ὁποῖος κι' ἂν εἶσαι, θὰ πληρώσῃς ἑκατὸ γρόσια. Διαφορετικά, θὰ φᾶς ἑκατὸ ἐυλιές στὴ ράχη, γιὰ νὰ μάθῃς νὰ μὴν ἐνοχλῇς ἄλλοτε τοὺς πιστοὺς δούλους τοῦ σουλτάνου.

— 'Η εἰσερχομένη πρῶτα ὑποχώρησε ἀργὰ καὶ

— Φύγε! φώναξε ὁ Νετζίπ στὸ Σουλεϊμάν δείχνοντάς του τὴν πόρτα. 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γιὰ τὴ μητέρα σου.

— 'Ο φανατισμὸς ἔπληξε μέσα σου τὴν ἀγάπην γι

να σας πω ποιος είμαι, γιατί με ξέρετε. Δεν είναι η πρώτη φορά που βλέπεστε. Αν σας χρειάζονται λίγα χρήματα, ξέρετε πως δεν είμαι από κείνους που μπορούν να σας αρνηθούν. Σηκώστε, λοιπόν, από δω το πτώμα αυτού του δυστυχισμένου Έδραϊου κι' αφήστε το Θεό να πάρη την ψυχή του αν ο Σατανάς δεν έχη μεγαλύτερα δικαιώματα πάνω σ' αυτήν. Ξαναγυρίστε κατόπιν στο σπίτι μου, για να πιείτε μερικά μπουκάλια κρασί της Κύπρου.

Οι τρεις γενίτσαροι είχαν αναγνωρίσει τον πάμπλουτο Άρμενη σαράφη Όθανέζ.

— Είσαι άνθρωπος φρόνιμος και μυαλωμένος, απάντησε ο Γιουσούφ. Θα κάμουμε όπως μάς είπες.

— Έτοιμάσε μας χίλια γρόσια, πρόσθεσε ο Ζαχαροπλάστης Μωχαμέτ αγάς, ενώ έσκυβε για να σηκώσει το πτώμα από τα πόδια.

— Και έξη μπουκάλια κρασί της Κύπρου, πρόσθεσε ο Μουσταφάς, πιάνοντας το νεκρό από τους ώμους. Θα ξαναγυρίσουμε σε λίγο.

Ο Μωχαμέτ κι' ο Μουσταφάς ξεκίνησαν άμέσως προς το μέρος του λιμανιού, ενώ ο Γιουσούφ περίμενε να του ανοίξουν.

Το άνοιξαν πραγματικά, έπειτα από μερικά λεπτά και μπήκε μέσα στο σπίτι.

Τη στιγμή εκείνη, οι τέσσερες άγνωστοι που είχαμε ιδη να μπαίνουν από την πύλη του Γαλατά, προχώρησαν στη μέση του δρόμου.

— Χουσεΐν αγά, ποιά τιμωρία νομίζεις πως πρέπει να επιβληθή σ' αυτούς τους άχρειους; ρώτησε ο ένας από αυτούς.

Ο Χουσεΐν αγάς ήταν ο διοικητής των φρουριών του Βοσπόρου. Έσκυψε άμέσως το κεφάλι του και απάντησε με σεβασμό:

— Ή μεγαλειότης σου ως κάμη ένα νεύμα στο σταθοφόρο της...

Ο σουλτάνος Μαχμούτ, που είχε αποφασίσει αυτή τη νυχτερινή περιουσία για να ιδη με τα ίδια του τα μάτια πως ζούσαν οι υπηκόοί του, στράφηκε σ' έναν άλλον από τους συνοδούς του.

— Και σύ, Νετζίπ, τί γνώμη έχεις; ρώτησε.

— Άφου ή μεγαλειότης σου μου έκαμε την τιμή να με ρωτήση, θα της πω καθαρά τη γνώμη μου, απάντησε ο Νετζίπ εφέντης. Νομίζω πως το καλύτερο είναι να πετάξουμε αυτούς τους άχρειους στη θάλασσα, για να κάνουν συντροφιά στο δυστυχισμένο Έδραϊο που έρριξαν εκεί.

— Εύγε σας, σοφοί μου σύμβουλοι, απάντησε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο ο σουλτάνος. Θέλετε, λοιπόν, να με μπλέξετε με το πρώτο στρατιωτικό σώμα της αυτοκρατορίας, με το ένδοξο στήριγμα του θρόνου

μου; Όχι, όχι!... Είμαι αποφασισμένος να σεβασθώ τα προνόμια των γενιτσάρων. Αυτοί υπάγονται στη δικαιοδοσία μόνον των αρχηγών τους. Χουσεΐν πασά, σύ που ήσουν άλλοτε αρχιστράτηγος αυτού του σεβασμιού σώματος, πές στον πιστό μου Νετζίπ και το σταθοφόρο μου Άλη αγά πως έχω δίκιο.

Ο Χουσεΐν πασάς ξανάσκυψε στο κεφάλι του. Άλλ' αυτή η απάντησι δεν ευχαρίστησε ούτε τον Άλη αγά, που ήταν ο τέταρτος από τους καβαλλάρηδες, ούτε τον Νετζίπ.

— Οι αρχηγοί τους, παρατήρησε, συχωρών στους γενιτσάρους όλες τις παρανομίες κι' όλα τους τα εγκλήματα.

— Ο λαός υποφέρει από τους γενιτσάρους και δεν βλέπει την ώρα να γλυτώση απ' αυτούς, συμπλήρωσε ο Νετζίπ.

Ο Άλη αγάς έσφιξε τη χρυσή λαβή του σταθιού του.

— Αν ο κραταιός Πατισάχ θέλη... ψιθύρισε.

Ο σουλτάνος έμεινε κάμποσες στιγμές συλλογισμένος. Έπειτα είπε:

— Άλλ' ο λαός μου, καλοί μου φίλοι, θέλει να μείνουν σεβαστά τα προνόμια των γενιτσάρων. Και το απόδειξε όταν ξεσηκώθηκε εναντίον του θείου μου Σελήμ, που ήθελε να τα καταργήση.

— Ο θάνατος του Σελήμ μένει ακόμη ατιμώρητος, ψιθύρισε ο Νετζίπ. Και θα μένι, όσο υπάρχουν οι γενιτσάροι.

— Σώπα! φώναξε ο σουλτάνος Μαχμούτ. Δεν μπορούμε να καταστρέψουμε την αυτοκρατορία για να τιμωρήσουμε ένα εγκλημα, όσο αποτρόπαιο κι' αν είναι.

Έπειτα, μαλακώνοντας τον αυστηρό τόνο της φωνής του, πρόσθεσε:

— Άς αφήσουμε εδώ τους ανδρείους αυτούς πολεμιστάς να διασκεδάσουν κι' άς συνεχίσουμε τη νυχτερινή περιουσία μας, για να βεβαιωθούμε πως ή πρωτεύουσά μας κοιμάται ησυχά. Μην ξεχνάτε, πασάδες μου, πως αύριο σας περιμένω στο Γκιόκ Σουγιού, όπου θα διασκεδάσουμε κι' έμεις όσο μπορούμε καλύτερα.

Ο σουλτάνος συνέχισε κατόπιν τη νυχτερινή περιουσία του στο προάστιο του Γαλατά. Παντού έβλεπε με τα ίδια του τα μάτια τα εγκλήματα των γενιτσάρων, αλλά σε καμμία περίπτωση δεν σκέφτηκε να τιμωρήση τους ενόχους. Στους συμβούλους του, που του συνιστούσαν το αντίθετο, απαντούσε:

— Ο λαός μου δεν παραπονείται εναντίον των γενιτσάρων και θέλει να διατηρήσουν τα προνόμιά τους. Είναι δίκαιο, λοιπόν, να μην τους στερήσουμε απ' αυτά.

Κοντά στην πύλη του Γαλατά, ο σουλ-

τάνος και οι τρεις συνοδοί του ξανάβρεχαν τα άλογά τους και τους έφιππους φρουρούς τους. Ίππευσαν τότε και ξεκίνησαν για να ξαναγυρίσουν στο αυτοκρατορικό παλάτι του μεθυσμένου.

Ο δρόμος περνούσε ανάμεσα από το παλιό μουσουλμανικό κοιμητήριο.

Καθώς βρίσκονταν στο πυκνότερο μέρος του άλσουλίου, άκουσαν κραυγές ανθρώπων που διαπληκτίζονταν.

Ο σουλτάνος κι' οι συνοδοί του κατέβηκαν τότε από τ' άλογά τους κι', άρχισαν να προχωρούν άθροβα ανάμεσα στα κυπαρίσσια.

Λίγο πιο πέρα, απλωνόταν ένα ξέφωτο. Από κεί άκούγονταν οι φωνές.

Ο σουλτάνος κι' οι συνοδοί του, εδρώνοντας εκεί, αντίκρυσαν μία περιεργή σκηνή.

Πέντε γενίτσαροι, που φαίνονταν μεθυσμένοι, κρατούσαν τα γαταγάνια στα χέρια τους κι' έκσφενδόνιζαν τρομερές βρισιές ό ένας εναντίον του άλλου. Όλα έδειχναν πως δεν θα περιοριζονταν μόνο σ' αυτές τις βρισιές.

Ο σουλτάνος κι' οι συνοδοί του αναγνώρισαν άμέσως στους τρεις απ' αυτούς, τους δολοφόνους του Έδραϊου. Οι δύο άλλοι ήταν ένας παραμάγειρος του 27ου όρτα κι' ένας στρατιώτης από τον ίδιο λόχο.

— Ναι, προδοτές, φώναξε ο Κούρδος Γιουσούφ, ενώ άναστήκωνε τα μανίκια του μεταξωτού πουκάμισου που φορούσε, για να δείξη το γαλάζιο ψάρι που ήταν χαραγμένο στο δεξί μπράτσο του, πήρατε χθές στη Χαλκηδόνα από το σάραφη Όθανέζ χίλια γρόσια και τα μοιράσατε μεταξύ σας, χωρίς να πτήε τίποτε σε κανένα, ενώ είχαμε συμφωνήσει να άνηκουν σ' όλους τα κερδήμας. Το μάθαμε από τόν ίδιον άποψε. Νά, λοιπόν, τί προτείνω. Θα χτυπηθούμε και τα χρήματα εκείνου που ή νικήση, θα μοιραστούν ανάμεσα στους άλλους. Όσο για το πτώμα του, θα το πετάξουμε στα σκυλιά, που γυρίζουν ανάμεσα στα μνημάτα.

— Γιουσούφ, απάντησε ο στρωματάς Χουσεΐν, άνασηκώνοντας κι' αυτός τα μανίκια του, ό,τι άξίζει το ψάρι άξίζει και το πέταλο. Κι' αυτό θα το μάθης άμέσως. Μά την ιερή σκιά του προφήτη, φυλάξου!

Όρμησε ταυτόχρονα εναντίον του. Οι δύο αντίπαλοι συγκρούσθηκαν με λύσσα.

Οι άλλοι τρεις άρχισαν τότε να σκάδουν ένα λάκκο. Μέσα σ' αυτόν, θα έθαβαν εκείνον από τους δύο αντίπαλους που θα έπεφτε νεκρός.

Οι δύο αντίπαλοι ήταν τό ίδιο ίκανοί και ανδρείοι. Και γι' αυτό ο άγώνας τους έμεινε για αρκετά λεπτά άκριτος.

Άλλά, σε κάποια στιγμή, ο Γιουσούφ δέχτηκε ένα τρομερό χτύπημα στο μέτωπο.

Τό αίμα πλημμύρισε άμέσως το πρόσωπό του και σκέπασε τα μάτια του. Καταλαβαίνοντας τότε, ότι δεν θα μπορούσε να συνεχίση τόν άγώνα κι' ότι θα βρισκόταν στη διάθεσι του αντιπάλου του, όρμησε πάνω του και τόν έσφιξε με τα δυνατό μπράτσα του, έλπίζοντας, ότι θα κατάφερνε με την φυσική του ρώμη να τόν νικήση.

Άλλ' ο Χουσεΐν γλύστρησε ανάμεσα από τα χέρια του και, με μία γρήγορη κίνηση, έχωσε τό γαταγάνι του στα πλευρά του Γιουσούφ. Ή αιχμή του έσπασε πάνω σ' ένα από τα παιδιά του.

Ο Γιουσούφ, όμως, ούτε κι' αυτή τη φορά παρατήθηκε από τόν άγώνα. Όρμησε και πάλι πάνω στο Χουσεΐν, κυλίστηκε μαζί του στη χλόη και τούκοψε με τα δόντια του ένα κομμάτι από τό μάγουλο του.

Άλλ' έπειτα απ' αυτή την τελευταία προσπάθεια, λιποθύμησε.

Ο άγιος παραμάγειρος του 27ου όρτα, τόν τράβηξε τότε από τα πόδια και τόν έρριξε μέσα στο λάκκο που είχαν σκάψει οι συντροφοί του. Αυτοί, χωρίς να χάνουν καιρό, τού πήραν τα όπλα, τό άσημένιο ρολόγι και τό πορτοφόλι κι' άρχισαν να ρίχνουν πάνω του χόμα και χόρτα.

Άλλ' ο γενίτσαρος συνήλθε άμέσως και, πιάνοντας τους δημίους του από τις πολύπτυχες βράκες τους, προσπαθούσε ν' άνασκήσθη.

— Νομίζω, φίλοι μου, ότι δεν πέθανε, τραύλισε ο μεθυσμένος Μουσταφάς.

— Δεν θ' άργηση, όμως, να πεθάνη, παρατήρησε ο Ζαχαροπλάστης Μωχαμέτ, χτυπώντας με τη λαβή του σταθιού του τα βράχια του δυστυχισμένου που προσπα-

θούσε να πιαστή από πάνω του.

Τό πέταλο νίκησε τό ψάρι, είπε με περηφάνεια ο Χουσεΐν, ενώ έπαίρνε από τα χέρια του Μουσταφά τό άσημένιο ρολόγι του μεθυσμένου.

Καλό κατευόδιο, δυστυχισμένο Γιουσούφ, πρόσθεσε ο μανάβης Μουσταφάς, ρίχνοντας του με τα χέρια του ένα σωρό από χόμας.

Ο μαύρος κι' ο γαλάζιος άγγελος, θάρρουν σε λίγο να σε ρωτήσουν στο αύτι ποιά ήταν ή πίστις σου και ποιος ο προφήτης σου. Και σύ τότε θα τους άπαντήσης: «Πίστις μου ήταν τό χρυσάφι και προφήτης μου τό μεθύσι».

Όλοι ξεκαρδίστηκαν στα γέλια με τό άστείο αυτό, που ήταν ο επιτάφιος του Γιουσούφ.

Ο δυστυχισμένος, από κάμποσες στιγμές, δεν σάλευε πιά.

Άλλά, ξαφνικά, ο σουλτάνος Μαχμούτ και κείνοι που τόν συνόδευαν, προχώρησαν στο ξέφωτο.

Οι γενίτσαροι δεν φρόντισαν να μάθουν ούτε ποιοί ήταν, ούτε τί ζητούσαν. Μόλις τους είδαν, τώδωλαν άμέσως στα πόδια τους, παίρνοντας μαζί τους και τα πράγματά που είχαν κλέψει από τόν έτοιμοθάνατο Γιουσούφ.

Ο τεκές των δερβίσηδων

Ο σουλτάνος, άφου σύστησε στους ανθρώπους του να ξεθάψουν τόν Γιουσούφ και να περιποιηθούν τα τραυμάτά του, πήρε μαζί του τόν Νετζίπ, τόν Χουσεΐν και τόν Άλη και προχώρησε προς τό Ντολάι Μπαχτσέ. Όταν έφτασαν εκεί, σταμάτησαν μπροστά σ' ένα μικρό σπιτάκι, που ή πόρτα του άνοιξε άμέσως σαν να τους περίμεναν.

Ο Μαχμούτ μπήκε πρώτος και προσκάλεσε τους συντρόφους του να τόν άκολουθήσουν.

Μέσα στο σπίτι, βρήκαν τό σουλτανικό αρχιθαλαμηπόλο Άμπου Βεήρ, που τους πρόσφερε δροσιστικά σιρόπια και χαλβά.

Άφου ξεκουράστηκαν λίγο, ο σουλτάνος σηκώθηκε από τη θέσι του και πέρασε σ' ένα γειτονικό δωμάτιο.

Ο Άμπου Βεήρ προσκάλεσε τότε τόν Νετζίπ και τόν Χουσεΐν να τόν άκολουθήσουν σ' ένα άλλο δωμάτιο και γυρίζοντας πήρε έπίσης και τόν σταθοφόρο Άλη και τόν ώδηγησε σε τρίτο δωμάτιο. Ή διαταγή του σουλτάνου, τους είπε, ήταν να φορέσουν τα ένδύματά που θα τους έδινε.

Έτσι έγινε. Έπειτα από μερικά λεπτά, ο Νετζίπ κι' ο Χουσεΐν ξαναγύρισαν στην αίθουσα, όπου είχαν πρωτομπή, ντυμένοι σαν γενίτσαροι.

Ο Άλης βρισκόταν κιόλας εκεί. Ήταν κι' αυτός ντυμένος σαν γενίτσαρος.

Έπειτα από λίγο, εμφανίστηκε κι' ο Πατισάχ. Φορούσε κόκκινες μπότες κι' ένα σαρίκι που τό μήκος του θα ξεπερνούσε τα τριάντα μέτρα στόλιζε τό κεφάλι του, γερνοντας λίγο προς τό άριστερό αύτι. Βλέποντας τον, θα τόν νομίζες, σαν έναν από τους πιο ταραχοποιούς ουστάδες του ότουζ-βίρ.

Που πρόκειται να πάμε μ' αυτή τη μεταμφιεσι; ρώτησαν μ' ένα στόμα ο Χουσεΐν κι' ο Νετζίπ.

— Στόν τεκέ των δερβίσηδων, σ'ό Σκούταρι, απάντησε ο σουλτάνος. Έκεί, αν οι εκθέσεις των κατασκόπων μου είναι σωστές, θα ιδήτε πολύ περίεργα πράγματα.

Κατέβηκαν άμέσως στην παραλία και μπήκαν σ' ένα μικρό καϊκι, που, έπειτα από ένα τέταρτο, τους αποβίβασε στην άσιατική άκτή, μπροστά στο όμορφο τζαμί της Χρυσουπόλεως.

Από εκεί ανέβηκαν πεζή ως την κορυφή του λόφου, έστριψαν κατόπιν άριστερά και σταμάτησαν μπροστά στο όνομαστό μοναστήρι των δερβίσηδων.

Ο σουλτανικός σταθοφόρος Άλη αγάς χτύπησε τότε την πόρτα κι' είπε σιγά μερικές λέξεις στον δερβίση που παρουσιάστηκε. Αυτός άνοιξε άμέσως κι' οι τέσσερες ψευτογενίτσαροι μπήκαν σε μία μεγάλη αίθουσα, που ήταν χωρισμένη σε δύο μέρη.

Τό ένα απ' αυτά προοριζόταν για τους δερβίσηδες και τό άλλο για τους θεατάς. Σιδερένια κάγκελα έμπόδιζαν τους τελευταίους να μούν στο χώρο, όπου γίνονταν οι άπειδείξεις.

Τό πρώτο μέρος της αίθούσης ήταν γε-

μάτο από γενίτσαρους, που, καθισμένοι σταυροπόδι, περίμεναν ν' άπολαύσουν τό θέαμα. Στο δεύτερο μέρος βρίσκονταν δερβίσηδες, νέοι και γέροι. Στη μέση, ο σέχης, δηλαδή ο ήγούμενος του τάγματος, γονατισμένος πάνω σ' έναν τάπητα, ψιθύριζε προσευχές.

Ο Νετζίπ κύτταζε όχι χωρίς έκπληξι τους δερβίσηδες με τις πολυχρωμές στολές τους, τα άποσκελετωμένα πρόσωπα και τα μάτια που έλαμπαν. Καθώς προχωρούσε μέσα στην αίθουσα, αισθάνθηκε ξαφνικά, ένα έλαφρό χτύπημα στόν ώμο. Ήταν ένας γενίτσαρος που τού χαμογελούσε.

— Άδελφέ, τού είπε, φαίνεται πως πρώτη φορά έρχεσαι εδώ. Θα ιδής σε λίγο θαύματα που ποτέ δεν θα μπορούσε να φαντασθή τό μυαλό σου. Νά ένας συνάδελφός μας, που ένας λυσσασμένος σκύλος τόν δάγκωσε πριν από λίγη ώρα μέσα στο μικρό κοιμητήριο του Βεϊγολού. Άρκει λίγο σάλιο του σέχη με δυο-τρεις στίχους από τό Κοράνιο, για να γίνη ο φίλος μας καλά. Δεν τόν γνωρίζεις, βέβαια... Είναι ο στρωματάς Χουσεΐν, που έχει τη μεγάλη τιμή να ξαφρήει τό καζάνι του 27ου όρτα του τρισέδρου και άθανάτου σώματος μας.

Ο Νετζίπ αναγνώρισε στόν πληγωμένο τόν άνθρωπο που είχε χτυπήσει τόν Γιουσούφ. Γύρω του έστεκαν οι συνοδοί του, που είχαν θάψει τόν δυστυχισμένο Κούρδο ζωντανο.

Έκείνος που τού μιλούσε, ήταν ο Ζαχαροπλάστης Μωχαμέτ.

— Πώς σε λένε, φίλε και άδελφέ μου; τόν ρώτησε ο τελευταίος.

— Νετζίπ, απάντησε ο πασάς του Ρουστούκου.

Ο σουλτάνος είχε πλησιάσει.

— Ναι, τόν λένε Νετζίπ, είπε. Έμένα με λένε Μαχμούτ, όπως τόν Πατισάχ κι' οι φίλοι μου υποστηρίζουν πως τού μοιάζω.

Ο Μωχαμέτ έσκαψε στα γέλια.

— Τού μοιάζεις; είπε. Τόν έχω ιδη αναρίθμητες φορές ως τώρα, γιατί, όπως ξέρεις, τόν συνοδεύουμε κάθε Παρασκευή στο τζαμί, όπου πηγαίνει για να προσευχθή. Τού μοιάζεις, λοιπόν, όσο τό μοσχάρι με τό χιόνι ή όσο τό κρασί με τό νερό. Άλλά κι' αν τού έμοιάζες, πρέπει να ξέρης πως δεν θα χαϊρόμουν καθόλου γι' αυτό, όπως δεν θα πρέπει να χαίρεσαι ούτε σύ.

— Και για ποιο λόγο; ρώτησε με απορία ο σουλτάνος.

— Γιατί, αν θέλη, όπως λένε, να φέρη και σε μά ευρωπαϊκά τουφέκια, τόν έκαμε τό λογαριασμό του! Θα πάη σε λίγο να βρη τόν άπιστο τόν Σελήμ και τους ύπουργούς του.

— Έχει, λοιπόν, τέτοιο σκοπό; Ξαναρώτησε ο σουλτάνος.

— Ναι. Άλλο πράγμα, όμως είναι να έχης ένα σκοπό κι' άλλο να εκτελέσης εκείνο που σχεδιάζεις.

— Νομίζω πως κανείς λάθος, άνδρείε Μωχαμέτ, είπε ο Νετζίπ, παρεμβαίνοντας στη συζήτηση. Ο σουλτάνος σέβεται πολύ τό ότζακίο μας και δεν έχει σκοπό να πειράξη ούτε μία τρίχα από τό κεφάλι κανενός από μάς. Άν, όμως, ο Άλλος, που τόν καθοδηγεί σ' όλες τις πράξεις του, τού έδινε την ιδέα να μάς διαλύση, δεν διατάζω να τό πώ μεταξύ μας, νομίζω πως δεν θα δυσκολευόταν να τό καταφέρει. Είμαι βέβαιος, όμως, πως δεν θα τό κάμη ποτέ κι' ό,τι θα μπορούσαμε ν' άπολαμβάνωμε άνενόχλητοι τα προνόμια μας.

— Ο Νετζίπ αγάς έχει δίκιο, παρατήρησε ο Μαχμούτ. Είναι αδύνατο ο Πατισάχ, έπειτα από δέκα όκτώ χρόνων ειρηνική βασίλεια, να ριχτή τίς πόλεμο με τό ισχυρότερο και ένδοξότερο σώμα τού κράτους του.

Ή συζήτηση σταμάτησε σ' αυτό τό σημείο, γιατί κείνη τη στιγμή άρχισαν οι έρεές επιδείξεις των δερβίσηδων.

Τα τάγματα των δερβίσηδων ήταν τριάντα δύο κι' όλα είχαν ιδρυθή, όπως τούλάχιστον βεβαίωσαν οι άρχηγοί τους, την εποχή που ζούσε ο Μωάμεθ. Καθένα απ' αυτά είχε την ιδιαίτερη ένδυμασία του και τους δικούς του κανόνες.

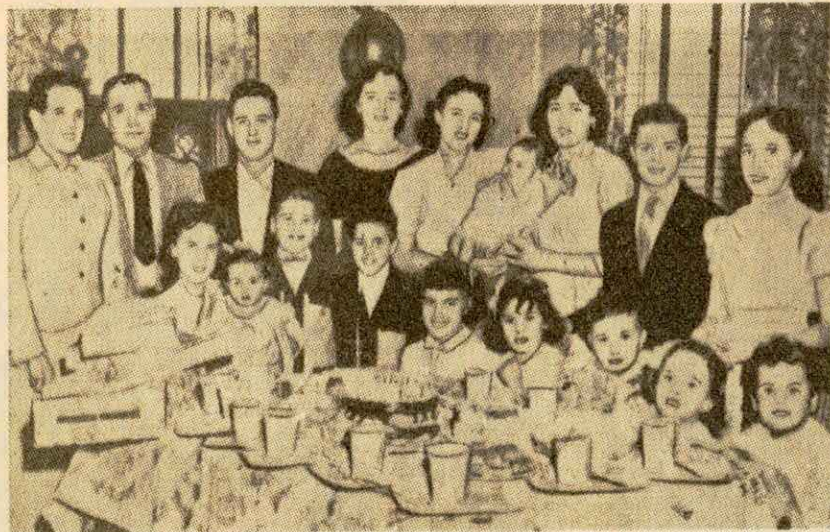
Όταν ο σέχης έκήρυξε την έναρξη της τελετής, οι δερβίσηδες άρχισαν να ψέλνουν την πρώτη στροφή του Κορανίου.

Άφου την επανέλαβαν τρεις φορές, ο σέχης χτύπησε ρυθμικά τα χέρια του. Οι δερβίσηδες σχημάτισαν τότε πολλούς κύκλους κι' άρχισαν να χορεύουν. Ο χορός τους ήταν στην αρχή αγάος. Έπειτα έγινε γρήγορος και κατέληξε σε μία σειρά από σπασμωδικές κι' έξαθροωτικές κινήσεις, που σ' έκαναν να νομίζης πως τα χέρια και τα πόδια αυτών των ανθρώπων θα ξεκολλούσαν από τό ύπόλοιπο σώμα τους και θα τινάζονταν στόν άέρα. Ξεφώνιζαν ταυτόχρονα σαν δαιμονισμένοι.

Άλλ' οι τάξεις τους άρραίωναν σιγά-σιγά, γιατί πολλοί από τους χορευτές έπεφταν λιποθύμιοι.

Όταν πια ή παραφορά είχε φτάσει στόν ύπερτατο βαθμό, εμφανίστηκαν στην αίθουσα μοναχοί κρατώντας στα χέρια τους γαταγάνια, που οι λεπίδες τους είχαν γίνει κατακόκκινες σ'ή φωτιά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ή συνέχεια.

Η... ΑΠΙΣΤΗ ΜΕ ΤΑ 16 ΠΑΙΔΙΑ

Ο κ. Σάριτς από τό Καϊμπιτζ της Μασσαχουσέτης (άριστερά) μαζί με τη σύζυγό του Άντωνία) έχει 16 παιδιά ηλικίας από 5 μηνών μέχρι 21 έτών και ώστόσο πρό ήμερών υπέβαλε αίτηση διαζυγίου κατά της συζύγου του κατηγορώντας την για άπιστία. Στο δικαστήριο όμως ο δικαστής τού είπε: «Ή καχυποψία σας δεν έχει όρια, κύριε! Πώς είναι δυνατόν να βρη καιρό ή γυναίκα σας με τόσα παιδιά για να άπιστήσει;» Ο κ. Σάριτς παραδέχθηκε τότε πως τόν είχε τυφλώσει ή ζήλεια του και ζήτησε συγγνώμη από την γυναίκα του για τις άδικαιολόγητες όπομίες του.

ΌΤΑΝ Η ΜΗΤΕΡΑ ΑΠΑΓΟΡΕΥΗ

Ή κ. Λουίζα Μπλάν (δεξιά), ηλικίας 100 έτών, άπαγόρευσε στην κόρη της Λέα (άριστερά), ηλικίας 80 έτών, να παντρευθή μ' έναν συνομηλίκη της βιομήχανο, που την έζητησε σε γάμο. «Ή κόρη μου με σέβεται και με φοβάται, γι' αυτό δεν θα παραβή την έμπολή μου», έδήλωσε ή κ. Μπλάν, που αποδίδει την μακροβιότητα και την εκπληκτική ζωτικότητα της στο γεγονός, ότι δεν έπαψε ποτέ ως τώρα να πίνη άφρόντο κονιάκ και μαύρο κρασί!

«ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ!...»

Ο τρίτος χορός και τα κίτρινα γαρύφαλλα

Γράψαμε κι' άλλοτε για τις εκπλήξεις που δοκιμάζει ο ταξιδιώτης όταν αγνοεί τους παράξενους — από τη δική του άποψη — νόμους και συνήθειες της χώρας που τον φιλοξενεί. Το θέμα όμως αυτό είναι ανεξάντλητο.

Πριν απ' τον πόλεμο, ένας ξένος είχε επίσκεψη στη Βουλγαρία. Σε κάποιο χωριό, λοιπόν, ετυχε να χορέψει δυο φορές συνέχεια με την ίδια όμορφη κοπέλλα. Ετοιμαζόταν δε να τη ζητήσει και σε τρίτο χορό, όταν του είπε εκείνος που τον φιλοξενούσε:

— «Έχετε ύπ' όψι σας πώς χορεύατε δυο φορές μ' αυτή τη κοπέλλα...»

— Ναι, είναι τόσο χαριτωμένη! απάντησε εκείνος. Προκειται τώρα να την ξαναζητήσω...

— «Όχι, για το Θεό! Την έχετε ήδη εκθέσει, κι' ένας τρίτος χορός, κατά τις συνήθειές μας, θα ισοδυναμεί με πρόταση γάμου!»

Κι' ο ξένος... τόβαλε στα πόδια! Ένας άλλος πάλι, στη Δανία, είχε δημιουργήσει μια τρυφερή φιλία με κάποια γοητευτική κοπελίτσα. Δεν ήξεραν ο ένας τη γλώσσα του άλλου, συνεννοούντο όμως μια χαρά με νοήματα, με γέλια... και μ' ένα μικρό λεξικό. «Ενα πρωί, λοιπόν, ο ξένος προσφέρει στη φιλενάδα του ένα θαυμάσιο μπουκέτο κίτρινα γαρύφαλλα. Φαντασθήτε τώρα την κατάσταση! Τον, όταν την είδε... να βάζει τα κλάματα!

Γιατί δεν μπορούσε να ξέρη, ότι στη Δανία, η ευγενική αυτή χειρονομία του είχε διαφορετική έννοια: σήμαινε δηλαδή πως ήθελε να διακόψει τις σχέσεις του με τη νέα! Ετύχως, η παρεξήγηση διαλύθηκε, κι' οι δυο τους είναι τώρα παντρεμένοι κι' ευτυχισμένοι.

Μια άλλη χαριτωμένη συνήθεια της Δανίας, είναι η εξής: «Αν ένας άντρας άναψι το τσιγάρο μίας κοπέλλας κι' εκείνη φυσήσει ύστερα κατόπιν το σπρίτο που κρατάει στα χέρια του, σημαίνει πως τον προσκαλεί να τη φιλήσει!

Πριν απ' τον πόλεμο, στις ηφους Μπαχάμας, απαγορεύονταν τα αυτοκίνητα κι' οι μοτοσυκλέτες. Ακόμη δε και σήμερα, ισχύουν αυστηροί περιορισμοί για τον αριθμό και την ταχύτητά τους.

Ακόμα περιεργότερη είναι η απαγόρευση των ποδηλάτων, στο ορεινό έδαφος της μικροσκοπικής δημοκρατίας της Ανδόρρας. Ο νόμος αυτός είχε εκδοθεί την εποχή που τα ποδήλατα δεν είχαν ακόμη ασφαλή φρένα κι' ήταν συνεπώς επικίνδυνα στους απότομους κατήφορους. Σήμερα, έχει λείψει πια πρό πολλού από το μειονέκτημά τους, ο νόμος όμως δεν καταργήθηκε.

Στην προπολεμική Γερμανία, απαγορευόταν το σπόρ του «πόλο», γιατί έθωρετο πως δημιουργούσε απaráδεκτες ταξικές διακρίσεις.

Έξ' άλλου, η αστυνομία του Τόκιο αποφάνθηκε τελευταίως, ότι το μπρίτζ αποτελεί χαρτοπαικτικό παιχνίδι κι' επομένως το απαγόρευσε, τόσο στους έντοπους, όσο και στους ξένους.

Τέλος, στη Γιουγκοσλαβία, αν πέσει κανείς κατά λάθος μέσα σ' ένα ποτάμι, κινδυνεύει να τον κατηγορήσουν πως αποπειράθηκε ν' αυτοκτονήσει και να τον κλείσουν στη φυλακή. Οφείλει τότε ν' αποδείξει όπως μπορεί, ότι δεν είχε καθόλου σκοπό να παραβή το νόμο που απαγορεύει στους Γιουγκοσλάβους — αλλά και στους ξένους — να βάλουν τέλος στη ζωή τους.

— «Ετσι είναι, Κική μου, οι άντρες!...

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Δεν έχουμε έρωτα. Συνήθεια είναι μόνο η τόσο αγάπη μας. Το ξέρω και το ξέρεις... 'Από συνήθεια μ' αγαπάς κι' εγώ θυμωμένα, από συνήθεια σ' αγαπώ και υποφέρεis...

«Έχουμε ζήσει, αγαπημένη μου, πολύ και ο παλιός μας ο καυμός — μα την αλήθεια συνήθεια έγινε... και κάθε μας φίλι δεν είναι τίποτ' άλλο πια παρά συνήθεια.

*

Ναι... Συνήθισαμε σε τούτα και σ' εκείνα, στα ίδια νεύρα και στους ίδιους μας θυμούς κι' έτσι κυλάει αυτή η ζωή μας σαν ρουτίνα, χωρίς ελπίδες, δίχως πόθους και καυμούς.

Κι' είναι σαχλή, πολύ σαχλή, κατάλαβέ το, πού κι' αν τυχόν με απατηθείς μια φορά, δεν θαχω δύναμι να πω ούτ' ένα βέτο, δεν θα μπορέσω να το πάρω σοβαρά.

*

Δεν νοιώθουμε έρωτα ο ένας για τον άλλο, μα η καρδιά μου, να το ξέρεις, δεν μισεί κι' αυτά που λέω τώρα εδώ, δεν αμφισβάζω ότι τα σκέπτεσαι, αγάπη μου, και σύ.

Κι' έτσι τραβάμε... και δεν ξέρουμε πού πάμε, χωρίς αυτό καθόλου να μās ένοχλη κι' έτσι τραβάμε... Μα ως πότε θα τραβάμε τέτοια ζωή, πεζή και κρύα και σαχλή;

*

Μέσα μας κλαίμε και οι δυό. Στ' αλήθεια κλαίμε, γιατί μονότονα ξυπνάμε το πρωί, εθαρεθήκαμε κι' οι δυο και δεν το λέμε, γιατί φοβόμαστε ν' αλλάξουμε ζωή.

Συνήθεια έγινε το κάθε μας το χόδι κι' όσο μάς γένοι αυτή η ζωή και μάς γερονά πάντα μονότονα μάς φαίνεται το βράδυ κι' η νύχτα ακόμη, έτσι μονότονη περνά.

*

Δεν έχουμε έρωτα... 'Επέταξε μακονά μας και αν ενώσαμε, μια μέρα, δυο καρδιές, έχουν στεγνωθεί τώρα πια τα δάκρυά μας και δίχως αίσθημα μάς βλέπουν οι βραδυνές.

Γι' αυτό, για σκέψουν το καλό. Σκέψουν το πάλι μήπως θα πρέπη να μη ζούμε πια μαζί, ή μήπως θάναυ άπελπισία πού μεγάλη αν λείψει αυτή μας η συνήθεια ή πεζή...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΤΑ «ΤΡΙΑ Κ»

στη Δυτική Γερμανία

Οι άντρες μένουν πάντα οι αφέντες

Παρ' όλα τα έξη χρόνια πολέμου, τα έννεα χρόνια κατοχής και την ψήφισι του περιφήμου νόμου περί Ισότητας των δικαιωμάτων των δύο φύλων, η κατάσταση των γυναικών της Δυτικής Γερμανίας μένει σχεδόν η ίδια όπως άλλοτε.

Επιφανειακά, γίνονται ζωηρές συζητήσεις για την καινούργια θέση που δικαιούνται να πάρουν οι Γερμανίδες. 'Αλλά στο βάθος κρύβεται η επιθυμία αυτών των ιδιών να εξακολουθήσουν να διέπεται η ζωή τους από το πατροπαράδοτο σύμβολο των «τριών Κ» (κίρχε, κούρχε και κίντερ, δηλαδή εκκλησία, κουζίνα και παιδιά). Νά γιατί δεν καταβάλλουν στην πραγματικότητα πολλές φροντίδες για να εξασφαλίσουν την καινούργια ελευθερία που τους παρέχει ο νόμος.

Από τους πολλούς παράγοντες που επιδρούν στη ζωή των γυναικών της Δυτικής Γερμανίας, ο σπουδαιότερος είναι αναμφισβήτητα ο άντρας. Περιέργως, ο τελευταίος πόλεμος ενίσχυσε την πατροπαράδοτη κυριαρχία και επιβολή του Γερμανού στο σπίτι του, αντί να την εξασθενήσει. Οι εκατόμβες των νεκρών δημιουργήσαν τόσο αριθμητική δυσαναλογία μεταξύ των δύο φύλων, ώστε ν' αντιστοιχούν σήμερα τέσσερις άγιες γυναίκες σε κάθε άντρα. Σύμφωνα με τις στατιστικές, εξ' άλλου, πάνω από 12% των Γερμανίδων είναι σήμερα χήρες και περισσότερες από 380.000 είναι χηνοχήρες.

Ο Γερμανός λοιπόν, βαθεία ταπεινωμένος από την ήττα της πατρίδας του, άρπασε την ευκαιρία αυτή, για να ικανοποιήσει τουλάχιστον μέσα στο περιβάλλον του σπιτιού τον τραυματισμένο έγωισμό του. 'Ενώ, τον πρότον καιρό, ήταν ντροπιασμένος και υποταγμένος κι' έφτανε μάλιστα στο σημείο να βοηθή κι' αυτός στις δουλειές του νοικοκυριού, σήμερα έχει ξαναπαίξει την υπεροχή του άπέναντι της Γερμανίδας. Κι' εκείνη έχει αποδεχθεί την κατάσταση αυτή και τον θεωρεί σαν ένα ανώτερο από την καθημερινή ρουτίνα του νοικοκυριού.

Είναι χαρακτηριστικό αυτό που είπα μια νέα Γερμανίδα σε κάποιο ξένο δημοσιογράφο:

— Φαντασθήτε ότι την Κυριακή συνάντησα στο δρόμο έναν 'Αμερικανό συνταγματάρχη, που έσπρωχνε το καροτσάκι του μωρού του, ενώ η γυναίκα του περπατούσε δίπλα του! 'Εγώ δεν θα μπορούσα ποτέ να σεβασθώ τον άντρα που θάκανε ένα τέτοιο πράγμα.

Υπάρχουν ωστόσο και μερικές εξαιρέσεις: Κορίτσια νέα, με μοντέρνες αρχές, που εξανίστανται γι' αυτή τη νοσηρότητα των ανδρών.

Μιά απ' αυτές έλεγε πως βρίσκει τους συμπατριώτες της άπελπιστικά άναρτους, γιατί σ' όλες τις συντροφίες της λένε, σαν είδος κομπλιμέντου:

— Δεν χρειάζεται να σας ρωτήσω αν προσεύεστε την Ισότητα των δικαιωμάτων με τους άντρες. Είσατε πολύ ώμορφη για ν' ασχολήστε με τέτοιες φηνοσίες!

— 'Αλλά πάλι ανέφερε την περίπτωση ενός νέου, που δικαιολογούσε έτσι τις απαιτήσεις του για μία προνομιακή θέση:

— «Εμείς σας υπερασπιστήκαμε, δι' αυτά τα χρόνια!

— 'Αν δεν μάς υπερασπιζόσαστε τόσο πολύ, άπάντησε η κοπέλλα μ' ετοιμότητα, δεν θα βομβαρδιζόταν ποτέ τα σπίτια μας!

— 'Εν' άλλο χαρακτηριστικό σημείο είναι ότι τα γυναικεία περιδικία της Δυτικής Γερμανίας κι' οι σχετικές ραδιοφωνικές εκπομπές προτρέπουν τις Γερμανίδες να μεταχειρίζονται καλλυντικά για ν' αυξήσουν την όμορφιά τους. 'Ωστόσο, οι πιο πολλές εξακολουθούν άκόμη να σέβονται το πατροπαράδοτο σύνθημα: «Οι Γερμανίδες δεν μακιγιάρονται ποτέ».

Τα γερμανικά δικαστήρια διαζυγίων εξ' άλλου δεν ασχολούνται πολύ συχνά με περιπτώσεις εφαρμογής του νέου νόμου της Ισότητας των δικαιωμάτων. Οι λίγες τέτοιες υποθέσεις που έδικασθηκαν, σχολιάστηκαν από τις δημοσιεύσεις, αμείλικως γιατί ήταν σπάνιες.

ΓΑΜΗΛΙΑ ΕΚΠΟΜΠΗ

ΑΠΟ την άριστερη πλευρά το άσπρο χαρτί μπριτσόλ, γράφει με χρυσά γράμματα: «Ο Κος και η Κα Βασιλείου Κομπονένη, έχουν την τιμήν να σας παρακαλέσουν όπως τιμήσετε δια της παρουσίας σας τους γάμους του υιού των 'Αλεξάνδρου μετά της δίδος Μαίρης Χαμηλαμούτη, τελεσθησόμενους την προσεχή Κυριακήν 6 μ. μ.» κλπ. κλπ.

Από τη δεξιά πλευρά το άσπρο χαρτί μπριτσόλ, γράφει πάλι με χρυσά γράμματα: «Ο Κος και η Κα Εδσρατίου Χαμηλαμούτη, έχουν την τιμήν να σας παρακαλέσουν όπως τιμήσετε δια της παρουσίας σας τους γάμους της κόρης των Μαίρης μετά του κ. 'Αλεξάνδρου Κομπονένη, τελεσθησόμενους την προσεχή Κυριακήν, 6 μ. μ.» κλπ. κλπ. Κι' από κάτω, με μικρότερα, αλλά πάντα χρυσά γράμματα, σαν όστερόγραφο: «Οίκια, όδός 'Αριστάρχου 186 Β». (Αυτό το τελευταίο, προς γνώσιν και συμμόρφωσιν, πού λένε).

Και λοιπόν, είναι Κυριακή, ή ώρα 6 παρά τέταρτο, ο γαμπρός είναι κι' όλας στημένος έξω από την πόρτα της εκκλησίας και περιμένει τη νύφη. Κουδεντάζει με μερικούς φίλους και γνωστούς που έτυχε να πάνε από τους πρώτους και πασχίζει να κρύψει τη συγκίνηση που τον κατέχει. Μάλιστα, μερικές φορές χαμογελάει χωρίς λόγο. Και το κάνει για να δείξει στους φίλους του πως τάχα, δι' αυτά που πρόκειται να γίνουν σε λίγο τον άφήνουν έντελως άδιάφορο.

Αυτή την ώρα πού βλέπουμε το γαμπρό, λίγοι είναι ακόμα οι προσκαλεσμένοι που ήρθαν να γιορτάσουν. Σιγά-σιγά όμως, δύο από δω, τρεις από άπέναντι, τέσσερις με ταξί, όλο κι' έρχονται, για να δώσουν το παρών στην ώρα και μοιραία τελετή. Και λοιπόν τώρα, εγώ πού σ' όλες παρουσιάζω αυτή την όμορφη εικόνα, έχω να σας κάνω ειδική κι' έμπιστευτική πρόσκληση σε μία άδιακρισία: Σας καλώ να βάσουμε αυτή, μυστικά και ύπουλα, και ν' ακούσουμε τι λένε μεταξύ τους όλες αυτές οι παρέες των συγγενών και φίλων, πού πάνε να εορτήσουν και να δώσουν συγχρητήρια στους μελλοντόφους. Ξέρουμε κι' από τον έαυτό μας πως, όταν μάς καλούν σε ένα γάμο, σχολιάζουμε το γαμπρό και τη νύφη, και πως και γιατί και από πού και άλλα τέτοια. Κουτσουμπολόι, δηλαδή. Ναι, αλλά μη μου πείτε πως δεν σας άρραει. Κι' ακόμα περισσότερο σας άρραει να τεντώετε τ' αυτί για ν' ακούτε τι λένε οι άλλοι. Αυτό θα κάνουμε κι' εμείς. Θα τεντώσουμε τ' αυτί και θα το στήσουμε, σαν κινητό ραδιοφωνικό δέκτη να πούμε, πότε-έδω και πότε-έκει, για ν' ακούσουμε τι λένε μεταξύ τους όλοι αυτοί οι κύριοι, οι κυρίες και οι δεσποινίδες πού πάνε ντυμένοι τα καλά τους, για να μοιραστούν την ξένη χαρά, να φιλήσουν όλοι το γαμπρό, όλοι τη νύφη, όλοι και τους δυο και ίσως να δακρύσουν κι' όλας.

*

Στο ταξί άρ. 96472. Είναι τρεις κύριοι, Γιώργος, Σταύρος, Νίκος. ΝΙΚΟΣ: Έχτε δεν έχετε, την πάπνη την πεπονόφλουδα ο 'Αλέκος. ΝΙΚΟΣ: Γιατί πεπονόφλουδα; Παιρνει σπiti και μετρητά. Μην τον φοβάσαι και τα λογάριάσε καλά ο 'Αλέκος. 'Αλλιώς τι θάκανε στη ζωή; ΓΙΩΡΓΟΣ: Καί λες πως θα γίνει τώρα άνθρωπος; ΝΙΚΟΣ: Ο γάμος διορθώνει καμιά φορά.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ξέρετε τι σκέπτομαι; 'Αραγε ή νύφη και τα πεθερικά ξέρουν ότι ο 'Αλέκος είναι χαρτόμουντρο; ΝΙΚΟΣ: Μά τόκομε το χαρτί τώρα τελευταία.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Κι' άλλες φορές τόκομε. 'Εγώ τι να σας πώ. Αυτοόμοι την καυμένη την κοπέλλα. Θα τον περιμένη άγρυπνη καμιά νύχτα κι' αυτός θάνε στρωμένος στην πόκα. Καλή προκοπή θα 'δω! 'Αεϊντε, φτάσαμε.

Είναι περιττό να πούμε πως κι' οι τρεις είναι οι ακαλύτεροι φίλοι του 'Αλέκου.

*

Στο ταξί άρ. 92.360. 'Ο κ. Στυλιανός κι' ή κυρία 'Όλγα, ήλικιωμένο παχουλό ζευγάρι. Η κ. ΟΛΓΑ: Δεν θέλω, βέβαια, να πω κανό για το κορίτσι, αλλά ο άνιμός μας μπορούσε να πάρη μία καλύτερη. Ένας νέος με τόσα προσόντα.

Ο κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ: Βέβαια, βέβαια. Οικονόμεια καλύτερη.

Η κ. ΟΛΓΑ: Και να πής τουλάχιστον, πως παίρνει και καμιά καλή προίκα.

Ο κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ: Βέβαια, βέβαια. Ένα σπιτι και τετρακόσιες λίρες. Τι είναι τετρακόσιες λίρες σήμερα; Και ο τελευταίος των τελευταίων τις παίρνει.

Η κ. ΟΛΓΑ: Άσε από μόρφωσι και άνατροφή. Σέρει, λείει γαλλικά. Σπουδαία τάλαντα.

Ο κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ: Βέβαια, βέβαια. Γαλλικά. Φερει! Και ή τελευταία ξέρει τα γαλλικά κούλια της. Και τί σημασία έχουν τα γαλλικά;

Η κ. ΟΛΓΑ: Δεν μπορώ να καταλάβω τι της βρίζει. Βιάστηκε πολύ. Λες και χάρη οι γυναίκες από τον κόσμο.

Ο κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ: Βέβαια, βέβαια. Μπορούσε να περιμένη λίγο και να έδερικε μία καλύτερη τύχη. 'Ανάλογη με τη θέση του.

Η κ. ΟΛΓΑ: Και να πής πως είναι άμωμη, ή πως έχει καμιά χαρά. Το μωρό είναι άγέλαστο. Πως χαντακώνονται μερικοί νέοι.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ο κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ: Βέβαια, βέβαια. Αυτό είναι χαντάκωμα. Ένας νέος με τόσα προσόντα!

*

Στο αυτοκίνητο 18356 Ι. Χ. (ιδιόκτητο, μοντέλο 1930). 'Ο Κος Ζαχαρίας, ή Κα Πόπη και ή Δις Ζίτσα, έτών 17. 'Ακόμα δεν μπορώ να το χωνέψω. Δεν θέλω να τον κατηγορήσω τον άνθρωπο, αλλά ή Μαίρη μπορούσε να πάρη έναν καλύτερο.

Η ΖΙΤΣΑ: Πολύ καλύτερο, μαμά.

Ο κ. ΖΑΧΑΡΙΑΣ: Έχεις δικήν, Πόπη. Κι' έμένα μου φαίνεται πολύ κατώτερός της.

Η κ. ΠΟΠΗ: Κοπέλλα με τέτοια άνατροφή, τέτοιους συγγενείς, με τα γαλλικά της, το πιάνο της, με την προίκα της και τόσα προσόντα. Πως έπρεπε έτσι;

Η ΖΙΤΣΑ: Εγώ μαμά και χρυσό να μου τον διναν, δεν τον έπαρνα.

Η κ. ΖΑΧΑΡΙΑΣ: Ένας άνθρωπος άγνωστος χωρίς κοινωνική θέση, πού δεν έξερουμε από πού κρατάει ή σκωφία του. Και φαίνεται πως εινε κατώτερος ύποστάθμης. Δεν είδες τί χοντρούς τρόπους έχει;

Η ΖΙΤΣΑ: Καί πως ρουφάει τη σούπα, μαμά! Χειρότερα κι' απ' το μπαπά!

Η κ. ΠΟΠΗ: Κι' αυτός ο άνθρωπος θα λέγεται άνημιός μας!

Ο κ. ΖΑΧΑΡΙΑΣ: Τι να κάνουμε; Θα το υποστούμε. Στο κάτω της γραφής αυτή θα ζήσει μαζί του!

*

Στο δρόμο. 'Η κ. Κατίνα και ή Λιλίκα, κόρη της, έτών 25.

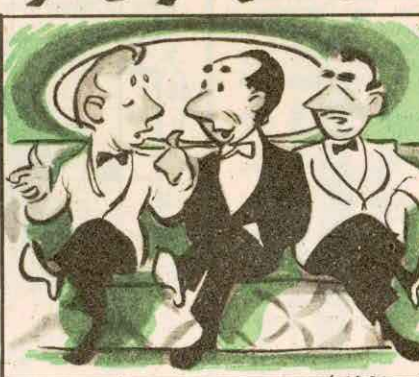
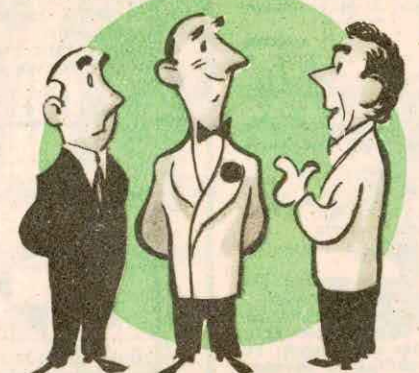
ΛΙΛΙΚΑ (έτοιμη να δακρύσει από λύσσα): Κι' όταν σκέπτομαι ότι από μένα τον γνώρισε! Η κ. ΚΑΤΙΝΑ: Στάθηκε πού έξυπνη από σένα και τον τύλιξε. Όλο έτσι την παθαίνει έσύ.

Από σένα είχε γνωρίσει και ή Λέλα τον Τάσο. Καί ή Ντίνα τον Πέτρο. Και στους άρρασανε μέσα από τα χέρια σου.

ΛΙΛΙΚΑ: Μά πως τα κατάφερον; Η κ. ΚΑΤΙΝΑ: Σού είπα. Είναι πιο έξυπνες και πιο καπάτσες. Ο γαμπρός δεν είναι πέσε πtiτα να σε φάω. Θέλει κυνήγημα και δούλεμα.

'Αλλά έσύ, μόλις γνωρίσης ένα νέο, άμέσως «ά σου γνωρίσω και τις φίλες μου. Κι' όστερα πέταξε το πουλί. Άμ πως να μην πετάξει; Στάσου λίγο, γιατί φούσκωσε από την άνηφορία.

ΛΙΛΙΚΑ: Καί-να πώ πως ή Μαίρη είναι πιο όμορφη από μένα; Όχι να-τό πεινευτώ, αλλά εγώ είμαι καλλονή μπροστά της.

Η κ. ΚΑΤΙΝΑ: Πόσες φορές θα στο πώ; 'Η όμορφη δεν είναι το παν. Το παν είναι ή καπατσούνη. Είσαι καπάτσα; Βάζεις κάτω χιλίες καλλονές. 'Αλλά έσύ, είπαμε; Σικάβεis το λάκκο σου μονάχη. Τώρα, άιντε να τη φιλήσης και να της πής και χρόνια πολλά.

ΛΙΛΙΚΑ: Έτσι μούρχεται να της βγάλω τα μάτια.

Η κ. ΚΑΤΙΝΑ: Να μη βέλεις καθόλου πως πειράχτηκες, σε παρακαλώ. Σήμερα θα την εορτήσης. Έτσι είναι το πρόπον. Και τα μάτια της τα βνάζεις άλλοτε!

*

Στο προαύλιο της εκκλησίας, άποτρα-δηγμένοι. 'Ο Τέλης και ο Γιάννης.

Ο ΤΕΛΗΣ: Την περασμένη βδομάδα είδα την Κική στο δρόμο. Πύρ και μανιά. Θα το ρίξη, λέει, βιτριόλι!

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ: Δεν θα το ρίξη.

Ο ΤΕΛΗΣ: Πού το ξέρεις;

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ: Μά δεν τάρρασε; Τα κοίταξε. Θα της δώση πενήντα λίρες άμωμής, μόλις πάρη την προίκα. Έξω ζήτοσε έκαστο, γιατί τον άγαπούσε.

Λέει, αλλά άποχώρησε στις πενήντα.

ΤΕΛΗΣ: Καί φυσικά ή νύφη δεν ξέρεi τίποτα.

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ: Αυτό έλειντε.

Ο ΤΕΛΗΣ: 'Αραγε ξέρει ότι ο 'Αλέκος είχε άραβωνιασθή άλλες δυο φορές; Ο ΓΙΑΝΝΗΣ: Δεν φαντάζομαι. 'Αλλά ο άνιμός θα της το σφυρίξει. Καί ίσως της

πὴ πὼς τὸν εἶχαμε βγάλει καὶ ἀφ' ὁδοῦ ἀποστάσει.
Ο ΤΕΛΗΣ: Μιά φορά τώρα τε-
λειώνει τὸ παρελθόν. Τρίτη καὶ
φαρμακρὴ.

Στὸ ἴδιο προαύλιο, στὴν ἄλλη
γωνία: Ἡ Πέρσα, ἡ Νίνα, ἡ Λέ-
να, ἡ Φωφώ.

Ἡ ΠΕΡΣΑ: Εἶχε δὲν εἶχε, τὰ
κατὰφερε νὰ παντρεῖται τὴν Μαίρη.
Ἡ ΝΙΝΑ: "Αἱ" σὰς τόχῳ πὴ
βρέ κορίτσια. Οἱ ζῶπρὲς εἶναι ἐ-
κείνες πού παντρεύονται εὐκόλα.
Γνωρίζουν δύο, τρεῖς, πέντε, δώ-
δεκα. αἱ κάποιοι θὰ τὴν πάθῃ καὶ
θὰ πιστῇ στὰ δίχτυα.

Ἡ ΛΕΝΑ: Αἱ, ὄχι καὶ δώδεκα.
"Εγὼ ξέρω γιὰ πέντε. Γιὰ τὸν Κώ-
στα, γιὰ τὸ Μάνο, γιὰ τὸν Παύλο,
γιὰ τὸν Ἀντρέα, καὶ γιὰ τὸν Ζήσο.
Φωφώ: Καὶ τὸν Κλέαρχο,
τὸν ξεχνᾷς;

Ἡ ΛΕΝΑ: "Αἱ, ναι. Εἶναι κ' ὁ
Κλέαρχος. "ΕΞῃ, Αἱ, τί πέντε, τί
ἔξῃ!

Ἡ ΠΕΡΣΑ: Τόσους ξέρουμε ἐ-
μεῖς. Δὲν θὰνε καὶ δυο-τρὲς πού
δὲν τοὺς ἔχουμε πληροφορηθῇ;

Ἡ ΝΙΝΑ: Αἱ, αὐτοὶ δὲν πιά-
νεται. Εἶναι στὰ παιδικὰ αἰσθή-
ματα.

Ἡ ΦΩΦΩ: Κ' ἔχει ἓνα ἕφος,
σὰν ἀθάνα περιστέρα.

Ἡ ΛΕΝΑ: Μιά φορά αὐτὴ τὸ
σκοπὸ τῆς τὸν πέτυχε. "Εμεῖς τί
γινόμαστε!

Λίγο πὶὸ πέρα. Ὁ Φάνης καὶ
ὁ Ἀλέστης.

Ο ΦΑΝΗΣ: Καλὰ θὰ περάσῃ
ἡ καὶμένη, μὲ τὸν εὐέξαπτο χα-
ρακτήρα του. Τὸν βλέπω νὰ τῆς
κατεβάξῃ κανένα πιάτο στὸ κεφά-
λι στὸν πρῶτο καυγὰ πού θάχουν
μαζί.

Ο ΑΝΕΣΤΗΣ: Κατὰ τὰ ἄλλα
ὅμως εἶναι καλὸς χαρακτήρας. "Ο-
ταν παραφέρεται καὶ τοῦ περάσῃ
ὁ θυμὸς, ζητάει συγγνώμη.

Ο ΦΑΝΗΣ: "Αἱ ναι! Αὐτὸ τό-
χει.

Ο ΑΝΕΣΤΗΣ: Καὶ οὐτε γιὰ
πιάτο στὸ κεφάλι φαντάζομαι.
Στὸν τοῖχο, ναι.

Ο ΦΑΝΗΣ: Οὐτε ὁ πρῶτος
θάνατος, οὐτε ὁ τελευταῖος. "Εἴ ἀλ-
λοῦ πιστεύω πὼς κάποιοι δὲν τῆς
ἔχει σφουρίξει πὼς ὁ Ἀλέκος εἶναι
καυγατζῆς καὶ ἐπεισοδιώτης.

Ο ΑΝΕΣΤΗΣ: Κυκλοθυμικός
τύπος. "Ας εἶναι. Καθένας μὲ τὸ
κουσούρι του.

Καὶ λίγο πὶὸ πέρα: Ἡ κυρία
Μερόπη καὶ ἡ κυρία Βάσω. (Γει-
τώτισσες τῆς γύψης).

Ἡ κ. ΜΕΡΟΠΗ: Τί νὰ σοῦ πῶ
κυρία Βάσω μου. Καλὴ κοπέλλα ἡ
Μαίρη, δὲν λέω, ἀλλὰ φοδᾷται
πὼς δὲν θὰ τὰ πᾶνε καλά. "Ο-
ταν τὴν πιάσουν ἐκείνες οἱ νευ-
ρικὲς κρίσεις...

Ἡ κ. ΒΑΣΩ: Λες νὰ μὴ ξέ-
ρῃ ὁ γαμπρός ὅτι ἔχει ἀρρωστα
νεύρα;

Ἡ κ. ΜΕΡΟΠΗ: Πὼς νὰ τὸ ξέ-
ρῃ; Λέγονται αὐτὰ τὰ πράγματα;

Ἡ κ. ΒΑΣΩ: Τὸ σωστὸ μὴν φο-
ρᾷ εἶναι κάποιος νὰ τοῦ τῶλεγε.

Ἡ κ. ΜΕΡΟΠΗ: Τώρα εἶναι ἀρ-
γὰ. Θὰ τὸ μάθῃ μόνος του. "Αν
καὶ μπορεῖ μὲ τὸ γάμο νὰ τῆς πε-
ράσουν τὰ νεύρα.

Ἡ κ. ΒΑΣΩ: Μπᾶ, κυρία Με-
ρόπη μου. Αὐτὰ ἦταν στὸν και-
ρὸ μας. Μ' ἔννοεῖς... Τώρα, στὴν
ἐποχὴ πού ζοῦμε, ἅμα εἶναι νὰ
καλμαίρουν τὰ νεύρα μὲ τέτοιο
ζήτημα, πολὺ λίγες θὰ εἶχανε
νεύρα...

Ἡ κ. ΜΕΡΟΠΗ: Σωστὴ κοῦδέν-
τα. "Αἱ ἡ γύψη!...

ΦΩΝΕΣ: Ἡ γύψη, ἡ γύψη!
"Ενα ἀστραφτερό ταῖζι ἀράζει
μπασοῦ στὴν ἐκκλησία. Ἡ γύψη!

Κάποιος τρέχει κ' ἀνοίγει τὴν
πόρτα. Ὁ ἐκτύχης πατέρας δίνει
τὸ χερί στὴ γύψη, ὁ γαμπρός με-
τακινεῖται, τὸ πλῆθος χαμογελάει,
μερικὸι χειροκροτοῦν. Ὁ γύψης
ὅλες οἱ γύψες, ἡ Μαίρη ἀνέβαινε
τὰ σκαλοπάτια, κ' αὐτῶτας τὸ φέ-
ρεμά της γιστῇ εἶναι πολὺ μακρὺ.
Ὁ πατέρας τὴν παραδίδει στὸ γα-
μπρό, πού τὴν παίρνει ἀγκαζέ. "Ο-
λοι μέσα.

Ἐνῶ ἔχει ἀρχίσει ἡ τελετὴ, οἱ
προκαλεσμένοι λένε φθιθυ-
στά. Ἀς μὴν ἀνοιάσωμε πρόσωπα,
εἶναι αὐτὰ πού εἴπαμε καὶ κάμπο-
σα ἄκόμα.

Λίγο μεγάλος ὁ γαμπρός. Πρέ-

πει νὰ τὴν περνᾷ δεκαπέντε χρό-
νια.

— Καὶ πάει καὶ γιὰ φαλάκρα.
— Δὲν φαίνεται καὶ πολὺ.
— Τὴ σκεπάζει μὲ τὰ πλαινά.

— Μεγάλη τοῦ πέφτει ἡ γύψη.
— Πόσο τὴν κάνει;

— Μὰ δὲν θάναί τριάντα - τριάν.

τα δύο;
— Αἱ, ὄχι καὶ τόσο. Μᾶλλον δει-
χνεὶ μεγάλη.

— Αὐτὸ εἶναι ἀκόμα χειρότερο.

— Κ' ἔχει καὶ λίγη καμπουρί-
τσα.

— Ναι, ναι! Τώρα τὸ παρατη-
ρῶ. Κ' ἔχει καὶ τάσι πρὸς τὸ
πάχος.

— Θὰ μοιάσῃ τῆς μάννας της.

— Ποιὰ εἶναι;

— Νά, αὐτὴ ἡ κοντόχοντρη μὲ τὰ
προσγούλια, ἐκεῖ πού καμαρώνει.

— Λαχείο!

— Χάλια τὸ φόρεμά της.
— Μὰ εἶναι γνωστὸ πὼς ἡ Μαί-
ρη δὲν εἶχε ποτὲ γούστο.

— Καὶ πολὺ μακρὺ... Χάμα σέρ-
νεται.

— Μὰ πάντα φορεῖ μακρὰ. Γιὰ
νὰ κρύψῃ τὰ χοντρά της πόδια.

— Ὅμως εἶναι πολὺ συγκινημέ-
νη. Εἶδες μιά ὠχράδα πού ἔχει;

— Καὶ ποτε δὲν εἶναι ὠχρή; Γ' αὐ-
τὸ καὶ βάφεται μὲ τὸ καντάρι.

— Τὸ δοχτυλίδι της τὸ εἶδες;

— Δώρο τοῦ γαμπροῦ. Μιά πέτρα!

— Ψεύτικη εἶναι.

— Πού τὸ ξέρεις;

— Μὰ μπορεῖ κοτζᾶμ πέτρα νὰ
εἶναι ἀληθινή;

— "Εχεις δίκην... Οὐτε ὁ Ἀλῆ
Χάν!

— "Αν ἦσσαν πὶὸ ἐξυπνὴ, τώρα
θὰ εἶχες ἐσὺ τὴ θέσι της.

— Σῶπα, καλὲ μαμά. "Ασε με
στὴ στενοχώρια μου.

— Ὅχι, σοῦ λέω γιὰ τὸ μέλλον.
Κύττα νὰ σοῦ γίνῃ μάθημα.

— Γιὰ κύττα τί ἀστράλα πού στέ-
κεται ὁ γαμπρός! Φαίνεται ὅτι
πρῶτὴν φορὰ στὴ ζωὴ του φορεῖ
σμόκιν.

— Μαμά, όταν τὸν καλέσουμε
καυσιὰ φορὰ σὲ τραπέζι, σὲ πα-
ρακαλῶ νὰ μὴ φτιάξῃς σοῦπα. Θὰ
σηκῶθῃ νὰ φύγῳ.

— Καλὰ, καλὰ.

— Οὐτε κοτόπουλο. Τὸ πιάνει μὲ
τὸ χερί.

— Σςςς!... Μὰς ἀκοῦνε.

— Αἱ, καλὰ, δὲν λέμε τίποτα
κακὸ.

— Τί μὲ σκουντάς;

— Κύττα ἐκεῖ. Δεξιά, καλὲ, στὴν
κολόνα. Ὁ Κλέαρχος!

— Χι, χι, χι, χι, χι! Λες νὰ τὸν
κάλεσε ἡ ἰδία;

— Βάζω στοίχημα. Γιὰ νὰ τοῦ
μῇ στὸ μάτι!

— "Ετσι μοῦρχεται νὰ πᾶω νὰ
τὸν συλλυπηθῶ.

— Γιατί; "Επειδὴ γλύτωσε; Δὲν
τὸν βλέπεις πόσο ἀνακουφισμένος
φαίνεται;

— Καὶ καλὰ, αὐτὴ τὸν κάλεσε.

— Αὐτὸς ἔπρεπε νάρθῃ;

— Κόντρα-κόλπο, πού λένε. Γιὰ
νὰ δείξῃ πὼς δὲν δίνει σημασία.

Αὐτὰ. Καὶ ἄλλα πολλά. "Ὅμως
τώρα χορεύουν τὸ χορὸ τοῦ "Ἡσαΐ-
α. "Ὅλα σταματᾶνε τὸ ψθιριστὸ
κουβεντολόγι καὶ πετᾶνε ρυζὶ καὶ
ἀνθοπέταλα. Ἡ τελετὴ τελειώνει.
Γαμπρός καὶ γύψη ποταγωγοῦν· κα-
τὰ τὴν ἔξοδο κ' ἀρχίζει ἡ προσέ-
λασι τῶν προσκαλεσμένων. Φιλὰ
καὶ λίγα δάκρυα:

— Νὰ ζήσετε!

— Καλορίζκοι!

— "Νὰ ζήσετε - καλορίζκοι. "Ὅ-
λοι λένε αὐτὴ τὴν εὐχὴ, πού οἱ
νεόνεοι τῇ δέχονται μὲ χαμόγελο
καὶ συγκίνησι. Καὶ παίρνουν τὴ
μομπονιέρα τους. Καὶ ἄλλες εὐ-
χὲς στὰ πεθερικά: "Νὰ σὰς ζή-
σουν. — Εὐχαριστοῦμε. Καὶ στὰ
δικὰ σὰς. Οἱ χαιρετοῦρες λαμβά-
νουν τέλος. Γαμπρός καὶ γύψη
βγαίνουν, κατεβαίνουν τίς σκάλες,
μπαίνουν στὸ αὐτοκίνητο. Χειρο-
κροτήματα:

— Στὸ καλὸ! Στὸ καλὸ!

— Ὁ γαμπρός γέρνει κοντὰ στὴ
γύψη. Τῆς πιάει τρυφερὰ τὸ χερί.

— Εἶσαι εὐτυχισμένη, Μαίρη;

— Πολύ!

Τέλος τῆς ἐκπομπῆς.

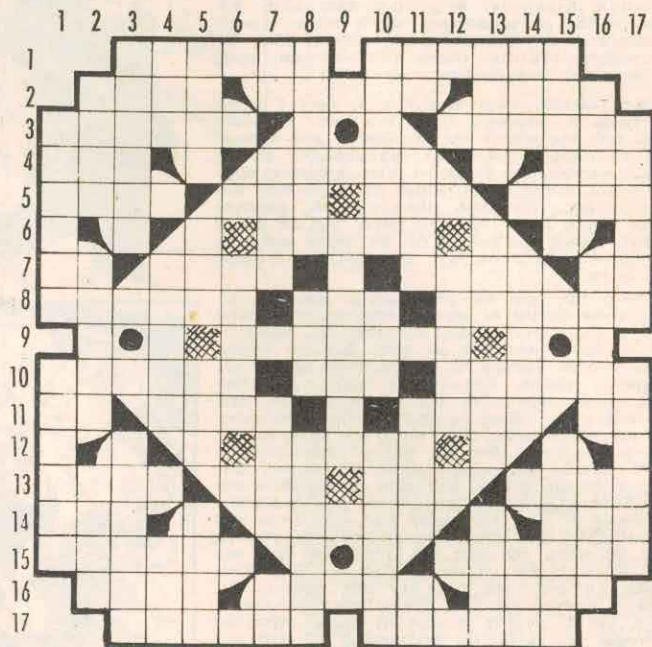
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 506

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Πόλις τῆς Μακεδονίας πού
μὲ ἀλλαγὴ τονισμοῦ γίνε-
ται χώρα τῆς Εὐρώπης. —
Χαριώπης.
- 2 Ἀρκεῖται στὸ λίγο (θελ.).
— Ἀλλοῖμονο ἀν σὰς κεν-
τρίσι. — Μύτη βελόνας.
- 3 Στάσις. — Θὰ τὰ βρῇτε στὰ
κροσσωλεῖα.
- 4 Προσφώνησις πού χρησι-
μοῦν συχνὰ οἱ πολίτευοι.

- 5 Δὲν κόρεψε τὸν
χορὸ τοῦ "Ἡσαΐα.
6 Χρονικὸ διάστημα (πληθ.).
— Λίμα τῶν υποδηματοποι-
ῶν. — Ζῶο προσφίλης στοὺς
ποιπτάς.
- 7 Δὲν λείπει ἀπὸ καμμιὰ φρά-
σι. — Καλύπτουν τὸ ἡμισυ
τῶν Πατρῶν. — Ὁργανον
αἰσθήσεως. — Σμάτς.
8 Γνωστὸς φιλέλληνας.
- 9 Ποδοσφαιρικός ὅρος.

μενοι. — Τρώγονται μόνο ὡς
γλυκὸ. — Ποταμὸς τῆς "Ελ-
βετίας.

5 Βασιλεύει. — Ποδοσφαιρική
ὁμάς. — Στρατιωτικὴ μονάς.

6 Παιγνιόχαρτο.

7 Διπλῶνι διαταγμὸ. — Τρο-
μάζει κάθε κοπέλλα. — Χρή-
σιμος στὸν ξυλουργό. — Ἀρ-
θρο (πληθ.).

8 Ἀπαγορεύονται τὴν νύκτα.
— Ἀποτελοῦν κίνδυνο γιὰ
τὴν ὑγεία μας. — "Εχουν
ἔξῃ πόδια.

9 Ἡ δουλειὰ δὲν τὸν ἐνθου-
σιάζει.

10 Τὸ ὄνομά της εἶναι συνῶ-
νυμο πορνείας. — Πρόθε-
σι. — Παλαιὰ ὀνομασία τῆς
Παλαιστίνης.

11 Τελικὸς σὺνδεσμος. — Περι-
βάλλει βασίλει. — Ὁρούτα.

12 Κινητὴ εὐρητή.

13 Τροφὴ γιὰ ὑποζύγια. — Ὅρος
στὸ οἶκο. — Ἀρνησι. — Μέ-
ρος τοῦ αὐτοκινήτου.

14 "Ετσι τρώγονται τὰ φρούτα.
— Ἐπώνυμον πολλῶν "Ελλή-
νων πολιτικῶν (γεν.). — Πρό-
θεσι καὶ ἄρθρο.

15 Κάθε κράτος ἔχει τὴν δική
του. — Σεχωρίζε τὰ θηλυ-
κὰ ἀπὸ τὰ ὀρεονικά.

16 "Εχει σχέση μὲ τὴ μουσικὴ
ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν διπλωμα-
τία. — Μετρικὴ μονάς. — Σκε-
πάζουν μέγα μέρος τοῦ
πλανήτου μας.

17 Μὰς προσφέρει διασκεδασ-
τικὸ θέαμα. — Διευκολύνει
τὸ πότισμα.

Ἡ λύσις τοῦ 505
στὴ σελ. 82

ΚΑΘΕΤΩΣ

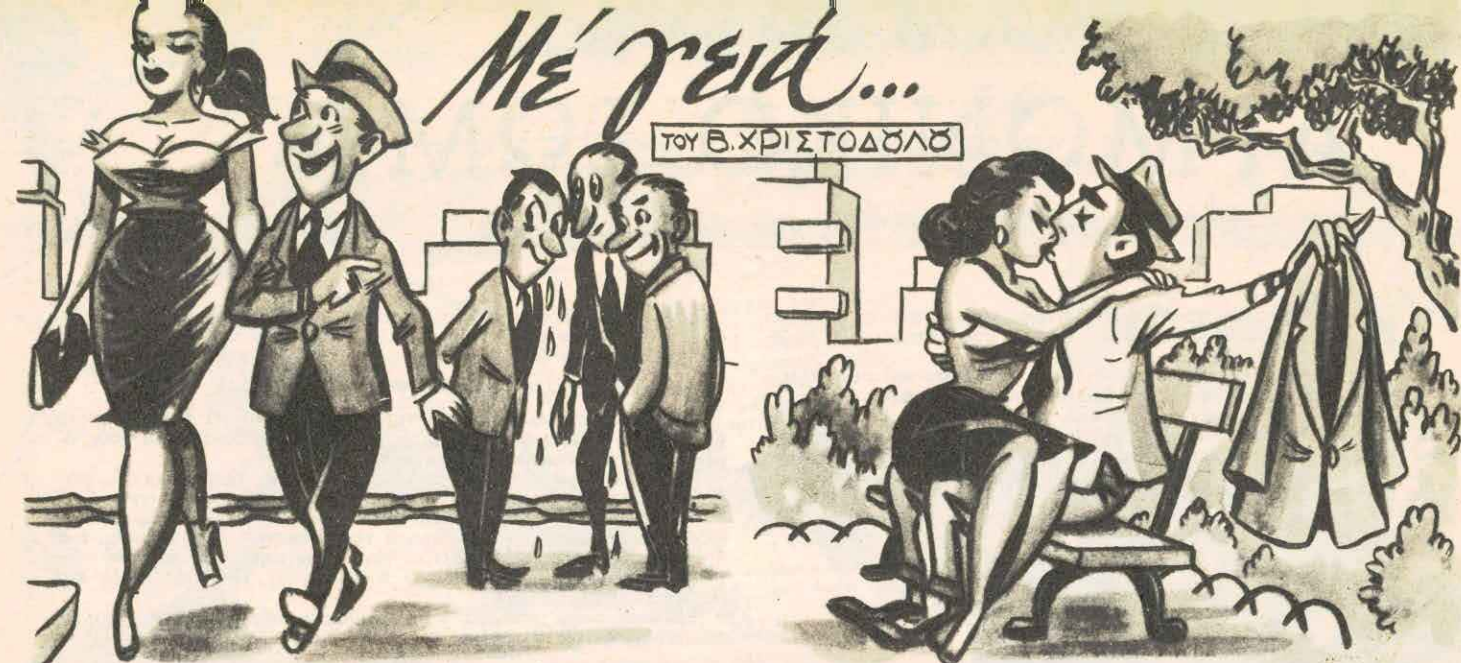
1 Τμήμα τῆς μονάδος. — Χω-
ρὶς βία (ἐπιρ.).

2 Ποσοτικὸ ἐπιρρημα. — Φιλο-
ξενοῦν δυστυχισμένους ὑ-
πάρχεις. — Εὐκνή.

3 Τὸ πρόγραμμα τοῦ διασκε-
δάζει μικροὺς καὶ μεγά-

τά ἀντιεπιτωτικά προκαλοῦν
ἐαρηκεία;

"Ενας Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων,
ὁ δόκτωρ Τεομπάλν παρήγαγε ὅ-
τι ἡ μεγάλη χρῆσις ἀντιεπιτωτικῶν
στὰ παιδιὰ προκαλεῖ, σὲ πολλές
περιπτώσεις, βαρικοῦς καὶ ἄλλες
παθήσεις τῶν αὐτιῶν.

— Τί εἶναι τέλος πάντων, τὰ καινούργια ρούχα
στὸν ἄνθρωπο ἀγάπη μου! "Ὅλος ὁ κόσμος γυρίζει καὶ
μὲ κυττάζει!...

— Μὴ γιὰ τὸ Θεό! Κάτσε πρῶτα νὰ βγάλω τὸ σακ-
κάκι!...

Χωρὶς λόγια.

— Μὲ νειά!
— Εὐχαριστῶ, ἐπίσης!

— Καινούργια κοστούμι φορᾷς σήμερα, Θανασάκη.
Δὲν μπορεῖς, θάρρης νὰ κεράσεις!...

Κακεντρέχεια!...

ΑΡΜΟΝΙΚΟ ΣΩΜΑ

Μιλήσαμε στο προηγούμενο τεύχος για το σημαντικό ρόλο που έχουν οι σεξουαλικοί αδένες στο ζήτημα της ομορφιάς.

Αλλά δεν είναι μικρότερη η επίδραση και των άλλων ενδοκρινών αδένων, τόσο στην ομορφιά του προσώπου, όσον και γενικότερα στην αρμονική διάπλαση του σώματος. Η φύσις θέλει σε όλα την ισορροπία. Όταν οι εκκρίσεις των ενδοκρινών αδένων είναι ανώτερες ή κατώτερες από το κανονικό, επέρχονται διαταραχές, που αναστατώνουν τον οργανισμό και προκαλούν διάφορες ανωμαλίες τόσο στο φυσιολογικό επίπεδο, όσον και στο ψυχικό. Κάθε ανωμαλία αυτού του είδους επιδρά μοιραία και στην ομορφιά.

Δεν πρέπει να ξεχνάτε, ότι ομορφιά σημαίνει πρό παντός υγεία. Και η υγεία δεν είναι τίποτε άλλο από την αρμονική λειτουργία και συνεργασία όλων των οργάνων του σώματος.

Ο πιτυροειδής αδέν (υπόφυση)

Οι νεώτερες έρευνες μας επέτρεψαν σήμερα να ξέρουμε ποιά είναι τα ιδιαίτερα στοιχεία που χρειάζεται καθένας από τους αδένες για την κανονική λειτουργία του.

Ας μιλήσουμε, λοιπόν, πρώτα-πρώτα, για τον πιτυροειδή, που βρίσκεται στη βάση του εγκεφάλου πίσω από τον φάρυγγα.

Ο αδέν αυτός ρυθμίζει και ελέγχει τη λειτουργία των άλλων ενδοκρινών αδένων. Η ανεπάρκεια του σταματά την ανάπτυξη, ενώ η υπερλειτουργία του προκαλεί τον γιγαντισμό. Οι νέες που παρουσιάζουν υπερλειτουργία του πιτυροειδούς, γίνονται δειλές και δυστυχισμένες.

Τα κυριότερα στοιχεία που χρειάζεται αυτός ο αδέν είναι οι πρωτεΐνες και οι βιταμίνες Β.

Ο θυρεοειδής

Ο θυρεοειδής βρίσκεται μπροστά από τον λάρυγγα και εκκρίνει μια ορμόνη, την θυροξίνη, που περιέχει ιώδιο. Για το λόγο αυτό, όταν οι τροφές που τρώμε δεν περιέχουν επαρκή αναλογία ιωδίου, ο αδέν αυτός δεν λειτουργεί κανονικά και γίνεται υπερτροφικός, λόγω της προσπάθειας που καταβάλλει για να ανταποκριθεί στο ρόλο του. Αυτή η υπερτροφία, που είναι γνωστή ως βρογχικήλη, εξαφανίζεται μόλις βελτιώσουμε τη διατροφή μας σε τρόπον ώστε να περιέχει περισσότερο ιώδιο.

Οι άνθρωποι που ο οργανισμός τους παρουσιάζει έλλειψη ιωδίου είναι όγκριοι, εύαίσθητοι στο κρύο και χωρίς άντοχη. Έχουν, εξ άλλου, τάση στο πάχος γιατί οι θερμίδες που εισάγουν με τις τροφές, δεν μεταβάλλονται σε ενέργεια, αλλά αποθηκεύονται με τη μορφή λίπους.

Μια άλλη σοβαρή ανωμαλία είναι ότι η καρδιά τους λειτουργεί με βραδυ ρυθμό, πράγμα που επηρεάζει την κυκλοφορία του αίματος σ' όλο το σώμα. Έτσι, τα χέρια και τα πόδια είναι συνήθως κρύα, το δέρμα γίνεται ξηρό και σχίζεται εύκολα, τα μαλλιά πέφτουν και άσπριζουν πρόωρα και τα νύχια σπάζουν. Ο αντίκτυπος αυτής της ανωμαλίας γίνεται αισθητός και στη μνήμη. Λόγω του ότι ο εγκεφάλος δεν τροφοδοτείται επαρκώς με αίμα, οι άνθρωποι που ο οργανισμός τους δεν διαθέτει επαρκές ιώδιο, έχουν ασθενή μνήμη. Στις γυναίκες η έμμηνος ροή είναι ακανόνιστη, άφθονη και οδυνηρή και οι κεφαλαλγίες δεν τις αφήνουν ποτέ.

Πρατηρήσεις που έγιναν σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες και στην Αμερική, απέδειξαν, ότι τα 40 % των παιδιών και τα 60 % των γυναικών, παρουσιάζουν έλλειψη ιωδίου.

Εκτός από το ιώδιο, ο θυρεοειδής έχει ανάγκη και από βιταμίνες της κατηγορίας Β. Η διατροφή μας πρέπει να περιέχει, λοιπόν, βλαστημένο σιτάρι, μαγιά ζύθου και σπρόκτι. Πρέπει επίσης να τρώτε συχνά φρέσκα ψάρια και θαλασσινά, που είναι πλούσια σε ιώδιο.

Το πάγκρεας

Το πάγκρεας εκκρίνει την ινσουλίνη. Ο ρόλος της συνίσταται στο να μεταβάλει τη γλυκόζη του αίματος σε γλυκογόνο που αποθηκεύεται στο σπρόκτι και τους μύς.

Οι βιταμίνες Β και C είναι απαραίτητες σ' αυτόν τον αδέν.

Τα επινεφρίδια

Οι επιστήμονες τα έχουν αποκαλέσει «αδένες μάχης», για το λόγο, ότι η ορμόνη που εκκρίνουν, δηλαδή η αδρεναλίνη, τονώνει τον οργανισμό και τον κάνει να αντιδρά στις συγκινήσεις.

Η αδρεναλίνη είναι απαραίτητη στις γυναίκες, που χάρις σ' αυτήν αποκτούν αυτοπεποίθηση και ευτυχία. Η έλλειψη αδρεναλίνης, αντίθετα, τις κάνει άδουλες και άνικανες ν' αποφύγουν τους κινδύνους που τις απειλούν.

Τα επινεφρίδια έχουν ανάγκη από βιταμίνες Α, Β και C.

Οι παραθυρεοειδείς

Δεν θα έχετε ποτέ ωραία δόντια και καλοφτιαγμένο σκελετό, αν οι παραθυρεοειδείς αδένες σας δεν λειτουργούν κανονικά. Γιατί οι εκκρίσεις των συντελούν, μαζί με την βιταμίνη D, στην αφομοίωση του ασβεστίου και του Αιτού. Οι αδένες έχουν ανάγκη από ασβέστιο, φωσφόρο και βιταμίνη D.

Δεν θα έχετε ποτέ ωραία δόντια και καλοφτιαγμένο σώμα, αν οι παραθυρεοειδείς αδένες σας δεν λειτουργούν κανονικά.

Κατά των δορυβίων

Για να μās εξασφαλίσουν οι άρχες την ησυχία και να δώσουν κάποιο τέλος στη φειχτή μας αναρχία, απεφάσισαν να λάβουν νέα μέτρα ριζικά, εναντίον των δορυβίων και των κρότων γενικά... Απηγόρευσαν τα κλάζον και των τράμ τα καμπανάκια, τα μεγάφωνα των κέντρων και τα ραδιοφωνάκια κι' άναμνε, με δυο λόγια, βαρυτάτη τιμωρία τους «ασκόπως θορυβούντας» κι' όσους κάνουν φασαρία!

Μέτρα... έκτακτα ληφθήκαν, με την κυριολεξία, για τον κάθε ταραξία, μόνο που, μπορεί κανένας με το δίκιο του να πη είναι κάπως έλλιπη, γιατί έχουν παραλείψει και δεν συμπεριλαμβάνουν κι' όρισμένα θηλυκά μας, που... ταραμάτα μās κάνουν!

Ελυσμένησαν, να πούμε, πώς υπάρχει κι' η Αιλίκα, που έχει παρά πάνω γλύκα κι' απ' το πιά άγνο το μέλι κι' έχει ακόμα κι' ένα σώμα και πρό πάντων κατι μέλη, που το κάθε πέραςμά της είγη σύγκορμα σκορπά κι' αναγκάζει την καρδιά σου... «ντάγκα - ντούγκα» γά (χτυπά!)

Παραλείπουν όρισμένως και τη γόσσα Βιζή, που χωρίς να καταλάβη κι' ακουσίως... θορυβεί επειδή συγκεκριμένως με το βλέμμα της το πρότο, μεταξύ των θαυμαστών της κάνει πάταγο και... κρότο!

Μεταξύ πολλών κι' απείρων θηλυκών μας πολυπειρών άγνωστών και την 'Ελένη, που τον κόσμο ξετρελαίνει και συχνά, με τις γραμμές της και την τόση τσαχνιά της αναστατώνει μεγάλη προκαλεί στη γειτονιά της!

Άγνωστων οι νομοθέται και μια νέα ιστορία την γνωστή παλληγιώσα πιά Μαρία και Λουίζα, που ηγαίνει εις τα κέντρα μ' ένα στυλ λίγο μπλαζέ, και ενώπιον ομμάτων, λυσσάλεων, γουρλοτάτων, απαλλάσσεται του βάρους των ελίων ενδυμάτων και χορεύει επί τραπέζης ονδικώς και νεγκλιζέ. Και αυτές οι εμφανίσεις — κάθε βράδυ και μια άλλη προκαλούν μέσα στα κέντρα σαματά κι' ανεμοζάλη. Κι' η Μαρία η Λουίζα, με τα κατορθώματα της, θόρυβο ο μεγάλο κάνει, γύρω από τ' όνομά της.

Χάριν της κοινής γαλήνης ή της κάλμας εάν θέτε το ταχύτερον οφείλουν να σκεφθούν οι νομοθέται πώς υπάρχουν κι' οι γυναίκες οι λεγόμενες ποδάρες, λικνιστές στο βάδισμά τους, θορυβώδεις και... τριζάτες, όπως κι' οι πολύ μοιραίες, που σηκώνουν στο ποδάρι τις φιλήσυχες παρές. Κι' όταν σε λοξοκιντάνε, είτε τις κρυφοκιντάνε, προκαλείται στην ταβέρνα παταγώδης... σαματάς!

Είναι, τέλος, αδικία κι' αδικείται καταφώρως, όταν βγαίνει παραβάτης ο φτωχός ο παντάσθεος, επειδή γεμάτος πάθος, τραγουδά μετά τις δέκα, ενώ είναι κατά βάθος, άφορη του ή γυναίκα, άφορη του... «κρότον» εν' εκείνη άφορη, άπληδη κι' αυτού του... «κρότον» που σου προβάλλει τη στιγμή που σου χάλλει στο μπαλκόνι της τα χάλια και της Μαίρουν, περίπου, της Μονρόε το κορμί... Κι' όταν, αίφνης, βλέπεις τέτοια δεοποινίδα, ή παντάμ πώς να μη της τραγουδήσεις το «Απόψε κάνεις... μπάν»

Ο Διογενής Τ.

Επισημειώσεως
Ομά. Ταχία

Η ΑΟΡΑΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ

ΗΤΑΝ ένας τολμηρός Έλληνας ο Γιώργος Κ. Καπετανάκης, ένας θερμός πατριώτης που η γενιά του κρατούσε από τις πιο παλιές και τις πιο δοξασιμένες ρίζες της Λακωνίας. Όταν οι Ιταλοί πάτησαν το πόδι τους στην Ήπειρο, η πρώτη του σκέψη ήταν να δημιουργήσει μια ομάδα εθνικής αντίστασης, που να στρέφεται εναντίον τους. Την εποχή εκείνη, ο Γιώργος Καπετανάκης υπηρέτούσε στην "Αρτα ως εισαγγελέας Πρωτοδικών — σήμερα είναι αντισυνταγματάρχης Εφετών Θεσσαλονίκης — και ήταν ο πρώτος από το δικαστικό σώμα, που θέλησε να μετρηθεί με τους κατακτητές, σ' ένα σκληρό κι' άδυσωπο πόλεμο.

Στην αρχή, βέβαια, περιωρίσθηκε στο να μεταδίδει στους φίλους του τα ραδιοφωνικά νέα του Λονδίνου και να προπαγανδίζει συστηματικά το συμμαχικό αγώνα. Αυτό όμως δεν ήταν αρκετό. "Επρέπε ν' απλώσει τα δίκτυά του και σε άλλους τομείς, παίρνοντας με το μέρος του όλους εκείνους που θα μπορούσαν να βοηθήσουν αποτελεσματικά στο έργο του. "Ετσι, μόλις διεπίστανε ότι οι Έλληνες της περιοχής — οι θρυλικοί "Αρτινοι — ήταν πρόθυμοι να ξεσηκωθούν όποια στιγμή το απαιτούσε η ανάγκη, ήρθε σ' επαφή με τον απόστολο αξιωματικό "Ηλία Λουτσάρη, που ήταν στενός του φίλος.

Πρέπει να οργανωθούμε, του είπε. Είναι ανάγκη να δώσουμε στους ασιάτες να καταλάβουν ότι δεν τους φοβόμαστε. "Όσο τους αφήνουμε ανεξέλεγκτους, τόσο χειρότερα γίνονται. Κλέβουν, σφάζουν και πυρπολούν. "Ως τότε θα κρατήσατε το κεφάλι; "Ως τότε θα σκύβουμε το κεφάλι;

Ο Λουτσάρης τον κτύπησε αμύλητα με μερικά λεπτά. — Δεν είναι άσχημη η ιδέα σου, απάντησε στο τέλος. Κι' εγώ αισθάνομαι την ανάγκη να δώσουμε στους φασίστες ένα καλό μάθημα. "Αλλά με ποιόν τρόπο σκέφτεσαι να ενεργήσουμε; Τι πρόγραμμα έχεις; — Σκέφτομαι πολλά πράγματα, μα δεν ξέρω από που πρέπει ν' αρχίσω. Δεν είμαι στρατιωτικός εγώ. "Εσύ ξέρεις καλύτερα από μένα. Γι' αυτό δώλωσε άνοιξε την καρδιά μου και σου έμπιστευα τα σχέδιά μου...

Η "Ηλίας Λουτσάρης χαμογέλασε. Τα λόγια αυτά του Καπετανάκη δεν τον εδρίσαν άρπαστο. Σαν παλιός αξιωματικός που ήταν γνώριζε σχεδόν όλες τις κινήσεις των συνοδών του. "Ήξερε ότι η "Ήπειρος ήταν κιόλας ένα πυρακτωμένο καμίνι. Στά Γιάννηνα ο λοχαγός Χρ. Παπαδάτος είχε σηκώσει τη σημαία της ανταρσίας. Στους Φιλιάτες, ο υπολοχαγός Βήτος. Ση Ντουσκάρια, ο λοχαγός Ζώτος. Στό Περιστέρη, ο Λυγεράκης. Κι' από τα Βλαχόχωρια της Πίνδου, ως κάτω στην Παρομβιά, οι ανθυπολοχαγοί Αλδίκος, Ματσόπουλος, Χαρολαμπόπουλος και Λεβέντης, γυρίζαν σαν τους άστρους από κορυφή σε κορυφή, για να προστομάσουν το έδαφος. "Ήταν δλοι τους διαλεχτά παλληκάρια, δοκιμασμένα στη φωτιά.

— Λοιπόν; Ζαναρώτησε έπειτα από λίγο ο Καπετανάκης το φίλο του. Είσαι σύμφωνος να οργανωθούμε;

Ο "Ηλίας Λουτσάρης, σηκώθηκε και του έσφιξε συγκινημένος το χέρι. — Είμαι σύμφωνος περισσότερο απ' όσο νομίζεις, απάντησε. "Αλλά χρειάζεται να συνευνωθούμε και με άλλους. Δεν είμαστε άκοιτοι έμεις οι δυο, για ν' αναλάβουμε το βάρος μιας τόσο σοβαρής υποθέσεως...

Ο Καπετανάκης το ήξερε αυτό, άλλ' ήταν βέβαιος πως όλα θα πηγαίνουν καλά. Οι "Αρτινοι δεν ήταν από τους ανθρώπους εκείνους που σιγούν αδιαφορητικά το κεφάλι. "Όπως πάντα, λοιπόν, έτσι και τώρα θα ήταν πρόθυμοι να μπουν στον αγώνα, να πολεμήσουν και να τα δώσουν όλα για τη νίκη ή το θάνατο. "Ετσι μέσα σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα, άντρες και γυναίκες, γέροι και παιδιά, αμόρφωτα και άσυνταχτα στην αρχή, πήραν τη θέση τους μέσα στη μικρή και άδραστη στρατιά που δημιούργησαν οι δύο εκείνοι φίλοι.

Σιγά-σιγά όμως, με την επέκταση που έπαιρνε η δράση της, ξεπήδησε μια ολοκληρωτική οργάνωση, που οι ανάγκες, οι δυσκολίες και οι κινήσεις, της έδωσαν με τον καιρό μεθοδικότητα και πειρα, ώστε να εξελιχθεί σε μιαν ομάδα αντιστάσεως από τις δυναμικότερες της εποχής εκείνης. Δούλεψε, βέβαια, στην αρχή χωρίς καμιά επίσημη εξάρτηση από ελληνική ή συμμαχική υπηρεσία, χωρίς επιχορηγήσεις και με δική της οικονομικά μέσα. Αυτό όμως ήταν εκείνο που την έκανε να σταθεί στη συνείδηση του λαού, γιατί όλοι οι "Αρτινοι ήξεραν πως δεν εξαρτιόντουσαν από κανένα. "Επί κεφαλής της ομάδας, έκτός από τον ίδιο τον Καπετανάκη, βρισκόνησαν ο ταγματάρχης Ματζούκης και οι τότε λοχαγοί — αντισυνταγματάρχες σήμερα — Γιάννης Σταμούλης και Μιχάλης Κρίκας.

Καθώς έβλεπε το έργο του να πλημμυρίζει από ένα υπέρφηνο αίσθημα. Χαϊρόταν πρό παντός γιατί, μέσα με τη μέρα, ώρα με την ώρα, πύκνωνε τις τάξεις της η μικρή αλλά δυναμική τους οργάνωση. "Ο ταγματάρχης Μιχάλης Μιζοβας κι' ο μοίραρχος Μάρκος Τρίμπος, ήταν από τους πρώτους που ήρθαν να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στον αγώνα της αντιστάσεως. Το ίδιο κι' ο νομάρχης "Ιωάννης Κανκάλας, που έστειλε στον εισαγγελέα το λοχία Δ. Τρίμπο, για να τον χρησιμοποίησει ως γραφέα του όθρεν. Στην πραγματικότητα όμως ο νεαρός υπαξιωματικός, θα έπαιζε τον επικίνδυνο ρόλο του συνδίστου ανάμεσά τους.

Λοιπόν, το καλοκαίρι του 1942, μασέθηκε ότι στην περιοχή του Βατόου — άριστερά του "Αραχθού — παρουσιάστηκε ένας Έλληνας αξιωματικός, με καμιά έβδομηταριά εταβούς και με τ' όνομα Νικόλαος Σουλιάτης. Ποιός ήταν ο καπετάνιος αυτός που βγήκε από κλαρί και πού απ' όπου περνούσε, ξεσπώντας τον τόπο; Κανείς ούτε ντόπιος, ούτε ξένος τον γνώριζε. "Εξάφνα όμως το μήνυμα έφτασε ένα πρωί από την "Αθήνα: "Ο Νικόλαος Σουλιάτης δεν ήταν άλλος από τον Νατ. Ζέρβα. Οι Γερμανοίταλοι τον είχαν επικηρύξει κι' έδιναν πολλά εκατομμύρια σ' όποιον θα τον κατέδιδε και διπλάσια σε κείνον που θα τοκούσε το κεφάλι.

Κατασάρηκαν οι Έλληνες της Ήπειρου σαν έμαθαν την αλήθεια, γιατί από καιρό τώρα περιμένα να εμφανισθεί ο αρχηγός εκείνους που θα γινόταν άξιος να τον ακολουθήσουν. "Ο Ζέρβας στάθηκε τυχερός. Την εποχή εκείνη ο Ράμμελ βρισκόταν στα πρόθυρα της Αλγύπτου κι' ο κόμης έβλεπε άμετρητες ένοπλίες να περνούν από δω για τ' "Αφρικανικό μέτωπο. Πουθενά φως. Και ξαφνικά φάνηκε ο πρώτος αντίρρησης, ο πρώτος τολμήσε να σπάσει τον έθρικό κλοιό, να τα παρατήσει όλα και να κηρύξει άνοιχτο πόλεμο εναντίον του "Αζονα.

Τα παλληκάρια, που τόλγες η ψυχή τους, κάτι τέτοιο ακριβώς περίμεναν. Το παράδειγμα του καπετάν Νικόλα Σουλιάτη, τους άνοιξε τα μάτια. Γρήγορα σκέφτηκαν πως κι' αυτοί έπρεπε να πάρουν το δρόμο που άρμυζε στη λεθενιά τους. "Ετσι η σπείδα έγινε φλόγα. Φλόγα που ξεπήδησε μέσα από τα ελληνικά σπλάχνα, για να κατακλύσει απ' όλα τα σημεία την ελληνική γη. Μικρές κι' ανεξάρτητες ομάδες αναπηύχθηκαν παντού. "Ανθρώποι τολμηροί παρατοθούν μια νύχτα το χωριό τους κι' έβγαιναν στο βουνό, ολαμόναχοι. Δεν είχαν ούτε όπλα, ούτε τρόφιμα. Αυτό όμως δεν τους τρώαζε, γιατί ήξεραν πως άργα ή γρήγορα, όλοι θα προσπαθούσαν να τους βοηθήσουν. Και δεν έκαναν λάθος.

Η αλήθεια είναι ότι το κίνημα φούντωσε ασύνδετα μεταξύ του, πράγμα που στοίχισε άργότερα πολύ αίμα και δάκρυα. Τις ομάδες όμως που βρίσκονταν στην Ήπειρο, άποφάσισε ο Ζέρβας να τις πάρει με το μέρος του και να τις ενσωματώσει στη δική του.

Έστειλε τότε τον άδελφό του "Αλέκο κι' ύστερα τον άπαρχηγό του Πυρομύγλου, να πειστη τους άρχηγούς να συγκεντρωθούν στη Δραμισσό ο καπετάν Χρήστος Παπαδάτος — ο λοχαγός που έδρασε στην περιοχή των "Ιωνανών — έλασε γράμμα από το Ζέρβα που τον έβεβαίωσε ότι άδιαφορούσε για πολιτικές πεποιθήσεις. "Εφτασε που ήταν Έλληνας κι' είχε σκοπό την άποτίναση του ζυγού. Τα ίδια περίπου έγραψε και στους άλλους άπαρχηγούς κι' έτσι ύστερα από λίγο, ύπεγραψαν όλοι τους πρωτόκολλο τιμής, που συντάσσονταν με το ΕΔΕΣ χωρίς καμιά πολιτική έθεμενση και ότι άμεσα την άπελευθέρωση θα σεβάσθουν την ψήφο του "Ελληνικού λαού.

Έδωμήντα ύπογραφές άξιωματικών είχε από τ' άχρη. "Ο Ζέρβας το άποδεχόθηκε και το έστειλε στη Μ. "Ανατολή. "Από τη στιγμή εκείνη άρχισε σοβαρή δουλειά. Το συμμαχικό στρατηγείο κατάλαβε πως είχε φτάσει πια ο καιρός των μεγάλων άποφάσεων. Γρήγορα έστειλε μερικούς δοκιμασμένους άντρες του — Έλληνες, Αυστραλούς και Νεοζηλανδούς κυρίως — για ν' αναλάβουν καθήκοντα κοντά στους ανθρώπους που βγήκαν να πολεμήσουν τον κοινό έχθρο. Οι άντρες αυτοί ξεσηκώσαν τα παλληκάρια της Ήπειρου, τους έμαθαν σήματα Μόρας και όργάνωσαν ό-

πτικούς τηλεγράφους. "Εκλεψαν σύρμα από τους "Ιταλούς κι' έστησαν τηλεφωνικές γραμμές. "Ετσι έζωσαν όλο τον τόπο μ' ένα σύστημα διαδίδάσεων. Το Κάιρο λάβανε τώρα ταχτικά πληροφορίες για τις κινήσεις του "Αζονα και τις άχρωρώσεις του. Δημιούργησαν ακόμη και μια ομάδα σαμποτάζ κατά τις όδηγίες του λοχαγού Σπάηκ, που έκανε ά ληθινά θαύματα.

Πρώτος τους άθλος ήταν το βούλιαγμα που γεωμενικού ύπαταγανού εθόν Βάλεπω, στο διαύλο της Πρέβεζας, που άποκλείανε τον "Αμβροτικό. Μιά κατασκήνωση νύχτα, ζύγισαν με λαστιγμένα βάρκα το μεγάλο αυτό καράφι, έκαναν μακροβόδι, κόλλησαν τις εχέλικτες τους στα ύφαλα και άπομακρύνθηκαν άπαρατήρητοι. Οι σαμποτάζ ήσαν τέσσερις: "Ο Γιάννης Κωσταρόπουλος, ο Μίλτος Βλαχούδης, ο "Αντώνης Καραγιώργας κι' ένας Αυστραλός έπιλοχίας, ο Γκάμπι Μάρτιν. Δευτέρος άθλος ήταν η πυρπόληση δύο Ιταλικών ύδροπλάνων στα "Ιδια νερά, άθλος που τον έτέλεσε ο άρχιτέκτων Μοναστηριάτης με το λοχαγό Βίβαλη, το παλληκάρι που μίηκε πολλές φορές το 1942 μέσα στην "Αλβανία και ξεσηκώσε τους Έλληνικούς πληθυσμούς. "Ο λοχαγός Βίβαλης σκοτώθηκε δυο χρόνια άργότερα, την ώρα που έκτελούσε σαμποτάζ εναντίον των Γερμανών της Κασσολακίας.

Κάθε καινούργιο φεγγάρι, άεροπλάνες της Μ. "Ανατολής έκαναν νέες ρίψεις. Μέσα σ' ελάχιστο διάστημα, το άρχηγείο της Ήπειρου είχε καταρβώσει να έξοπλισι χίλιους διακόσιους άντρες. Μά ο άριθμός δεν ήταν αρκετός. "Επρέπε να βρεθούν κι' άλλα όπλα. "Ακόμη και τα πελάδια κυνηγετικά κρήθηκαν κατάλληλα για τη δουλειά τους.

Τότε ακριβώς ο Γιώργος Καπετανάκης κάλεσε το σύνδεσμο του Τρίμπος. — Έχω κρυμμένα δεκατρία όπλα, του είπε. Βρισκονται σε μια άποθήκη, από τον καιρό του "Αλβανικού. Θα είνε σχεδόν όλοκαινούργια. Πρέ-

πει να τα στείλουμε άποσπώηποτε στο λοχαγό Γιάννη Σταμούλη. Πότε μπορείς να πάς να τον βρής;

— Φεύγω άμέσως, άποκρίθηκε εκείνος. "Ο Τρίμπος επικοινωνήσε γρήγορα με το λοχαγό, γύρισε στην "Αρτα και κρυφα ένα βράδυ, πήραν τα όπλα και τα μετέφεραν στον προορισμό τους. Παρ' όλη όμως τη μυστικότητα, κάποιος δάσκαλος απ' το χωριό ζήτησε τους πήρε είδησι. "Ο άνθρωπος δεν ήταν προδοτής. Μά όταν κυνηγήθηκε απ' τους "Ιταλούς για άλλη αίτια και πιάστηκε στη Μακρυνεϊάδα, πάνω στα βασιανώτρια που του έκαναν οι φασίστες, ανάμεσα σ' άλλα, άμολόγησε και για τα όπλα. "Η Τση — "Εσσε τότε, πονηρή καθώς ήταν, σκέφθηκε να στήσει παγίδα στο Γιώργο Καπετανάκη. "Ενα πρωί, τον επισκεφθηκε ένας "Ιταλός άνθυπολοχαγός κι' άφού του έκανε διάφορες ερωτήσεις, σε φιλικό δθδεν τόνο, του είπε ξαφνικά ότι κάποιος πήγε και τον κατηγορήσε πως στέλνει όπλα στους άντάρτες κι' ότι είναι μπλεγμένος με την αντίσταση. "Ο Καπετανάκης δεν έσάστισε.

— Ιαμίζω ότι η έπιοκειμ σας εδώ είναι μάλλον ύπερρεσιακή, του είπε. Οι ερωτήσεις σας έχουν άνακριτικό χαρακτήρα, έτω κι' αν δεν τους προσοιδετε έπιστημότητα. Φυσικά, κάνετε το καθήκον σας, όπως θα έκανα κι' εγώ το δικό μου σε μια όμοια περίπτωση. "Αλλά για ένα πράγμα μπορώ να σας βεβαιώσω: Οι κακοποιοί όλου του κόσμου έχουν μια φοβερή άντιπάθεια στους δικαστές τους. Κι' εγώ, όπως ξέρετε, είμαι εισαγγελέας. Κάποιος λοιπόν κακοποιός, θα με κατάγγειλε ότι συνεργίζομαι με τους άντάρτες. Ποτέ ένας τιμς "Ελληνας δεν θα το έκανε αυτό, έτω κι' αν ακόμη ήξερε ότι ήταν αλήθεια...

— "Όποτε είναι ψέμματα; ρώτησε ο "Ιταλός. — "Ό,τι κι' αν σας πώ, δεν πρόκειται να με πιστέψετε, άποκρίθηκε ο Καπετανάκης. Είναι όμως στο χέρι σας να διαπιστώσετε την αλήθεια. "Η ύπερρεσία σας δεν πέφτει, ποτέ έξω στις έρευνες της. "Αν λοιπόν έχιτε στοιχεία τέτοια, που να μπορούν να με καταδικάσουν, τότε σας δίνω το λόγο μου ότι μόνος μου θα ζητήσω να σταθώ μπροστά στο έκτελεστικό άπόσπασμα...

Το έκπληκτικό θάρρος του Καπετανάκη, έκανε τον "Ιταλό να πάρη τα βρεμένα του και να φύγη, χωρίς να ζητήσει να συνεχισι την άνακριση. "Από κείνη την ήμερα όμως, η Τση — "Εσσε δεν τον άφησε από τα μάτια της. Παρακολουθούσε και την παραμικρή του κίνηση: Πού πήγαινε, με ποιους έρχόταν σ' επαφή και τα παρόμοια. "Αλλ' ο τολμηρός δικαστικός, που τα καταλάβαινε όλα, συνέχιζε τη δουλειά του με δυο πιο μυστικό τρόπο ύποδοσης. Την εποχή εκείνη, ο Ζέρβας βρισκόταν στη Μεγαλόχαρη των Τζουμέρκων. "Ο γιατρός της περιφέρειας "Ηλίας Παπαχρήστου — μνημένος κι' αυτός στην οργάνωση — κατέθηκε τότε στην "Αρτα και συναντήθηκε με τον Καπετανάκη.

— "Ο στρατηγός έμαθε για την ομάδα μας και μου άνέθεσε να σε πάρω να πάμε να κωθεντάσουμε, του είπε.

— Προς το παρόν είναι άδύνατον, απάντησε ο Καπετανάκης. Οι "Ιταλοι με παρακολουθούν συνεχώς και δεν θέλω να γίνω άφορη ή συμβή κανένα κακό. "Επειδή όμως δεν πρέπει να χαθεί η επαφή μας με το Ζέρβα, γι' αυτό θα στείλω τη γυναίκα μου να συνευνωθή μαζί του. Πότε παντρεύεις την κόρη σου, γιατρέ;

— Σε τρεις μέρες. Βεβαίως την Κυριακή.

Οι Τσάμδες, όταν είδαν τους συντρόφους τους ν' αποδεκατίζονται, τα παράτησαν και τ' άποθλαν στα πόδια.

— "Ωραία, λοιπόν. Κανείς δεν πρόκειται να ύπομασση τη γυναίκα μου, όταν τη δούν να πηγαίνει στη Μεγαλόχαρη. "Όλοι θα πιστέψουν ότι έρχεται για το γάμο της κόρης σου...

Πραγματικά, τις μέρες εκείνες ο γιατρός "Ηλίας Παπαχρήστου πάντρευε την κόρη του με τον έπισης γιατρό Κ. Πολίτη, από το Μεσολόγγι. "Η κ. Σοφία Καπετανάκη, τολμηρή όσο κι' ο σύζυγός της, κίνησε άμέσως για την επικίνδυνη άποστολή της. Με τη βοήθεια πάντα του Παπαχρήστου, ήρθε σ' επαφή με το Ζέρβα και του άνακίνησε ότι η οργάνωσή τους ήταν πρόθυμη να συνεργαστι μαζί του. "Ο στρατηγός δέχτηκε εύχαρίστως την πρόταση.

Όταν η κ. Καπετανάκη γύρισε στην "Αρτα και άνέφερε στον άντρα της τα καθέκαστα, εκείνος χάρηκε σαν μικρό παιδί. "Τώρα πιά, τόσοσ αυτός όσο και οι συνεργάτες του άνηκαν έπισημα σ' ένα μεγάλο και δυνατό συγκρότημα. Τιποτα δεν θα πηγαινε χαμένο απ' άλλη εκείνη την προεργασία που έκαναν για να δημιουργήσουν τη δική τους ομάδα.

Στο μεταξύ όμως, οι φασίστες πδάωναν άληθινή πανωλεθρία. Φλεγόταν η "Ήπειρος απ' τη μια όψη την άλλη άκρη κι' έπειδή καταλάβαιναν πως ήταν άδύνατο να την ύποτάξουν, άρχισαν να στρατολογούν Τουρκαλβανούς της Τσαμουρτιάς. "Εδωσαν έξουσία άπόλυτη στο μισέλληνα

συνταγματάρχη Βερντινούα να όργανώσει τμήματα ληστικά και να σπράσι κατά των δικών μας. Αυτοί που τον ακολουθούσαν στην έκστρατεία που ήταν δλοι κλέφτες και δολοφόνοι. "Όχι μονάχα στην "Ελλάδα, μα και στην πατρίδα τους έκαναν τα ίδια και χειρότερες μόλις τους διόταν η εύκαιρία. "Ο Βερντινούα ήταν, ένας πρώην άναρχικός. "Όταν κηρύχθηκε ο πόλεμος, βρισκόταν στις φυλακές. "Από εκεί τον πήραν και τον έστειλαν στην "Ελλάδα.

Παρ' όλα αυτά, όχι μονάχα δεν κατάφερε τίποτα, άλλ' έσπασε και τα μούτρα του πολλές φορές. "Ενα πρωί τράβηξε για την περιοχή Σούλι, οδηγώντας ένα μικτό σώμα από τριακόσιους γκέγκιες και εκατό φασίστες. Το μέρος το ύπεράσπιζε μία μικρή ομάδα από Σουλιώτες, που ήταν άντρωμένοι δυο κι' οι πρόγονοί τους. "Ο τελευταίος, καταφεραν γρήγορα να κόψουν την Ιταλική φάλαγγα στα δυο και να τη βερίσουν κυριολεκτικά. Οι Τσάμδες, όταν είδαν τους συντρόφους τους ν' άποδεκατίζονται, τα πατήσαν και τ' άποθλαν στα πόδια. Καμμία δεκαπενταριά απ' αυτούς, περάστηκαν από Σουλιώτικα σπαθιά. Δέκα φασίστες βρεθήκαν νεκροί μαζί με το λοχαγό τους, διοικητή των όλμων. Τραυματίστηκαν περίπου σαράντα και πιάστηκαν αλχμάλωτοι έφτα. "Ο ίδιος ο Βερντινούα πληγώθηκε στο χέρι, μα τον έσωσε τ' άλογό του που ήταν γρήγορο σαν βέλος. Πίσω του άφισε άφισες λάφυρα, όλμων, πολυβόλα.

Η Τση — "Εσσε, ύστερα από κάθε ήττα που δοκίμαζε ο στρατός της, άπλωνε τα πλοκάμια της παντού και προσπαθούσε να ρίξει την δίκτυα της όλους εκείνους που δούλευαν εναντίον τους. "Ο Γιώργος Καπετανάκης, στην "Αρτα, ήταν ένας από τους άπονοδότερους έχθρούς τους. "Επειδή όμως δεν μπορούσαν να πετύχουν κανένα έπιβαρυντικό στοιχείο εναντίον του, άποφάσισαν να τον βγάλουν από τη μέση μ' ένα άπλο, άλλα αστακτικό τρόπο. Το Νοέμβριο του 1942 ο Καπετανάκης, κατόπιν έπεμβάσεως των "Ιταλών, έλασε έντολή από το ύπουργείο της Δικαιοσύνης, να φύγη για το Μεσολόγγι, όπου και θα περιμένα να του κοινοποιηθή η μεταβολή του. "Εκεί όμως τον συνέλασαν οι φασίστες, με τη δικαιολογία ότι είχε έγκαταλείψει την "Αρτα χωρίς την άδεία τους.

Από το σημείο αυτό, άρχισε η δραματική του περιπέτεια. "Από το Μεσολόγγι, ο "Ελληνας δικαστικός μεταφέρθηκε στο "Αργίριο. "Εκεί άδυναμει διαταγήσε του εισηγητή του Ιταλικού στρατοδικείου σ' ατάληξη στην Πρέβεζα για να κλεισθι στις φοβερές φυλακές του Παντοκράτορα, όπου κι' έμεινε ως τις 2 "Απριλίου 1943.

"Ενα έπισημο έγγραφο της Ιταλικής διοικήσεως "Ήπειρου — που βρίσκεται στα χέρια μας — άναφέρει ότι ο Γεώργιος Καπετανάκης, εισαγγελέας Πρωτοδικών "Αρτης, φέρεται ως άρχηγός παρανόμου οργάνωσης, η όποια στρέφεται εναντίον των στρατευμάτων κατοχής. "Όπως δούν όπως άποσταλή εις Τράνην και εγκλεισθι εις το εκεί στρατόπεδο. Στό ίδιο αυτό έγγραφο άναφέρονται και άλλα είκοσι ένα όνόματα, μεταξύ των όποιων και τα όνόματα των αξιωματικών Ι. Ζήκα, Δημ. Πανταζή, Δημ. Θεμέλη, Έμμ. Λαζάρου, Κ. Παυλίδη και Βασ. Σαμακοβίτη.

Για ποιο λόγο τώρα ματαιώθηκε η άποστολή αυτή των κρατουμένων στην "Ιταλία, παραμένει άγνωστο. Το γεγονός πάντως είναι ότι τόσο ο Καπετανάκης, όσο κι' οι ύπόλοιποι στάθηκαν τυχεροί. "Η δραματική περιπέτεια ώστόσο του πρώτου συνεχίστηκε από φυλακή σε φυλακή, από μπουντρούμι σε μπουντρούμι. Τέλος τον πέρασαν από στρατόδικιο με

την κατηγορία ότι άνήκε σε συμμαχική οργάνωση κι' ότι συνεργάσταν με το Ζέρβα. Δυο όλοκληρες μέρες κράτησε η δική του, δυο μέρες άγωνίας και φρίκης. Στο διάστημα αυτό έγιναν πολλά διαβήματα στις Ιταλικές άρχες εκ' μέρους εγκρίτων πολιτών του "Αργιρίου, ως και από το μητροπολίτη του Μεσολογγίου "Ιερόθεον. Εύτυχώς οι προσπάθειές τους δεν πήγαν χαμένες. Το στρατοδικείο τον άδωωσε, παρά μονάχα ύστερα από άρκετο διάστημα και με πολλές άλλες έπεμβάσεις.

Μόλις άφάρθηκε έλευθερος, ο Γιώργος Καπετανάκης — άφού έπικοινωνησε με γραμμα του με το Ζέρβα, άπέστειλάς του δηλ την κατάσταση — έφυγε για την "Αθήνα, όπου και ήρθε σ' επαφή με το Γιώργο Στράσο. "Αδιαφορώντας για τους καινούργιους κινδύνους και παίζοντας στη ζωή του, συνεχισε την ήρωική του δράση ως την άπελευθέρωση.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΕΝΑΣ «ΓΟΗΣ» ΠΟΛΥ ΑΘΟΥΡΥΒΟΣ

Ο Χάουαρντ Κήλ.

Χάουαρντ Κήλ, έ «Ξεχασμένος» στάρ-τραγουδιστής

Ενα τυχαίο αυτοκινητιστικό ατύχημα, που συνέβη πριν από λίγο καιρό σε μία κεντρική λεωφόρο του Χόλλυγουντ, ξανάφερε στην επιφάνεια της επικαιρότητας έναν «ξεχασμένο» κάπως, αλλά πάντα δημοφιλή στάρ-τραγουδιστή. Πρόκειται για το Χάουαρντ Κήλ, που, όπως μία μέρα έτρεχε με την κόρσά του, έχοντας δίπλα του, αντί για τη γυναίκα του, μία πολύ όμορφη στάρλετ, έπεσε με δύναμη στο προπορευόμενο αμάξι, με αποτέλεσμα να τραυματισθούν και οι δυο επιβάτες του δευτέρου αμαξίου και να καταστραφούν σχεδόν τα δυο αυτοκίνητα.

Φυσικά, κάτι τέτοιο περιμένουν οι «κακές γλώσσες» του Χόλλυγουντ, για να στρέψουν την προσοχή στα πρόσωπα που πρωταγωνιστούν σε κάθε επεισόδιο. Και ο Κήλ δεν απέτυχε εξαιρείς του κανόνος! Έπειδή δεν είχε δίπλα του τη γυναίκα του, αλλά κάποια στάρλετ, και επειδή ήταν λίγο μεθυσμένος κατά το δυστύχημα, του τ' έβαλαν απ' τη καλή. Τον είπαν Δόν Ζουάν, άπιστο σύζυγο, και άλλα, για ν' αποδειχθεί στο τέλος, ότι τίποτ' απ' όλα δεν ήταν αληθινά. Άπλωσε ο Κήλ, πιεζόμενος από φίλικα του πρόσωπα, είχε αναλάβει να συστήσει σ' ένα στούντιο την ήθοποιό αυτή. Άλλα, την ώρα που πήγαινε να την παρουσιάσει, από απροσεξία, δεν είδε το προπορευόμενο αυτοκίνητο και έπεσε απάνω του!

Ακόμη και για έναν στάρ, που επιζητεί με κάθε τρόπο τον θόρυβο και τη διαφήμιση, κάτι τέτοια ατυχήματα δεν είναι διόλου ευχάριστα. Είδικα ο Κήλ αντιμετώπιζε πολλά ζητήματα μέχρι να γνωσθεί η αλήθεια. Και, πρώτα-πρώτα απ' την πλευρά της γυναίκας του, της Έλεν Άντερσον, πρώην χορεύτριας και ήθοποιου, με την οποία ήταν παντρεμένος από το 1949, από έρωτα. Όπως ήταν επόμενο, κι αυτή ακόμη, πίστεψε πως κάτι μπορούσε να υπάρχει ανάμεσα στον άνδρα της και στην στάρλετ. Έπειτα, τρώαζε να ξεμπλέξει και με τον μνηστήρα της νέας, που απειλούσε να τον σκοτώσει για λόγους τιμής! Άλλα το ζήτημα είχε και την ευχάριστη πλευρά του. Από τον θόρυβο που δημιουργήθηκε ξαφνικά, το αστρο του Κήλ απέκτησε πολλές καινούργιες θαυμαστίες, που άρχισαν να δείχνουν ενδιαφέρον γι' αυτόν και τις ταινίες του. Άλλα άς ρίξουμε μία ματιά στον τρόπο με τον οποίο ανέδειχθη και έφθασε να είναι σήμερα ένας απ' τους πιο αγαπητούς στάρ του αμερικανικού κινηματογράφου.

Ο Κήλ ανήκει στην κατηγορία των καινούργιων ήθοποιων που έπεδλήθησαν στο Χόλλυ-

γουντ μεταπολεμικώς χάρις στην αξία τους. Γεννήθηκε σε μία κομμάτι της Πολιτείας Ίλλινόις της Αμερικής, στις 13 Απριλίου του 1918 και προέρχεται από γονείς αγρότες. Σε ηλικία μόλις 22 ετών, ήταν αρχιεργάτης, προϊστάμενος 350 εργατών στο πασίγνωστο εργοστάσιο αεροπλάνων «Ντάγκλας» της Καλιφόρνιας, και θα έμενε στη θέση αυτή, αν δεν του έλεγαν κάποτε, ότι είχε περίφημη φωνή βαρύτονου και ότι έπρεπε να την εκμεταλλευθεί.

Μου άρεσε πολύ το τραγούδι, εξομολογείται ο ίδιος, αλλά δεν είχα κανένα σχέδιο να εκμεταλλευτώ τη φωνή μου. Αν πήρα μαθήματα φωνητικής και τελειοποιήθηκα στο τραγούδι, το έκανα από έντελως προσωπική επιθυμία μου. Δεν υπελογίζα, όμως, ότι αυτό θα γινόταν αίτια να αλλάξουν όλα τα σχέδιά μου για το μέλλον...

Λίγο αργότερα τον συναντούμε να τραγουδάει σ' ένα μεγάλο τσίρκο κι' έπειτα σ' ένα μικρό μουσικό θέατρο του Μπροντγουάϊ. Το 1947 τον βρίσκουμε μ' ένα θίασο στο Λονδίνο, όπου η επιτυχία του ήταν τέτοια, ώστε έμεινε πέντε μήνες. Στο διάστημα αυτό, γύρισε και την πρώτη ταινία του, που τον έκανε άμεσα αρκετά γνωστό και του έφερε ένα πολύ ευνοϊκό συμβόλαιο μ' ένα από τα πιο γνωστά στούντιο του Χόλλυγουντ.

Έτσι άρχισε η κινηματογραφική καριέρα του, που με 15 ταινίες στο ενεργητικό του από το 1949 μέχρι σήμερα, τον έκανε παγκοσμίως γνωστό και αγαπητό στάρ. Πρώτη ταινία του ήταν η «Αννα, πάρε τη καρμπίνα» και ακολουθούν, κατά σειρά «Έξωτικές νύχτες» με την Έστερ Ουίλλιαμς, «Σόου Μπότ», με την Άδα Γκάρνερ και την Κάθριν Γκρέϊσον, «Καρναβάλι στο Τέξας» πάλι με την Ουίλλιαμς, «Ραμπέρτα» με την Γκρέϊσον, «Βίβα Βακέρος» με την Γκάρνερ και τον Ρόμπερτ Τέλλορ και «Φίλησέ με, Καίτη» για τρίτη φορά με την Γκρέϊσον. Σύντομα δε προκρίνεται να ξανακουσούμε την ώραία φωνή του στα σινεμασκοπικά φίλμ «Ραζ Μαρί» με την Άνν Μπλάιθ και «7 νύχτες για 7 γαμπρούς», με την Τζέιν Πάουελ.

Είδικα για το φίλμ «Φίλησέ με, Καίτη», που τόσο άρεσε, διηγούνται ένα σωρό χαριτωμένα επεισόδια μεταξύ του Κήλ και της Γκρέϊσον. Όσοι παρηκολούθησαν την πρωτότυπη αυτή μουσική κωμωδία, με θέμα παρμένο από το έργο του Σαίξπηρ «Η στρίγγλα που έγινε άρνακι», είδαν μεταξύ άλλων και τις σκηνές, που η Γκρέϊσον, στο ρόλο της «στριμμένης» Κάθριν που μισεί τους άνδρες, κλωτσάει, χαστουκίζει και δαγκώνει τον Κήλ! Αυτός, πάλι, στο ρόλο του Πετρούτσιου, που δαμάζει τελικά τη στρίγγλα, την εκδικείται, δερνοντάς την αλύπητα, εκεί που δερνουν τα μικρά παιδιά!...

Ασφαλώς θα γέλασαν με τις σκηνές αυτές, αλλά ποτέ δεν θα φαντάσθηκαν, ότι θα μπορούσαν να είναι και αληθινές. Κι' όμως ήταν, γιατί από τη στιγμή που άρχισε το γύρισμα της ταινίας, λόγω «προηγούμενων διαφορών», ο Κήλ και η Γκρέϊσον τα πήγαιναν όπως ο σκύλος με τη γάτα! Οι διαφωνίες και οι λογομαχίες τους ήταν καθημερινές. Μέχρις ότου βρήκαν την ευκαιρία στις σκηνές αυτές του φίλμ να εκδικηθούν κάπως δυναμικά ο ένας τον άλλον, προς μεγάλη απέλιψία του σκηνοθέτου, που τραβούσε τα μαλλιά του και που άναγκασθήκε τελικά να επέμβει, για να έπαυσαφέρη την τάξη στο «πλάτω».

Παρά το μικρό ανάστημά της, η Κάθριν Γκρέϊσον, στην ιδιωτική της ζωή, είναι δυναμική και μαχητική γυναίκα, που δεν σηκώνει πολλά άστεία. Ο Κήλ, αντιθέτως, που το ανάστημά του φθάνει το 1.90, είναι ένας ήρεμος, ανεξίκακος και ήσυχος χαρακτήρας, που δεν πολυσκοτίζεται για τίποτα. Δεν του άρεσει κανένα είδος θορύβου γύρω απ' το νουμά του και αποφεύγει κάθε τι που θα μπορούσε να δώσει «θέμα» στις κακές γλώσσες. Την τακτική αυτή την εφάρμοζε πιστά μέχρι πρό όλιγου. Φαίνεται, όμως, ότι απ' τον θόρυβο που δημιουργήθηκε μετά το ατύχημα του αυτοκινήτου, διαπίστωσε και ο ίδιος τα διαφημιστικά κέρδη του, γιατί άμεσα άκούσθηκε να μουμουρίζει:

— Άρχίζω να πιστεύω τώρα, ότι έκανα άσχημα που ως καλλιτέχνης ζούσα στο περιβάλλον της ζωής... Ήμουν έτσι ο «ξεχασμένος» του Χόλλυγουντ!... Νομίζω ότι απ' εδώ και έμπρός, θ' άλλαζω σύστημα και θα γίνω ένας απ' τους πιο «θορυβάδες» στάρ. Πείσθηκα πιά, ότι με τον τρόπο αυτόν, και εις καλλιτέχνης δεν βγαίνει ζημιωμένος.

— Άρχίζω να πιστεύω τώρα, ότι έκανα άσχημα που ως καλλιτέχνης ζούσα στο περιβάλλον της ζωής... Ήμουν έτσι ο «ξεχασμένος» του Χόλλυγουντ!... Νομίζω ότι απ' εδώ και έμπρός, θ' άλλαζω σύστημα και θα γίνω ένας απ' τους πιο «θορυβάδες» στάρ. Πείσθηκα πιά, ότι με τον τρόπο αυτόν, και εις καλλιτέχνης δεν βγαίνει ζημιωμένος.

Η Ζινέτ Λεκλέρκ στο φίλμ «Το πανδοχείον της αμαρτίας»

Τα νεώτερα τών αστέρων

Σύντομες ειδήσεις

* Στη Μάλτα, κήκαν πρό ημερών στην κεντρική πλατεία της πρωτεύουσας του νησιού οι φωτογραφίες όλων των φίλμ της Μαρίας Μονρόε, τα οποία, όλα ανεξαιρέτως, θεωρήθηκαν άσπαστα. Οι κάτοικοι του νησιού βρίσκουν ότι η λογοκρισία τους είναι πολύ στενοκέφαλη!

* Ένώ η ανεργία και άλλεπάλληλα πληγμένα μαστίσματα τον Ντρκ Χαίμς, η σύζυγός του, η Πολέτ, δεν φαίνεται στενοχωρημένη και όπως δηλώνει η ίδια είναι βεβαία πως η τέχνη της θα την παρηγορήσει.

* Στις 13 Οκτωβρίου, η Μίτσι Γκρίνχορ θα γίνει κυρία Τζάκ Μπην.

* Προβλέπεται ως πολύ σύντομος και ο γάμος της Τζέην Πάουελ με τον Πάτ Μάρσαλ. Οι καλώς πληροφορημένοι πιστεύουν ότι θα τελεσθεί μόλις τελειώσει το γύρισμα του φίλμ που γυρίζουν τώρα μαζί οι δυο άρραβωνιασμένοι.

* Ο Τζόρντν Χάρμπελ, που ήταν πρό μνημόν ο σύζυγος της Λέσλυ Κάρσον, πρόκειται τώρα να παντρευτεί τη νέα στάρ του Χόλλυγουντ Ρίτα Μορένο. Ο Χάρμπελ έχει κληρονομήσει εν τώ μεταξύ τα εκατομμύρια του πατέρα του και δεν ενδιαφέρεται πια για τα έσοδα της γυναίκας του, πράγμα που έγινε αφορμή να χωρίσει την Κάρσον.

* Η Γκλόρια ντε Χέου, δεν είναι η προσωποποίηση της ασταθείας. Ούτε ο κινηματογράφος, ούτε το μιούζικ-χάλ, ούτε και ο έρωτας κατάρωσαν να την κάνουν να στερεώσει κάπου. Χώρισε τον Τζην Πάιπ για να παντρευτεί τον Μάρτιν Κίμμελ. Τώρα τον εγκατέλειψε κι' αυτόν και ξαναγύρισε στο Χόλλυγουντ, όπου είχε 3 χρόνια να δώσει το παρόν. Στους δημοσιογράφους έδηλωσε ότι αυτή τη φορά τίποτα δεν θα μπορούσε να την κάνει να εγκαταλείψει την κινηματογραφία. Έν τώ μεταξύ άρχισε να πλέκεται ένα ειδύλλιο μεταξύ αυτής και του Τζέφ Τσάντλερ. Ο Τζέφ όμως άσπασε τη δουλειά του κι' αυτό εινε ένα εχέγγυο πως η Γκλόρια αυτή τη φορά θα κρατήσει το λόγο της.

* Ο σκηνοθέτης Στανλεϋ Κράμερ έστειλε την Ολβία ντε Χάβιλλαντ, τον Ρόμπερτ Μίτσαμ και τον Φράνκ Σινάτρα στο νοσοκομείο. Οι τρεις ήθοιοι είναι πολύ καλά στην υγεία τους, πρόκειται όμως να μελετήσουν εκεί πως συμπεριφέρονται γιατροί και νοσοκόμες για να παίξουν όσο το δυνατόν πιο φυσικά τους ρόλους, που τους προορίζει στο φίλμ «Οχι σαν ξένος».

* Όταν ο Ντάν Νταϊλ έγκατέλειψε την «Μέτρο-Γκόλντνουν-Μαγιερ» πριν από 12 χρόνια, πληρώνονταν 400 δολάρια την εβδομάδα. Τώρα ξαναγυρίζει στην εταιρεία αυτή με δωδεκαπλάσιο μισθό.

* Όταν ο Ντάν Νταϊλ έγκατέλειψε την «Μέτρο-Γκόλντνουν-Μαγιερ» πριν από 12 χρόνια, πληρώνονταν 400 δολάρια την εβδομάδα. Τώρα ξαναγυρίζει στην εταιρεία αυτή με δωδεκαπλάσιο μισθό.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

κατέφυγε ζητώντας από ένα θεατρικό επιχειρηματία μισό εκατομμύριο φράγκα για αποζημίωση έπειδή της υποσχέθηκε ένα σημαντικό ρόλο και άθεησε στο τέλος την υποσχεσί του.

* Ο Ζάν-Πιέρ Όμνν και η Ντόρα Ντόλ έχουν γίνει άχωριστοι. «Είμαι έρωτευμένη με τον Ζάν-Πιέρ, ομολόγησε η Ντόρα. Είναι ένα θαυμάσιο παιδί και κοντά του νιώθω τον εαυτό μου ευτυχισμένο». Ο Ζάν-Πιέρ, που φέρεται για πρώτη φορά ως έρωτευμένος από την εποχή του θανάτου της Μαρίας Μοντέ, πηγαίνει κάθε βράδυ και παίρνει την Ντόρα από το θέατρο των Ήλυσίων, στο οποίο εργάζεται, και την συνοδεύει επίσης κάθε πρωί στο στούντιο, όπου γυρίζει την «Νανά» παρά το πλευρό της Μαρτίν Κάρνολ.

* Η Φρανσουάζ Άρνο, που γύρισε πριν από μερικές μέρες από την Πορτογαλία, είχε στη χώρα αυτή μία αρκετά παράξενη περιπέτεια. Όταν μαζί με τον Ντάνιελ Ζελέν κατέβηκε από το πλοίο και τριγύριζε στην παραλία της Λισσαβώνας, ένας από τους άνδρες του τελωνείου τους εξέλασε για λαθρεμπόρους και τους άδωξε στον αρχηγό του. Εκεί οι δυο καλλιτέχνες έπείδεισαν τα χαρτιά τους και φυσικά αφέθηκαν ελεύθεροι αφού προηγουμένως τους ζήτησαν συγγνώμη. Δικαιολογούμενος ο τελωνστής που τους είχε συλλάβει, τους αποκάλυψε πως δεν πήγε ποτέ στον κινηματογράφο.

* Το ειδύλλιο Πολέτ Γκοντάρ — Έρικ-Μαρία Ρεμάρκ είχε άδοχο τέλος. Εύτυχως όμως η Πολέτ δεν φαίνεται στενοχωρημένη και όπως δηλώνει η ίδια είναι βεβαία πως η τέχνη της θα την παρηγορήσει.

* Στις 13 Οκτωβρίου, η Μίτσι Γκρίνχορ θα γίνει κυρία Τζάκ Μπην.

* Προβλέπεται ως πολύ σύντομος και ο γάμος της Τζέην Πάουελ με τον Πάτ Μάρσαλ. Οι καλώς πληροφορημένοι πιστεύουν ότι θα τελεσθεί μόλις τελειώσει το γύρισμα του φίλμ που γυρίζουν τώρα μαζί οι δυο άρραβωνιασμένοι.

* Ο Τζόρντν Χάρμπελ, που ήταν πρό μνημόν ο σύζυγος της Λέσλυ Κάρσον, πρόκειται τώρα να παντρευτεί τη νέα στάρ του Χόλλυγουντ Ρίτα Μορένο. Ο Χάρμπελ έχει κληρονομήσει εν τώ μεταξύ τα εκατομμύρια του πατέρα του και δεν ενδιαφέρεται πια για τα έσοδα της γυναίκας του, πράγμα που έγινε αφορμή να χωρίσει την Κάρσον.

* Η Γκλόρια ντε Χέου, δεν είναι η προσωποποίηση της ασταθείας. Ούτε ο κινηματογράφος, ούτε το μιούζικ-χάλ, ούτε και ο έρωτας κατάρωσαν να την κάνουν να στερεώσει κάπου. Χώρισε τον Τζην Πάιπ για να παντρευτεί τον Μάρτιν Κίμμελ. Τώρα τον εγκατέλειψε κι' αυτόν και ξαναγύρισε στο Χόλλυγουντ, όπου είχε 3 χρόνια να δώσει το παρόν. Στους δημοσιογράφους έδηλωσε ότι αυτή τη φορά τίποτα δεν θα μπορούσε να την κάνει να εγκαταλείψει την κινηματογραφία. Έν τώ μεταξύ άρχισε να πλέκεται ένα ειδύλλιο μεταξύ αυτής και του Τζέφ Τσάντλερ. Ο Τζέφ όμως άσπασε τη δουλειά του κι' αυτό εινε ένα εχέγγυο πως η Γκλόρια αυτή τη φορά θα κρατήσει το λόγο της.

* Ο σκηνοθέτης Στανλεϋ Κράμερ έστειλε την Ολβία ντε Χάβιλλαντ, τον Ρόμπερτ Μίτσαμ και τον Φράνκ Σινάτρα στο νοσοκομείο. Οι τρεις ήθοιοι είναι πολύ καλά στην υγεία τους, πρόκειται όμως να μελετήσουν εκεί πως συμπεριφέρονται γιατροί και νοσοκόμες για να παίξουν όσο το δυνατόν πιο φυσικά τους ρόλους, που τους προορίζει στο φίλμ «Οχι σαν ξένος».

* Όταν ο Ντάν Νταϊλ έγκατέλειψε την «Μέτρο-Γκόλντνουν-Μαγιερ» πριν από 12 χρόνια, πληρώνονταν 400 δολάρια την εβδομάδα. Τώρα ξαναγυρίζει στην εταιρεία αυτή με δωδεκαπλάσιο μισθό.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΔΙΣΤΑΓΜΟΙ που σβύνουν

Έκείνη, φλογερή ιδιοσυγκρασία με άρχες κάμψως. Εκείνος, πειστικός άπατενας με γοητευτική φρασεολογία, ηλικίας άπροσδιορίστου.

ΕΚΕΙΝΗ (με κάποια μελαγχολία): Δεν είναι σωστό για σάς να μιλάτε για έρωτα, και δεν είναι σωστό για μένα να σάς άκούω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί; Τί είσαστε σεις και τί είμαι γώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Δυο άνθρωποι που υποτίθεται πως η σοβαρότης της ηλικίας τους, θάπρεπε να βάη φρένο στα άκαιρα πετάγματα της καρδιάς τους...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με συγχωρείτε, αλλά διαφωνώ άπολύτως. Οι άνθρωποι δεν γεννάνε παρά μόνο από υποκειμενική διάθεση! ποτέ άντικειμενικά. Η Νινόν ντε Λανκλό σε ηλικία έβδομηντά τεύετε χρόνων δεχόταν κι' έπαιρνε ραδασάκια σαν Άρσασειάς...

ΕΚΕΙΝΗ: Σωπάτε!

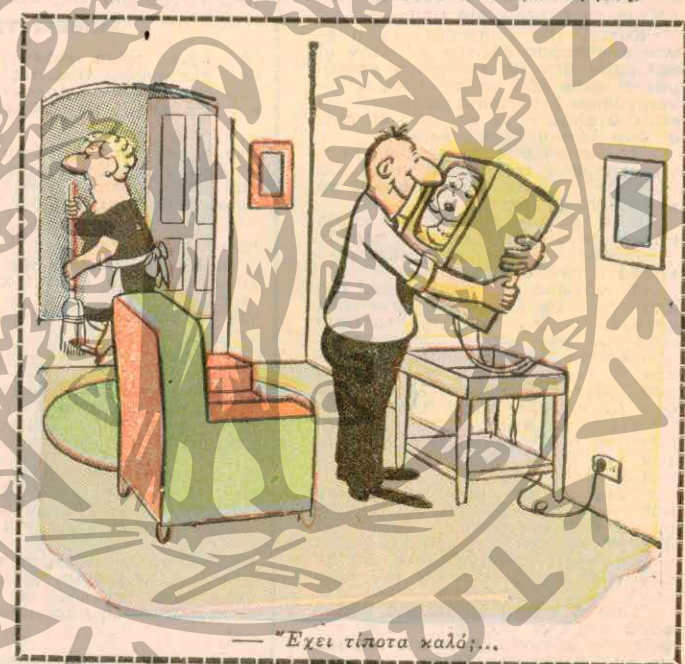
ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι άκριβός όπως σάς το λέω. Ο άνθρωπος άρχίζει να γεννάει μόνο από τη στιγμή που θα πη: «Γέραςα».

ΕΚΕΙΝΗ: Ωστε έμει;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ούτε το είπαμε, ούτε θα το πούμε...

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά, μελαγχολικά): Θα το πουν όμως οι άλλοι για μας...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει με όρμητική πειστικότητα): Ποιοί άλλοι; Εδώ πέρα δεν υπάρχουν άλλοι, εκτός από τα κυματάκια που ξεφυλάει στην άμμουδιά και τ' άστρα που τρυ-

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά): Είμαι γρή...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Έχετε την αναμφισβήτητη ομορφιά της δροσερής ωριμότητας, γεμάτη από την αυτοπεποίθηση που δίνει η πείρα... Έχετε το αναμφισβήτητο μεγαλείο που εμπνέει ερωτικό σεβασμό... Στά όμοια σας, μελαγχολικά μάτια διαβάσει κανείς τη θλιμένη νοσταλγία του παρελθόντος και τη χαρούμενη προέσγηση του μέλλοντος... Μοιάζετε σαν ένα περίφημο διατηρημένο άρωμα μέσα σ' ένα έρμητικά κλεισμένο μπουκάλι.

ΕΚΕΙΝΗ (με θλιβερή έπιμονή): Είμαι γρή!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όμορφιές σαν τη δική σας δεν παρακαμάζουν, δε γερνάνε· πεθαίνουν νέες... Δεν υπάρχει τρόπος να τις περάσει ο καιρός...

ΕΚΕΙΝΗ (γοητευμένη από την έπισημότητα της ομορφιάς της, προσπαθεί ν' άμυνή της στα τελευταία της χαρακτηριστικά): Σωπάτε! Τα μαλλιά μου είναι άσπρινα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τά σφίγγει δυνατά): Άσπρινα είναι κι η σελήνη που υάς λούζει από ψηλά με χλωμό φως! Θα πη γι' αυτό πώς είναι άσπρη; (Έκείνη χτυπημένη από όλες μαζί τις ομορφιές της στιγμής — τα λόγια του, τη σελήνη, το φλοισβό της θάλασσας, τ' άρώματα του μπάτι, την ήσυχια της έρημης — κλείνει τα μάτια της και πέφτει χωρίς άλλες, περιττές άλλωστε, επιφυλάξεις στην άγκαλιά του. Ο ηλικιωμένος έρωσ τους σπρώχνει στα πόδια του με νεανικών ένθουςιασμο κ' χτυπάει ξαναξαίνοντας τα φτερά του, όχι πια σαν ασθονήνη φραγκόκοττα, μα σαν καθαρότατο περιστέρι).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Το παγκάκι και το ξενοδοχείο

Μία κυρία που φορούσε ένα μαύρο βαρύτιμο παλτό, έπειθε πενθούν τον πρόσφορο θάνατο του συζύγου της, έμενε σ' ένα πολυτελέστατο ξενοδοχείο της Νέας Υόρκης που έβλεπε σ' ένα πάρκο. Έκεί κάθε πρωί στις έντεκα ο σάβερς της στάθμευε το αυτοκίνητό της. Όπως, λοιπόν, μία μέρα τη βοηθούσε να μπει στο άμαξί της, η κυρία παρατήρησε ότι στο άντικρυνό παγκάκι του πάρκου καθόταν ένας αλήτης και με μία έκφραση άνικανοποίητου πόθου στο πρόσωπο κτύπαζε το χτίριο του ξενοδοχείου.

Από περιέργεια δίχως κανένα πεζή το δρόμο και πλησίασε τον αλήτη. —Γιατί καλέ μου άνθρωπε, τον ρώτησε, κάθε πρωί, κάθεσαι και κτυπάς το ξενοδοχείο μου;

—Κυρία, της απάντησε, είμαι ένας απένταρος αλήτης κι' όταν οι πόλινες δεν με κυνηγούν κοιμάμαι σ' αυτό εδώ το παγκάκι, κι' ονειρεύομαι ότι κάποια μέρα — έστω και μία φορά — θα κοιμηθώ κι' εγώ σ' ένα τέτοιο ξενοδοχείο!

—Τ' όνειρό σας, λοιπόν, θα πραγματοποιηθεί, του είπε η κυρία. Θα πω να σας κρατήσουν γι' απόψε το καλύτερο δωμάτιο...

Το άλλο πρωί η πονετική κυρία με το πένθος ρώτησε τον αλήτη: —Λοιπόν; Πώς κοιμηθήκατε στο κρεβάτι των ονείρων σας;

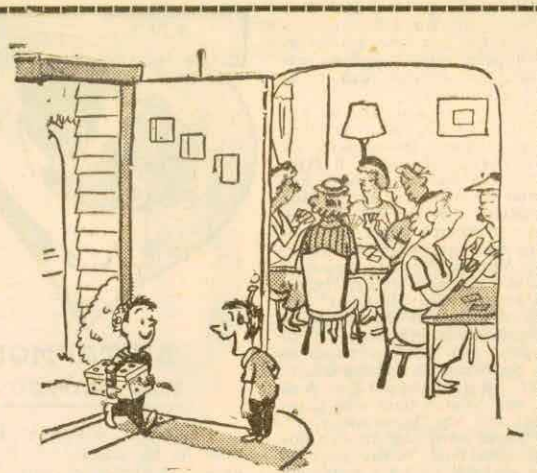
—Τί να σας πω, κυρία μου, της απάντησε. Ποτέ δεν θα ξαναπέσω σε κρεβάτι ξενοδοχείου. Στο παγκάκι μου κοιμόμουν καλύτερα!

—Υψιστέ θεέ! φώναξε κατάπληκτη η κυρία. Μήπως το κρεβάτι που τους είπα να σας ετοιμάσουν δεν ήταν μαλακό και ζεστό;

—Τί λέτε, καλή μου κυρία, απάντησε ο αλήτης. Και μαλακό ήταν και ζεστό!

Και πρόσθεσε: —Ξέρετε όμως... Στο παγκάκι μου μπορούσα να ονειρευτώ ότι βρίσκομαι σ' ένα ξενοδοχείο. Έδω όμως όλη τη νύχτα δεν μου κολλούσε ύπνος, γιατί συλλογιζόμουν ότι θα ξαναγύριζα στο παγκάκι του πάρκου!

Ετσι η κυρία, έμαθε για πρώτη φορά στη ζωή της, ότι νοιώθει κανείς την ευτυχία όταν την περιμένει κι' όχι όταν τη ζει.

— Έφερές τα ποντίκια;...

Έπίκαιροι στίχοι

ΣΩΘΗΚΑΜΕ

Και (Λούνα Πάρκ) το άστρ μας συντόμως θ' άπο- (κτίση), την πλήρη ευτυχία μας γι' άποκαταστήση, διότι και... ούτοιχα, δεν μαυροφροσθήκαμε και το κοινόν, έλπιζεται, την... τύχη του να κάνη!

Σκοποβολές θα γίνωνται, κυρίως, εκεί πέρα και στις...βολές του πάμπολλοι θα πέφτουν νύχτα (μέρα), έτσι, λοιπόν, παράλληλα με την ψυχαγωγία μας θα καταπολεμήσουμε κι' αυτήν την... άνεργία μας!

ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Την άσφατη τη λυπή μας γι' άν παρτείνουμε, του Χόλλυγουντ οι μανάτζερ έξήγησι μας δίνουνε πώς βρίσκεται η Τίρεντ στην πληρη της την ίσσι κι' ότι απλώς άρρώστιας άπο... δηλητηρίασι!

Έτσι, λοιπόν, συνήλασε και παρηγορηθήκαμε ή άν, άκομπ θέλετε, δεν μαυροφροσθήκαμε κι' αυτή τους ή έξηγησι άρκούντως μας έφώτισε ότι του Χαν ο χειρισμός... φαρμάκι την έποίησι!

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

Γνωστή ντιζέζ της χώρας μας, ή Έλλη Κανδυλάκη, το άκριθό της έχασε κι' ώραιό βραχιολάκι, που μάλλον ήταν, κύριοι, χρυσοχοειόν πλήρες, έφ' όσον είχε άπάνω του είκοσι δυο... λίρες!

Έτσι, λοιπόν, η πόλις γέμι- (σε άπο μεθυσμένους). Έτσι, λοιπόν, η πόλις γέμι- (σε άπο μεθυσμένους). Έτσι, λοιπόν, η πόλις γέμι- (σε άπο μεθυσμένους).

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

Ο κόσμος είναι άνάστατος έδώ και τόσες μέρες, άπο τις άνεξήγητες τις γυάλινες τις σφαίρες, που όλο άνε κι' έρχονται ή έρχονται και πάνε και στο φτωχό μας έδαφος πολλάκις άκουμπάνε!

Στά νέφη πότε ίπτανται και πότε τρώνε χύμα κι' έφθον τις άντίκρυσσε και ή Μοργκάν άκόμα, που είναι... άστέρι έπίγειο και όχι τ' ουρανού, δικαίως παίρνει έκτασιν το δέος του κοινού.

Όσοι... (σε άπο μεθυσμένους). Έτσι, λοιπόν, η πόλις γέμι- (σε άπο μεθυσμένους). Έτσι, λοιπόν, η πόλις γέμι- (σε άπο μεθυσμένους).

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΙΚΩΣ

Είς τας άρχάς κατέληξεν ο δόκτωρ Καταιλιέρης, κομπινάδορος τέλειος κι' όλίγον ντερμπεντέρης, που συντάγες και φάρμακα οίκτρώς περιφρονούσε και μόνον ή άκράσις λίρων τον συγκινούσε.

Δεκάρα δεν νοιαζότανε γι' άπυρετούς και ρίγη, άλλα πτυχία ψεύτικα με λίρες έχορής, ώσόν τον έκάνανε πιστόν κάποιο βραδάκι, γιατί πτυχίον έδωρε και στον Γραμματικόκη!

Μά πρέπει, όπωσδήποτε, κι' αυτό το δόθεν θύμα του μέσ' στο σωφρονιστήριον ν' άποσταλή δεκάκις γι' άτι κατεπατάλασε ως σπουδαστής το χρέμα του κι' άγράμματος παρέμεινε άν και... Γραμματικόκης!

Γ. Θ-ς

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΚΡΑΣΟΒΑΡΕΛΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Συγίζει 266 τόννους

Η Χαϊδελέρη δεν είναι όνομα- στή μόνον γι' άπο περίφημο πανεπιστήμιό της, άλλα και γι' άπο γιγαντιαία κρασοβάρελά της.

Ένας παλιός θρύλος λέει πως ή Χαϊδελέρη πρέπει να έχη πάντα τα μεγαλύτερα κρασοβάρελα του κόσμου κι' οι δούκες του Παλατινάτου, που έξουσίαζαν άλλοτε την περιοχή, δεν έβλιναν ποτέ να τον διαψεύσουν.

Γι' άπο παλαιότερα άπ' αυτά ξέ- ρουμε έλάχιστα πράγματα. Κατέχο- με, όμως, πολλές πληροφορίες γι' άπο κείνο που κατεσκεύασε το 1500 ο δούκας Ίωάννης Καζιμίρος.

Το βάρελά αυτό χωρούσε 153.000 μπουτλίες κρασιού, που άσυνάμ- μωσαν με 1322 εκατολίτρα.

Με την ευκαιρία της επισκέψεως του δούκα του Βυρτεμβέργ στην Χαϊδελέρη, ο Ίωάννης Καζιμίρος έ- θαλε μία όρχήστρα μέσα στο γιγαν- τσιο αυτό βάρελά, που ήταν τότε άδειο. Το τραπέζι στρώθηκε πάνω σε μία εξέδρα που τοποθετήθηκε στην κορυφή του βάρελαίου.

Το γιγαντιαίο αυτό βάρελά κατα- στρόφηκε με τον καιρό και το 1664 ένας άλλος δούκας, ο Κάρολος — Λουδοβίκος, άποφάσισε να το άντι- καταστήσιν μ' ένα καινούργιο.

Αυτό το βάρελά ήταν μεγαλύτερο άπο το προηγούμενο και μπορούσε να χωρέσι 283.000 μπουτλίες κρα- σιού. Στά δυο πλευρά του βρίσκονταν σκάλες με 50 σκαλοπάτια ή κάθε- μία, που ώδηγούσαν σε ένα είδος ταράτσας, στην κορυφή του βάρε- λαίου, 60 άτομα μπορούσαν να φάνε και να χορεύουν άνετα πάνω σ' αυτή την ταράτσα. Έπιγραφές και καλλιτεχνικές παραστάσεις στόλι- ζαν τα πλευρά του βάρελαίου.

Άλλα το βάρελά αυτό φάνηκε μι- κρό στον δούκα Κάρολο-Φίλιππο, δι- σέγγονο του Καρόλου-Λουδοβίκου, που, το 1728, άποφάσισε να φτιάξη ένα καινούργιο.

Το βάρελά αυτό είχε χωρητικότη- τα 3000 εκατολίτρων και μπορού- σε να χωρέσι το περιεχόμενο 375. 000 συνήθων φιαλών κρασιού.

Όταν συμπληρώθηκε ή κατα- σκευή αυτού του βάρελαίου, το γέ- μισαν με κρασί του Ρήνου και ο δούκας Κάρολος-Φίλιππος το άνοι- ξε την έπέτειο των γενεθλίων του και προσκάλεσε όλους τους κατοί- κους της Χαϊδελέρης να ευχική- θουν στο άνάκτορό του.

Έκείνη την ήμέρα ή πόλις γέμι- σε άπο μεθυσμένους.

Άλλ' ή γιορτή αυτή τελείωσε ά- σκημα. Ο γάμος Περκέο, που τότε άποκαλούσαν χλευαστικά «φύλακα του βάρελαίου» και που είχε φημ- μεγαλό ποτό, ήπιε τόσο πολύ κρασί, που πέθανε κάτω άπο την κά- νουλα, τη στιγμή που προσπα- θούσε να ξαναγειμίσει το μεγάλο ζυλίνο κύπελλό του. Η λαϊκή μού- σα άποθαίνοντας αυτό το περιστα- τικό κι' ένας ποιητής, ο Σέφελ, έγραψε ένα ποίημα στο όποιον πα- ρομοίαζε τον «μικρό Περκέο» με τον «μεγάλο Βάκχο».

Άλλ' έπειτα άπο μερικά χρόνια, οι Γάλλοι μπήκαν στην Χαϊδελέρη κι' άνάμεσα σε πολλούς άλλους βανδαλισμούς που έκαναν κατέ- στρεψαν και το γιγαντιαίο βάρελά.

Άλλ' ή παράδοσις ήταν σεβαστή. Η Χαϊδελέρη δεν μπορούσε να μείνη χωρίς το πατροπαράδοτο γι- γαντιαίο βάρελά της. Το 1751, λοι- πόν, ο δούκας Κάρολος-Θεόδωρος κατεσκεύασε ένα καινούργιο. Το βάρελά αυτό χωράει 221.726 λίτρα, που άντιστοιχούν σε 300.000 μπου- τλίες κρασιού του Ρήνου.

Η κατασκευή αυτού του βάρελα- ιού, που συγίζει 266.000 κιλά, στί- χισε 80.000 φιορίνια, ποσόν τερά- σιο γι' άπο εποχή.

Έχουν περάσει άπο τότε πάνω άπο δύο αιώνες. Κι' όμως το βάρε- λά αυτό σώζεται άκόμη, γι' άπο θυ- μίζη, την παλιά δόξα της Χαϊδε- λέρης. Άλλα δεν το νεμίζουν πιά με κρασί όπως άλλοτε. Κάπου-κά- που μόνο έγκαθίσταται στο έσωτε- ρικό του μια όρχήστρα, που δια- σκευάζει τους κατοίκους της πό- λως, παίζοντας παλιούς λημονη- μένους σκοπούς...

Τα φίλμ που θα δούμε τον χειμώνα

Με μία τελευταία ματιά στον κατάλο- γο της «Κοιλάδας των Βασιλίδων» ή- μερα την έρευνά μας γι' άπο φίλμ της νέας περιόδου, που άρχισε επίσημα το περασμένο Σεάβαστο.

Στον μαύρο σκηνόθετη «Έντουαρντ Νίμπερτ Νίμπερτ» ή έγχρωμη ναυτική έποποιία «Η άνταρσία του Κέην», στην όποια ο Χάμφρεϊ Μπό- γκαρτ δημιουργεί έναν άπο τους πιο δυναμικούς ρόλους του. Συμ- πρωταγωνιστούν μαζί του ο Χοσέ Φερέρ, ο Βάν Τζόνσον και ο Φρέντ Μάκ Μούρραη. Το φίλμ «Το λιμάνι της άγώνιας» είναι άπο τα έργα που έκαναν έντύπως στο τελευταίο φεστιβάλ της Βιέννης. Πρω- τιστούν ο Μάρλον Μπράντο, ο Λη Κόμπ και ή νέα άποκαλυψή Εύα- Μαρία Σάιντ. Ο σκηνοθέτης Φρίτς Λανγκ συγχρόνισε το έργο του Ζολά «Το άνθρώπινο κτήνος» και άνέθεσε τους τρεις βασικούς ρόλους σε τρεις δυναμικούς καλλιτέχνες, τον Γκλέν Φόρντ, την Γκλόρια Γκρά- χαμ και τον Μπρόντερικ Κράσφοντ.

Ο Άλαν Λάντ πρωταγωνιστεί στην έγχρωμη πε- ριπέτεια «Κόλασις όπο το μηδέν» έμπνευσμένη άπο τη ζωή των ανθρώπων που εργαζόνται πάνω στα φαλα- νοθηρικά του Άνταρκτικού και στην πολεμική περιπέ- τεια «Κόκκινα μπερέ» που ξαναανταναί μερικά άπο τα κατορθώματα των Άγγλων άλεξιπτωτιστών...

Έγχρωμες περιπέτειες είναι τα φίλμ «Αιχμαλώτος των Σαρακηνών» με τον Ρι- κάρδο Μονταλμπάν και την Μπέττυ Σαιν Τζην, «Ο όδηγός των Μοικαγών» με τον Τζωρτζ Μοντγκόμερυ και την Έλενα Κά- ρτερ, «Ταίτια» με τον Ντένις Ο'Κήφου και την Πατρίσια Μαντίνια. «Οι άσκαίο της Βαυδωλίας» με τον Ρίτσαρντ Κοντέ και την Λίνα Κρίστιαν και «Ο άδάσματος φύλο- ρος» με τον Τζών Χόντλινγκ, τον Ρόμπερτ Στάκ και την Τζέιμς Πέιτς.

Διακόσια δέκα τέσσερα φίλμ περιλαμ- βάνει ο έφετινός κατάλογος του γραφείου «Δαμασκηνός-Μιχαηλίδης». Είναι φίλμ των αμερικανικών εταιρειών «Μέτρο-Γκόλντγουιν», «Γουόλντεν Μπρόκ», «Ουνιβέρσαλ», «Ηνω- μένοι καλλιτέχνες» και «Ρεπάμπλικ». Υ- πάρχουν όμως και 40 ιταλικά έργα, 16 γαλλικά, 16 γερμανικά.

Σε 17 άνέρχονται τα έγχρωμα φίλμ που γυρίσμενα με το σύστημα «Σινεμασκόπ» θα προβληθούν στους κινηματογράφους «Πάλλας» και «Ορφέας». Τα 5 είναι της «Μέτρο» και άπο αυτά το πιο πλούσιο θέμα το προσφέρουν οι «Ιππότες της Στρογγυ- λής Τραπέζης» με τον Ρόμπερτ Τάιηλορ, την Άνν Γκάρντερνερ, τον Μιλ Φέρερ και την Άνν Κρόφορντ. Η παλαιά έπιτυχία του Νέλσον Έντν και της Ζαννέτ Μακντόναλντ «Ρόζ-Μαρι» γυρίστηκε σε «Σινεμασκόπ» με την Άνν Μπλάου, τον Χούσαρντ Κήλ και τον Φερνάντο Λάμας. Στην όπερέττα «Πρίγκιψ-φοιτητής», στην ό- ποια έπρεκε το πρωταγωνιστή ο Μάριο Λάντσα, άκούσαμε μόνο την φωνή του διασημού τραγουδιστή. Ένν τον ρόλο του πρίγκιψ υποδύεται ο νεός γόης Έντμουντ Πέρντο με παρτενιάρ την Άνν Μπλάου, τον Λούις Κάλχερ, τον Σέκε Σακάλ και την Μπέ- τα Σαιν Τζών. Το «Μπριγκαντίν» είναι μία φαντα- σιογραφική ρεβύ, που ύστερα άπο τον θρίαμβό της στο Μπρόντγουαη γυρίστηκε σε φίλμ με τον Τζην Κέλλυ, την Σιντ Τάσσερ, τον Βάν Τζόνσον και την Έλεν Στιούαρτ. Η σκηνοθεσία άρείετα στον Βιν- τσεντέ Μινελλι. Η μουσικοθεαματική κωμωδία 7 ύφες γι' 7 γαμ- πούς, στην όποια πρωταγωνιστούν ή Τζέην Πάουελ και ο Χούσαρντ Κήλ έχει γι' άπο θέμα την «Άρπαγή των Σεάβιων».

Η «Σούωρνερ Μπρόκ» γυρίσε στην Ίταλία, εν συνεργασία με Ίταλούς παραγωγούς την «Ελένη της Τροίας», στην όποια πρωταγωνιστούν ή Ροσάνα Ποντεστά, ο Ζάκ Σερίας και χιλιάδες κομπάρσοι. Ο Ρέε Χάρισον, ή Βιρτζίνια Μάγιο, ο Τζωρτζ Σάντερς και ο Λάρεντ Τίρεντ πρωταγωνιστούν στο ιστορικό δράμα «Ριχάρδος ο Λεοντοκάρδος». Το φίλμ «Ένα άστέρι γεννιέται» είναι μία κομεντί έμπνευσμένη άπο τα παρασκηνία του Χόλλυγουντ έχει δε γι' άπο πρωταγωνιστή, την Τζούντο Γκάρλαντ και τον Τζέιμς Μήνον. Στη «Χώρα των Φαραών» πρωταγωνι- στούν ο Τζάκ Χάκινς, ή Τζέιν Κόλλινς και ο Άλέξης Μινωτής. Δραμα- τικές περιπέτειες μπορούν να χαρακτηριστούν τα φίλμ «Διαταγή προς εξόμνηση» με τον Γκράη Μαντίνσον, «Πολεμική κραυγή» με τον Βάν Χέ- φλιν, «Αργυρό διοκοπτήριο» με την Βιρτζίνια Μάγιο και την Πιεράν- τζελι, «Τραγωδία στους αϊθέρας» με τον Τζών Γουάιν και την Κλαίρ Τρέβορ, «Πανικός στο ίπποδρόμιο» με τον Κλάιντ Μπέρττι και «Νοτίως του Άντεν» με τον Τζέιμς Ντήν.

Δύο ιστορικά δράματα έχουν γυριστή με το σύστημα «Σινεμασκόπ» άπο την εταιρεία «Ουνιβέρσαλ»: «Ιππότες του βασιλέως» με το γνωστό ζευγάρι Τόνι Κούρτις-Τζάννιτ Λή και «Ατίλας, ή μάστιγ του Θεού» με τον Τζέφ Τσάντλερ και την Λουσιέλλα Τσερίνα.

Ο κατάλογος του γραφείου «Δαμασκηνός-Μιχαηλίδης» είναι έφετος ο μόνος που περιέχει ταινίες 3 διαστάσεων. Είναι όλες έγχρωμες και προέχονται άπο τα στούντιο της «Γουόλντεν», της «Ουνιβέρσαλ» και της «R.K.O.». Το «Έτελλο Έγκλημα» είναι ένα νέο αστυνομικό φίλμ του Χιτ- σκω, στο όποιο πρωταγωνιστούν ο Ραίη Μίλλαντ, ή Γκρέις Κέλλυ και ο Ρόμπερτ Κάρμινγκς. Αστυνομικό είναι και τα «Έγκληματα της όδου Μόργκ» με πρωταγωνιστές τον Κάρλ Μάλντεν, την Πατρίσια Μαντίνια και τον Κλάιντ Μπέρντ. «Το τέρας της μαύρης λίμνης» με την Τζούλια Άνταμς με τον Ρίτσαρντ Κάρλτον είναι μία περιπέτεια τόπου γκραν- γκινιά. Περιπέτεια είναι και ο «Τάξ», ο γυιός του Κοτσάι με τον Ράκ Χάιντον και την Μάρμπαρα Ρόε. Η «Γυναικα με το Σεξ» είναι ένα μουσικό-χορευτικό φίλμ με την Τζέην Ράσελ και τον Τζέιμπερτ Ρόλλαντ, το όποιο θεωρήθηκε το πιο τολμηρό που γυρίστηκε ποτέ στο Χόλλυγουντ. Δραματικές περιπέτειες είναι τα φίλμ «Το φάρμακο του διαβόλου» με την Βιρτζίνια Μάγιο, τον Ντέηλ Ρόμπερτσον και τον

Η Ροσάνα Ποντεστά, ως Ώραία Έλένη και ο Άγγλος ήθο- ποιάς Νάιναλ Μάκ Τζίνινς ως Μενέλαος στο ιταλικό φίλμ «Ελέ- νη της Τροίας».

ΤΙΤΛΟΙ ΚΑΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ

Στέφεν Μάκ Νάλλυ, «Έπικίνδυνη άποστολή» με τον Βίκτωρ Ματιούρ, την Πάιπερ Λόρν, τον Βίνσεντ Πράις και την Μπέττα Σαιν Τζών. Το ιταλικό μουσικό φίλμ «Καβαλλερία Ρουστικάνο» είναι το πρώ- το τριδιάστατο ευρωπαϊκό έργο. Πρωταγωνιστούν σ' αυτό ή Μαίη Μπρίτ, ο Έντορε Μάνι, ή Κερίμα και ο Άντονι Κούη.

Άπο τα ύπολοιπα φίλμ, συνιδιομένου τύπου «φλάτ» τα περισσότερα είναι έγχρωμα.

Το περίφημο «Μογκάμπο» γυρίστηκε άπο τον Τζην Φόρντ στα βάθη της Άφρικης με πρωταγωνιστές τον Κλάρκ Γκέημπλ, την Άννα Γκάρντερνερ και την Γκρέις Κέλλυ.

Η Έλίζαμπετ Τάιηλορ έχει γι' άπο παρτενιάρ τον Βιττόριο Γκάσμαν στο μουσικό αισθηματικό δράμα «Ραφωδία έρωτος» και τον Φερνάντο Λάμας στο φίλμ «Το κορίτσι που τα είχε όλα».

Ένα μονάχα φίλμ θα δούμε έφετος την Έστερ Ουίλ- λιαμς. Ο τίτλος του είναι «Η σειρά της Φλωρίδας» στο φίλμ αυτό δε ή γοητευτική κολομνήτρια έχει γι' άπο παρτενιάρ τον Βάν Τζόνσον και τον Τόνι Μάρτιν.

Η Άννα Τάρνερ πρωταγωνιστεί σε δύο έγχρωμες δραματικές περιπέτειες. Στο φίλμ «Φλόγα και σάρκα» συμπρωταγωνι- στούν μαζί της ή Πιεράντζελι και ο Κά- ρλος Τόμσον και στην «Προδοσία» ο Κλάρκ Γκέημπλ.

Στην «Κοιλάδα των Βασιλίδων» που γυρί- σθηκε εξ ολοκλήρου στην Αίγυπτο, ο Ρόμ- περτ Τάιηλορ έχει γι' άπο παρτενιάρ την Έλι- νορ Πάρκερ και την Αιγυπτιακή χορεύτρια Σάμια Γκααλί. Ο «Πύργος των φιλόδο- ξων» συγκεντρώνει στη διανομή του δύο- δεκα άπο τα πιο λαμπρά άστέρια της «Μέτρο» με έπι κεφαλής τον Ουίλλιαμ Χόλντεν, την Τζέιν Άλλυσον, την Βαρθέρα Στάνγουϊκ, τον Φρέντερικ Μάρς, τον Γουόλτερ Πίττον και την Σέλλεϋ Γουίντλερ. Μεταξύ των έ- παναλημένων συγκαταλέγονται ή «Μαρία Βαλέφσκα» με την Γκρέτα Γκάρμπο, ο «Ρα- σπούτιν» με τον Τζών Μάρρσορ και ο «Αϊακίτης» με τον Γκρέγορ Πέκ.

Άπο τα φίλμ της «Γουόρνερ» ξεχωρίζουν «Η άνοπτακτη Τζέην» μία έγχρωμη μου- σική κωμωδία με την Ντόρις Νάιη και τον Χούσαρντ Κιέλ και ή Αιγυπτιακή περιπέτεια «Μονομαχία στη ζούγκλα» με τον Νάνα Άντριους και την Τζην Κρέην. Η Τζέην Γουάιν έχει γι' άπο παρτενιάρ τον Στέ- ρλινγκ Χέντνεν στο δραματικό φίλμ «Η με- γάλη άπόφασις». Άπο τις παλαιές έπιτυχίες της «Γουόρνερ» θα επαναληφθούν έφετος ή «Σαρατόγκαν» με τον Γκάρυ Κούπερ και την Ι. Μπέργκμαν, ή «Βασίλισσα Έλισάβετ

και ο Ιππότης του Έσσεξ» με την Μπέττα Νταϊς και τον Έρρολ Φλόν και ο «Αημιόδοος κίνδυνος» με τον Τζέιμς Κέγκνυ και την Τζην Χάρλοου.

Άπο έφετος το γραφείο «Δαμασκηνός-Μιχαηλίδης» θ' άντιπροσωπεύη στη χώρα μας και μία άλλη με- γάλη άμερικανική εταιρεία, τους «Ηνωμένους Καλ- λιτέχνες». Ένα άπο τα Ισπανικά στελέχη της εταιρείας αυτής είναι και ο Τσάρλυ Τσάπλιν, γι' αυτό και στον κατάλογο της συμπεριλαμβάνεται ή τελευταία μεγάλη

έπιτυχία του μεγάλου ήθοποιου «Τα φώτα της ράμπας». Στο φίλμ αυτό ο Σαρλό έχει γι' άπο παρτενιάρ μία νέα του άνακαλύψη, την Κλαίρ Μπλουί, την όποια είδαμε πέρσι στο φίλμ «Ο άνθρώπος του Βερολίνου». Στά ύπολοιπα φίλμ που είναι όλα έγχρωμα πρωταγωνιστούν διάσημα άστέ- ρια του κινηματογραφικού στερεώματος. Η Άννα Γκάρντερνερ έχει γι' άπο παρτενιάρ τον Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ στο φίλμ «Τσιγγάνα πριγκίπισσα» που, όπως λέγεται, θυμίζει πολύ την ζωή της Ρίτας Χέιγουορθ. Ο Γκάρυ Κούπερ συμπρωταγωνιστεί με τον Μπάρτ Λάνκαστερ στο φίλμ «Βέρα Κρούς».

Α. ΔΕΠΟΛΑΣ

Ο Ρόμπερτ Τάιηλορ και ή Άν- να Γκάρντερνερ που πρωταγωνι- στούν στο φίλμ «Οι ίππότες της Στρογγυλής Τραπέζης».

Η ΜΑΥΡΗ ΑΜΑΖΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Κλαύδιος φανερώνει στον Φαρνέζε πως η Βιολέττα είναι κόρη του. Ο δημώδης πηγαίνει κατόπιν οπίου και κρεμιάται από ένα σκινό. Άλλα τον σώζει ο καρδινάλιος Φαρνέζε. Συμφωνούν να εκδικηθούν την φάουσα. Στο μεταξύ, η Παρνταγιάν βρίσκεται στο οπίο της φάουσας, που του προτείνει να μη στην υπηρεσία της. Στην άρνησή του να δεχθεί, βάζει τους ανθρώπους της να τον σκοτώσουν. Άλλα ο Παρνταγιάν κατορθώνει να σωθεί, αφού σκοτώνει η τραυματίζει μερικούς απ' αυτούς. Αποφασίζει κατόπιν να γυρίσει στο οπίο της οδού Μπαρρέ, όπου τον περιμένει ο Κρόας της Αγκουλέμης. Στο δρόμο του επιτίθενται οι Πικουί και ο Κρόας. Ο Ιππότης αποκρούει την επίθεσή τους.

Οι δυο γίγαντες δεν είχαν σκοπό, ωστόσο, να παραιτηθούν τούτον εύκολα από τον αγώνα και έτσι μάχονταν να χτυπήσουν. Άλλα όταν άκουσαν αυτό το όνομα, σταμάτησαν αμέσως. Ο Κρόας πέταξε το έγχειρίδι του, ενώ ο Πικουί βιάστηκε να το ξαναβάλει μέσα στη θήκη του.

— Γονατίστε! Ξαναφώναξε ο Ιππότης. Τους έπιασε ταυτόχρονα από τους ώμους, χτύπησε τα κεφάλια τους το ένα πάνω στο άλλο και τους ανάγκασε να λυγίσουν τα γόνατα.

— Αυτή ήτανε, κύριε Ιππότε, είπε ο ένας. Θα σας τα πω όλα... Μάθετε μόνο πως είμαι ο Πικουί...

— Κι' εγώ, αθένητα, πρόσθεσε ο άλλος, θα προτιμούσα να μείνω ησιτικός έναν ολόκληρο μήνα, παρά ν' αγγίξω έστω και μία τρίχα από τα μαλλιά σας. Ο Κρόας έχει την ευγνωμοσύνη μέσα στο αίμα του!

— Κρόας... Πικουί... είπε ο Ιππότης. Πού άκουσα αυτά τα δυο όνομα;... Σηκώθηκε άμέσως... Πού σας έχω δει;

— Μας είδατε σήμερα το πρωί στο Πανδοχείο της μάγισσας, απάντησε ο Πικουί.

— Ά, σας αναγνωρίζω τώρα, φώναξε ο Ιππότης. Θέλησατε, λοιπόν, να μου εκφράσετε τις ευχαριστίες σας για το υπέροχο γεύμα που σας σερβίρισαν τα Άλεια χέρια της κυρίας Ουγκέ, φυτεύοντάς μου τα έγχειρίδια σας μέσα στο στήθος μου;

Ο Πικουί κι' ο Κρόας είπαν με μία φωνή:

— Ά, αφέντη μας, αν ξέραμε πως είσα-

στε σεις!

Ο Κρόας πρόσθεσε:

— Άλλα, ως φύγαμε γρήγορα! Γιατί μπορεί να ριχτεί πάνω σας...

— Ποιος; φώναξε ο Παρνταγιάν. Είσα-

στε, λοιπόν, τρεις;... Για ποιόν άνθρωπο μιλάτε;

— Γι' αυτόν που μ'ας πλήρωσε για να σας σκοτώσωμε!

— Ποιος είναι;

— Δεν ξέρουμε το όνομά του.

Ο Κρόας του τον περιέγραψε. Από την περιγραφή του ο Παρνταγιάν δεν δυσκολεύτηκε να καταλάβει πως ο άνθρωπος που επιθυμούσε το θάνατό του ήταν ο Μωρεβέρ.

— Αυτός! είπε. Έμαθε κι' όλες πως βρίσκομαι στο Παρίσι!

Ευερινε συλλογισμένος μερικές στιγμές. Έπειτα είπε:

— Δεν έχω τίποτα μαζί σας... Πηγαίνετε να κρεμαστήτε άλλο... Άλλα ο Πικουί κι' ο Κρόας δεν θέλησαν να τον αφήσουν μόνο του και τον συνόδευαν ως την οδόν Μπαρρέ.

Η βασιλομήτωρ

Καθισμένη σε μία δριύνη πολυθρόνα, μία γυναίκα ξεφύλλιζε εκείνο το πρωί ένα χοντρό δερματόδετο βιβλίο που βρισκόταν πάνω σ' ένα μικρό τραπέζι. Χαραγμένος με μεγάλους λατινικούς χαρακτήρες, ο τίτλος αυτού του βιβλίου έλεγε: «Γενεαλογία των Βουκών της Λωρραίνης και του Μπαρ».

Η γυναίκα αυτή βυθίστηκε κάμψηση ώς στη μελέτη αυτού του βιβλίου. Έπειτα

τώρα κλείσε με μία κουρασμένη κίνηση. — Νά, Ρενέ, είπε με υπόκωφη φωνή, που στηρίζονται οι αξιώσεις του δούκα της Γκιζης και των οπαδών του... Ο δικηγόρος Νταβίστ, που τον παρέδωξε στο δήμο, προσπαθούσε ν' αποδείξει πως οι Γκιζαί κατάγονται τάχα από τον Καρλομάγνο! — Δεν σας φτάνει κανείς που τα πράγματα πήραν τόσο άσχημο δρόμο, απάντησε ο άνθρωπος στον όποιον απευθύνονταν αυτά τα λόγια. Σεις αναθρέψατε και μεγαλώσατε αυτό τον γύπα... Έπρεπε να του κόψετε τα φτερά όσο ήταν ακόμη καιρός!

— Άκούς εκεί να τολμάνε να λένε πως ο γυιός μου είναι σφετεριστής, πως οι Βαλουά κατέχουν παράνομα το θρόνο και πως ο γνήσιος βασιλικός οίκος της Γαλλίας είναι ο οίκος της Λωρραίνης!... Ο Έρρίκος

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

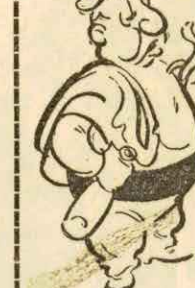
Επιφυλακή

Πότες πασών των Άθηνων, όσο μπορείτε... γρηγορήτε κι' απαντες, πρό των ταβερνών, τα γιοματάρια μας φρουρήτε! Σηψότε, ακόμη και σκοπία μπρός στην ταβέρνα του Κουρούπη κι' όπου ν' ανοίξουν τα στούπια, μην κουνήσετε ούτε ρούπι!

— Όπου ν' ανοίξουν τα κρασιά, στήστε μπροστά της το λημέρι, γιατί μπορεί με μπαμπούρα και... ποταπώς να μ'ας τη φέρν... — Ήγουν, μπορεί κάποια βραδυά, μέσ' στις μουσικές να κινή γιούργια και δίχως μέρσα και καρδιά, να μ'ας... υπέρσιν τα «καινούργια»!

— Φύλακες άγρυπνοι κι' εμείς, πρέπει, λοιπόν, να ευρεθούμε και χάριν της... οίνου της μεχρί... τρυγός ν' αντισταθούμε! Μάχη να δώσουμε σκληρή και τολμηρή και θαρραλέα

και ν' αποκρούσου... (με, αύθρη, τέτοιον πανούργον (...είσοδα!)

— Έτσι, που λές, θα (μηνθουν, πλείστοι μας ήρως (για χρόνια και θα μ'ας άπνευ... και αρκετά... κρα... (σογαλόνια! Μά κι' ο μεκρηός, (χωρίς λιμά, πλην απ' τους ή... (ρως τους ζώντας και τους (έν οίνω) (θα τιμά, άντισταθόντας και (...πεσόντας!

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

της Γκιζης βασιλιάς της Γαλλίας!... Ποιος θα μπορούσε να το φαντασθεί αυτό,

— Μην ξεχνάτε, απάντησε ο συνομιλητής της, πως σεις αφήσατε τον Έρρίκο της Γκιζης να παίξει τον πρώτο ρόλο κατά τη θλιβερή νύχτα του Αγίου Βαρθολομαίου...

Τα λόγια αυτά την έκαναν ν' ανατριχιάσει. Το πρόσωπό της έγινε πιο σκυθρωπό από πριν και μία βαθειά οντιάδα αράχωσε το μέτωπό της.

Η γυναίκα αυτή ήταν η Αικατερίνη των Μεδίκων, υπέτα του Έρρίκου 3ου. Την εποχή εκείνη πλησίαζε τα έβδομητα.

— Η νύχτα του Αγίου Βαρθολομαίου! ψιθύρισε.

— Ναι, απάντησε ο άνθρωπος που είχε αποκαλέσει Ρενέ. Τη νύχτα εκείνη πέθανε ο γυιός μου...

Η γρήη βασιλίσα προσπονήθηκε πως δεν τον άκουσε.

— Ρουτζιέρι, είπε, έχεις δικήν. Η νύχτα του Αγίου Βαρθολομαίου ήταν το μεγαλύτερο λάθος της ζωής μου... Έπρεπε πρώτα να ξεκαίω τον Έρρίκο της Γκιζης κι' όλους τους δικούς του... Θα είχα όλο τον καιρό κατόπι να παραδώσω τους σφετεριστές στη σφαγή... Άλλα ως μην μιλάμε γι' αυτά τα πράγματα, Ρενέ...

Ο Έρρίκος της Γκιζης είναι σήμερα κυρίαρχος του Παρισιού. Ο γυιός μου έφυγε, αφήνοντας με να τα ξεμπλέξω μόνη μου... Καί, βέβαια, εγώ δεν ποέμαι να λιποτακτώσω.

Τα μάτια της έλαμψαν από μίσος.

Εκείνη τη στιγμή, ένα μεγάλο ρολόγι που βρισκόταν στον τοίχο σήμανε άργα έννεα χτυπήματα.

— Έπειτα από μερικές στιγμές, είπε η Αικατερίνη, ο επισκέπτης θα βρίσκεται έδω. Θα τον βάλω, Ρενέ, στο μέρος που ξέρετε για να μπορώ από κει να βλέπω και ν' ακούω τα πάντα... Τον Γκιζιέ θα τον οδηγήσης σ' αυτό έδω το όρατόριο... Πηγαίνε, καλέ μου Ρενέ... Ά, αλήθεια, αυτός ο κόμης ντε Λουίν πως είναι... Πιστεύεις πως θα την χτυλήσει;

— Ναι, το πολύ σε ένα μήνα θα είναι στο πόδι.

— Θα μου τον φέρης τότε έδω. Μπορεί να γίνη ένα καλό όργανο στα χέρια μας.

Ο Ρουτζιέρι, αντί να διευθυνή πρός την έξοδο, πήγε κοντά στη βασιλομήτορα και, βγάζοντας από την τσέπη του μία στρουγγυλή μαύρη πέτρα, την έβαλε πάνω στο τραπέζι.

— Τι είναι αυτό; ρώτησε η βασιλίσα που τα μάτια της έλαμψαν από χαρά. Ένα καινούργιο φυλαχτό;

— Ναι, κυρία, απάντησε με σοβαρότητα ο Ρουτζιέρι. Σκέφτηκα ότι, στις δύσκολες αυτές στιγμές, η μεγαλειότης σας είχε ανάγκη από μία αποτελεσματική προστασία... Η πέτρα αυτή θα σας φυλαχτεί από τις δολοπλοκίες των εχθρών σας κι' από τα απρόοπτα της τύχης...

— Ά, Ρενέ, με σώζει! φώναξε η Αικατερίνη, ενώ εξέταζε με προσοχή την πέτρα.

Ήταν ένας μαύρος ολόστρογγυλος όβυς, με μία μαγική λέξι χαραγμένη πάνω του.

— Η δύναμη που έχει αυτή η πέτρα είναι απεριόριστη, είπε ο διάσημος αστρολόγος. Όταν βρισκόσαστε σε άμηχανία και δεν ξέρετε ποιά απόφαση πρέπει να πάρετε, θα είναι αρκετό να προσέχετε τρεις φορές τη μαγική λέξι που είναι χαραγμένη πάνω της. Όλα τότε θα γίνουν ξεκαθάρα μπροστά σας...

Έβγαλε κατόπιν από την τσέπη του μία μικρή τανάλια και ξέλυσε το βραχιόλι που η βασιλίσα φορούσε στο αριστερό χέρι.

Αυτό το βραχιόλι το αποτελούσαν έννεα πολύτιμα πετράδια που ο αστρολόγος είχε δώσει σε διάφορες εποχές στη βασιλίσα. Σ' αυτά πρόσθεσε και τον όβυκα και ύστερα ξανακλείσε το βραχιόλι.

— Δεν πρέπει να φοβόσαστε τίποτε πια

βασιλίσα μου, της είπε όταν τέλειωσε αυτή την εργασία.

— Έπειτα βγήκε.

Ο κύριος Περέτι ήρθε; ρώτησε έναν από τους υπηρέτες που στέκονταν στον προθάλαμο.

— Σας περιμένει από μερικές στιγμές μέσα στην αίθουσα των νυμφών, απάντησε αυτός.

Ο Ρουτζιέρι διευθύνθηκε τρέχοντας σ' αυτή την αίθουσα.

Ένας άνθρωπος, ντυμένος σαν κοινός άστος, περίμενε εκεί.

Ήταν ένας γέρος με γκριζά μαλλιά. Φαινόταν ως έβδομητα χρόνων. Άλλα το ύφος του έδειχνε θέλησι και περηφάνεια.

Ο αστρολόγος τον έπιασε με σεβασμό από το χέρι και τον ώδηγησε σ' ένα δωμάτιο που συγκρινόταν με το όρατόριο της Αικατερίνης. Εκεί τον έβαλε να καθίση σε μία πολυθρόνα και τράβηξε ένα κάδρο που έκρυβε ένα μικρό φεγγίτι.

Από τη θέσι που βρισκόταν ο κύριος Περέτι μπορούσε ν' ακούη και να βλέπη όσα γίνονταν στο διπλανό δωμάτιο.

Ακούστηκαν, ξαφνικά, έπνευμίες και ζητωκραυγές.

Η Αικατερίνη των Μεδίκων έσφιξε με λύσσα τις γραβίδες της.

Ο λαός ζητωκραυγάζει τον Έρρίκο της Γκιζης, που έρχεται να μ' επισκεφθεί! ψιθύρισε. Ένώ το γυιό μου τον περιφρονούν και τον καταριούνται!... Άλλα ως κάμωμε ύπομονη!

Οι έπνευμίες κι' οι ζητωκραυγές μεγάλωναν όλοένα.

Έπειτα από μερικές στιγμές, ένας ακόλουθος μπήκε στο όρατόριο. Προτού ακόμη ανοίξη το στόμα του, η βασιλίσα του είπε:

— Πηγαίνετε να πείτε στον δούκα της Γκιζης ότι θα τον δεχτώ σαν τον πιο πιστό υπήκοό του βασιλέως...

Ο δούκας μπήκε άμέσως.

Ευχριστά τη μεγαλειότητά σας, είπα ενώ υποκλινόταν μπροστά στη βασιλίσα.

Ο τίτλος του πιστού υπηκόου της αυτής μεγαλειότητος του βασιλέως είναι ο ωραιότερος που θα μπορούσε να επιθυμήση ένας άξιος του όνοματός του ευπατρίδης.

Η βασιλίσα είχε πάρει το μεγαλόπρεπο και επιβλητικό εκείνο ύφος που έκανε πάντα εντύπωση στους συγχρόνους της. Ά, πρόσθε να πη στον δούκα να καθίση κι' ούτε αυτός τόλμησε να το κάμει. Το αγέρωχο ύφος του, ωστόσο, έδειχνε πως δεν είχε έρθει σαν πιστός υπήκοος του βασιλέως, αλλά σαν κυρίαρχος που ήθελε να επιβάλη τις αξιώσεις του.

— Εξάδελφέ μου, είπε η Αικατερίνη με αξιοθαύμαστη ήρεμια, θα ήθελα να μάθω ποιές είναι οι προθέσεις σας. Είμαστε όλοι. Κανείς δεν μπορεί να μ'ας ακούση. Έλω να πιστέψετε ότι είμαι σε θέσι να καταλάβω τα πάντα. Πού σκοπεύετε να φθάσετε;

Ο Έρρίκος της Γκιζης ήξερε από καιρό τις δολοπλοκίες της Αικατερίνης κι' ήταν προετοιμασμένος για να την αντιμετωπίση.

Κυρία, απάντησε, ξέρετε πολύ καλά ότι δεν έφτιαξα εγώ τα όδοφράγματα, άλλα ο λαός του Παρισιού. Ξέρετε ακόμη πως έκαμα ότι μπορούσα για να χαλιναγωγώσω την όρμη του. Άλλα, όλοι ήταν αναγκασμένοι για τη βαρεία φορολογία... Κι' όλοι είχαν εξεγερθεί από την υποκρισία του βασιλέως, που άλλοτε αγκάλιαζε τους καθολικούς κι' άλλοτε τους σφετεριστές... Ο λαός, κυρία, δεν θέλει ένα ανδρείκελο πάνω στο θρόνο, άλλα έναν αληθινό βασιλιά...

— Κι' αυτός ο αληθινός βασιλιάς είσα-

στε σεις;

— Εγώ ή κάποιος άλλος, απάντησε ο Έρρίκος, που η ήρεμια της βασιλομήτορας τον εξενείριζε και τον έκανε να χάνη την ψυχραιμία του. Πρέπει να σώσωμε τη Γαλλία!

— Κι' ο σωτήρας θα είσα-

στε σεις; Εγώ ή κάποιος άλλος, κυρία. Το ζήτημα είναι ότι πρέπει ν' αναστηλωθεί το παλιό γόητρο της Γαλλίας.

Είμαι σύμφωνη μαζί σας, απάντησε η Αικατερίνη. Πρέπει να ξέρετε ότι πολλές φορές σήμερα μίλησα στο γυιό μου και προσπαθήσα να τον κάμω να καταλάβη ποιά ήταν το χρέος του. Ο μεγαλύτερος

κίνυνος, όμως, βρίσκεται κατά τη γνώμη μου άλλοι. Δεν ξέρετε, λοιπόν, πως ο Έρρίκος της Ναβάρρας, αυτός ο καταραμένος σφετεριστής, συγκεντρώνει έναν τρομακτικό στρατό στη Ροσέλ;... Όμολογώ ότι θα πέθαινα από λύπη κι' απελπισία αν έβλεπα το στέμμα της Γαλλίας να περνά σ' αυτό τον αίρετικό!

Ο Έρρίκος της Γκιζης έχασε το χρώμα του ακούγοντας αυτή την είδησι σχεδόν. Το στόμα της Αικατερίνης. Ο Έρρίκος της Ναβάρρας ήταν ο μόνος άνθρωπος που φοβόταν και που μπορούσε να ματαιώση τα σχέδιά του.

— Άλλοίμονο! συνέχισε η βασιλομήτις, ποιός μπορεί να συγκρατήση αυτό το γενικό στο τρελό τρέξιμό του για να τακτήση το στέμμα της Γαλλίας;... Ο γυιός μου, εξορίστος όπως είναι και χωρίς στρατιώτες, δεν μπορεί τίποτε σχεδόν. Και σεις, εξάδελφέ μου, με ποιά τρόπο θ' αντιμετωπίσετε το βασιλιά της Ναβάρρας;

— Ά, κυρία, απάντησε ο δούκας, θα αματοκυλίω το βασιλείο, άλλα μπορείτε να είσα-

στε βέβαιη πως ο Έρρίκος της Ναβάρρας δεν θα φτάση στο Παρίσι!

— Άλλα με ποιά κύρος θα μπορούσε ν' αναλάβετε αυτόν τον αγώνα;... Ο θάπρετε προηγουμένως ν' ανακρινυθήτε βασιλιάς, δηλαδή να εκθρονίσετε το γυιό μου, πράγμα που θα ήταν ένα αποτρόπαιο έγκλημα.

— Μ' όλο που αποστρέφουαι αυτό το έγκλημα, κυρία, θα πρέπει, όμως, να το κάμω.

— Θα εξαπολύσετε τότε τον εμφύλιο πόλεμο στη Γαλλία.

— Βλέπετε κανένα άλλον τρόπο για να συγκρατήσωμε το βασιλιά της Ναβάρρας; — Υπάρχει ένας τρόπος... ένας και μόνο... κι' αυτός είναι να περιμένετε το θάνατο του γυιού μου.

Ο Έρρίκος της Γκιζης ανατριχίασε από το κεφάλι ως τα πόδια. Τη στιγμή εκείνη, το πρόσωπο της Αικατερίνης έδειχνε μία άπειρη λύπη άλλα και μία ανυπερόβλητη μεγαλοπρέπεια.

— Ξέρετε, συνέχισε η βασιλομήτωρ με φωνή που παλλόταν από συγκίνηση, ότι το δυστυχισμένο αυτό παιδί είναι καταδικασμένο. Οι γιατροί δεν του δίνουν περισσότερο από ένα χρόνο ζωής... Δούκα, ακούστε με. Δεν είμαι παρά μία θλιμμένη μητέρα, μία χριστιανή που θέλει να πεθάνη ήρεμα, εκπληρώνοντας ως την τελευταία στιγμή το καθήκον της... Ο Έρρίκος είναι το τελευταίο μου παιδί. Έπειτα απ' αυτό, η δυναστεία του βασιλιά θα σβύση.

Ο Έρρίκος της Γκιζης άκουγε με τόση προσοχή τη βασιλίσα, που το καπέλλο που κρατούσε στα χέρια του γλύστρησε από τα δάκτυλά του και κύλησε κάτω.

— Προσέξτε, εξάδελφέ μου, ο Σίξτος

— Όταν ο γυιός μου πεθάνη έπειτα από μερικούς μήνες, ποιός θα τον διαδεχθή; συνέχισε η βασιλίσα. Ποιός άλλος από εκείνον που ο ίδιος ο βασιλιάς Έρρίκος ο 3ος θα όριση για διάδοχό του;... Και ποιόν άλλον θα όριση ο Έρρίκος ο 3ος εκτός από εκείνον που θα του υποδείξω εγώ;... Δεν άγνοείτε, βέβαια, ότι, χάριτι θεία, εξουσίαζω απόλυτα τη σκέψι του γυιού μου... Άπομείνει, λοιπόν, να ίδουμε ποιόν θα του υποδείξω.

— Και ποιός θα είναι αυτός που θα του υποδείξετε, κυρία; ρώτησε ο δούκας με φωνή που έτρεμε.

Η Αικατερίνη κατάλαβε απ' αυτή την ερώτησι ότι είχε κερδίσει το παιχνίδι. Ο Έρρίκος της Γκιζης ήταν πια στη διάθεσή της.

— Θα είναι αυτός που θα με βοηθήση... δηλαδή που θα βοηθήση το γυιό μου να συντρίψη όριστικά το βασιλιά της Ναβάρρας, απάντησε. Και δεν βλέπω παρά ένα μόνον άνθρωπο που μπορεί να εκπληρώση αυτό το ρόλο. Αυτός ο άνθρωπος είσα-

στε σεις, εξάδελφέ μου.

Ο δούκας αναστέναξε από έλπίδα και περηφάνεια. Η βασιλομήτωρ του πρόσφερε το στέμμα χωρίς πόλεμο. Και το μόνο που του ζητούσε ήταν να περιμένη το θάνατο του βασιλιά. Έπειτα από μερικούς μήνες ή το πολύ ένα χρόνο θα ήταν βασιλιάς. Μήπως, άλλωστε, αν ο θάνατος άργούσε να κάμει το έργο του, δεν θα μπορούσε να τον βοηθήση;

— Κυρία, είπε, πότε θέλετε να πάω να βρω το βασιλιά για να τον ξαναφέρω θριαμβευτή στο Λούβρο;

— Εξάδελφέ μου, απάντησε η Αικατερίνη, θα πάμε να τον φέρωμε μαζί. Άλλά, για να μην καταλάβη κανείς τη συμφωνία μας, θα πρέπει να σκηνοθετήσωμε με μεγάλη προσοχή αυτή την επιστροφή. Για να διατηρήσετε την εμπιστοσύνη των ανθρώπων σας, δεν θα πρέπει να δώσετε την εντύπωση ότι ύποταχθήκατε.

Κυρία, είπε ο Έρρίκος της Γκιζης, που είχε γοητευθεί από τα λόγια της, θαυμάζω τη μεγαλοφυία σας. Θα παρουσιασθώ, λοιπόν, στο βασιλιά σαν γενικός άρχηγός της Ίερας Καθολικής Ένώσεως...

— Κι' όχι σαν πιστός και άσφωισμένος υπήκοος, συμπλήρωσε η Αικατερίνη. Άλλά, συνέχισε βήχοντας έλαφρά, ενώ τα μάτια της διευθύνονταν προς το μέρος του μικρού φεγγίτη, είναι απαραίτητο να εξασφαλίσετε τη συνδρομή της Ρώμης...

— Της Ρώμης; είπε ο δούκας. Άλλά νομίζω πως είναι καιρός να πάω ο Πάπας ν' ασχοληθή με τη Γαλλία. Άς κυττάξη τα ζητήματα της εκκλησίας κι' ως μ'ας άψηη ήσυχους να κάμωμε τη δουλειά μας.

— Προσέξτε, εξάδελφέ μου, ο Σίξτος

— Εξάδελφέ μου, είπε η Αικατερίνη στον Έρρίκο της Γκιζης, θα ήθελα να μάθω ποιές είναι οι προθέσεις σας...

Κουίντος εινε παντοδύναμος.

— Ήταν, κυρία, διώρθωσε ο δούκας. Μπορούμε σήμερα να κάμουμε και χωρίς αυτόν. Με τον αυταρχικό χαρακτήρα του προκάλεσε το μίσος πολλών καρδινάλιων. Θάπρεπε να φυλάγεται!

— Να φυλάγεται ο Σίξτος Κουίντος; εἶπε με προσποιητή ἀπορία ἡ Αἰκατερίνη. Ἀλλὰ ποῖον ἔχει νὰ φοβῆθῃ;

— Ο δούκας διάταξε. Ἄλλ' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή ἀπάντησε:

— Αὐτὸ πὺν θὰ πῶ στὴ μεγαλειότητά σας εἶνε τόσο καταπληκτικό, πὺν κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν τολμᾶ νὰ τὸ πιστέψω. Μάθετε μόνο ὅτι ἡ χριστιανωσύνη, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ὁρὰν ἀρχηγό της, πὺν εἶνε ὁ Σίξτος Κουίντος, ἔχει κι' ἕναν ἄλλον ἀόρατο...

— Ἀδύνατον! φώναξε ἡ βασιλομήτωρ.

— Ὑπάρχει, λοιπὸν, σχίσμα στὴν ἐκκλησίαν.

— Ναί, κυρία.

— Καὶ σὲς ἐγκρίνεις αὐτὸ τὸ σχίσμα;

— Γιατί ὄχι, κυρία, ἂν πρόκειται νὰ ἐξυψώσῃ τὴ βασιλικὴ ἐξουσία;

— Εὐχομαι νὰ μὴν ἰδῶ τίποτε ἀπὸ τὰ πράγματα πὺν μὴν ἀναγγέλλετε, εἶπε ἡ Αἰκατερίνη. Τὸ μόνο πὺν ἐπιθυμῶ εἶνε νὰ ζήσῃ ὁ γιὸς μου ἡσυχος τοὺς δυὸ - τρεῖς μῆνες πὺν τὸν μόνον. Ἐπειτὰ θὰ πεθάνω κι' ἐγὼ, ἀφοῦ δὲν θάχω πιά νὰ κάμω τίποτε πᾶν ὁ αὐτὴ τὴ γῆ.

— Ο δούκας φάνηκε πὺς εἶχε συγκινηθῇ. Ὑποκλίθηκε κατόπιν καὶ πῆγε ν' ἀνοίξῃ μόνος τὸν πόρτα. Ἡ ἀκολουθία του εἶχε καταλάβει τὸν προβάταρο καὶ τοὺς διαδρόμους τοῦ παλατιοῦ.

— Κύριοι, εἶπε δυνατὰ ὁ δούκας τῆς Γκίζης, ἡ αὐτὴς μεγαλειότης ἡ βασιλομήτωρ εὐαρεστήθηκε νὰ μὴν ὑποσχεθῇ τὴν ἀξιωματικὴν αὐτὴ ἡμέρα ὅτι θὰ χρησιμοποιήσῃ ὅλο τὸ κύρος της γιὰ νὰ σταματήσῃ τὸν πόλεμον πὺν ἐρημώνει τὸ Παρίσι καὶ τὴ Γαλλία. Ἡ μεγαλειότης μου ὑποσχέθηκε ἐπίσης ὅτι θὰ πείσῃ τὴν αὐτοῦ μεγαλειότητα τὸν βασιλέα νὰ δεχτῇ τὰ πῶς σημαντικὰ ἀρθρα τῆς Ἱερᾶς Καθολικῆς Συμμαχίας.

Οἱ εὐπατρίδαι τῆς ἀκολουθίας του ἔμειναν μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα. Εἶχαν πάει ἐκεῖ γιὰ νὰ συλλάβουν τὴ βασιλομήτωρ καὶ νὰ τὴν χρησιμοποιήσουν ὡς ὁμηγορ. Καὶ τώρα ἔβλεπαν πὺς ὁ ἀρχηγὸς τοὺς εἶχε συμφιλιωθῇ ἀνέλπιστα μαζί της.

— Κύριοι, εἶπε τότε ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, ἐτοιμάστε ἕνα ὑπόμνημα μὲ τὶς διεκδικήσεις σας. Σὰς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ γίνουν δεκτὲς ἀπὸ τὸν βασιλέα.

— Ζήτω ἡ βασιλομήτωρ! φώναξαν οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Γκίζης.

Οἱ ἐπευφημίες συνεχίστηκαν κάμποση ὥρα. Ἐπειτὰ ὁ δούκας τῆς Γκίζης ἔδωσε τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως. Οἱ ὁπαδοὶ

τοῦ τὸν ἀκολούθησαν πρόθυμα καὶ σὲ λίγο τὰ ἀνάκτορα ξαναπῆραν τὴν ἡρεμὴ ὄψιν τους.

Ὁ πάπας

— Ὅταν ἔμεινε μόνῃ, ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων ἀπώθησε ἀπὸ τὴν κάθισμά της καὶ διευθύνθηκε στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ἀπὸ ὁ πὺν ὁ κύριος Περόττι εἶχε ἰδῇ καὶ εἶχε ἀκούσει τὰ πάντα.

— Ὅρθια μπροστὰ του, ρώτησε μὲ σεβασμό:

— Ἡ Παναγιότης σας εἶδε καὶ ἀκούσε; — Ναί, κόρη μου, ἀπάντησε ὁ κύριος Περόττι, πὺν δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Σίξτον Κουίντον. Ὁ δούκας τῆς Γκίζης μὴν θυμίζει ὅτι, ὅταν ἤμουν νεὸς, ἔδωκα γουρουνία. Πραγματικά, ὁ κύριος πὺν ὑπηρετοῦσα μὲ ἔκρινε τόσο ἀδύνατον στὸ μυαλό, πὺν δὲν ἤθελε νὰ μὴν ἐμπιστευθῇ τὶς ἀγγελίες του. Ἐτσι, ἀναγκάσθηκα νὰ περιορίσω τὰ γουρουνία. Καὶ κοντὰ σ' αὐτὰ ἔμαθα νὰ κυβερνῶ τοὺς ἀνθρώπους...

— Ἐγὼ ἀνέβαινα, τόσο πῶς πολὺ καταλάβαινα πὺς οἱ ἀνθρώποι εἶνε γουρουνία πὺν πρέπει νὰ ὀδηγῇ κανεὶς στὴ βοσκὴ μὲ ζυλιές... Νὰ πὺς ἔγιναν πάπας, κόρη μου.

— Ἐγὼ εἶπα μ' ἕνα ἥρεμο καὶ καλὸκαρδὸ γέλιο.

— Ἐρετε, πὺς μὲ λέγανε οἱ καρδινάλιοι τοῦ Κογκλαβίου; συνέχισε. Μὲ λέγανε γάιδαρο! Καὶ γι' αὐτὸ μ' ἔδωκαν πάπα. Κι' ἔπειτα, βλέποντάς με νὰ περπατᾶ ἀκυμμένους πρὸς τὴ γῆ, φαντάζονταν πὺς θὰ πέθαινα γρήγορα. Σκεφθῆτε, λοιπὸν, πόσο μεγάλος ἦταν ὁ τρόμος τοὺς, ὅταν μὲ εἶδαν, μετὰ τὴν ἐκλογὴ μου, νὰ σηκώνω τὸ κορμὶ μου!...

— Ὁ δούκας τῆς Γκίζης εἶνε ἕνας δειλός, ἕνας κλαψιάρας, ἕνα γουρουνί, κυρία!

— Ἐναγέλασε ὡπως καὶ πρίν. Αὐτὸ τὸ ἥρεμο γέλιο του ἦταν, ὡστόσο, τρομερό.

— Ἡ Αἰκατερίνη, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἀνατρίχιασε.

— Ὁ Πάπας τὴν κύτταζε τώρα στὰ μάτια.

— Ὁ γιὸς σας, κυρία, εἶναι ἕνας ἀξιοβρόχνης βασιλέας, συνέχισε. Ὅταν ὁ Γκίζης τὸλμῃ νὰ πᾶ ἰσὺν προκαλέσῃ μέσα στὸ Λούβρο, δὲν ἔπρεπε νὰ μείνῃ μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια. Εἶχε ἀρκετοὺς ἀνθρώπους γύρω του καὶ μὴν μποροῦσε τότε...

— Σταμάτησε ξαφνικά.

— Ἡ Αἰκατερίνη εἶχε σκύψει πρὸς τὸ μέρος του, ρουφώντας ἀπληστα τὰ λόγια του, τὰ λόγια αὐτὰ πὺν ἐπεκύρουν προκαταβολικά τὸ φόνον τοῦ μεγάλου ἐχθροῦ της.

— Ὁ Γκίζης, συνέχισε ὁ πάπας, μὴν ζήτησε χρήματα γιὰ νὰ ἐξολοθρευθῇ τοὺς αἰρετικούς στὴ Γαλλία. Αὐτὰ τὰ χρήματα τὰ ἔφερα, κυρία. Τριάντα μουλάρια φορτω-

μένα μὲ χρυσάφι, φτάνουν ἀπὸ τὴν μιὰ στὴ γῆ στὴν ἄλλη στὸ Παρίσι.

— Ἡ βασιλομήτωρ ἀνέπνευσε.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κυρία, ἐξακολουθεῖς ὁ πάπας, γιὰ τὴν φανερῶσα ἕναν Γκίζη πὺν δὲν τὸν ἤξερα. Τὰ ἐκατομμύρια πὺν ἔφερα ἐδῶ, θὰ ξαναγυρίσουν στὴ Ρώμη.

— Ἡ βασιλομήτωρ ἀνέπνευσε.

— Εἶναι ἀλήθεια, εἶπε ἔπειτα ἀπὸ μερικές στιγμὲς ὁ πάπας, πὺς φοβήθηκα τὸν Ἑρρίκο τῆς Ναβάρρας. Φοβήθηκα πὺς ἡ αἵρεσις θὰ καθόταν μαζί του στὸ θρόνον τῆς Γαλλίας. Ὁ κίνδυνος νὰ χαθῇ ἡ Γαλλία γιὰ τὴν ἐκκλησίαν ἔπρεπε ν' ἀντιμετωπισθῇ μὲ κάθε θυσία... Μ' ὅλη τὴν ἀγάπη πὺν αἰσθάνομαι γιὰ σὰς, βρεθῆκα, λοιπὸν, στὴν ἀνάγκη νὰ ἐγκαταλείψω τὸν Ἑρρίκο 3ο, καὶ στράφηκα πρὸς τὸν Γκίζη...

— Ὁμολογῶ πὺς ἔβλεπα τὸν δούκα σάν τὸν πρωταθλητὴ τῶν πεπρωμένων τῆς ἐκκλησίας. Ἀλλ' εἶχα κάμει λάθος. Καὶ μὴν τὸ ἀποδείξατε... Ἀς ἔρθουμε, ὅμως, σ' ἕνα ἄλλο ζήτημα, κυρία.

— Ὁ γιὸς σας εἶναι ἀδύνατος. Ποιὰ, λοιπὸν, θὰ σώσῃ τὴ Γαλλία ἀπὸ τὴν αἵρεσι;

— Ἡ Αἰκατερίνη ὤψωσε τότε τὸ γέριό κορμὶ της.

— Ἐγὼ, ἀπάντησε μὲ σταθερὴ φωνή. Εἶμαι, εὐτυχῶς, ἐδῶ... Ἐκεῖνον πὺν μὲ τρώμασε καὶ παρέλυε κάθε ἐνέργειά μου, ἄγιε Πάτερ, ἦταν τὸ ὅτι ἤξερα πὺς δὲν ἔσαστε μαζί μας.

— Ἡσαστε, τούταντιν, μὲ τὸ μέρος τοῦ θανάτου ἐχθροῦ τῆς οἰκογενείας μου, μὲ τὸν Γκίζη... Ἀ, ἄγιε Πάτερ, ἂς μποροῦσα νὰ ἤμουν βέβαιη γιὰ τὴν ὁδὴν ἀπὸ τὴν ἡμέρα... Δὲν ζητῶ τίποτε ἄλλο!... Θὰ βλέπατε τότε τί εἶμαι ἰκανὴ νὰ κάμω!... Ὅσο γιὰ τὸν Γκίζη, τὸν ἀναλαμβάνω ἐγὼ!

— Καὶ τί σὰς χρειάζεται γι' αὐτό; ρώτησε ὁ Σίξτος Κουίντος, χαμογελώντας.

— Πρῶτα-πρῶτα, ἡ δικὴ σας οὐδετερότητα, ἀπάντησε μὲ θάρρος ἡ Αἰκατερίνη. Ἐπειτὰ ἡ ὑποστήριξίς τοῦ Φίλιππου τῆς Ἰσπανίας.

— Ὅα παραγγεῖλω ἀμέσως στὸν Φίλιππο τῆς Ἰσπανίας νὰ σὰς βοηθήσῃ. Τί ἄλλο ζητᾶτε;

— Τὴν εὐλογία σας, ἄγιε Πάτερ, ἀπάντησε ἡ Αἰκατερίνη, γονατίζοντας.

— Ὁ Σίξτος Κουίντος σήκωσε τὸ δεξιὸν χεῖρ καὶ εὐλόγησε τὴ γονατισμένη βασιλομήτωρ.

— Ἡ Αἰκατερίνη ἀνασκήθηκε.

— Ἄγιε Πάτερ, εὐαρεστήθητε νὰ δεχθῆτε τὴν ταπεινὴ καὶ εὐλαβικὴ φιλοξενία τῆς πῶς πειθαρχικῆς καὶ πῶς ἀφασισμένης ἀπ' τὶς κόρες σας.

— Εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ Σίξτος Κουίντος. Εἶμαι ἀρκετὰ γέρος γιὰ νὰ ξαναπάρω τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ χωρὶς νὰ ξεκουρασθῶ μερικές ἡμέρες.

— Ὅταν ἔφυγε ἡ Αἰκατερίνη, ὁ Σίξτος Κουίντος κάθησε σ' ἕνα τραπέζι κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ. Γέμισε ἔτσι μιὰ μεγάλη περγαμνή. Φώναξε κατόπιν τὸν Καζετάν, τὸν μόνον ἀπὸ τοὺς καρδινάλιους του, στὸν ὁποῖον εἶχε τυφλὴ ἐμπιστοσύνη.

— Καζετάν, τοῦ εἶπε, θὰ φύγετε ἀμέσως. Ὅταν βρεθῆτε ἐξῶ ἀπὸ τὸ Παρίσι, θὰ διαβάσετε αὐτὸ τὸ χαρτί, πὺν περιέχει σαφεῖς ὁδηγίες γιὰ τὸ τί πρέπει νὰ κάμετε. Ἀφοῦ πεισθῆτε, ὅτι καταλάβατε αὐτὲς τὶς ὁδηγίες, θὰ τὸ καταστρέψετε.

— Πὺν πρέπει νὰ πάω, ἄγιε Πάτερ; ρώτησε ὁ καρδινάλιος.

— Δὲν τὸ ξέρω, ἀπάντησε ὁ Πάπας. Αὐτὸ θὰ τὸ κρίνετε μόνος σας... Πρέπει, καλὲ μου Καζετάν, νὰ φέρουμε κοντὰ μας τὸν μόνον ἀνθρώπο πὺν μπορεῖ νὰ σώσῃ τὴν ἐκκλησίαν καὶ νὰ ξαναδώσῃ τὴν παλιὰ του αἰγλὴ στὸ θρόνον τῆς Γαλλίας.

— Καὶ ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἄγιε Πάτερ;

— Ἐνας οὐγενότος. Λέγεται Ἑρρίκος ντὲ Μπουρμπόν. Εἶναι σήμερα βασιλέας τῆς Ναβάρρας καὶ φιλοδοξεῖ νὰ γίνῃ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας.

Μάταιες ἐρευνες

Τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες ὁ ἱππότης ντὲ Παρνταγιάν κι' ὁ Κάρολος τῆς Ἀγκουλέμης, ἔψαξαν στὸ Παρίσι, προσπαθώντας νὰ βροῦν κάποιο ἵχνος τῆς Βιολέττας. Ἀλλὰ τοῦ κάκου.

— Δὲν θὰ τὴν ξανσβρῶ ποτέ, ἀναστρέφει ὁ Κάρολος τῆς Ἀγκουλέμης.

— Μιὰ γυναίκα δὲν χάνεται, ἀπάντησε ὁ Παρνταγιάν, προσπαθώντας νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

— Ἀναστρέφει κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του.

— Ὅταν ἡ μητέρα σας μὴν ἔκαμε τὴν τιμὴ νὰ σὰς ἐμπιστευθῇ στὶς φροντίδες μου, συνέχισε, φαντάσθηκα πὺς ἔρχασατε στὸ Παρίσι, πλημμυρισμένος ἀπὸ φιλοδοξία δεινὰ... Κι' ἦταν φυσικὸ νὰ ἔχετε τέτοια δεινὰ, ἀφοῦ ὁ θρόνος τῆς Γαλλίας ἦταν χωρὶς βασιλέα...

— Δὲν μὴν χρειάζεται ὁ θρόνος! φώναξε μὲ θυμὸ ὁ νεαρὸς δούκας.

— Δὲν θέλετε, λοιπὸν, νὰ γίνετε βασιλεὺς;

— Ὁχι, φίλε μου.

— Τί ἤρθατε τότε νὰ ζητήσετε στὸ Παρίσι; ρώτησε ὁ ἱππότης. Τὴν ἐκδίκησι;

— Ὁ Κάρολος τῆς Ἀγκουλέμης ἔμεινε κάμποσα λεπτὰ συλλογισμένος. Ἐπειτὰ εἶπε:

— Μὴν ξεχνᾶτε πὺς εἶμαι ὁ νόθος τῆς Ἀγκουλέμης. Γιὸς βασιλέα, δὲν γεννιέται, ὅμως, ἀπὸ βασιλισσά. Δὲν μπορῶ, λοιπὸν, νὰ ἔχω ἀξιώσεις πᾶν στὸ θρόνον τῆς Γαλλίας...

— Ὅταν συναντήσαμε τὸν βασιλέα, τὸ θέο μου, νόμισα πὺς μόνον ἡ ἐκδίκησις βρισκόταν μέσα στὴν ψυχὴ μου. Κι' ὡστόσο, δὲν ἦταν ἀλήθεια. Γιατί ὁ πόθος αὐτῆς τῆς ἐκδίκησεως δὲν ἔδωκε μέσα ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου. Τὴν ἔδωκε μόνον ὁ νόθος καθέκον...

— Ὁχι, θέλω νὰ χτυπήσω τὸν Ἑρρίκο τὸν 3ο, πὺν μὲ τὴν ὑποκρισίαν καὶ τὶς δολοπλοκίες του, ὡδήγησε τὸν πατέρα μου στὴν τρέλλα, ἀλλὰ δὲν τὸν μισῶ. Θέλω νὰ χτυπήσω τὴν Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, τὴν γιαιά μου, πὺν φάνηκε ἀσπλαγχνὴ καὶ ἀκαρδὴ στὸν πατέρα μου, ἀλλ' αὐτὴν τὴν μισῶ. Ἐναν μόνον ἀνθρώπο μισῶ: τὸν δούκα τῆς Γκίζης. Καὶ ἔρετε γιὰ ποῖο λόγο; Γιατί μίλησε προσβλητικὰ στὴ νέα πὺν ἀγαπᾶ.

Κύτταξε τὸν ἱππότη μὲ περίλυπο ὄφως.

— Καταλαβαίνω πὺς μὲ περιφρονεῖτε, εἶπε. Δὲν εἶναι ἀλήθεια;

— Για ποῖο λόγο θὰ σὰς περιφρονούσα, ἀπάντησε ὁ Παρνταγιάν. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἕνα εὐγενικὸ ἀίσθημα κι' ἴσως τὸ πῶς εὐγενικὸ ἀπὸ ὅλα. Καταλαβαίνω πὺς τὸ νὰ κάνῃ κανεὶς δικὴ του τὴν γυναίκα πὺν ἀγαπᾶ, εἶναι τὸ ἴδιο σημαντικὸ ὅσο καὶ τὸ νὰ κατακτήσῃ ἕνα θρόνον. Δὲν πρέπει, ὡστόσο, νὰ χάνετε τὸ θάρρος σας...

— Ὅλα μποροῦν νὰ διορθωθοῦν...

— Ἀλλ' ἂν πέθανε;... Ἡ, πράγμα πὺν εἶναι χειρότερο, ἂν βρίσκεται στὴν ἐξουσία αὐτοῦ τὸν ἀνθρώπου;

— Κι' ἂν ἀκόμη αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, δὲν πρέπει ν' ἀνησυχεῖτε, ἀπάντησε ὁ Παρνταγιάν. Ἡ γυναίκα πὺν ἀγαπᾶ θὰ βρῇ πάντοτε τὸν τρόπο νὰ παραμείνῃ ἀγνή γιὰ τὸν ἐκλεκτὸ τῆς καρδίας της.

Μίλησαν ἀκόμη ἀρκετὴ ὥρα.

— Ἀλλ' οἱ ἀσκαπτοὶ αὐτὲς ἐρευνες εἶχαν ἐξαντλήσει τὸν Κάρολο. Ρίχτηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκε.

— Ὁ Παρνταγιάν ἐκλείσε τότε τὸ παράθυρο καὶ βῆκε ἀδύνατος ἀπὸ τὸ σπῆτι.

Εἶχε νυχτώσει πιά.

— Ὁ ἱππότης διέσχισε τὴν αὐλὴ γιὰ νὰ πᾶ πρὸς τὸ σταύλο.

— Ἀλλ' ὅταν μπῆκε ἐκεῖ, διέκρινε δυὸ ἀνθρώπους πὺν συζητοῦσαν καθισμένοι πᾶν σὲ δυὸ σωροὺς ἀπὸ ἄχουρο.

— Ἦταν ὁ Πικουί κι' ὁ Κρόας.

Σηκώθηκαν ἀμέσως μόλις εἶδαν τὸν ἱππότη.

— Τί διάβολο κάνετε ἐδῶ; τοὺς ρώτησε.

— Ἐσκουραζόμαστε ὥσπου νὰ βροῦμε ἕνα καινούργιο ἀφεντικό, ἀπάντησε γελώντας ὁ Πικουί. Αὐτὴ τὴν φορὰ, θὰ προσέξουμε νὰ μὴν πέσουμε στὰ χέρια κανενὸς ἀνθρώπου ὅπως ὁ Μπελγκοντέρε.

— Ὁ Παρνταγιάν ἀνατρίχιασε.

— Τὸ παλιὸ σας ἀφεντικό λεγόταν Μπελγκοντέρε; ρώτησε. Ἦταν ὁ ταγιγάνος πὺν ἔμεινε στὸ «Πανδοχεῖο τῆς Ἑλπίδας», στὴν ὁδὸ τῶν φαντασιουργῶν;

— Αὐτὸς ἀκριβῶς, ἀπάντησε ὁ Κρόας. Κι' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, πρόσθεσε:

— Γιατί δὲν μὰς παίρνετε σὲς στὴν ὑπηρεσία σας, κύριε ἱππότη; Ὅα σὰς εἶμαστε πιστοὶ ὡς τὸ θάνατο, γιὰτί ἔρεουμε πὺς δὲν θὰ μὰς ἐλυκοκίπατε ἀπὸ τὸ πρῶν ὡς τὸ βράδυ, ὅπως ἔκανε ὁ Μπελγκοντέρε.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδουμε, ἀπάντησε ὁ Παρνταγιάν. Ἀλλὰ γιὰ πῆστε μου πὺς λεγόταν αὐτὴ ἡ νέα πὺν ἦταν μαζί τους.

— Ὁ ἀφέντης μας ἔνοει τὴν τραγουδίστρια Βιολέττα;

— Ναί. ἔρετε ποῖα ἦταν καὶ γιὰτί ὁ Μπελγκοντέρε τὴν κρατοῦσε κοντὰ του;

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Κρόας. Ὅταν ὁ Μπελγκοντέρε μὰς πῆρε στὴν ὑπηρεσία του, ἡ Βιολέττα κι' ἡ Σαζιζούμα βρισκόνταν μαζί του.

— Ἡ Σαζιζούμα; ρώτησε ὁ Παρνταγιάν.

— Ναί... αὐτὴ πὺν ἔλεγε τὴ μοῖρα...

— Ἦταν τρελλή...

— Κι' ἐξαφανίστηκε κι' αὐτὴ μαζί μὲ τὴ Βιολέττα;

— Δὲν τίς εἶδαμε οὔτε τὴ μιὰ, οὔτε τὴν ἄλλη.

— Εἶπατε πὺς ἡ Σαζιζούμα εἶναι τρελλή;

— Αὐτὴ τὴν ἐντύπωσι δίνει.

— Καὶ λέει τὴ μοῖρα;

— Ναί, διαβάξει στὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων.

— Ἡ Σαζιζούμα ἐνδιαφερόταν γιὰ τὴ μικρὴ Βιολέττα;

— Ποῖος μπορεῖ νὰ τὸ ξέρῃ; ἀπάντησε ὁ Πικουί. Αὐτὴ ἡ γυναίκα εἶναι ἕνα ζωντανὸ μυστήριον. Δὲν ξέρεουμε οὔτε τὸ πρόσωπό της, γιὰτί φορεῖ πάντα μιὰ κόκκινη μάσκα.

— Ὁ Παρνταγιάν ἔμεινε συλλογισμένος κάμποσες στιγμὲς. Ἐπειτὰ εἶπε:

— Μοῦ ζητήσατε περύτερα νὰ σὰς πᾶρῶ στὴν ὑπηρεσία μου. Ὅα μιλῶμε γι' αὐτὸ αὐριο τὸ πρῶν. Στὸ μεταξὺ, μπορεῖτε νὰ περάσετε ἐδῶ τὴ νύχτα σας...

— Ἐργε κατόπιν καὶ διευθύνθηκε στὸ «Πανδοχεῖο τῆς Ἑλπίδας».

Ἡ κόκκινη μάγισσα

— Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, καμμιὰ εἰκοσαριὰ πελάτες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, βρισκόνταν μέσα στὴν αἴθουσα. Ἦταν, φυσικά, ὅλοι ἀνθρώποι τοῦ σχοινοῦ καὶ τοῦ παλαιοκιοῦ.

— Ὁ ἱππότης πῆγε νὰ καθῆσθαι σ' ἕνα τραπέζι ἀπὸ μέρους, ἐλπίζοντας, ὅτι θὰ τοῦ δινόταν ἡ εὐκαιρία νὰ μιλήσῃ μὲ τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ πανδοχείου, γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ πληροφορίες.

— Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, μιὰ γυναίκα πὺν ἔμεινε μαζί μὲ μιὰ συντροφιά σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της καὶ πῆγε κοντὰ στὸ τραπέζι, ὅπου καθόταν ὁ ἱππότης. Τὸν χαμογέλουσε προκλητικὰ, ἀλλ' ὁ Παρνταγιάν ἔμεινε ἀσυγκίνητος.

— Ἐξαιτίας, ἕνας ἀπὸ τὴ συντροφιά της φώναξε μὲ φωνὴ βαρεὰ καὶ βροχινή:

— Μὰ ὅλους τοὺς Σατανάδες! Ἐλα ἐδῶ, Λουίζα!

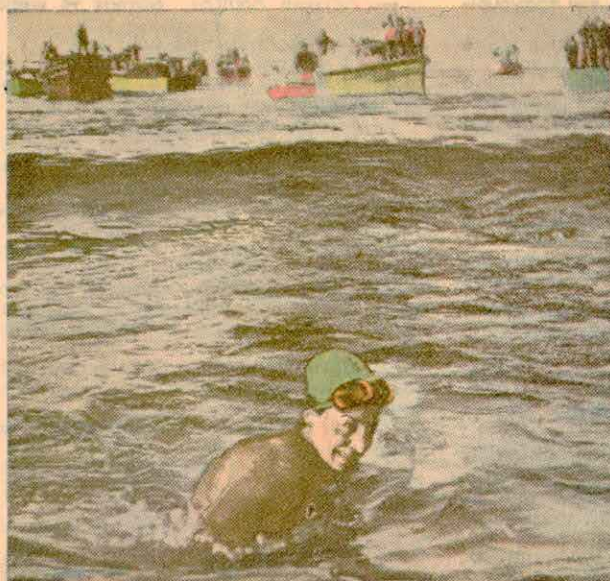
— Ὁ ἱππότης, ἀκούγοντας αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἀνατρίχιασε.

— Λέγεσαι Λουίζα; ρώτησε τὴ φωνὴ γυναίκα.

— Λουίζα, πρίγκηπά μου.

— Ὅα γυρίσης ἐδῶ, ἡ θέλεις νάρθῃ νὰ σὲ τραβῆξω ἀπὸ τὰ μαλλιά; φώναξε ὁ ἀνθρώπος μὲ τὴ βροχινή φωνή.

— Ἡ Λου

Η δεσποινίς Φλόρενς Τσάτγουϊκ φθάνοντας στη γαλλική ακτή μετά από τη διάβαση της Μάγχης, παρά την κούραση της χαμογελά ικανοποιημένη για το μεγάλο της άθλο.

ΦΛΟΡΕΝΣ ΤΣΑΤΓΟΥΪΚ

Η γοργόνα με το ακατάβλητο σθένος

Από τα μικρά της χρόνια η Φλόρενς Τσάτγουϊκ ήταν «το παιδί της θάλασσας». Όταν ήταν μόνο έξι ετών, ο θεός της την παρεκίνησε να λάβη μέρος σ' έναν αγώνα. Δεν ήταν αρκετά δυνατή για να νικήσει, αλλά θυμάται ότι αποφάσισε να εργασθεί σκληρότερα και ν' αποδείξει πως η εμπιστοσύνη που της είχε δώσει θα πήγαινε χαμένη.

Και πράγματι η απόδειξη πέρασε κάθε προσδοκία. Η Φλόρενς έγινε η μεγαλύτερη κολυμβήτρια μεγάλων αποστάσεων όλων των εποχών. Όταν πέτυχε η καστανομάλλα κολυμβήτρια ανήγειρε ότι πρόκειται να εγκαταλείψει τον αθλητισμό, είχε ήδη διασχίσει 3 φορές το στενό της Μάγχης και από τις δυο μεριές και είχε διαπλεύσει μερικώς από τους πιο επικίνδυνους πορθμούς του κόσμου. Το στενό του Βοσπόρου, το Γιβραλτάρ, τα Δαρδανέλλια και τον πορθμό της Καταλίνας κατά μήκος της ακτής της πατρίδας της, της Καλιφορνίας. Φαίνεται δε ότι αρκετές από τις επιδόσεις της θα μείνουν αρκετά χρόνια ακατάρριπτες.

Για μένα ένας πορθμός είναι μια πρόκληση! λέγει η τριανταεξάχρονη κολυμβήτρια. «Και η υπερνίκηση μιας προκλήσεως είναι ισοδύναμη με την κατάκτηση του επάθλου ενός αγώνος ή την ανάρριχση ως την κορυφή του όρους Έβερεστ».

Η Φλόρενς Τσάτγουϊκ άρχισε τη δράση της ως κατακτήτρια των πορθμών από ηλικία 8 ετών και υπήρξε το πρώτο παιδί που διέσχισε τον πορθμό που κείται κοντά στο Σάν Ντιέγο. Κατά την διάρκεια των σπουδών της έλαβε μέρος σε αγώνες και αργότερα, όταν εργαζόταν ως στενοδοκιμολογός, ταμίας και χειρίστρια αριθμομηχανών, εξακολούθησε την αθλητική της

δράση. Στα 18 της χρόνια είχε κερδίσει 10 φορές την ετήσια διαδρομή των 4 χιλιομέτρων που διεξάγεται στο Λα Τζόλλα της Καλιφορνίας. «Αλλά σ' όλο αυτό το διάστημα ο διάπλους της Μάγχης ποτέ δεν της έφθνε απ' το νου. Το 1948 επέτυχε μία εγγραφή στη Σαουδική Άραβία και της δόθηκε η ευκαιρία να αφιερώσει 8 ώρες το εικοσιτετράωρο για να προπονηθεί στα τρικυμώδη νερά του Περσικού κόλπου. Μετά από δύο χρόνια σκληρής δοκιμασίας αισθανόταν ότι ήταν έτοιμη να επιχειρήσει το μεγάλο άθλο. Συνοδευόμενη από τον πατέρα της και ένα προπονητή, που επέβαιναν σ' ένα πλοίο, ξεκίνησε από το ακρωτήριο Γκρί-Νέζ της Γαλλίας.

Κολυμπώντας γρήγορα στην άκρη για ν' αποφευχθεί η παραλιακή κύματα προχωρούσε με ρυθμό 32 κινήσεων το λεπτό, διακόπτοντας κάθε τέταρτο, για να πάρει βάλους ζάχαρης.

Τα τελευταία 5 χιλιόμετρα ήταν και τα δυσκολότερα. Το περισσότερο από το προστατευτικό λίπος που είχε αλείψει για να αντιμετωπίσει το κρύο, είχε φύγει. Και τα τρικυμώδη ρεύματα της είχαν μολύνει τα χέρια. Η προσπάθειά της είχε καταντήσει αγωνιώδη. Ο πατέρας της την κατόπτιζε και την προέτρεπε ώσπου στο τέλος κατάρθηκε με τις υπολοιπές δυνάμεις που διέθετε να φθάσει στους απόκρημνους βράχους της νοτίου Άγγλιας, που της κατασχίσαν τα χέρια και τα γόνατα.

Είχε περάσει το στενό της Μάγχης σε 13 ώρες και 20 λεπτά και είχε δημιουργήσει ένα νέο παγκόσμιο γυναικείο ρεκόρ.

Μετά 1 χρόνο πέθανε ο

πατέρας της. Παρ' όλο το τε να εγκαταλείψει την απόφαση που είχε πάρει να διασχίσει τη Μάγχη και αντίθετως. Οι δικοί της όμως κατάφεραν να την μεταπείσουν και τον Σεπτέμβριο του 1951 η Φλόρενς περιμένε κατάλληλες καιρικές συνθήκες για να συμπληρώσει τον άθλο της.

Μετά από άνομο 11 ετών... για να καλύτερουν οι συνθήκες έχασε την υπομονή της και μία έστ' που η ομίχλη ήταν πυκνότερη από άλλοτε και το νερό περισσότερο παγωμένο, η Τσάτγουϊκ επέτρεψε να φθάσει στη Σανζέτ της Ιαλίας σε 16 ώρες και 22 λεπτά.

Οι θρίαμβοι της Φλόρενς δεν σταματούν εδώ. Το 1952 επέχειρσε να διασχίσει τον πορθμό της Καταλίνας, μία απόσταση δηλ. 33.600 μ.

Μετά από 16 ώρες κολύμβησης και ενώ δεν απείχε από την ξηρά παρά μόνο 1500 μέτρα, αναγκάστηκε να εγκαταλείψει λόγω του κρύου και της ομίχλης.

Δεν απογοητεύθηκε όμως και μόλις 3 μήνες αργότερα κατάφερε να γίνει η πρώτη γυναίκα που διέσχισε τον πορθμό της Καταλίνας σε 13 ώρες και 47'.

Το Σεπτέμβριο του 1953 η Φλόρενς θέλησε και πάλι να διασχίσει τη Μάγχη, αυτή τη φορά όμως απ' την Άγγλια προς τη Γαλλία μετ' επιστροφής. Ξεκίνησε από τις αγγλικές ακτές και μετά από 14 ώρες και 42' έφθασε στη Γαλλία. Εκεί έμεινε μόνο 4 λεπτά, όσο της χρειαζότανε για να φάει ένα πορτοκάλι και μερικούς βάλους ζάχαρη, και ξεκίνησε για την επιστροφή.

Δυστυχώς δεν κατάφερε να ολοκληρώσει την προσπάθειά της. Χιλιάδες μεδούσες που την ένοχλούσαν και το παγωμένο νερό την αναγκάσανε να διακόψει.

Την εποχή εκείνη και σε διάστημα ενός μηνός η Τσάτγουϊκ έφθασε στο ζενίθ της καριέρας της. Διέσχισε το στενό του Γιβραλτάρ από την Ευρώπη προς την Αφρική σε διάστημα 5 ωρών και 6 λεπτών, καταρρίπτοντας όλα τα προηγούμενα ρεκόρ. Έν συνεχεία διέσχισε το Βόσπορο από την Ευρώπη προς την Ασία και επέστρεψε την ίδια στιγμή, χωρίς να σταματήσει καθόλου. Δηλ. διάνυσε μία απόσταση 5 περίπου χιλιομέτρων σε 1 ώρα 14' και 7".

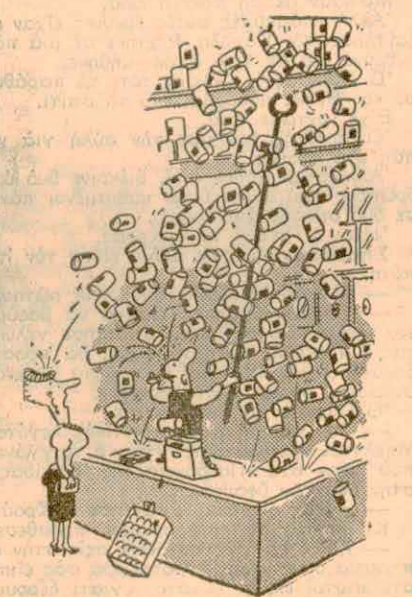
Κατόπιν, εμπνευσμένη από την Ελληνική μυθολογία, θέλησε να διαπλεύσει τα Δαρδανέλλια, το παλιό Έλλησποντο. Η Τσάτγουϊκ τελείωσε το δύσκολο αυτό ταξίδι, 9½ περίπου χιλιόμετρα σε 2 ώρες 58' και 8", δημιουργώντας ένα καινούριο ρεκόρ. Τότε στην άκμή της δόξας της η υίς Τσάτγουϊκ εγκατέλειψε τον αθλητισμό λέγοντας: «Παρατιούμαι από τον αθλητισμό. Διέσχισα όλους τους πορθμούς που θέλησα πραγματοποιώντας έτσι τα όνειρά μου. Αυτό το σπάρ είναι πλέον για μένα. Σκέπτομαι ν' αρχίσω γκολφ».

Ο διευθυντής: "Α, ναι, για την αύξησή σου! Να το σημειώσω για να το θυμηθώ!..."

ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ — Με συγχωρείτε, μπορώ να μιλήσω γερμανικά με το τηλέφωνο αυτό...

Μόνο μία κονσέρβα θέλω, κύριε Γιώργο!

Το χτένισμα «Βαρκαρόλα». Δεξιά: Ένα ωραίο χτένισμα με μπερέ.

Ο ΠΩΣ η μόδα του ντυσίματος αλλάζει κάθε εποχή, έτσι και το χτένισμα των μαλλιών, αλλάζει κάθε τόσο μόδα. Πριν από κάμποσες δεκαετίες, η μόδα ήθελε τα μαλλιά μακριά. Έτσι το ανεκτίμητο αυτό στολίδι, χτενιζόταν μεγαλόπρεπα κι' έδινε χάρι κι' ομορφιά στη γυναίκα εμφανισι. Αργότερα κόνινα λιγάκι τα μαλλιά και πλασιζώσαν με χάρι το πρόσωπο. Σήμερα η μόδα επιβάλλει τα πολύ κοντά μαλλιά και τα καπέλλα του 1955 έχουν γίνει ακριβώς για το μοντέρνο αυτό χτένισμα.

Η αλλαγή της μόδας του χτενίσματος, δεν είναι μία λεπτομέρεια, χωρίς σημασία, όπως νομίζουν πολλές γυναίκες.

Ο τρόπος με τον οποίον χτενίζομαστε προδίδει τον χαρακτήρα μας και το χτένισμα, που ακολουθούμε, βάζει έντονα τη σφραγίδα της εποχής του. Κι' η σφραγίδα αυτή είναι φύση συνήθως και χωρίς να θέλει, φανερώσει την ηλικία μας. Γι' αυτό, όλοι οι αισθητικοί και όλοι όσοι ασχολούνται με τη γυναίκα κοιμώματα, επιμένουν πως κάθε γυναίκα επιβάλλεται να χτενίζεται σύμφωνα με τη μόδα.

Αποδίδουν δε μεγάλη σημασία στη λεπτομέρεια αυτή. Κι' η αλήθεια είναι, ότι και μία μικρή, έστο, αλλαγή στο χτένισμα, ανανεώνει ευχάριστα τη γυναίκα. Αρκεί μονάχα να έχουμε την κοκεταρία να προσαρμόσουμε την μόδα προς τον τύπο μας και την ηλικία μας.

Αυτό είναι το μεγάλο μυστικό της πραγματικά κομψής γυναίκας. Εφέτος π. χ. τα πράγματα είναι πολύ δύσκολα. Η μόδα του 1955 θέλει τα μαλλιά κοντά, σ' αυτό «γκαρσονέ», χωρίς να είναι όμως αγορίστικα! Αλλά καλύτερα δες αφήσουμε να μας μιλήσει σχετικά με το φλέγον αυτό ζήτημα ο περίφημος Παρισινός κομμωτής Κριστιάν.

Ο «μαίτρο» αυτός της γαλλικής «Ρετ Κουαφύρ», που είχαμε την τύχη να συναντήσουμε, περαστικό από την Αθήνα, μας είπε τα εξής: — Τα μαλλιά εφέτος είναι κοντά. Πολύ κοντά μάλιστα και τα κεφάλια παρουσιάζονται μικρά, για να ικανοποιήσουν τη μόδα του 1955. Τα μοντέρνα χτενίσματα καταργούν τις μπούκλες κι' επαναφέρουν τα «κου-ντε-βάν», που πλασιζώσαν με πολύ νεανικότητα το γυναικείο πρόσωπο. Όταν λέμε όμως πως η μόδα των κομμώσεων θέλει «κεφάλια μικρά», εφέτος, δεν εννοούμε καθόλου το μέγεθος της φυσικής τους.

Ένα από τα ωραιότερα παρισινά χτενίσματα της μόδας.

ΜΑΛΛΙΑ ΠΟΛΥ ΚΟΝΤΑ!..

Λίγη ώρα με το γνωστό Παρισινό κομμωτή Κριστιάν, που πέρασε από την Αθήνα

κατασκευής, αλλά την ελάττωσι των μαλλιών σε τέτοιο σημείο, που το κεφάλι να γίνεται μικρό, χωρίς να είναι!...

— Μπορείτε να μάς πείτε, κ. Κριστιάν, ποιά ακριβώς είναι το χτένισμα της τελευταίας μόδας;

— Ευχαρίστως, αλλά θα σας φανή παρόξενο λιγάκι. Το χτένισμα της μόδας, είναι αυτό που κάνει τα μαλλιά να μοιάζουν σαν σκούφια του μπάνιου, απάνω στο κεφάλι.

— Όπως αντίλαμβάνεσθε, το χτένισμα αυτό κολακεύει μόνο τις πολύ νέες γυναίκες και γι' αυτές προορίζεται.

— Άλλα γενικά τα μαλλιά κόβονται πολύ κοντά εφέτος και το κεφάλι ελαφρώσει ευχάριστα κι' έχει μία χαριτωμένη ακαταστασία, που κολακεύει πολύ τις κοπέλλες.

— Πάντως, τα χτενίσματα της τελευταίας μόδας, δεν έχουν καμία σχέση με το αγορίστικο κόψιμο των μαλλιών.

— Οι «γκαρσονέ» είναι τύποι «εντεμοντέ» και δεν επιδιώκουν καθόλου να τις ξαναφέρουνε στη μόδα.

— Η εφετηνή μόδα δεν έχει καμμία σχέση με τα μαλλιά «α-λα-γκαρσονέ». Αντίθετως, είναι κατ' εξοχήν γυναικεία. Για τον λόγο αυτόν, άλλωστε, δεν «κουρεύουμε» τον σβέρκο, ούτε και αδειάζουμε πολύ το πίσω μέρος του κεφαλιού, που πρέπει απαραίτητα να διατηρηθεί όλη την γοητευτική θηλυτικότητα του. Άλλ' όπως σας είπα και στην αρχή, τα καινούργια χτενίσματα πηγαίνουν μόνο στις γυναίκες που είναι κάτω των τριάντων...

— Και όσες έχουν περάσει τα τριάντα; — Γι' αυτές, επιβάλλεται να διαλέξουν ένα χτένισμα περισσότερο «πολύ». Ένα τραβηγμένο μαλλί στα πλάγια π. χ., χωρίς τσιμπιδά και χτενάκια, είναι οτι χρειάζεται για μία κομψή νέα γυναίκα, που θέλει να είναι μοντέρνα χτενισμένη, χωρίς υπερβολές.

— Ένα πρόγμα πάντως πρέπει να μην ξεχνούν εφέτος οι γυναίκες, πως τα μαλλιά κόβονται πολύ κοντά, αλλ' όχι αγορίστικα! τονίζει ακόμη μία φορά, ο κ. Κριστιάν.

— Όσο για τα βραδύνα χτενίσματα, η μόδα των πολύ κοντών μαλλιών τα έχει απορροφήσει αναγκαστικά. Αλλά μ' αυτό δεν θα πη πως δεν έχει προνοήσει να καταστήσει ιδιαίτερα διακοσμικά τα γυναικεία κεφάλια.

— Για τα βράδυ, λοιπόν, χρησιμοποιούμε θυμαίνες «λάκ», που κάνουν το κεφάλι αγνώριστο.

— Πολλές από τις «λάκ» αυτές είναι σκέτες και από χρώμα των μαλλιών, άλλες δε ανακατεμένες με πέρλες ή με μικρά «στράς», που κάνουν το κεφάλι ν' αστράφτι σε γίλιες ανταύγειες.

— Εκτός όμως από τη «λάκ», που μοιάζει με βερνίκι και κάνει τα μαλλιά να στρώνουν και να γυαλίζουν παράξενα και φωτεινά, έχουμε και τα κοσμήματα του κεφαλιού.

— Η μόδα εφέτος, λανσάρει για τα βράδυ πολλά κοσμήματα. Η μεγάλη «ενωδωτέ» είναι διάδημα πλάκε και πελώρια σκουλαρίκια «ασφρί».

— Στις περιπτώσεις που το κεφάλι θα γυμνωθεί με διάδημα και σκουλαρίκια, τα μαλλιά τραβούνται όλα πίσω και το πρόσωπο παίρνει μία ασυνήθιστη γοητεία.

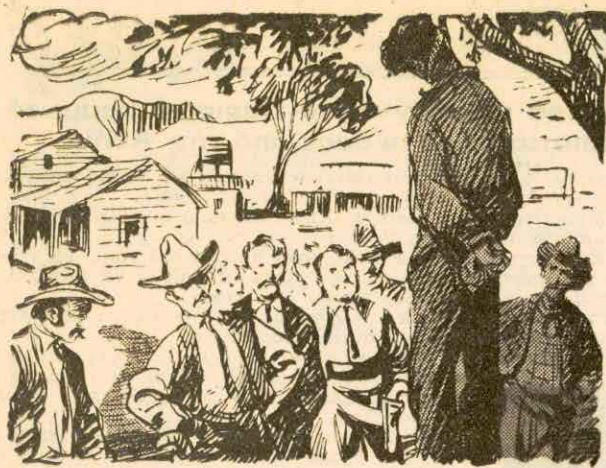
— Οι κομψές γυναίκες του Παρισίου καταλήγει ο κ. Κριστιάν, έχουν όλες τα μαλλιά τους κομμένα πολύ κοντά.

— Και όλες χτενίζονται σύμφωνα με τις απαιτήσεις της νέας μόδας.

— Η Παρισιάνα αλλάζει συχνά το χτένισμά της. Έτσι γι' αυτό δεν χεράν ποτέ!...

B. M.

27

Ο Λύντς εχε διατάξει να εκτελῆται ἀμέσως ἐπὶ τόπου ὁ κακοποιός...

Συνηθισμένες φράσεις καὶ παροιμίες

Ποιά είναι ἡ ἱστορία τους

Στὰ παλαιὰ μεσαιωνικὰ χρόνια πίστευαν πῶς, ὅταν ἕνας ἄνθρωπος πέθαινε, ἡ ψυχὴ του παρέμενε ἐπὶ σάραντα ὀλόκληρες μέρες μέσα στὸ σπῆτι του. Πολλοὶ μάλιστα ἰσχυρίζονταν ὅτι, στὸ διάστημα αὐτό, ἐβλεπαν τὴν ψυχὴ τοῦ νεκροῦ νὰ μπαίνει στὰ διάφορα δωμάτια, νὰ στρώνει τὰ κρεβάτια, νὰ μαγειρεύει, νὰ ξεσκονίζει καὶ τέλος νὰ σκουπίζει, ἀκριβῶς ὅπως τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦταν ζωντανός. Ἰδιαίτερη πάντως προτίμηση τοῦ πεθαμένου, ἂν ἦταν φυσικὰ γυναικῆ, ἦταν ἡ... σκούπα! Τὸν περισσότερον καιρὸ τὸν περνοῦσε μὲ τὸ σκούπισμα κι' ὅταν τὸ σπῆτι δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ καθαριότητα. Γι' αὐτό, ὅταν μιὰ γυναικὴ πέθαινε, ἦταν ἔθιμο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, νὰ βάζουν ἐπὶ σάραντα μέρες, πίσω ἀπὸ τὴν πόρτη, μιὰ καινούργια σκούπα. Πίστευαν ἀκόμη ὅτι, σὲ περιπτώσει ποὺ ἡ ψυχὴ τῆς νεκρῆς δὲν ἐμφανιζόταν γιὰ νὰ σκουπίσει, ἡ σκούπα ἀρχίζει νὰ... κλαίει. Ἀπὸ τὴν παράξενη αὐτὴ πρόληψη, ἐμεινε ὡς τὰ χρόνια μας καὶ φράσι «θὰ βάλω τὴ σκούπα νὰ κλαίει», ποὺ τὴ λέμε σὲ πολλές καὶ διάφορες περιπτώσεις. Οἱ Βυζαντινοὶ πίστευαν ἐπίσης, πῶς ὅταν ἕνα παιδί γεννιόταν μὲ μαλλιά καὶ τριχωτὸ σῶμα, ἦταν προωρισμένο νὰ γίνη μεγάλος ἄνθρωπος. Ἡ πρόληψη αὐτὴ προήλθε — κατὰ τὸν καθηγητὴ κ. Δημήτριο Κουτσικάρη — ἐπειδὴ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος καὶ πολλοὶ ἄλλοι δοξασμένοι στρατηλάτες, γεννηθήκαν δασυτρίχοι. Ἀπὸ τὸ ἴδιο αὐτὸ γεγονός, ἐμεινε ὡς τὰ χρόνια μας καὶ τὸ παροιμιώδες δίστιχο: «Χαράς τον ποὺ γεννήθηκε μὲ τρίχες στὸ κορμὶ του — Μέγας τον θεὸς τὰ χαρτί καὶ βασιλιά οἱ δικοὶ του».

Πολλὴ συχνὰ ἀκούμε ἢ διαβάζουμε στίς ἐφημερίδες, ὅτι στὸ τάδε ἄτομο ἐφαρμόθηκε ὁ νόμος τοῦ Λύντς. Οἱ περισσότεροι ἀσφαλῶς θὰ ξέρουν, ὅτι ἄνωμος τοῦ Λύντς ὀνομάζεται μιὰ δικαστρία μεγάλης ταχύτητας.

Παρ' ὅλη τὴ σκληρότητα καὶ τὸν τρόμο ποὺ βασίλευσαν στὸ Βυζάντιο, οἱ ἐπαναστάσεις δὲν ἦταν σπάνιο φαινόμενο. Πολλὴ συχνὰ, ὁ καταπιεζόμενος λαὸς ἐξε-

κωνόταν, ὄραζε τεκούρια καὶ μαχαίρια κι' ἐπέφετε πάνω στοὺς δυνάστες του, ποὺ τοὺς κατακρεουργοῦσε. Ὅταν μιὰ λαϊκὴ ἐξέγερσι πετύχαινε, οἱ ἐπαναστάτες ἀνακήρυσσαν δικό τους βασιλῆα, ἐδίωχναν τοὺς παλιούς ἀξιώματους τῆς Αὐλῆς κι' ἐβάζαν δικούς τους στὴ θέσι τους. Στὴ «Βασιλεύουσα» ὑπῆρχε — ἐξῆς ἀπὸ τὸ ἑπταπύργιο — ἕνα μέρος, ποὺ ὀνομαζόταν Ψηλό, ὅπως ἐξακολουθεῖ νὰ λέγεται ἀκόμη καὶ σήμερα. Κι' αὐτό, ἐπειδὴ ἡ τοποθεσία ἦταν πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα, δηλαδή ἦταν μέρος ψηλό. Στὸ σημεῖο αὐτό, οἱ ἐπαναστάτες ἐξερσαν ἀλυσσοδεμένους τοὺς πρώην βασιανιστὰς τους, τοὺς κρεμοῦσαν σ' ἕνα δέντρο κι' ἀρχίζαν νὰ τοὺς διαπομπεύουν μὲ τὸ χειρότερο τρόπο. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, περνοῦσαν μπρᾶς ἀπὸ τὸν τιμωρόμενο καὶ τὸν ἐφτυναν ἢ τοῦ ἐρρίχνουν λεμονόκουπες, κλπ. Ὑστερὰ τὸν ξεκρεμοῦσαν κι' ἔτσι δεμένο τὸν πετοῦσαν στὴ θάλασσα. Μὲ τὸν ἴδιο σχεδὸν τρόπο, τιμώρησαν τὴ Μαρία Κομνηνὴ, τὴν ὡραία ἀλλὰ σκληρὴ αυτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου. Ὡστόσο, ἀπὸ τὸ περιστατικὸ αὐτό, βγήκε ἡ φράσι «τὸν πήραν στὸ ψηλό», ποὺ τὴ λένε συνήθως ὅταν κοροϊδεύουν κάποιον.

Ποιὸς δὲν ξέρει τίς «πρατίνες», τὰ καθουρδισμένα μὲ ζάχαρι ἀμύγδαλα, φουντούκια ἢ φυτῆκια; Κι' ὅμως, πολλοὶ λίγοι ἀσφαλῶς θὰ ξέρουν ποιὸς ἦταν ἐκεῖνος ποὺ τὰ πρωτόφτιαξε καὶ τοῦ ὁποῦ πῆραν τ' ὄνομα. Οἱ «πρατίνες» λοιπὸν εἶναι ἐφευρέσι τοῦ Γάλλου στρατάρχη Ντέ Πλεσί Πραλέν, ποὺ ἐζησε τὸ 17ον αἰῶνα, σὲ μιὰ ἐποχὴ δηλαδή ποὺ ἦταν πολὺ τῆς μόδας τὰ ζαχαρωτά, ἰδίως τὰ κουφέτα. Κάθε εὐγενὴς εἶχε στὴν τρέπη του ἕνα κουτί ἀπὸ πολὺτιμο μέταλλο καὶ δουλεμένο μὲ τέχνη, γεμάτο ζαχαρωτά καὶ κουφέτα. Στὴν κατασκευὴ δὲ αὐτῆς τῶν ζαχαρωτῶν, δὲν μεταχειρίζονταν μονάχα ἀμύγδαλα, ἀλλὰ καὶ πιπερί καὶ σπόρους ὀνίθου καὶ ζιγκίδρι ἢ στεβίμπερ, ἕνα μπαχαρικὸ ποὺ τὸ ἐβάζαν κι' ἐδῶ ἄλλοτε στίς γκαζόζες γιὰ νὰ πιπερίζουν. Ἀπὸ τὸ τελευταῖο αὐτό, ἀκούμε καὶ σήμερα καμμιὰ φορά, νὰ λέμε τίς γκαζόζες «τσιτσιμπίρες». Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, λοιπὸν, ὁ στρατάρχης Ντέ Πλεσί Πραλέν, βοηθούμενος ἀπὸ τὸ μάγειρό του, ἐφεύρε τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν ζαχαρωτῶν, ποὺ πῆραν τ' ὄνομά του.

Οἱ κίνδυνοι... τῆς ἀγκυλίας

Ἕνας πόνος στὸ στήθος ἀνάγκασε τὸν Ἀβραάμ Ἀσκενάν (Ἰσραήλ) νὰ ἀποταθῇ στὸν γιαντρά του. Ἐκεῖνος τὸν ἐξέτασε καὶ βρῆκε πῶς εἶχε δυὸ πλευρὰ σπασμένα. Τὸν ρώτησε λοιπὸν ποὺ καὶ πῶς εἶχε χτυπήσει τόσο ἀσχημα. Κι' αὐτὸς ὁμολόγησε ντροπαλὰ ὅτι δὲν τοῦ εἶχε συμβῇ κανένα τέτοιο ἀτύχημα, ἀλλὰ... τὸν εἶχε σφίξει στὴν ἀγκυλιά τῆς ἡ γυναῖκά του μὲ ὑπερβολικὴ δίαχυσι!

ΑΝΔΡΙΚΗ ΜΟΔΑ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 2000
Στὸ διετές συνέδριο ραπτικής, ποὺ ἐγίνε στὴ Ρώμη, συζητήθηκε καὶ τὸ ἐρώτημα, πῶς θὰ εἶναι ἡ ἀνδρική μόδα τὸ ἔτος 2000. Οἱ Γάλλοι ράφτες ἀπετέλεσαν ἐξαιρεσι μετὰ ἐκείνων, ποὺ πιστεύουν πῶς τὸ ἀνδρικό κοστούμι θὰ ἀπλοποιηθῇ. Τὸ μοντέλο, ποὺ σχεδίασαν, ἐκφράζει τὴν πεποίθησί των, ὅτι θὰ ἰσχύσῃ μιὰ πρὸ ραφιναρμένη ἀπὸ τὴν σημερινὴ ἀντίληψη περὶ κομψότητος.

ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΙ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΑΙ
Πολλοὶ μηχανικοὶ ἀναζητοῦν καὶ ἄλλο πετρέλαιο στὰ βάθη τοῦ Περσικοῦ Κόλπου, ὅπου ἔχουν ἤδη ἐγκαταστήσει οἱ πρῶτες ὑποβρυχίες πετρελαιοπηγές. Τὴν ἐργασία αὐτὴ κάνει πολὺ πρὸς ἐπικίνδυνον ἡ παρουσία ἐκεῖ πολλῶν καρχαριῶν. Γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὸν κίνδυνον αὐτὸ οἱ ὑποβρυχιοὶ ἐξερευνηταὶ καταβιβάζουν μὲ τις ἀναπνευστικὰς τους συσκευὲς κλεισμένους μέσα σὲ γερὰ σιδερένια κλουβιά.

Γιὰ νὰ γνωρίζετε τὰ παιδιά σας

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ γονεῖς, Οἱ παράξενες μεταπτώσεις τοῦ χαρακτήρος τους

Σ' ὅλο τὸν κόσμο, δὲν ξέρουν πῶς νὰ ἐξηγήσουν τίς παράδοξες κακοκεφιές ἢ τίς εἰδικές μεταβολές τοῦ χαρακτήρος τῶν παιδιῶν τους. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ τοὺς βοηθήσῃ σ' αὐτὸ ὁ δόκτωρ Ἀρνολτ Γκέζελ, ὁ εἰδικώτερος Ἀμερικανὸς ψυχολόγος στὰ ζητήματα τῆς ψυχροσυνδέσεως τῶν παιδιῶν. Μὲ τὴ συνεργασίαν ἑνὸς ἐπιτελείου ἀπὸ συναδέλφους του, ὁ δόκτωρ Γκέζελ εἶχε ἡδὴ καταρτίσει ἕνα πῖνακα τοῦ χαρακτήρος καὶ τῶν ἀντιδράσεων τῶν παιδιῶν, ἀπὸ τὴ γέννησι ὡς τὰ 10 χρόνια τους. Τώρα λοιπὸν τὸν συμπλήρωσε καὶ μ' ἕνα δεύτερο, ποὺ ἀφορὰ τὰ παιδιά τῶν 10—16 χρόνων. Συγκέντρωσε τὸ ἀπαιτούμενο ὑλικὸ κυρίως ἀπὸ 100 παιδιά, ποὺ τὰ εἶχε ἡδὴ μελετήσει καὶ σὲ μικρότερες ἡλικίες γιὰ νὰ καταρτίσῃ τὸν πρῶτον πῖνακα του. Τὰ ἴδια αὐτὰ χρησιμοποίησαν καὶ γιὰ τὸν δεύτερον πῖνακα.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι οἱ ὑποδείξεις τοῦ εἶναι γενικῆς φύσεως. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἐκπλαγῇ, ἂν τυχὸν ὁ γυιὸς σας ἢ ἡ κόρη σας ἐφεύγουν ἀπ' τοὺς γενικὺς αὐτοὺς κανόνες. Κάθε παιδί ἔχει τὸ δικὸ του ρυθμὸ σωματικῆς καὶ πνευματικῆς ἀναπτύξεως. Μπορεῖ λοιπὸν τὸ παιδί σας νὰ πέρασε ἐνωρίτερα — ἢ νὰ περάσῃ ἀργότερα — ἀπ' τὸν τύπον ποὺ ἀντιστοιχεῖ κανονικὰ στὴν ἡλικία του.

Κατὰ τὸν δόκτωρ Γκέζελ, ἡ ἡλικία τῶν 10 χρόνων εἶναι εὐχάριστη, χαρούμενη, τόσο γιὰ τὸ ἴδιο τὸ παιδί ὅσο καὶ γιὰ τοὺς γονεῖς του. Εἶναι ἡ τελευταία ἡλικία ποὺ τὸ παιδί δέχεται δίχως ἐπιφυλάξεις τίς ἀποφειές τοῦ πατέρα του. Ἐνῶ ἀποτελοῦσε ἀκόμη πρόβλημα στὰ 9 χρόνια του, τώρα εἶναι εὐχάριστη, ἤρεμο, ἰσορροπημένο. Ἐπιδίδωκε ν' ἀρέσῃ, ἀκούει προσεκτικὰ τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς δασκάλους του. Ἐχει πολὺ ἀνεπτυγμένη τὴν ἠθική, κι' ἔτσι κατακρίνει ζωηρὰ τὸ ψέμμα καὶ τίς βλασφημίες. Βρίσκεται στὴν καταλλήλοτερη προδιάθεσι γιὰ νὰ διδασθῇ τὴν ἀνοχή. Τ' ἀγρόν προσπαθεῖ νὰ κάνει ὅτι τοῦ ὑποδεικνύει ὁ πατέρας του, πρὸς καινούργιες κατευθύνσεις.

Ὡστόσο, παρ' ὅλη τὴν ἡρεμία ποὺ τὰ χαρακτηρίζει γενικά, τὰ παιδιά αὐτὰ τρῶνε συχνὰ τὰ νύχια τους, κάνουν μορφοσμούς, βάζουν τὰ δαχτυλά τους στὸ πρόσωπο ἢ στὸ στόμα, στρίβουν τὰ μαλλιά τους γύρω ἀπ' τὸ δαχτυλὸ τους... Ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν ἐξοσπασματὰ τῆς ψυχικῆς τῶν ἐντάσεως.

Τὸ κυριώτερον ἐλάττωμά τους εἶναι πῶς δὲν πολυσκοτίζονται γιὰ τὴν καθαριότητά, στὸν ἑαυτὸ τους καὶ στὸ ἄμεσο περιβάλλον τους. Στὰ 11 χρόνια του, τὸ παιδί μπορεῖ νὰ γίνη εἰδικὰ ἀνυπόφορο, (εἰκ. 1). Οἱ γονεῖς του ἀρχίζουν τότε νὰ ρίχνουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὰ βάρη, γιὰ τὰ δυσάρεστα στοιχεία τοῦ χαρακτήρος ποὺ κληρονόμησε ὁ γυιὸς ἢ ἡ κόρη τους... Τὸ παιδί τῶν 11 χρόνων λογομαχεῖ γιὰ τὸ κάθε τι, ἐπικρίνει μὲ δριμύτητα τ' ἀδελφία του γιὰ κάθε σφάλμα τους, φέρνεται μὲ τραχύτητα στοὺς φίλους καὶ στοὺς γονεῖς του. Δὲν δείχνει καμμιὰ διάθεσι νὰ προσφέρει τὴ βοήθειά του στὸ σπῆτι.

Ἰδίως εἶναι «δύσκολο» τὸ κορίτσι αὐτῆς τῆς ἡλικίας. Τὰ βάζει διαρκῶς μὲ τὴ μητέρα του κι' ἔχει πάντα ἀντίθετη γνώμη ἀπὸ τὴ δική της, ἀπὸ πνεύμα ἀντιλογίας. Μποροῦμε δηλαδή νὰ πούμε πῶς ἀρχίζει νὰ ἐκτελερώνεται ἀπ' τὴν μητέρα του.

Περιέργως ὅμως, δὲν δείχνει τὴν ἴδια ἐχθρότητα στὸν πατέρα του. Ἀντὶ ὡστόσο νὰ κατηγορῇ ἐκεῖνος τὴ γυναῖκα του πῶς δὲν καταφέρει ν' ἀναβρέφῃ καλὰ τὴν κόρη τους, καλύτερα θὰ κάνῃ νὰ φροντίσῃ ὁ ἴδιος νὰ τὴ καλινεργήσει, ἐπωφελοῦμενος ἀπ' τὴν ἐπιτροπὴ του ἀπάνω της.

Γενικά, οἱ γονεῖς δὲν πρέπει νὰ ζητᾶνε πολλὰ πράγματα ἀπ' τὸ παιδί τῶν 11 χρόνων. Αὐτὰ ὅμως ποὺ ζητᾶνε, πρέπει νὰ ἐπιμένουν νὰ γίνονται ὁπωσδήποτε. Ἡ θὰ τοῦ κρατᾶνε πολὺ σφιχτὰ τὰ λουριά, ἢ θὰ τ' ἀπολύσουν τελείως. Τὰ ἡμίμετρα δὲν ὠφελοῦν συνήθως σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι.

Τὸ παιδί τῶν 12 χρόνων, μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὴν ἐνεργητι-

κότητά του, ἀγαπάει ἀμέσως τὸ κάθε τι κι' ἐννοεῖ νὰ τὸ δῇ νὰ γίνεταί δίχως νὰ τὸ δῇ νὰ γίνεταί αὐτὸ αὐτὸ.

Ἐπιδίδωκε νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχή, καὶ γι' αὐτὸ ντύνεται ἐπιδεικτικὰ, μὲ ζωρὰ χρώματα. (εἰκ. 2). Ὡστόσο, βρίσκειταί εὐκολὰ σὲ ἀμνηχανία, ὅταν τὸ ἐπαινοῦνε. Στὰ 13, ἀπομακρύνεται ἀπὸ τοὺς γονεῖς του καὶ γίνεταί λιγομίλητο καὶ κλεισμένο στὸν ἑαυτὸ του, (εἰκ. 3). Συχνὰ, κλειδώνεταί στὴν κάμαρά του καὶ σπρώχνει μάλιστα ἕνα ἐπιπλοὺ πίσω ἀπ' τὴν πόρτα, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀπομόνωσί του. Εἶναι τώρα ἐκλεκτικώτερος στίς συντροφίες του. Ἐχει τὰ μυστικά του, ποὺ δὲν πρέπει νὰ προσπαθοῦν νὰ τὰ παραδιάσουν οἱ γονεῖς του. Εἶναι σὲ μιὰ ἡλικία τελείως ἀκατάλληλη γιὰ νὰ δημιουργηθῇ οἰκείότης μετὰ τους.

Ὅταν γίνῃ 14 χρόνων, ἀλλάζει καὶ πάλι αἰσθητὰ ὁ χαρακτήρας του, πρὸς τὸ καλύτερο. Ἐχει ἀχόρταγη δίψα νὰ γνωρίσῃ καινούργια πράγματα, ν' ἀποκτήσῃ πείρα. Ἐπιδίδεταί μ' ἐνθουσιασμὸ στὰ μαθήματά του, (εἰκ. 4), ἀλλὰ καὶ στὴν ἐξωσχολικὴ δρασί, τόσο ποὺ δὲν βρίσκει καιρὸ γιὰ νὰ κἀν ὅσα δασα θάθελε. Εἶναι διαρκῶς πολυάσχολο, ὅλη τὴν ἡμέρα, ἀπ' τὸ πρωῒ ὡς τὴ νύχτα.

Δὲν πολυεκτιμᾷ ὡστόσο τοὺς γονεῖς του. Τὰ ἀστεῖα τους τοῦ φαίνονται ἀνόητα, τὸ σπῆτι τους ἄβολο, οἱ ἀντιλήψεις τους ἀπρηχαιώμενες.

Βασανίζεται συνεχῶς ἀπ' τὴν ἰδέα πῶς στερεΐται τὰ προνόμια ἄλλων συνομηλίκων του.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι πολλὲς κρίσεις του γιὰ τοὺς γονεῖς του εἶναι τσοχτερές, τὸ σπῆτι τους ἄβολο, οἱ ἀντιλήψεις τους ἀπρηχαιώμενες. Βασανίζεται συνεχῶς ἀπ' τὴν ἰδέα πῶς στερεΐται τὰ προνόμια ἄλλων συνομηλίκων του.

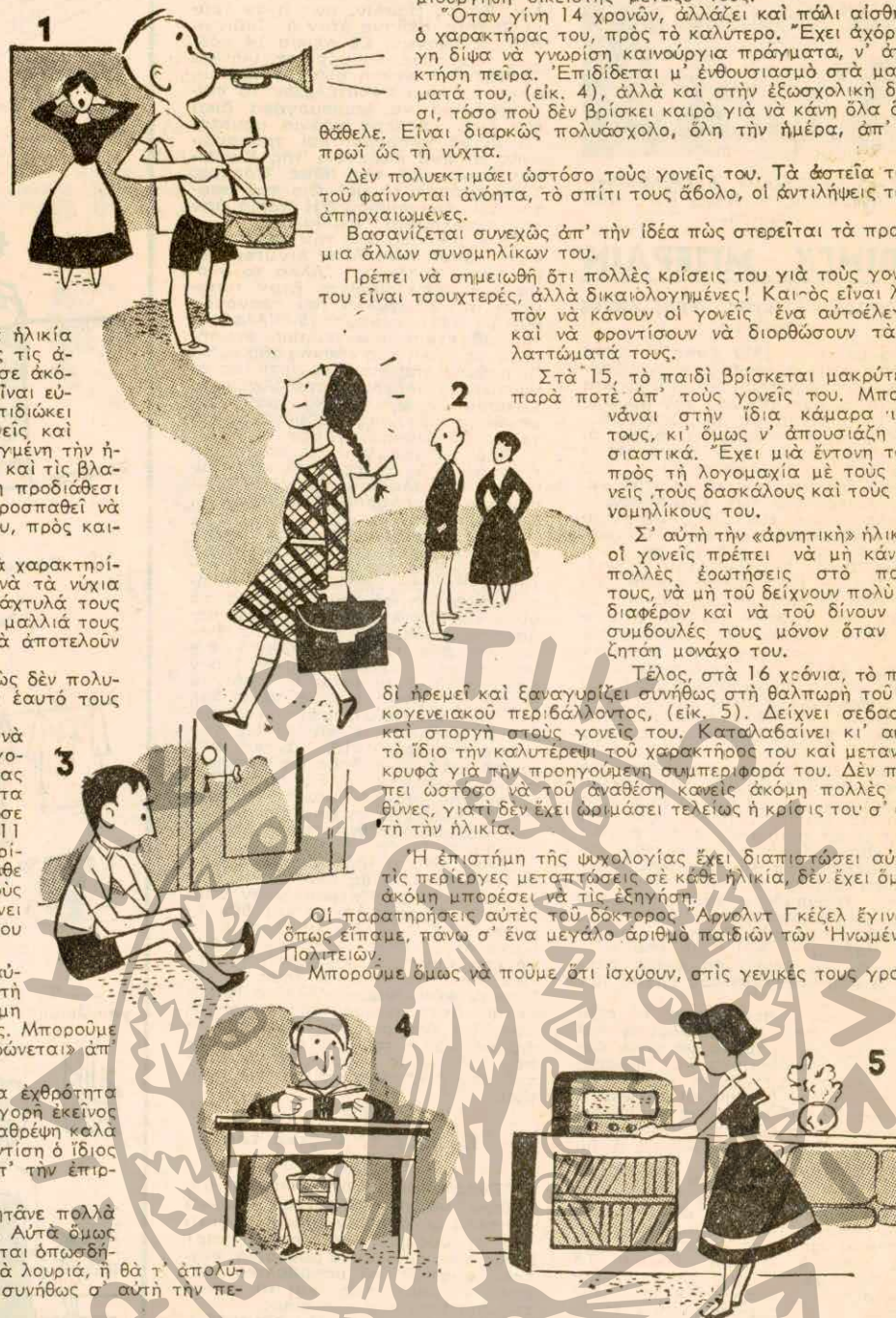
Στὰ 15, τὸ παιδί βρίσκεται μακρότερον παρὰ ποτὲ ἀπ' τοὺς γονεῖς του. Μπορεῖ νᾶναι στὴν ἴδια κάμαρα ἢ οὐσιαστικὰ. Ἐχει μιὰ ἐντονὴ τάσι πρὸς τὴ λογομαχία μὲ τοὺς γονεῖς, τοὺς δασκάλους καὶ τοὺς συνομηλίκους του.

Σ' αὐτὴ τὴν «ἀρνητικὴ» ἡλικία, οἱ γονεῖς πρέπει νὰ μὴ κάνουν πολλὰς ἐρωτήσεις στὸ παιδί τους, νὰ μὴ τοῦ δείχνουν πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ νὰ τοῦ δίνουν τίς συμβουλές τους μόνον ὅταν τίς ζητᾷ μόνά του.

Τέλος, στὰ 16 χρόνια, τὸ παιδί ἡρεμεῖ καὶ ἐναρμονίζεται συνήθως στὴ θαλαπωρή τοῦ οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος, (εἰκ. 5). Δείχνει σεβασμὸ καὶ στοργὴ στοὺς γονεῖς του. Καταλαβαίνει κι' αὐτὸ τὸ ἴδιο τὴν καλύτερη τοῦ χαρακτήρος του καὶ μετανοεῖ κρυφὰ γιὰ τὴν προηγούμενη συμπεριφορά του. Δὲν πρέπει ὡστόσο νὰ τοῦ ἀναθέσῃ κανεὶς ἀκόμη πολλὰς εὐθύνες, γιὰτὶ δὲν ἔχει ὠριμάσει τελείως ἡ κρίσις του σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία.

Ἡ ἐπιστήμη τῆς ψυχολογίας ἔχει διαπιστώσει αὐτὰς τίς περιέργες μεταπτώσεις σὲ καθὲ ἡλικία, δὲν ἔχει ὅμως ἀκόμη μπορέσει νὰ τίς ἐξηγήσῃ.

Οἱ παρατηρήσεις αὐτὲς τοῦ δόκτωρ Ἀρνολτ Γκέζελ εἰναι, ὅπως εἴπαμε, πάνω σ' ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ παιδιῶν τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν. Μποροῦμε ὅμως νὰ πούμε ὅτι ἰσχύουν, στίς γενικὲς τους γραμ-

μες, γιὰ τὸν παιδικὸν κόσμον ὅλων τῶν ἡπείρων. Γιὰτὶ τὰ παιδιά εἶναι παντοῦ τὰ ἴδια, στὸ βάθος τῆς ψυχολογίας τους. Μόνον σὲ λεπτομερειακὰ ζητήματα παρουσιάζουν διαφορὰς ἀπὸ μιὰ σὲ ἄλλη χώρα.

Ο Ιρβινγκ Μπερλιν, ο δημοφιλέστερος Αμερικανός συνθέτης, όπως είναι σήμερα.

ΙΡΒΙΝΓΚ ΜΠΕΡΛΙΝ

Ο δημοφιλέστερος Αμερικανός συνθέτης

Μιά μέρα το 1917 ένας γνωστός Αμερικανός συνθέτης τραγουδιών πήγε να υπηρετήσει κι' αυτός στο στρατό, επειδή η χώρα του βρισκόταν σε πόλεμο με τη Γερμανία.

Σε λίγο, ο καλλιτέχνης αυτός απέδειξε ότι ήταν ο περισσότερο χρήσιμος στρατιώτης της πατρίδας του κι' ότι βοήθησε πολύ στην τελική επικράτεια των Συμμάχων.

Τελευταία ο Πρόεδρος Αϊζενχάουερ προσκάλεσε τον Ιρβινγκ Μπερλιν και τη σύζυγό του στο Λευκό Οίκο. Σκοπός ήταν η υπογραφή μιας αποφάσεως έγκρισης της από το Κογκρέσο, με την οποία απονεμόταν ειδικό μετάλλιο στον Μπερλιν «εις αναγνώριση των υπηρεσιών του» για την σύνθεση πολλών δημοφιλών τραγουδιών, συμπεριλαμβανομένου και του γνωστού «Ο Θεός εύλογει την Αμερική». Το άλλο πρωί η «Νιού Γουόκ Χέραλντ Τριμπουν» έγραψε τα εξής:

«Κάθε μέρα δεν συμβαίνει το Κογκρέσο να ψηφίζει την απονομή χρυσού μεταλλίου σ' ένα συνθέτη τραγουδιών, αλλά ούτε και κάθε μέρα συμβαίνει ένας συνθέτης τραγουδιών του ταλέντου και του χαρακτήρα του Ιρβινγκ Μπερλιν να βρίσκεται στη ζωή».

Τα τραγούδια του Ιρβινγκ Μπερλιν αποτέλεσαν μέρος της μουσικής κληρονομιάς των Ηνωμένων Πολιτειών, και αυτό που αναφέραμε προηγουμένως έγινε σχεδόν ο δεύτερος εθνικός ύμνος των Αμερικανών.

Ο Μπερλιν, που άρχισε τη σταδιοδρομία του χωρίς πλούτη και εύνοια, έμαθε πρώτα να είναι άνθρωπος με αίσθημα και προσπάθησε να τα μεταδώσει και στους άλλους. Ήταν δε για 40 χρόνια, ο πρώτος απ' όλους τους συνθέτες λαϊκών τραγουδιών της Αμερικής.

Οι μελωδίες του, ευθύμες ή αισθηματικές, είναι πασιγνωστές. Η μουσική του είναι τόσο απλή, όσο είναι και ο ίδιος. Γεννήθηκε το 1888 και έγραψε τη μουσική για 1000 περίπου τραγούδια. Στην πραγματικότητα όμως ο Μπερλιν δεν έχει οσοδήποτε μουσική μόρφωση. Το μεγάλο χάρισμα του είναι το ένστικτό του για τη μελωδία. Ο,τι έγραψε, ήταν ή μουσική που πνάναι από την καρδιά και απευθύνεται στη μεγάλη πλειοψηφία του λαού.

Ο Μπερλιν είδε το φώς στη Ρωσία της τσαρικής εποχής και πήγε στην Αμερική, όταν ήταν παιδί. Αλλά κανείς δεν μίλησε τόσο πολύ στη ψυχή των Αμερικανών με

τα τραγούδια του, που τα καταλαβαίνουν σ' όλες τις στιγμές της ζωής τους. Και στη στεναχώρια τους και στη δουλειά τους και στο γάμνο τους και στα γλέντια τους. Ακόμη τα τραγούδια αυτά είναι γεμάτα από αναμνήσεις των παιδικών τους χρόνων, τα όνειρά τους τις επιδιώξεις τους, τους αγώνες τους και την αγάπη για την πατρίδα τους.

Ο τεχνικός εξοπλισμός του Ιρβινγκ Μπερλιν είναι ίσως μηδαμικός, αλλά τα έργα του θαυμάζονται από όλους τους συνθέτες.

Ο Τζωρτζ Γκέρσουιν έλεγε ότι ήταν «ο μεγαλύτερος Αμερικανός συνθέτης τραγουδιών». Ο Τζέρομ Κέρν ο συνθέτης του «Σόου Μπόι» όταν ρωτήθηκε κάποτε για να πει ποιά θεοί είχε ο Ιρβινγκ Μπερλιν στην αμερικανική μουσική, απάντησε: «Δεν έχει θεοί στην αμερικανική μουσική. Είναι η ίδια η αμερικανική μουσική».

Ο πατέρας του Ιρβινγκ Μπερλιν, Μόρες Μπαλν, που ήταν τραγουδιστής, πέθανε όταν ο Ιρβινγκ ήταν 8 χρόνων. Σε ηλικία 14 χρόνων πουλούσε εφημερίδες για να βοηθήσει τη φτωχή οικογένειά του, αλλά σε λίγο εγκατέλειψε το σπίτι του για να δημιουργήσει τον δικό του ζωή. Τέσσερα χρόνια αργότερα έγινε γκαρσόνι και τραγουδιστής σ' ένα καφενείο της Κινέζικης συνοικίας της Νέας Υόρκης. Τότε έγραψε τη μελωδία του πρώτου του τραγουδιού «Η Μαρία από την Ιλιόλυστη (Ιταλία)».

Τα κέρδη του από την πρώτη του αυτή προσπάθεια ήταν λιγώτερα από ένα... δολλάριο! Αλλά το όνομα του νέου συνθέτη ήταν τυπωμένο στο εξώφυλλο του τραγουδιού. Το 1911 έγραψε και τραγουδούσε ραγκτάιν παντού, πού θεωρήθηκε ως άρχη της εποχής της τζαζ. Ο ρυθμός της συνθέσεως αυτής αναπαράστανε ολόκληρη την Αμερική. Κατόπιν έγραψε πολλά τραγούδια μεγάλης επιτυχίας και μουσική για το βουδό κινηματογράφο.

Από τα πιο γνωστά έργα του είναι τα «Αννα, πάρε τη καρμπίνα σου», «Γαλάζιος ουρανός», «Πασκαλινή παρέλαση», «Καλέστε με, Κυρία» και άλλα.

Το τραγούδι «Αυτός είναι ο στρατός» που γράφτηκε κατά τη διάρκεια του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου, το τραγουδούσαν όλοι οι Αμερικανοί στρατιώτες. Έκανε το νύμφη των Ηνωμένων Πολιτειών, πέρασε τον ωκεανό και έγινε ένα επιτυχημένο κινηματογραφικό έργο. Η πιο συγκινητική στιγμή στο έργο αυτό ήταν όταν ο Ιρβινγκ Μπερλιν, ένας μικρός νεαρός άνδρας, με μαύρα μάτια και κατσαρά μαλλιά, με τη στολή του στρατιώτη του 1918, βγήκε στη σκηνή και τραγουδούσε με βραχνιά, ομιλή φωνή: «Ο,τι πόσο δεν μ' άρεσει να σηκώνω μια το πρωί απ' το κρεβάτι» ένα τραγούδι που έγραψε και συνθέσε πριν από 30 χρόνια.

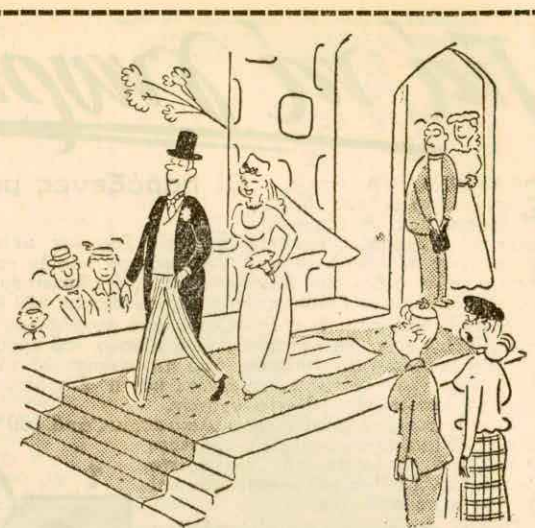
Είχαν πη από τη μία μέρα η μουσική του Μπερλιν θα ακουόταν από τη σκηνή της «Μετροπόλιταν όπερας» της Νέας Υόρκης και δεν έπεσαν έξω. Άλλοι με λιγότερες ικανότητες, ίσως, αλλά με περισσότερη μουσική κατάρτιση πήραν τους σκοπούς του και τους διώκευσαν στην όπερα. Αλλά ο Μπερλιν θα ήταν περισσότερο υπερήφανος, αν ύστερα από 100 χρόνια τις μελωδίες του τις σφύριζε κάποιος αγνόστης πίσω από το άσπιδό του ή κανένα χαμίνι του δρόμου.

Εφτίχσε το νυχικό της χόρης του

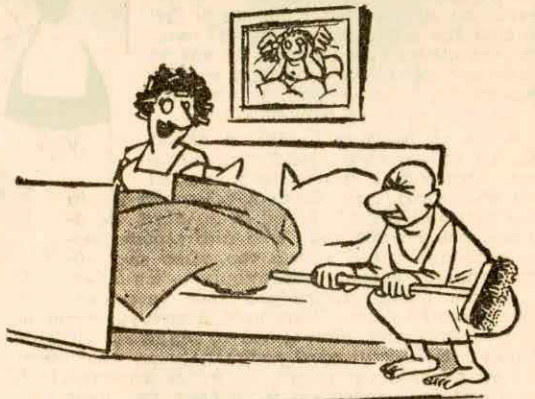
Ένας αθάνας, στην Ισπανία, ανήλθε να παντρεύει μία όμορφη κοπέλα μ' ένα ταυρομάχο, γιατί τον σκανδαλίζει το ντύσιμό της! Μόλις είχε άρχει ο μουσικός, κούταξε αυστηρά το υπερβολικά τολμηρό νεοκωλέ της και της είπε:

«Αρνούμαι να σε παντρεύω, έτσι ανήθικα ντυμένη!»

Η νύφη, ασοσιμένη και κατακόκκινη, έφυγε απ' την εκκλησία, μαζί με τους συγγενείς και φίλους. Μία βδομάδα όμως αργότερα, έκανε τους γάμους της σε μίαν άλλη εκκλησία... με το ίδιο φόρεμα!

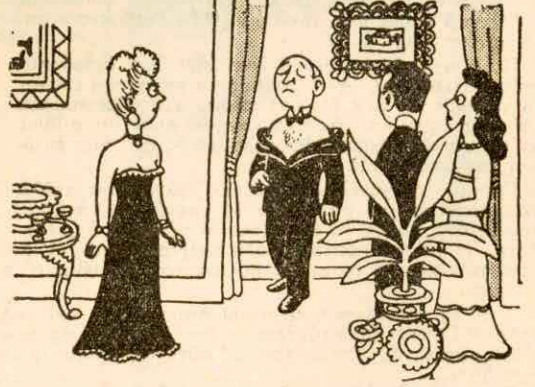
Κι' όσο σκέπτομαι πώς από μένα τον γνώρισε!...

Σύνα, Γιάννη! Πάλι ονειρεύεσαι την Καλλιόπη!...

Τι άστείο βλέπετε, βρε παληόπαιδα, και γουρλώσατε τα μάτια σας!...

Χωρίς λόγια.

Ημιοβουλευτική Ζωή

Τα τελευταία χρόνια του Όθωνος

ΣΤΑ τελευταία χρόνια της βασιλείας του Όθωνος σημειώθηκαν σημαντικές εξελίξεις στην πολιτική ζωή του τόπου. Τα τρία παλαιότερα κόμματα, το όγγιλοφιλο με το Μαυροκορδάτο, το γαλλόφιλο με τον Κωλέτη και το ρωσόφιλο με το Μεταξά, που είχαν συνδεθεί με τα πρώτα χρόνια της ελληνικής ελευθερίας, έπαυσαν να υπάρχουν μετά τον Κριμαϊκό πόλεμο και την κατοχή του Πειραιά από τα αγγλικά στρατεύματα (1854-57). Και πριν από τον πόλεμο είχαν αρχίσει να ξεφτιζούν. Η Κατοχή όμως τους έδωσε τη χαριστική βολή!

Από την εποχή εκείνη τα κόμματα στην Ελλάδα παίρνουν πολιτικό και κοινωνικό χαρακτήρα. Παύουν να συνδέονται με το εξωτερικό και να παρουσάζονται σαν εκπρόσωποι της μίας ή της άλλης από τις τρεις Προστάτιδες δυνάμεις.

Αλλά και μία άλλη σημαντικότερη πολιτική μεταβολή παρουσιάζεται στα τελευταία χρόνια της οθωνικής περιόδου. Οι παλαιότεροι πολιτικοί άρχοντες έχουν ουσιαστικά παραμεριστεί. Ο Κωλέτης είχε πεθάνει πριν από τον Κριμαϊκό πόλεμο και ο Μαυροκορδάτος, ο Μεταξάς και ο Σπυρ. Τρικούρης έχουν πια γεράσει. Ο Μαυροκορδάτος μάλιστα είχε τυφλωθεί. Οι νέες πολιτικές δυνάμεις που εμφανίζονται — και στις οποίες πρωτοστατεί η νεολαία — δεν έχουν τα συντηρητικά πνεύμα και τη φρονιμάδα των παλαιότερων πολιτικών άρχοντων. Τις παρασύρει ο έθουσιασμός και η τολμηρότητα. Η ζωηρή νεανική τους φαντασία θέλει να ιδρύσει το καινούριο πολιτικό οικοδόμημα της Ελλάδας επάνω στα ερείπια της πρώτης δυναστείας. Συζητούν φανερά την εκθρόνιση των πρώτων Βασιλέων. Αρχηγούς τους είναι ο Έπαμεινώνδας Δεληγιώργης, νέος πολιτικός που είχε γη κι' αυτός λίγο πριν από τα πανεπιστημιακά θραύνα.

Οι συντηρητικότεροι από τους νεότερους πολιτικούς, ο Κανάρης, ο Βούλγαρης, ο Ζαΐμης, ο Μπενιζέλος Ρούφος και ο Κουμουνδούρος θα έπαιρναν να συγκρατήσουν τα πράγματα. Στο τέλος όμως θα παρασυρθούν και αυτοί από τη νεολαία και το Δεληγιώργη.

Στις 25 Μαρτίου του 1849, όπως μας πληροφορεί ο Έπαμειν. Δεληγιώργης στο πολιτικό του ημερολόγιο, ακούστηκε για πρώτη φορά στους δρόμους της Αθήνας από τους φοιτητές «Ζήτω η Δημοκρατία!». Και προσθέτει ο Δεληγιώργης: «Τούτο προήρχετο όχι από αληθή αγάπη προς το δημοκρατικό πολιτεύμα, αλλά από την πολιτικήν καχεξίαν της πατρίδος μας».

Στις νέες τάσεις της αντιπολιτεύσεως και της νεολαίας ο Όθωνος δε θέλησε να δώσει προσοχή. Αντί να λασκάρει το σκηνικό το τραβούσε περισσότερο. Αγνοούσε τη Βουλή και τη Γερουσία και σχημάτιζε κυβερνήσεις με αυλικούς πρωθυπουργούς. Οι περισσότεροι από τους υπουργούς δεν ήταν ούτε βουλευτές. Ήταν απλώς «αφωσιωμένοι» στη δυναστεία.

Οι πιο μυαλωμένοι από τους πολιτικούς, τα λόγια του Βασιλιά, όσο βλέπαν πώς το κύμα των δυσχερησιών ολό και φούντωνε και ότι η «νεολαία», πολιτική και στρατιωτική, δε δέχονταν μικροπαραχωρήσεις. Ζητούσε γενική αλλαγή.

Ο Αθανάσιος Μιαούλης, πρωθυπουργός από το 1857, σάν είδε πώς τα πολιτικά πράγματα είχαν χειροτερέψει, είπε στον Όθωνα, το 1859, πως έπρεπε ν' αλλάξει την κυβέρνηση.

Μεγαλειότατε, του λέει ο Μιαούλης, πρέπει να μας παύσετε και μετ' όλης μάλιστα... Νέον υπουργείον είναι απαραίτητον... Να καλέσετε την αντιπολίτευσιν και τους νέους εις τα πράγματα.

Ο Όθωνος όμως παραξενεύονταν με τις εισηγήσεις αυτές: — Πώς ήμπορα, έλεγε, να ψευσθώ εις τον εαυτόν μου; Πώς να αποπέμω υπουργείον, το όποιον έκτελει το καθήκον του και να συνεργασθώ μετ' άλλου μη δίδοντος καμμίαν έγγγυσην διοικήσεως δικαίας;

Τα ίδια με το Μιαούλη λέγαν του Βασιλιά ο Ένδοξος Κανάρης και ο Μοναρχίδης, πρόεδρος της Γερουσίας και αφωσιωμένος.

— Και είναι δυνατόν, είπε ο Όθων, σὺ Ψαριανός να είσαι δειλός;

— Δεν είμαι δειλός, είμαι φρόνιμος και τεντώνω το σκηνικό ως εκεί που φθάνει, ήταν η απάντησή του αφωσιωμένου Μοναρχίδα. Και πρέπει ακόμα, Μεγαλειότατε, να μάθης τους υπουργούς σου να έχουν περισσότερα φρόνησιν και κοντινότερη γλώσσαν...

Όταν τελικά ο Μιαούλης με την έπιμονή του έπεισε τον Όθωνα ν' αλλάξει υπουργείο, ο Βασιλιάς καλέσε τον Κανάρη και του ανέθεσε την κυβέρνηση.

Ο Ένδοξος πυρπολήτης συμβούλευσε τότε το Βασιλιά να πάρει νέα πρόσωπα από την αντιπολίτευση για υπουργούς. Και επειδή ο Όθωνος δε δέχτηκε, ο Κανάρης κατέθεσε την έντολή και πέρασε από τότε στην αντιοθωνική μερίδα. Και ο μεγάλος Ψαριανός έγινε πια το ίνδαλμα της νεολαίας και του Έθνους.

Παρατήθηκε σε ένδειξη διαμαρτυρίας από όλα τα αξιώματα, το βασίλειό και το μισθό του ναυάρχου και έζησε τα τελευταία οθωνικά χρόνια σαν ένας απλός, φτωχός ιδιώτης.

Ο Κανάρης κατοικούσε τα χρόνια εκείνα σ' ένα σπίτι της οδού Φιλελλήνων. Όλοι οι ξένοι που έφθαναν στην Ελλάδα, ζητούσαν να γνωρίσουν τον Κωνσταντίνο Κανάρη, τον ήρωα της εποποιίας του 21. Και όλοι αισθανόταν στην αρχή κάποια έκπληξη. Εκεί που περίμεναν να δούν κανένα πάνοπλο Αχιλλέα, εύρισκαν έναν αγαθό νοικοκύρη με τη μακριά μαύρη ρεντιγκότα, τα γυαλιά του, τα άσπρα του μαλλιά και το παχύ μουστάκι. Έβλεπε την έντιμωσή μάλλον δασκάλου παρά πολεμικού ήρωα.

Κι' ο κύκλος των δυσχερησιών πολιτικών όλο και αύξανε στα τρία τελευταία χρόνια της βασιλείας του Όθωνα. Όταν ο Μιαούλης παραιτήθηκε, ο Βασιλιάς διόρισε (Μάιος 1862) πρωθυπουργό τον αυλικό Ιωάννη Κολοκοτρώνη. Ανθρωπο έντιμο, καλοπαισρέτο και αγαθό, έντελως όμως ακατάλληλο για πρωθυπουργό και μάλιστα στις δυσκολίες εκείνες περιστάσεις.

Στα 1860, ο υπουργός της Παιδείας Θρας. Ζαΐμης είχε υποβάλει στη Βουλή νομοσχέδιο για τον οργανισμό του Πανεπιστημίου που εξασφάλιζε στους καθηγητές κάποια ανεξαρτησία και μονιμότητα. Ο Βασιλιάς είχε υποχρεωθεί, αν και δε συμφωνούσε με τον υπουργό, να δώσει την άδεια της υποβολής του νομοσχεδίου στη Βουλή. Ο ιδιαίτερος όμως γραμματέας του Όθωνα Βέντλαυ πολέμουσε κρυφά τον υπουργό κι' έπεισε τους βουλευτές και τους έλεγε να μη ψηφίσουν το νομοσχέδιο.

Το μαθαίνει ο Ζαΐμης κι' ανεβαίνει στο Παλάτι να παραπνευθί στο Βασιλιά για το Βέντλαυ. Ο Όθων καλεί τον γραμματέα του και του ζητεί εξήγησης.

Επράξα κατά τας διαταγάς της Μεγαλειότηός Σας!, ήταν η καταπληκτική απάντησή του Βέντλαυ.

Ο Ζαΐμης μόλις κατέβηκε από το Παλάτι υπέβαλε την παραίτησή του από υπουργός. Και πέρασε κι' αυτός στους δυσχερησιμένους εναντίον του Στέμματος...

Κάποτε ο Όθων αισθανόταν τον καθηφόρο που ακολουθούσε. Σκεπτόταν όχι μόνο ν' αναθέσει την κυβέρνηση στην αντιπολίτευση και στους νέους, αλλά ακόμα αν ήσαν για το συμφέρο του Έθνους, να παραιτηθί κι' από Βασιλιάς. Τότε όμως άρχιζε η Αμαλία, με δάκρυα και με λόγια, να τον κάνει ν' αλλάξει γνώμη.

Και η Αμαλία που ασκούσε πάντοτε απόλυτη έπιρροή στον Όθωνα, τον κατάφευε να μη παραιτηθί. Κι' ως το τέλος, ο Βασιλιάς ούτε σύστημα άλλαξε, ούτε παραιτήθηκε. Έφυγε όμως, κάποτε, χωρίς να το θέλη.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Εκεί που περίμεναν να δούν κανένα πάνοπλο Αχιλλέα, εύρισκαν έναν αλπιινό νοικοκύρη...

Πρέπει να κόβονται οι αμυγδαλές;

Οι ενδείξεις για την αμυγδαλεκτομή

Υπολογίζεται ότι τα μισά περίπου παιδιά της Αμερικής έχουν υποβληθεί στην χειρουργική της αμυγδαλεκτομής, της αφαίρεσης δηλαδή των αμυγδαλών. Γιατί η χειρουργική αυτή θεωρείται από τις μπότες - αλλά κι από τους περισσότερους γιατρούς - ως ένα ριζικό προφυλακτικό μέτρο για να αποφευχθούν τα συχνά κρυολογήματα και οι πονόλαιμοι από τα μικρόβια που φιλοξενούνται οι αμυγδαλές.

Πρέπει δε να σημειωθεί ότι, στις περισσότερες περιπτώσεις, φάνηκε πως τα αποτελέσματα δικαιώνουν αυτή τη θεωρία. Πραγματικά, μετά την χειρουργική τα παιδιά αυτά άρχισαν σιγά-σιγά να παθαίνουν σπανιότερα κρυολογήματα ή πονόλαιμο.

Ένας άπιστος θωμάς όμως, ο δόκτωρ Άλμπερτ Κάιζερ, απ' το Ρότσεστερ, θέλησε να εξακριβώσει την πραγματική αξία της αμυγδαλεκτομής απ' αυτή την άποψη. Έπι 10 ελάκλινρα χρόνια λοιπόν, έκανε συγκριτικές παρατηρήσεις σε παιδιά που είχαν χειρουργηθεί στις αμυγδαλές, και σε άλλα που δεν είχαν. Η κοπιώδης αυτή έρευνα του περιέλαβε πάνω από 2.000 παιδιά της κάθε ομάδας. Σημειώσε δε λεπτομερώς πόσα κρυολογήματα, πονόλαιμους ή άλλες μολύνσεις έπαθαν. Έπίσης σημείωσε πόσα παιδιά προσεβλήθησαν από όξεις ρευματισμούς ή νεφρίτιδα, δύο παθήσεις που τις θεωρούσαν οι γιατροί ως συνέπειες της μολύνσεως των αμυγδαλών.

Τα αποτελέσματα λοιπόν έδειξαν ότι οι διαφορές μεταξύ των δυο ομάδων ήταν απίστευτα μικρές. Οι όξεις ρευματισμοί και η νεφρίτις ήταν σπάνιες ασθένειες και στις δυο ομάδες, καθώς δε σπανιότερες στα χειρουργημένα παιδιά. Οι παθήσεις των ανωτέρων αναπνευστικών οργάνων (ουναχία και πονόλαιμοι) ήταν κάπως λιγότερες στα χειρουργημένα παιδιά. Αντίθετος όμως ήταν κάπως συχνότερος ο αυτί ή βρογχίτις κι η πνευμονία, οι παθήσεις δηλαδή των κατωτέρων αναπνευστικών οργάνων.

Μία άλλη παρόμοια έρευνα, που έγινε πρόσφατος στην Άγγλία, απέδειξε ότι με το κόψιμο των αμυγδαλών ελαττώνονται λίγοι οι στρεπτοκοκκικές μολύνσεις του λαιμού, όχι όμως και τα κοινά κρυολογήματα.

Δεν πρέπει λοιπόν να κόβονται οι αμυγδαλές; Και πως εξηγείται το γεγονός της ελαττώσεως των κρυολογημάτων των παιδιών μετά την αμυγδαλεκτομή;

Υπάρχουν, όπως θα δούμε, περιπτώσεις που επιβάλλουν την αφαίρεση των αμυγδαλών. Όχι όμως απλώς και μόνο για να προλαμβάνονται τα κρυολογήματα.

Και η απάντηση στη δεύτερη ερώτηση: Όλα τα παιδιά, είτε έχουν είτε δεν έχουν αμυγδαλές, είναι πολύ ευαίσθητα από τους εναγόμενους στα κρυολογήματα.

Η ευαισθησία τους δε αυτή ελαττώνεται, όσο μεγαλώνουν. Τα παιδιά λοιπόν που τους έκοψαν τις αμυγδαλές, κρυολογούσαν κατόπιν σπανιότερα, γιατί απλούστατα είχαν μεγαλύτερη σκέπη κι είχαν γι-

νει ανθεκτικότερα στα κρυολογήματα.

Οι αμυγδαλές εκπληρώνουν μια χρήσιμη αποστολή: Βοηθούν το σώμα να καταπολεμήσει τις μολύνσεις. Αποτελούνται από λεμφικό ιστό, που είναι η κυριότερη πηγή (κατ' άλλους η μοναδική) των αντισωμάτων που παράγει ο οργανισμός για να εξουδερώσει τα μικρόβια.

Ευτυχώς, δεν είναι οι μόνοι λεμφικοί ιστοί του οργανισμού μας - άλλοι, θα έλεγε, είναι οι αδένες - αλλά και οι αμυγδαλές. Όλες αυτές οι ιδιότητες την καθιστούν καταλληλότερη για αεροπλάνα. Είναι φτιαγμένη από πλαστικές ύλες και αλουμίνιο, ονομάστηκε δε «Ουλτρα».

Γιατί κρυώνουμε όταν πεινάζουμε

Το αίσθημα του κρύου που δοκιμάζουμε όταν πεινάμε δεν οφείλεται στη φαντασία μας. Αποδειχτηκε πειραματικά ότι η θερμοκρασία του στομάχου, που είναι κατά 2-3 βαθμούς ανώτερη από εκείνη του στόματος, κατέρχεται όταν δεν έχουμε τίποτα μέσα στο στομάχι μας. Μάλιστα, όμως, φάμε κάτι, ανερχεται και πάλι στο κανονικό της επίπεδο.

Η μέτρηση της εσωτερικής θερμοκρασίας του στομάχου γίνεται με ειδικό θερμόμετρο, που εισάγεται από το λαιμό μέσα στο στομάχι.

Οι επιστήμονες που έκαναν αυτά τα πειράματα έχουν τη γνώμη ότι οι υποθέσεις του στομάχου, όταν είναι άδειος, σταματούν την κυκλοφορία του αίματος και προκαλούν με αυτό τον τρόπο πτώση της θερμοκρασίας.

Αυτή η διάγνωση των μολυσμένων αμυγδαλών δεν είναι πολύ εύκολη, ούτε και μπορεί να γίνει με την πρώτη ματιά. Μία πολύ διωγκωμένη αμυγδαλή μπορεί να είναι απόλυτα άβλαβη, κι αντίθετος μία μικρή μπορεί να είναι επικίνδυνη.

Ο γιατρός σκηματίζει γνώμη με την ψηλάφηση των λεμφικών αδένων του τραχήλου, που συνδέονται με τις αμυγδαλές. Όταν τους βρει πολύ διωγκωμένους, υποψιάζεται κάποια έστια μολύνσεως στις αμυγδαλές.

Η ίδια υπόνοια του γεννιέται, όταν ένα παιδί βγάλει απόστημα στις αμυγδαλές ή γύρω απ' αυτές. Αν επίσης παθίει συχνά στρεπτοκοκκικό πονόλαιμο, πιθανότητα οι αμυγδαλές φιλοξενούν αυτό το μικρόβιο, και πρέπει τότε να αφαιρεθούν.

Οι στρεπτοκοκκικές μολύνσεις του λαιμού δεν είναι συνηθισμένες στα μικρά παιδιά. Αντιπροσωπεύουν μόνο ένα ποσοστό 3% του συνόλου των πονόλαιμων (οι υπόλοιποι δεν είναι παρά κοινά κρυολογήματα), συνοδεύονται δε από τον κίνδυνο των οξέων ρευματισμών ή της νεφρίτιδας.

Ενώ τα απλά κρυολογήματα δεν ελαττώνονται αισθητά με την αμυγδαλεκτομή, οι στρεπτοκοκκικοί πονόλαιμοι γίνονται σπανιότεροι, επομένως δε κι οι επικίνδυνες συνέπειές τους. Ωστόσο, σήμερα τα νέα αντιβιοτικά περιορίζουν την ανάγκη της χειρουργικής σε πολύ λίγες μονάχα περιπτώσεις.

Συνά, μαζί με τις αμυγδαλές, αφαιρούνται και οι αδενώειδες εκβλαστήσεις, τα κοινά λεγόμενα «κρεατάκια». Αποτελούνται κι αυτές από λεμφικό ιστό, ισχύουν δε για τη λειτουργία τους και για την

αφαίρεσή τους, όπως είπαμε ήδη για τις αμυγδαλές. Έπειδή όμως αυτές βρίσκονται στο βάθος της ρινικής κοιλότητας, είναι πιο εύκολο να φράξουν τα ρουθούνια, οπότε αναγκάζονται να αναπνέουν από το στόμα, κάποτε δε προκαλούνται παραμορφώσεις του θώρακος.

Επίσης, οι χρόνιες μολύνσεις των αδενωειδών εκβλαστήσεων μπορεί να μεταδοθούν σε αυτά.

Η αφαίρεσή τους λοιπόν είναι αναγκαία συχνότερα παρ' όλο των αμυγδαλών. Ωστόσο, κι αυτές επίσης οι μολύνσεις καταπολεμούνται συχνά με τα αντιβιοτικά φάρμακα.

Η ελαφρότερη μπαταρία

Μία καινούργια ηλεκτρική μπαταρία, αγγλικής επινοήσεως, άρχισε να κατασκευάζεται στη Σουηδία. Παρουσιάζει τα εξής σδοα πλεονεκτήματα: Είναι ανθεκτική στους κραδασμούς, ελαφρότερη κατά 50% από τις συνηθισμένες και δεν επηρεάζεται απ' το ισχυρό ψύχος. Όλες αυτές οι ιδιότητες την καθιστούν καταλληλότερη για αεροπλάνα. Είναι φτιαγμένη από πλαστικές ύλες και αλουμίνιο, ονομάστηκε δε «Ουλτρα».

Γιατί κρυώνουμε όταν πεινάζουμε

Το αίσθημα του κρύου που δοκιμάζουμε όταν πεινάμε δεν οφείλεται στη φαντασία μας. Αποδειχτηκε πειραματικά ότι η θερμοκρασία του στομάχου, που είναι κατά 2-3 βαθμούς ανώτερη από εκείνη του στόματος, κατέρχεται όταν δεν έχουμε τίποτα μέσα στο στομάχι μας. Μάλιστα, όμως, φάμε κάτι, ανερχεται και πάλι στο κανονικό της επίπεδο.

Η μέτρηση της εσωτερικής θερμοκρασίας του στομάχου γίνεται με ειδικό θερμόμετρο, που εισάγεται από το λαιμό μέσα στο στομάχι.

Οι επιστήμονες που έκαναν αυτά τα πειράματα έχουν τη γνώμη ότι οι υποθέσεις του στομάχου, όταν είναι άδειος, σταματούν την κυκλοφορία του αίματος και προκαλούν με αυτό τον τρόπο πτώση της θερμοκρασίας.

ΠΡΟΧΕΙΡΗ ΕΠΙΔΕΞΙΣ ΣΠΑΣΜΕΝΩΝ ΑΚΡΩΝ

Η συσκευή αυτή από πλαστική ύλη, διατηρεί, όταν φουσκωθεί, τελείως ακίνητο ένα σπασμένο άκρον του ανθρώπινου σώματος. Χάρης σ' αυτήν θα αποφευχθούν στο μέλλον οι περιπλοκές που δημιουργούν οι διάφορες θέσεις κατά τις μετακινήσεις του τραυματισμένου και μέχρις ότου φτάσει στο χειρουργικό τραπέζι.

Ένα τέλειο αναισθητικό

Έγινε τελευταίως στην Αμερικανική Ιατρική Έταιρεία μία επιστημονική ανακοίνωση για ένα νέο αναισθητικό, που κάνει τους ανθρώπους να μη νοιώθουν καθόλου πόνο, διατηρώντας όμως τελείως τις αισθήσεις τους, έτσι που να μπορούν π. χ. να παρακολουθήσουν μια χειρουργική που τους γίνεται. Το φάρμακο αυτό ονομάζεται «νεολιτρόν». Ο δόκτωρ Τζόν Λούντν, αναισθητολόγος της μεγάλης αμερικανικής Κλινικής Μάγιο, το δοκίμασε σε υπερκατό ασθενείς, χωρίς να παρατηρήσει ποτέ βλαβερές παρενέργειες. Δίνει δε την ελπίδα ότι επιδρά σ' ολόκληρο τον οργανισμό όπως ένα τοπικό αναισθητικό σε άνωμένο μέρος του σώματος. Πιστεύει λοιπόν ότι θα εφαρμοσθεί εύρυστα από τους οδοντογιατρούς για τις εξαγωγές, από τους μαγειήρες για ανώδυνους τοκετούς κι από τους χειρουργούς για μεγάλες χειρουργείες.

Φακίς λεπτότεροι από χαρτί

Σ' ένα ειδικό κολλέγιο της Πενσυλβανίας κατασκευάθηκε ένας φακός έπαφης, μικρότερος απ' τον κερατοειδή χιτώνα του ματιού και λεπτότερος από χαρτί. Ο επιστήμονας που τον κατασκεύασε, ανακοίνωσε ότι έχει διάμετρο 8 χιλιοστών και πάχος 12 εκατοστών του χιλιοστού (ή διάμετρο του κερατοειδούς χιτώνα του ανθρώπου είναι περί τα 12 χιλιοστούς). Αυτός που χρησιμοποιεί τέτοιους φακούς, τους άκουμαί στην άκρη του δακτύλου του και τους κολλάει έτσι πάνω στο μάτι του, όπου τους συγκρατεί σταθερά η «τριχοειδής δύναμη» των δακρύων που βρέχουν το βολβό.

Το παγωμένο νερό

Αποδείχθηκε ότι ένα ποτήρι παγωμένο νερό κατεβάζει κατά 20 βαθμούς περίπου τη θερμοκρασία του στομάχου, πρέπει δε να περάσει μισή ώρα για να ξαναγυρίσει η θερμοκρασία αυτή στο κανονικό. Με μεγαλύτερη ποσότητα παγωμένου νερού, ψύχονται προσωρινά κατά 3-5 βαθμούς οι άκρες των δακτύλων.

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ζουν περισσότερο

Μία έρμένη που προφυλάσσει από την αρτηριοσκλήρωση

Γιατί οι γυναίκες ζουν περισσότερα χρόνια απ' τους άντρες; Οι γιατροί το αποδίδουν στη γεννητική όρμονη «οιστρογόνο», που υπάρχει στον οργανισμό τους. Τα γεγονότα δε επιβεβαιώνουν αυτή τη θεωρία.

Η υπεροχή του γυναικείου φύλου ως προς τη μακροβιότητα αποδίδεται αναμφισβήτητα με τις στατιστικές. Στην Αμερική, ο σημερινός μέσος όρος διάρκειας της ζωής είναι 71,5 χρόνια για τις γυναίκες και μόνο 65,8 για τους άντρες.

Εξ άλλου, πεθαίνουν περισσότεροι άντρες παρά γυναίκες απ' την καρδιά τους.

Ο καρκίνος είναι συχνότερος στις γυναίκες παρά στους άντρες. Άλλ' η θνησιμότης από καρκίνο είναι μεγαλύτερη στο ανδρικό φύλο, γιατί σ' αυτό συναντάται περισσότερο οι πιο θανατηφόρες μορφές του (καρκίνος του στομάχου και των εντέρων).

Μία άλλη στατιστική αφορά τους παχυσαρκούς που αδυνατίζουν και διατήρησαν αυτή την ελάττωσι του βάρους των. Στους άντρες λοιπόν, η θνησιμότης ελαττώθηκε έτσι κατά 40%. Μ' άλλα λόγια, η δίαιτα για το αδυνάτισμα ωφέλει διπλάσια τις γυναίκες παρά όσο τους άντρες.

Ο δόκτωρ Τζέιμς Χάμιλτον, διακεκριμένος Αμερικανός επιστήμονας, παρατηρεί σε μία πρόσφατη μελέτη του τα εξής: 1) Μία έρευνα που έγινε σε 42 είδη ζώων (θηλαστικά, πουλιά, έρπετα, ψάρια, έντομα) απέδειξε ότι τα θηλακά ζουν γενικώς περισσότερο απ' τα αρσενικά. 2) Οι διαφορές της ιδιοσυγκρασίας των δυο φύλων, των συνηθειών ή των ασχολιών τους δεν φαίνεται να έχουν επίδραση στη διάρκεια της ζωής τους.

Μ' άλλα λόγια, πρέπει ν' αποδώσουμε τη γυναικεία μακροβιότητα σε κάποιον εσωτερικό παράγοντα, που υπάρχει μέσα στον οργανισμό της γυναίκας.

Ακολουθώντας αυτή την κατεύθυνση, μία ομάδα επιστημόνων του αμερικανικού «Ινστιτούτου Ιατρικών Έρευνών Μάικλ Ρήτς» εξέτασαν την πιθανή επίδραση των θηλυκών γεννητικών ορμονών στην αρτηριοσκλήρωση, την ασθένεια αυτή που θανατώνει μυριάδες θύματα κάθε χρόνο.

Είχε ήδη παρατηρηθεί ότι, πριν από τα 50 χρόνια, η αναλογία θανάτων από αρτηριοσκλήρωση είναι: 20 άντρες, 1 γυναίκα. Μετά τα 50 όμως (δεν παύει πια να παράγει θηλυκές ορμόνες ο γυναικείος οργανισμός) η αναλογία γίνεται: 3 άντρες, 1 γυναίκα. Δηλαδή η θνησιμότης των γυναικών επταπλασιάζεται.

Μήπως λοιπόν η θηλυκή γεννητική όρμονη προφυλάσσει τις γυναίκες από την αρτηριοσκλήρωση; Αυτό έπρεπε να εξακριβωθεί.

Οι έρευνες άρχισαν τα πειράματά τους σε προβάκια κοτόπουλα, αρσενικά. Χώρισαν τα κοκοράκια αυτά σε δυο ομάδες,

Στην πρώτη, έδιναν μία λιπαρή ούσια, τη χοληστερόλη, που θεωρείται ένας από τους κυριότερους παράγοντες της αρτηριοσκλήρωσης. Στη δεύτερη ομάδα, χορηγούσαν μαζί με τη χοληστερόλη, και θηλυκή γεννητική όρμονη.

Μέσα σε 5 βδομάδες λοιπόν, τα πρώτα κοτόπουλα έπαθαν αρτηριοσκλήρωση των αρτηριών της καρδιάς, ενώ τα δεύτερα όχι.

Ακολούθησε το επόμενο στάδιο των πειραμάτων. Οι επιστήμονες προκάλεσαν τεχνητά αρτηριοσκλήρωση σε κάμποσα πτεινάρια. Ύστερα τους χορήγησαν θηλυκή όρμονη. Σε λίγες βδομάδες τα εξέτασαν πάλι και διαπίστωσαν ότι είχαν ξαναγίνει φυσιολογικές οι αρτηρίες της καρδιάς τους, δεν είχαν δηλαδή πια το «κατακάθι» εκείνο που χαρακτηρίζει την αρτηριοσκλήρωση.

Μ' άλλα λόγια, η θηλυκή γεννητική όρμονη, όχι μόνο προλαμβάνει την αρτηριοσκλήρωση, αλλά και τη θεραπεύει όταν έχει ήδη εκδηλωθεί.

Όπως είπαμε, τα πειράματα αυτά έγιναν με κοτόπουλα. Τώρα όμως πρόκειται να επεκταθούν και σε ανθρώπους, που υποφέρουν από αρτηριοσκλήρωση των αρτηριών της καρδιάς, με την ελπίδα να θεραπευθούν και να παραταθεί η διάρκεια της ζωής τους. Αν κατορθωθεί αυτό, θ' αποτελέσει μία ιατρική επιτυχία τεραστίας σπουδαιότητας. Θα προσθέσει χρόνια ζωής σ' όσους πάσχουν από σθηλάχι κι άλλες σοβαρές μορφές αρτηριοσκλήρωσης.

Ωστόσο, η ορμονοθεραπεία αυτή παρουσιάζει ένα μεγάλο πρόβλημα: «Αν χορηγηθούν σε άντρες επανειλημμένες δόσεις θηλυκής ορμόνης, αρχίζουν συχνά να χάνουν ωριμότητα ανδρική γυναικεία. (Τα πτεινάρια, μ' αυτό τον τρόπο, άρχισαν να μοιάζουν και να συμπεριφέρονται σαν κόττες).

Οι Αμερικανοί έρευνται λοιπόν σκέφθηκαν να χορηγήσουν συνδυασμένες δόσεις θηλυκών και αρσενικών ορμονών, για τη θεραπεία της αρτηριοσκλήρωσης στους άντρες, αλλά δίχως άλλες ανεπιθύμητες συνέπειες στα χαρακτηριστικά του φύλου.

Η μέθοδος δοκιμάστηκε ήδη σε πτεινάρια κι αποδείχθηκε πως φέρνει τα ίδια ευεργετικά αποτελέσματα, σαν τη χορήγηση θηλυκής ορμόνης μοναχά.

Θα επιτύχει όμως και στους ανθρώπους; Ο χρόνος θα το δείξει.

Οι μύκητες σώζουν τις πατάτες

Γίνονται συστηματικές έρευνες σ' ένα βιολογικό εργαστήριο του Λονδίνου για την καταπολέμηση ενός από τους μεγαλύτερους εχθρούς της γεωργίας: ενός ακουληκίου δηλαδή που καταστρέφει τις πατάτες. Κατά τους υπολογισμούς των ειδικών, το κοινό αυτό κοστίει στη Μεγάλη Βρετανία 2 εκατομμύρια λίρες το χρόνο, την αξία 240.000 τόνων πατάτας που καταστρέφει.

Τώρα λοιπόν εξακριβώθηκε ότι αρκούν μύκητες του εδάφους να προσβάλλουν και το ξενόφερτο. Πρέπει να βρεθεί ένας τρόπος τεχνητής καλλιέργειας αυτών των μυκήτων στα χωράφια όπου υπάρχει το καταστρεπτικό ακουληκί. Μία μέθοδος είναι ίσως ν' αποξηραίνονται οι μύκητες και ν' ανακατεύονται με το χώμα κατά το όργωμα και το σκάψιμο.

Γελωτοθεραπεία

(Του Β. Χριστοδούλου)

Το δίλημμα του κρασοπατέρα!...

Χωρίς λόγια.

— Αμνηρό, σήκω να του δίνεις για το σπίτι. Πλάκωσε δ...συνθετικός!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Χαίμωρ

Δέν θυμόταν!

Εκείνη φτάνει στο σαγνεδοῦ ὑπερβολικά ἀργοπορημένη.

— Μὲ συγχωρῆς, Γιώργο μου, πού σ' ἔκανα νὰ περιμένῃς! Ἀπὸ πότε ἔχεις ἐρ-
θει;

— Δὲν ξέρω, Καίτη μου. Δὲν θυμάμαι
πιά...τὴν ἡμερομηνία!

Μεταξὺ γειτόνων:

— Λυπούμαι, ἀγαπητέ μου κύριε, πού
οἱ κότες μου χάλασαν τὸν κήπο σας...

— Ἄ, δὲν πειράζει! "Ἀλλωστε κι' ὁ
σκύλος μου ἐπνίξε τὶς κότες σας.

— Ἀλήθεια, ξεχάσα νὰ σὰς πῶ, ὅτι
ἐκοψα πρὸ ὀλίγου τὸ σκύλο σας μὲ τ' αὐ-
τοκίνητό μου...

— Αὐτὸς ὁ γιατρός τὰ ἔχει καταφέρει νὰ
ἔχη ἕνα σωρὸ ἐχθρὸς σ' αὐτὸν τὸν κόσμο.

— Καί πού νὰ δῆς πόσους θὰ ἔχῃ στὸν
ἄλλο!

— Σὲ βλέπω πολὺ μελαγχολικό, τώρα
τελευταία. Ξέρεις, ἡ ἐπιστήμη λέει πὼς ἡ
μελαγχολία ὀφείλεται σὲ ἔλλειψη βρωμίου
στὸ αἷμα.

— Ἡ δική μου ὀφείλεται... σὲ ἔλλειψη
φιλῶν στὸ πορτοφόλι!

— Ἐκαμα στὴ γυναίκα μου ὁλόκληρο
μάθημα περὶ οἰκονομίας.

— Καί τ' ἀποτελέσματα;...

— Μ' ἔβαλε νὰ κόψω τὸ τσιγάρο!

— Ἡ μητέρα σαρανταποδαρούσα ρωτᾷ τὸ
παιδί της:

— Ποιὸ πόδι σοῦ πονάει, παιδάκι μου;

— Δὲν ξέρω νὰ σοῦ πῶ, μαμά. Ἐχω
μάθει νὰ μετρῶ μόνο ὡς τὰ δέκα!...

— Μοῦ δίνεις, φίλε μου, ἕνα τσιγάρο;

— Θὰ σοῦ δῶνα εὐχαρίστως, ἀν δὲν εἶχα
κόψει...

— Τὸ κάπνισμα;

— Ὁχι. Τὸ δόσιμο!

Σκέψεις ὑπερκρή:

— Τὸ νερό, ἀγαπητέ μου, κάνει περισ-
σότερο κακὸ ἀπ' τὸ κρασί.

— Πὼς τὸ συμπεραίνεις, αὐτό;

— Τόσοι καὶ τόσοι ἀνθρώποι ἔχουν πνι-
γῇ στὸ νερό... ἐνῶ στὸ κρασί δὲν πνίγηκε
κανεὶς ὡς τώρα!

— Ἡ κυρία: Χτές, Κατερίνα, εἶδα ἕναν
ἄντρα μέσα στὴν κουζίνα. Τί σημαίνει
αὐτό;

— Ἡ ὑπηρετριά: Σημαίνει... ὅτι κυτ-
τάξατε ἀπ' τὴν κλειδαρότρυπα!

— Ἡ γιαγιά μου διηγεῖται συχνά, ὅτι
ὁ παππούς της εἶχε ἀπαγάγει τὴ γιαγιά
της.

— Ἀπίστευτο! Τόσο ἡλικιωμένα πρό-
σωπα νὰ κάνουν τέτοιες παιδιαστικές τρέλ-
λες!...

— Πιστεύετε, στὰ ὄνειρα, δεσποινίς;

— Χι, ἐξαρτάται...

— Χθὲς τὸ βράδυ ὄνειρεύτηκα πὼς μ'
ἐρωτευθήκατε. Τί σημαίνει αὐτό;

— Σημαίνει... ὅτι ὄνειρευθήκατε!

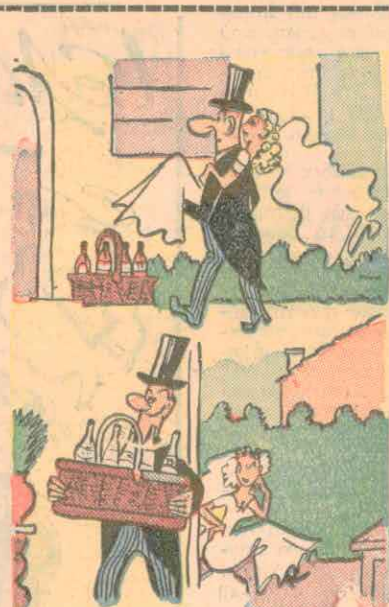
— Γιατί εἶσαι τόσο χλωμός, φίλε μου;

— Δὲν μπορῶ νὰ κλείσω μάτι τὴ νύ-
χτα. Πρέπει μεθαύριο νὰ πληρώσω ἕνα
γραμμάτιο.

— Καί γιατί δὲν μοῦ τῶπες ἀμέσως, νὰ
σὲ βοηθῶ;

— Ἀλήθεια; Θὰ μοῦ δανείσῃς τὰ λε-
φτά;

— Ὁχι, ἀλλὰ θὰ σοῦ συστήσω ἕνα
πρώτης τάξεως ὑπνωτικό φάρμακο!

Χωρὶς λόγια.

— Μὴν κατεβαίνης, γουσου-
λη μου, θὰ τὸ πάρω ἐγώ!...

— Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ παράπο-
νό μου!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Πὼς θὰ ἀποφύγετε τὸ τόσο ἀντιασθητικό
διπλοσάγονο; Μεταχειρίζεσθε μονάχα ἕνα μα-
ξιλάρι στὸν ὕπνο σας — ἐκτός ἀν πάσχετε
ἀπ' τὴν καρδιά σας ἢ ἀπὸ τὰ νεύρα σας. "Ο-
ταν πλένεσθε, χτυπάτε ὀδύγυρα τὸ σαγόνι σας
μὲ μιά φανέλλα βουτηγμένη σὲ κρύο νερό.
Αὐτὸ πρέπει νὰ γίνεταί τακτικά, πρὶν πέσετε
στὸ κρεβάτι καθὼς κι' ὅταν σηκώνεσθε τὸ
πρωί.

Τέλος, κάνετε τὴν ἐξῆς ἀσκηση: Γέρνετε
πίσω τὸ κεφάλι σας, ἀνοίγετε τὸ στόμα σας
κι' ὕστερα τὸ κλείνετε σιγά-σιγά, ἐνῶ νοιώ-
θετε τὸ τράβηγμα τῶν μυῶν τοῦ λαιμοῦ. "Υ-
στερα ἀνασηκώνετε ἀργὰ τὸ κεφάλι σας ὡς
τὴν κανονικὴ τοῦ θέσι.

Μικρὲς συμβουλές

Γιὰ νὰ καθαρίσετε λεκέδες πιάσας ἀπὸ ὁ-
ποιοδήποτε ἀντικείμενο, μεταχειρίζεσθε ἕνα
βαμπακί βουτηγμένο σὲ λάδι εὐκαλύπτου.

* Ὅταν βράζετε ρυζὶ ἢ μακαρόνια, προσθέ-
τετε στὸ νερό τους μιά κουταλιά λάδι. Βοη-
θεῖ στὸ νὰ μὴ παραβράσουν.

* Ἐχει σκληρύνει ἡ σκούφια τοῦ μπάνιου σας;
Γιὰ νὰ μαλακώσῃ, βουτήχτε τὴν σ' ἕνα μίγμα
ἀπὸ δύο μέρη νερό κι' ἕνα μέρος ἀμμωνία.

Λαδομποιγιὲς στὰ τζάμια

Δὲν ὑπάρχει πῶς ἀσχημο θέαμα ἀπὸ ἕνα
τζάμι λερωμένο μὲ λαδομποιγιές. Ἄν τὸ χρώ-
μα εἶναι φρέσκο ἀκόμη, θὰ τὸ καθαρίσετε
εὐκόλα ὑγραίνοντας ἐλαφρὰ τὸ τζάμι καὶ τρί-
δοντάς το ὕστερα μὲ κιμωλία ψιλοκοπανι-
σμένη. Ἄν ὅμως ἔχη μείνει πολὺν καιρὸ κι'
ἔχη ξεραθῇ, τρίψτε τὸ τζάμι μ' ἕνα ἀση-
μένιο νόμισμα, δίχως νὰ τὸ βρέξετε, κι' ὁ-
στερα πλύνετε το.

Γιὰ τὸ ταγγὸ λάδι

Ἄν τὸ λάδι εἶναι ταγγό, ἀνακατέμετέ το
μὲ λίγη σκόνη ἀπὸ ξυλοκάβουνα. Ἀφίστε
τὸ μερικὲς μέρες, ἀνακατεύοντας κάθε τόσο.
Ὑστερα τὸ φιλτράρετε ἀπὸ λεπτὸ τουλουπάνι.
Γιὰ νὰ τὸ ἐμποδίσετε νὰ ξαναταγγίσῃ, βάλ-
τε μέσα στὸ δοχεῖο τοῦ λίγο ἀσπρὸ οἰνόπνευ-
μα, πού μένει στὴν ἐπιφάνεια τοῦ λαδοῦ καὶ
δὲν τ' ἀφίνει ναρθῇ σ' ἐπαφή μὲ τὸν ἀέρα.

Τὸ μεταξωτὸ ὕφασμα

Γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἕνα μεταξωτὸ ὕφα-
σμα περιέχῃ ἢ ὄχι βαμπακί, πάρτε ἕνα κομ-
μάτι τοῦ καὶ πλησιάστε το στὴ φλόγα ἑ-
νὸς κεριοῦ. Ἄν ἀποτελήται ἀπὸ καθαρό με-
τάξι, θὰ καίῃ καὶ θὰ γίνῃ μιά μάζα ἀπὸ κάρ-
βουνο, ἀλλὰ δίχως ν' ἀνάψῃ. Ἄν δῆτε νὰ
βγάξῃ φλόγα, σημαίνει πὼς περιέχει βαμπακί.

Ὅταν δὲν κολλᾷ ὁ φάκελλος

Ὅταν ἕνας φάκελλος δὲν ἔχῃ ἀρκετὴ κόλ-
λα γιὰ νὰ κλείσῃ καλά, ἀλείψτε τὸ γεῖλος
τοῦ μὲ λίγο ἀσπράδι αἰγῶν, ἢ ἕνα μικρὸ πι-
νέλο. Ἀφού στεγνώσῃ τ' ἀσπράδι, ὁ φάκελ-
λος θὰ κολλήσῃ στὴν ἐντέλεια.

Προσεχὴ στὰ καινούργια μαγειρικά σκεύη

Τὰ καινούργια μαγειρικά σκεύη, (ἰδίως τὰ
σιδερένια, δίνουν στὰ φαγητὰ μιά ἰδιαίτερη
δυσάρεστη γεύσι. Πολλὲς νοικοκυρές, λοιπόν,
γιὰ νὰ τὸ ἀποφύγουν αὐτό, βράζουνε μέσα
στὰ σκεύη — πρὶν τὰ πρωτομεταχειρισθῶνε
γιὰ μαγειρεῖν — νερό καὶ στάχτη ἢ λίγες
φακές ἢ φασόλια.

Γευρουνέπουλο μὲ λάδι

Παίρνουμε μιά ὀκτὰ γουρουνόπουλο μικρὸ, τὸ
κόβουμε σὲ μεγάλα κομμάτια, τὸ πλένουμε, τὸ
στεγνώνουμε καὶ τὸ τρίβουμε καλά μὲ λεμόνι.
Ρίχνουμε ἀλατοπίπερο καὶ τὸ τηγανίζουμε μὲ
καλὸ λάδι. Ὅταν κοκκινίσῃ, τὸ βάζουμε σὲ μιά
κατσαρόλα, ὅπου ἔχομε σχηματίσει μιά σχάρα
μὲ σταυρωτὲς κληματοβέργες, γιὰ νὰ μὴ ἀ-
κουμπᾷ τὸ κρέας ἀπ' εὐθείας στὴν κατσαρό-
λα. Ρίχνουμε λάδι, μισὴ ὀκτὰ νερό, ἀλάτι καὶ
πιπέρι. Σκεπάζουμε τὴν κατσαρόλα καὶ φράζο-
με ὀδύγυρα τὸ καπάκι μὲ ζυμᾶρι, γιὰ νὰ μὴ
ξεθυμᾷν ὁ ἀχνός. Τὴ βάζουμε σὲ αἰγανὴ φω-
τιά καὶ τὴν ἀφήνουμε μιά ὥρα. Τὴν ἀνοίγουμε
ὕστερα κι' ἂν δὲν ἔχῃ βράσει ἀκόμη τελείως,
συνεχίζουμε τὸ βράσιμο μὲ ἐλακτέαστη πιά τὴν
κατσαρόλα. Ἄν ἀπεναντίας ἔχῃ εἰσέλθῃ, ἀλλὰ
ἔχουν μείνει πολλὰ νερά, βγάξουμε τὸ κρέας
κι' ἀφήνουμε τὴ σάλτσα στὴ φωτιά νὰ πῆξῃ.

Σίρδου' ἀόριμερ

Η ηρωοδιδούδα μας

Η ΠΕΘΕΡΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΙΟΥΛΙΑ ΜΠΟΒΑΛΗ: Έγκυος και κομψή κυρία 40 χρονών, μητέρα δύο παιδιών. ΝΤΟΡΑ: Κόρη της, 18 χρονών. ΜΙΜΗΣ: Γιος της, 20 χρονών. ΤΑΚΗΣ: Φίλος του Μίμη και άρραβωνιαστικός της Ντόρας. 25 χρονών.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο σπίτι της Ιουλίας Μπόβαλη).

ΜΙΜΗΣ (συνεχίζει κουβέντα): Νά λογικεύτης, πεθερά. Η Ντόρα και ο Τάκης δεν πρέπει, όταν παντρευτούν, να μείνουν μαζί μας...

ΙΟΥΛΙΑ: Γιατί; Μήπως είμαι ο τύπος της κακής πεθεράς; Νά μου κάνης τη χάρη! Τη Ντόρα τη θέλω κοντά μου! Έου λείπεις πάντα σχεδόν από το σπίτι. Η μοναξιά θα με σκοτώση.

ΜΙΜΗΣ: Μην πικραίνεσαι, μητέρα. Τό βλέπω. Είσαι άκόμα νέα...

ΙΟΥΛΙΑ: Μόνο σαράντα. ΜΙΜΗΣ: Περίττω να μου το πής. Τό ξέρω. Όσοσο, θα πάρης τον αντιπαθόν, ο τίτλο της πεθεράς κι' ο πεθερός - όπως ξέρεις και υποστηρίζεις για τους άλλους- απομονώνονται, γιατί «ματιάζουν» τα νεόπαντρα ζευγάρια.

ΙΟΥΛΙΑ: Στάσου, παιδί μου. Την συγκατοικία τη θέλει κι' η αδελφή σου.

ΜΙΜΗΣ: Μα δεν τη θέλει ο Τάκης. Έχω μιλήσει μαζί του και ξέρω.

ΙΟΥΛΙΑ (μ' ενδιαφέρον): Έβλεπε τέτοιο ζήτημα ο Τάκης;

ΜΙΜΗΣ (μετανοιώντας): Δεν μου είπε τίποτε, μά τον ψυχολόγησα...

ΙΟΥΛΙΑ: Αυτές είναι δικές σου ιδέες. Νά ός δι-κά περάσουμε καλά και οι τρεις!

ΜΙΜΗΣ: Τό εύχομαι, αλλά δεν τό ελπίζω.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Σ' ένα ζαχαροπλαστείο έπειτα από μία έβδομάδα).

ΤΑΚΗΣ (συνεχίζει κουβέντα): Για να είμαι ειλικρινής, φίλε μου και μέλλοντα κουνιάδε μου, δεν έχω καμιά διάθεση μόλις παντρευτώ να μεταφέρω τό πράγματά μου και τόν έαυτό μου στο σπίτι της μητέρας σου. Τρέφω τό μεγαλύτερο σεβασμό γι' αυτήν. Προτιμώ όμως να μείνω με τη γυναίκα μου, σ' ένα σταύλο, παρά μαζί με μία πεθερά!

ΜΙΜΗΣ: Κι' εγώ είμαι της ίδιας γνώμης.

ΤΑΚΗΣ: Διαφωνεί όμως η Ντόρα. Είναι αδελφή σου και την ξέρεις. Αγύριστο κεφάλι!

ΜΙΜΗΣ (άνησυχός): Κουδεντιάστε τό ζήτημα αυτό μαζί της;

ΤΑΚΗΣ: Ναι... Τέλος όμως αναγκάσθηκαν να υποχωρήσω, γιατί έχει με τό μέρος της και τη μητέρα ος. Πλειοψηφούν.

ΜΙΜΗΣ: Λόθος. Υπάρχει σοφία. Έγώ έχω ταχθεί στο δικό σου μέρος. Μα κρύο οι πεθερές!

ΤΑΚΗΣ: Σ' ευχαριστώ! Άλλά έόνα δεν θα σ' άκούση η πεθερά μου-συγγνώμη-η μητέρα σου. Έ-

χει κι' εκείνη τό αγύριστο κεφάλι της αδελφής σου. Πώς, λοιπόν, θα ξεπερδέψω αυτό τό μπερδεμένο κουβάρι;

ΜΙΜΗΣ: Έπιχείρησα να τό ξεπερδέψω αλλά απέτυχα. Μην άνησυχής όμως. Θα έπιχειρήσω πάλι.

ΤΑΚΗΣ: Δεν με φοβίζει, χρυσή μου, η πεθερά. Άντιθέτως η μητέρα σου είναι ευχάριστος τύπος... Είναι κομψή, περιποιητική και, τολμά να πω... άρκετά...

ΜΙΜΗΣ: Ξέρω... Έλκυστική.

ΤΑΚΗΣ: Άκριβώς. Άλλά, πώς να στό πω: Η δικτατορία της θα είναι άναπόφευκτη. Και τότε μοιραία θα έρθη η σύγκρουση.

ΜΙΜΗΣ: Συμμερίζομαι τις άντιλήψεις σου. Γι' αυτό πάτησε έσύ πόδι της Ντόρας κι' ένώ της μητέρας μου, ώστε να προλάβουμε τό κακό.

ΤΑΚΗΣ (μ' ένθουσιασμό): Σκέφτηκα κάτι καλύτερο!

ΜΙΜΗΣ: Τι;

ΤΑΚΗΣ: Θα τό μάθης όταν γυρίσης από τό ταξίδι σου.

ΜΙΜΗΣ: Μετά τρεις μήνες δηλαδή.

ΤΑΚΗΣ: Μάλιστα. Κι' άκριβώς δύο μήνες μετά τό γάμο μας.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Μετά τρεις μήνες. Ο Μίμης έπιστρέφει από τό ταξίδι του ένα βράδυ στις όχτες κά βροχής. Τη Ντόρα μόνη στο σπίτι να πλέκει).

ΜΙΜΗΣ: Πού είναι η μητέρα και ο Τάκης;

ΝΤΟΡΑ (ξερά): Στόν κινηματογράφο.

ΜΙΜΗΣ: Δεν πήγες μαζί τους;

ΝΤΟΡΑ: Έχω πονοκέφαλο!

ΜΙΜΗΣ: Πώς περνάτε κι' οι... τρεις;

ΝΤΟΡΑ: Θαυμάσια!

ΜΙΜΗΣ (ειρωνικά): Ο ένθουσιασμός σου με σκοτώνει...

ΝΤΟΡΑ: Τι θέλεις να κάνω; Νά χορεύω από τη χαρά μου, πού παντρεύτηκα και μένω με τη μαμά;

ΜΙΜΗΣ (μ' έντονη άνησυχία): Πάντως κάτι έχεις.

ΝΤΟΡΑ: Σού είπα: Πονοκέφαλο!

ΜΙΜΗΣ: Όχι πονοκέφαλο. Νευράκια! (Την άγκαλιάζει): Έλα, Ντόρα! Μίλησέ μου! Μάλωσες με τόν Τάκη;

ΝΤΟΡΑ: Όχι. (Δακρύζει): Μόνο πού δεν είναι όπως τόν φανταζόμουν.

ΜΙΜΗΣ: Δηλαδή;

ΝΤΟΡΑ: Νά, είναι ο τύπος τού άντρα πού δεν μπορεί ν' άντισταθί σ' μία έλκυστική γυναίκα... σ' όποι-αδήποτε έλκυστική γυναίκα.

ΜΙΜΗΣ: Σε ποιά συγκεκριμένη;

ΝΤΟΡΑ: Νά στή... μητέρα! (Κατόπληξ): Δεν θέλω να πω ότι έχει ξεμυαλιστή με τη μαμά... Τουλάχισ-

στον όχι άκόμη... άν και είναι φοβερά έπικίνδυνη... Άλλά την περιποιείται... την προσέχει σαν ένα πολύτιμο άντικείμενο... Δεν της χαλάει ποτέ τό χατήρι! (Βήματα. Άνοίγει η πόρτα).

ΣΚΗΝΗ 4η

(Ίδιο ντεκόρ. Μπαίνουν ο Τάκης κι' η Ιουλία. Χαιρετισμοί, ευχές).

ΤΑΚΗΣ (στήν πεθερά του): Άφ'οτε τα... θα τό πάω έγώ στο δωμάτιό σας. (Παίρνει τό καπέλο της και τό μαντί της. Της προσφέρει καθίσμα).

ΙΟΥΛΙΑ: Προτιμώ να πέσω νωρίς άπόψε στο κρεβάτι μου.

ΤΑΚΗΣ (μέ τρυφερότητα): Όχι άκόμη. Μείνετε να συζητήσουμε. (Ο Μίμης και η Ντόρα άνταλλάσσουν ματιές).

ΝΤΟΡΑ (κυττάζοντας τόν άντρα της): Έγώ δεν έχω καμιά διάθεση να μείνω! Θα πάω για ύπνο!

ΤΑΚΗΣ: Όπως θέλεις, χρυσή μου. Έγώ θα μείνω να πάρω ένα καφέ, με τήν Ιουλία!

ΜΙΜΗΣ (σέ τραυλιστό μόνολογο): Τήν Ιουλία!... (Κυττάζει τόν Τάκη σαν χαμένος. Η Ντόρα φεύγει με ύφος μάρτυρος, ενώ η Ιουλία παίρνει μία ατάρεσκη πόσα στην πολυθρόνα, κάτω από τη νευατρί τρυφερότητα και θαυμασμό ματιά τού γαμπρού της): Θα φύγω κι' εγώ. (Ρίχνει άγρια ματιά τού Τάκη).

ΣΚΗΝΗ 5η

(Έπειτα από 15 μέρες. Ο Μίμης ζαχαροποιεί στο πατρικό του σπίτι από τό δεύτερο ταξίδι του. Είναι σούρουπο και στό γωνιακό συζυγαλείο σταματά να πιη ένα ούζο... Έκεί συναντά τόν Τάκη).

ΤΑΚΗΣ (ύστερα από τόν ψυχρό χαιρετισμό τού κουνιάδου του): Καλώς ώρισες, Μίμη... Έλα κάθισε. (Ο Μίμης κάθεται και παραγγέλνει ένα ούζο): Γιατί έτσι βλοσυρός; Δεν ρωτάς πώς περνάμε στο σπίτι;

ΜΙΜΗΣ (ξερά): Δεν χρειάζεται... Είδα! (Πίνει μονορούφι τό ούζο του): Πηγαίνω... Θα καθήσης έσύ;

ΤΑΚΗΣ: Βλέπω πώς άποφύγεις τη συντροφιά μου. (Γελαστά): Μην άνησυχής όμως. Θα πάρω τήν αντίθετη κατεύθυνση. Δεν μένουμε πιά με τήν Ντόρα στο σπίτι της μητέρας σου.

ΜΙΜΗΣ: Γιατί;

ΤΑΚΗΣ: Γιατί έτσι διέταξε η αδελφή σου.

ΜΙΜΗΣ: Άπίστευτο! Αυτή είχε πη ότι...

ΤΑΚΗΣ: Ότι δεν θα έμεινε ποτέ μακριά από τη μαμά της, αλλά τήν έπαθε, γιατί ο άντρας της παρά λίγο να τό φτιάξη με τήν... πεθερά του! (Τού κλείνει τό μάτι).

ΜΙΜΗΣ (χτυπώντας τόν μ' ένθουσιασμό στόν ώμο): Είσαι άθεόφοβος! Ότε τόπες κατόκανες! Τις χώρισες! Μπράβο, λοιπόν!

ΤΑΚΗΣ: Μόνον τις χώρισες; Κόψανε και τήν καλημέρα. (Σηκώνεται): Άίντε πηγαινε και να μου φιλήσας τήν... πεθερούλα μου! Είναι λεδεντιά!

ΜΙΜΗΣ (μέ ύποψια): Έχει γούστο...

ΤΑΚΗΣ (γελώντας): Τιποτά! Τίποτα! Σού όρκίζομαι στή φίλια μας! (Χωρίζονται εύχαριστημένοι).

(Αύλαία)

ΠΑ-ΑΝ

Χωρίς λόγια.

Τό καλό τό παλληκάρι...

— Συνόδευσέ με!
— Τι λές κύριε πόλιμαν; Θα τραγουδήσης εδώ στο δρόμο, με στολή;

Η άλυσσοδεμένη

ΣΤΟ Δημόσιο Ψυχιατρείο και στις διάφορες νευρολογικές κλινικές της Άθήνας νοσηλεύονται πολλές γυναίκες πού έχουν τρελλαθί από έρωτα. Άκούσαμε τούς διακεκριμένους ψυχιάτρους μας να μās αναφέρουν μερικές από τις συνταρακτικές αυτές περιπτώσεις και, με τήν αλήθεια, μείναμε κατάπληκτοι. Είναι πραγματικά, άπίστευτες αυτές οι τραγωδίες και ραγίζουν τήν καρδιά τού ανθρώπου. Θα προσπαθήσουμε να σάς άφηγηθούμε τις πιο περιεργές για να δή κανείς τις καταστροφές πού φέρνει ο έρωτας και πόσο έπικίνδυνο είναι καμιά φορά να παίξη κανείς με τήν καρδιά μιας γυναίκας.

Πριν λίγο καιρό, άν θυμάστε, η κοινή γνώμη συγκλονίστηκε από ένα τρομακτικό γεγονός: Έδώ στην Άθήνα, σέ μία πολυκατοικία της οδού Άριστοτέλους, βρέθηκε άλυσσοδεμένη μία νέα! Ύστερα από σχετική καταγγελία, είχε πάει εκεί και τήν έλευθερώσε ο ίδιος ο εισαγγελέας, μαζί με τόν Διοικητή της Γενικής Άσφαλείας και τούς άστυνομικούς τού Τμήματος.

Βρήκαν λοιπόν αυτή τη νέα σέ άπελπιστικά χάλια. Ήταν δεμένη με χοντρές άλυσσίδες στο σίδερα ενός γυμνού κρεβατιού. Κάτω από αυτό υπήρχε μία σκάφη. Άπάνω στο σίδερα άυτού τού κρεβατιού κοιμόταν η τραγική νέα. Έκει ζούσε κι' εκεί έτρωγε. Τό θεαμά της ήταν ανατριχιαστικό κι' η άτυμφοαίρα τού δωματίου άπονηχτική. Όσοι τήν άντικρύσαν, ανατρίχιασαν όπως τήν είδαν αναμάλισσόμενη, με ξεσχισμένα ρούχα και άλυσσοδεμένη!

Τήν μετέφεραν άμέσως σέ μία κλινική. Έκει διαπιστώθηκε ότι η νέα αυτή έπαχε από όνοια. Οι δικόι της φαίνεται ότι ήταν παθολογικά φιλάργυροι. Κι' ενώ ήταν βαθύπλουτοι, είχαν βαρεθί να ζοεύουν λεφτά γι' αυτήν. Όταν πειστήκαν ότι η πάθος της ήταν άγίατρευτη, σκέφθηκαν ότι στην κλινική πού τήν είχαν ζοδεύαν άδικα τό λεφτά τους. Κι' έπειδή τήν έδεσαν στην κλινική όταν τήν έβριαν η κρίσι και ξεσχίσε τό ρούχα της, σκέφθηκαν ότι τήν ίδια μέθοδο θα μπορούσαν ν' ακολουθήσουν και στο σπίτι της!... Τήν πήραν λοιπόν σ' αυτό, τήν έδεσαν με μία άλυσσίδα στο κρεβάτι κι' η μητέρα της κοιμόταν κοντά της και τήν πρόσεχε. Έτσι δεν ζοδεύαν πιά τό λεφτά τους, πού ήταν τό πάθος τους. Είχαν ώστόσο μία μεγάλη πολυκατοικία στην όδον Άριστοτέλους, είχαν χτίσει κι' άλλα δύο, τρία μέγαρα. Με δύο λόγια, είχαν μεγάλη χτηματική περιουσία, μα τό πάθος τής φιλαργυρίας, όπως είπαμε, έπνιξε κάθε άλλο άίσθημα μέσα τους. Κι' έτσι η μητέρα άλυσσοδεσε τήν τρελλή κόρη της με τήν έγκρισ και τού άδελφού της πού ήταν πολιτικός μηχανικός!...

Είδαμε τούς κύριους μάρτυρες άυτού τού φοβερού δράματος. Κι' άκούσαμε τήν παράδειση μητέρα της άτυχής νέας να μās άφηγητά τήν ιστορία τού κοριτσιού της πού τρελλαθίκε.

Ήταν από τη Χίο. Ο πατέρας της, πλούσιος χτηματίας, πεθαίνοντας, άφησε

τήν περιουσία του στή γυναίκα του για να τη διαχειρίζεται άνεξέλεγκτα μέχρι τού θανάτου της. Δυναμική και σκληρή γυναίκα, με τό πάθος τού χρήματος στην καρδιά, δεν κατάλαβε ότι τό μοναδικό κορίτσι της δεν μπορούσε να ζήσει δίχως άγάπη. Ότε μπορούσε επίσης να καταλάβη ότι ο έρωτας έρχεται μόνος του, και δεν έχει ούτε χαλινάρια, ούτε λογική.

Η κοπέλλα αυτή άγάπησε παράφορα ένα νέο τού χωριού της. Γι' αυτήν αυτός ο άνθρωπος ήταν όλη η ζωή της. Μα κι' ο νέος δεν είχε μείνει άσυγκίνητος. Έτσι τό άίσθημα φούντωσε στις καρδιές τους. Δεν ζούσαν παρά μόνο τις στιγμές πού εύρισκαν τήν εύκαιρία να συναντηθούν. Ο έρωτας όμως δεν κρύβεται. Τό έμαθαν οι δικόι της κι' άνησυχσαν. Ο νέος ήταν φτωχός. Κι' έπειτα ήταν και κάτι άλλο πιο σοδαρό. Η περιουσία τους χρειαζόταν. Τήν είχαν διαθέσει σ' ένα σωρό έπιχειρήσεις. Δεν ήθελαν ν' άποσύρουν ένα σημαντικό ποσό για να τό δώσουν για προίκα στην έρωτευμένη νέα. Μάταια έκείνη τούς ίκέτευε. Μάταια άγωνιζόταν να τούς πείση ότι δεν μπορούσε να ζήσει δίχως τόν αγαπημένο της κι' ότι άν δεν τόν έπαιρνε, θα πέθαινε. Έκείνοι της έλεγαν μ' άπάθεια ότι έπρεπε να κάνουν ύπομνη, να περιμένν. Δεν τήν είχαν πάρει τό χρόνια...

Η νέα, με τήν άγωνία στην καρδιά, περίμενε... Μα στο μεταξύ ο αγαπημένος της έφυγε από τήν Χίο με τήν ύποσχεσι ότι θα γύριζε γρήγορα για να τήν παντρευτεί. Όσοσο δεν ζαναγύρισε. Η νέα έπαψε να έχη είδήσεις του. Και τότε κυριεύθηκε από μία στυγνή μελαγχολία, πού δεν άργησε να μεταβληθί σέ φοβερή άρρώστεια. Από τήν στενοχώρια της και τόν άτυχο έρωτά της άρχισε να κάνει σαν τρελλή και γρήγορα η κατάσταση της χειροτέρεψε.

Οι δικόι της τήν κράτησαν μερικά χρόνια σέ μία κλινική της Χίου. Έπειτα τήν έφεραν στην Άθήνα. Μα δεν μπορούσε πιά να γίνη τίποτα. Η νέα, όταν τήν έβριαν η κρίσι, ξεσχίσε τό ρούχα της, ούρλιαζε σαν θηρίο και γινόταν έπικίνδυνη. Άναγκαζόντουσαν τότε να τήν δένουν για να μη σκοτωθί.

Κράτησε χρόνια και χρόνια αυτό τό μαρτύριο. Από τό άλλο μέρος τό πάθος της φιλαργυρίας έκανε πιο τραγική αυτή τήν κατάσταση.

— Τήν πήραμε στο σπίτι, για να μη κρύνη, γιατί στην κλινική ξεσχίζε διαρκώς τό ρούχα της, μās είπαν. Η κατάσταση της μās τρελλαινε κι' έμας. Σοδέψαμε πολλά εκατομμύρια και τώρα είμαστε φτωχοί!...

— Φτωχοί; Με μία πολυκατοικία;... Μα τί χρειάζονται τώρα πιά τό σκόλια; Τό γεγονός είναι ότι η άτυχη νέα τρελλάθηκε από έρωτα.

Κι' όπως θα ζούμε, υπάρχουν κι' άλλες τραγικές περιπτώσεις.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

1 Πολλοί είχαν άρχισι να παρεξηγούν τις τακτικές άμφανσεις της άρτιας Μερίκας σαν σάρα Μαρία Φελίε μ' ένα κομψό νεαρό, αυτόν άκριβώς πού βλέπετε στη φωτογραφία μας. Γεμάτισαν μαζί, χώσαν μαζί και κανείς δεν ήξερε ποιος ήταν ο συνοδός της. Στο θεατρικό της Βενετίας όμως η Μαρία Φελίε άποκάλυψε στους δημοσιογράφους πώς είναι... γιος της από τόν πρώτο της σύζυγο! Από τήν εποχή τού θανάτου τού δεύτερου συζύγου της, τού γνωστού ήθοποιού Χορχέ Μεγκόε, η Μαρία Φελίε δεν είχε σχέση με κανέναν άνδρα.

2 Η Νούσα Ντόνα είναι μία από τις καλύτερες βιολίστριες της εποχής μας. Πριν από μερικά χρόνια έφτασε πάλμπωχ στο Παρίσι, ως πρόσφυγας, απ' τη Ρουμανία. Σήμερα όμως, χωρίς στο βιολί της είναι περιζήτητη απ' όλους τούς ευρωπαϊκούς σταθμούς ραδιόφωνου και τηλεόρασης. Στή Γερμανία μόνο πουλήθηκαν κατά τό τελευταίο έξάμηνο 180.000 δίσκοι της. Η Νούσα Ντόνα, όπως βλέπετε, δεν άποχωρίζεται τό βιολί της, ούτε όταν βρίσκεται στην ποινα της βίλλας της!...

3 Στο έφτεινό παρισινό θεατρικό θεατήρα, πού έγινε στο θέατρο της Σάρας Μπενάρο, πήραν μέρος κι' έπαιξαν διάφορα έργα δώδεκα θέασι από δώδεκα διάφορες χώρες τού κόσμου. Κατά γενική άμολογία τις ώραιότερες γυναίκες ήθοποιούς έστειλε στο Παρίσι η Δανία. Στή φωτογραφία μας δύο από τις Δανίδες πρωταγωνίστριες, η Νίνα Πένς (άριστερά) και η Έλλη Βίρκενερ, στο έργο τού Κορνέι «Σίντι».

4 Τό μεγαλύτερο στάδιο τού κόσμου για παροδομίες κατασκευάστηκε στην Κορτίνα νι' Άμπέσο της Ιταλίας, όπου θα γίνουν οι Χειμερινό Όλυμπιακό Άγώνες τού 1956. Τό στάδιο της Κορτίνα νι' Άμπέσο περιλαμβάνει δύο πιστες πάγου 30Χ60 μέτρων και θέσεις για 8.000 θεατές. Η κατασκευή τού έτοιμισε 500 έκατομμύρια λιρέτες, δηλαδή, 25 έκατομμύρια νέες δραχμές!

ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΟΓΓΟΥ

Η ΤΑΝ Κυριακή κι' οι εργάτες στα χτήματα είχαν σκο-
λάσει. Ο Μελέτης Κατοσμπάς είχε πάρει έναν ύπνο
έκείνο τ' απογεύμα, ευχαριστημένος από την τύ-
χη του κι' από τη ζωή του.

—Σύνησες, πατέρα; ακούστηκε η φωνή της μοναχο-
κόρης του από το πλαινό δωμάτιο. Να σου φτιάξω ένα καφεδάκι.

Ο Μελέτης χαμογέλασε, άνοιξε ένα συρτάρι κι' έβγαλε ένα
πούρο, το τελευταίο, από το κουτί.
Τό άναψε και καπνίζοντας απολαυστι-
κά βγήκε στο χαγιάτι όπου τον περι-
μενε η κόρη του με τον καφέ του.

—Σούφτιαζε έναν καφέ, πατέρα, πού
θα τον ευχαριστηθείς!...

—Κατεργάρα! Κάπου θές να πās...
'Αντε να φέρσεις εκείνο το πράσινο
φόρεμα πού μ' άρεσει. Κι' όπως είπα-
με, φρόνιμα! Μην ξεχνάς πώς είσαι
του Κατοσμπά κόρη!...

Η Λενούλα τον φίλησε στο μέτωπο
κι' έτρεξε να ντυθεί. Την περιμένανε
οι φίλενάδες της. Κυριακή απόγευμα
ήτανε και θα γινόταν χορός στην πλατεία. Ο
Νάκας ο βιαλίτζης καύρβιζε κι' όλας το βιολί
του κι' ο Μπούρας, το πρώτο κλαρίνο της ε-
παρχίας τους, κάτι είχε άρχισει να σιγοπαίξει
«γιά να ζεστάνη», όπως συνήθιζε να λέει. το
κλαρίνο του.

—Σου έφτιαξα έναν καφέ πα-
τέρα πού θα τον ευχαριστηθείς!
του είπε η Λενούλα.

Σαπλωμένος σε μία χαμηλή πολυθρόνα ο Μελέτης Κατοσ-
μπάς έπινε τον καφέ του και καπνίζε το πούρο του. Τί του
θυμίζαν εκείνο τ' απογεύμα, το βιολί και το κλαρίνο! Την
πιο ευτυχισμένη ημέρα της ζωής του! Δεκαοχτώ χρόνια είχαν
περάσει από τότε, κι' όμως τα θυμάται σαν νάταν χτες ακόμη,
πού έφτασε πλούσιος στην πατρίδα του.

Βέβαια, είχε γράψει στον Πρόεδρο της κοινότητας την από-
φασί του, πριν ξεκινήσει από την 'Αμερική. Τούγραφε πώς θα
κανε το χωριό τους Νέα 'Υόρκη! Μα κι' όταν έφτασε στην
'Αθήνα, του τηλεγράφησε τότε θα έφτανε με το οδοιπόρο αυτοκίνητο.
Δεν την περίμενε, όμως, μία τέτοια υποδοχή. Είχε κατεβεί όλο
το χωριό, έζη ώρες δρόμο από το βουνό, γιά να τον υποδεχθεί
στο σταθμό, με τα όργανα... Έπειτα... όταν φτάσανε στο χω-
ριό, οι χωριανοί του στήσανε το χορό κι' ο Κατοσμπάς χόρε-
ψε λεβέντικα μαζί τους...

—'Όρα! χρόνια! μουρμουρίσε. Δόξα νάχη ο Θεός, είχα τύχη
βουνό! Έ, και τα γερατιά μου νάαι καλά!...

Το χωριό του Μελέτης Κατοσμπά, ήταν μικρό, ακαμφαλωμένο
στην πλαγιά μιας γυνής ράχης. Απομονωμένο, χωρίς δρόμους,
χωρίς συγκοινωνία, χωρίς φωτισμό. Εκεί πάνω είναι χτισμένο,
το σπίτι του Μελέτης Κατοσμπά, του 'Αμερικάνου, όπως τον έ-
λεγαν. Ήταν το μεγαλύτερο και το καλύτερο από τ' άλλα,
και ξεχώριζε σαν αληθινό παλατάκι. Άν τώρα δεν κράτσει
όλες του τις υποσχέσεις ο Μελέτης, ωστόσο τ' απαραίτητα τά-
φιαζε: Τους δρόμους, μία ευρύχωρη πλατεία, έφερε το νερό
στα σπίτια, και μία μηχανή γιά το ηλεκτρικό φώς.

Ο Κατοσμπάς άλλοτε ήταν υπέρτονος σε μία στάνη,
γιατ' ήταν όρθανός και δίχως συγγενείς. Ένας θεός
του, όμως, στην 'Αμερική τον θυμήθηκε και τουτέλιε
το εισιτήριο γιά να τον πάρη κοντά του. Ήταν τότε
δεκαπέντε χρόνων παιδί, άμορφωτο, άκοινωνητο, σω-
στό άγριμ. Δεν πέρασαν, όμως, πέντε χρόνια κι' ο
θεός του πέθανε. Έτσι ο Μελέτης θρέθηκε ο μόνος
κληρονόμος της περιουσίας και συνέχισε τη δουλειά
του εστιατορίου πούχε ο θεός του. Το χωριό του δεν
τόχε ξεχάσει και πού και πού έστελνε διάφορες δω-
ρεές. 'Ακόμα κι' η μεγάλη καμπάνα, πού άκούγεται
ο ήχος της μακριά στα γύρω χωριά, ήταν δικό του
δώρο. Έπειτα, μία ημέρα, ύστερ' από είκοσιπέντε
χρόνια ζεντειαίς, αποφάσισε να ζαναγυρίση εκεί πέ-
ρα πλούσιος κι' ευτυχισμένος.

Δεν ήταν και μεγάλος ο Μελέτης, όταν γύρισε στο
χωριό. Ήταν σαραντάρης. Και ποιά δεν θα τον έπαιρ-
νε με τόσα πλούτη! Εκείνος, όμως, διάλεξε μία όρ-
φαναύλα, μία φτωχή, ένα νοικοκυροκόριτο: τη Βα-
σιλική. Ήταν κι' η πιο όμορφη του χωριού.

Από τ' έργο του ο Μελέτης άπόκτησε δυο παιδιά:
το Μιχάλη και τη Λενούλα. Κι' όταν οι φίλοι του τον
καμάρωναν γιά το δεύτερο παιδί του, το Μιχάλη, έ-
κείνος μ' ένα χαμόγελο τους άπαντούσε:

—Τρίαντα χρόνια πάλεψα, γιά να μπορέσω ν' άγο-
ράσω αυτή την ευτυχία!...

Σ' αυτό, λοιπόν, το σπίτι άρχισε μία μέρα η συμφο-
ρά ν' απλώνη τα μαύρα φτερά της.

Μία νύχτα πέθανε η γυναίκα του από την καρδιά
της, γιατί δεν πρόφτασαν να φέρουν το γιατρό. Η λύ-
πη του ήταν μεγάλη, μία όταν αντίκρισε τα παιδιά
του, σκέφτηκε πώς είχε κι' άλλο προορισμό στη ζωή,
σαν πατέρας, κι' έσφιξε την καρδιά του.

Μά, όπως λένε, το ένα κακό φέρνει τ' άλλο. Έτσι
δεν πέρασε ούτε χρόνος από το θάνατο της γυναί-
κας του, κι' ο Μελέτης μία νύχτα έχασε και το γιού
του. Ο Μιχάλης ξεπόρτισε πριν ακόμα κλείση τα δε-
καπέντε!...

Όσο κι' αν έφαζε παντού ο Κατοσμπάς, δεν τον
βρήκε πουθενά. Κλείστηκε σπίτι του λοιπόν, μα η
στενοχωρία τον έπνιγε πιο πολύ. Παράτησε τότε τα
χτήματα στους εργάτες κι' άρχισε να πνίγη τον πόνο
του στο κρασί, πηγαίνοντας στο μαγαζί του
Θεοφάνη, όπου εύρισκε κανένα φίλο γιά να
τον παρηγορή.

Μη κάνης έτσι, Μελέτη μου, τούλεγαν οι
φίλοι του. Δεν είναι μόνο ο θάνατος πού χα-
ρίζει τους ανθρώπους, είναι και η ζεντειαί...
Ξέχασες τ' άδικά σου; Κρατιόσουν σε κλωρό
κλαρί, όσο ένοιωθες το θείο σου στην 'Αμερική;
'Ακουγε το παιδί πού τούλεγες τις όμορφιές της
'Αμερικής κι' άφησε το χωριό... Έτσι θάσαι...
Να μου το θυμάσαι... Θα μου πής ότι δεν τού-
λεψε τίποτα σπίτι του. Και στο σχολείο, πρώ-
τος ήταν... Άλλά το μίλο κάτω από τη μπλιά
πέφτει, Μελέτη! Και μη σου κακοφαίνεται. Άν-
τε, τώρα, ούτε σπίτι σου και το κρασί δε φέρ-
νει γιατρεία... Σύρε να παρηγορήσης κι' εκείνο
το έρμιο το κορίτσι, πού στενοχωριέται πιο
πολύ γιά σένα. Και μη σε νοιάζει... το παιδί είναι
ζωντανό, γιατί, αν είχε πεθάνει, κάπου θα το
βρίκαμε... Να δής πώς θα πάρης γράμμα του,
γιατί δεν μπορεί, άργά ή γρήγορα, θα σου γρά-
ψη, άμα του περάση ο φόδος πώς δεν θα τον
φέρης πίσω...

Ο Μελέτης όμως δεν παρηγοριόταν. Έδλε-
πε πώς η τύχη του γύρισε... Σκέφθηκε πώς ύ-
περφανεύτηκε πολύ γιά τη μεγάλη του ευτυ-
χία κι' ο Θεός τον τιμωρούσε...

Ένας καινούργιος μεγάλος φόδος είχε πλημ-
μυρίσει τώρα την ψυχή του. Μήπως τριτώση το
κακό;

Το κακό, όπως το φοβόταν, τρίτωσε! Το τε-
λειωτικό χτύπημα του τόδωσε η κόρη του, η Λενούλα, πού την
έκλεψε μία νύχτα ένας εργάτης, πούχε σ' ένα χτήματά του. Βέ-
βαια ήταν όμορφο παλληκάρι, αλλά, ποτέ δεν θα της τον έδι-
νε ο πατέρας της γιά άντρα.

Πώς τ' αποφάσισε, η Λενούλα, τέτοιο πράμα; Φαίνεται πώς
την παρότρυνε εκείνος, γιά να μη νοικοκυρήσει στην περιουσία
του Μελέτη Κατοσμπά.

Ο γαμπρός μάλιστα, έστειλε δυο φίλους να κάμουν το συμ-
βιβασμό με τον πατέρα, κι' αυτοί φλυάρησαν στο μαγαζί του
Θεοφάνη.

Ο Μελέτης Κατοσμπάς όμως δεν δέχτηκε να μιλήση με κα-
νένα.

Δεν ήθελε συμβιβασμούς. Αυτή τη φορά έσφιξε την καρδιά
του. Μάζεψε όσα ρούχα χωρούσε η όμερικάνικη βαλίτσα του,
έκλεισε το σπίτι κι' έφυγε με τη θλίψη βαραία, άσκηκτη μέσ'
στη ψυχή του.

Κύρ-Μελέτη, πού πās; τον ρώτησε ο σταθμάρχης, βλέπον-
τάς τον να βιάζει εισιτήριο.

—Στην 'Αμερική! φώναξε ο Κατοσμπάς και τα μάτια του
πλημμύρισαν από δάκρυα.

—Υστερα πρόσθεσε, κουνώντας το κεφάλι του:
—Δεν με συνδέει πια τίποτα με το χωριό μου. Τώρα κατά-
λαβα πώς η ευτυχία δεν αγοράζεται με τα λεφτά!...

Και πήρε το τραίνο γιά την 'Αθήνα.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

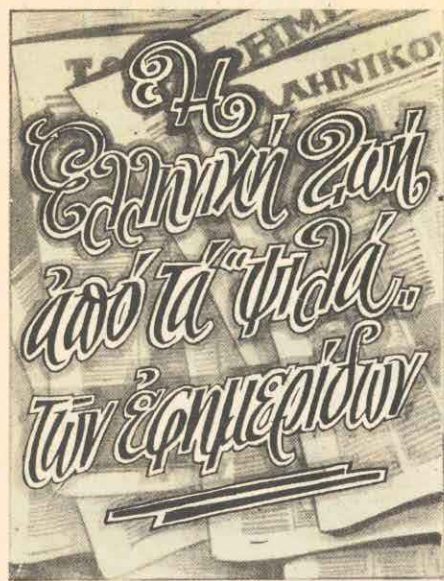

ΜΕΤΑΞΥ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

—Έχασες τ' εσείχημα!

—Έμένα μου φέρθηκε πιο

εύγενικά!...

«ΜΑΧΑΙΡΑ ΚΑΙ ΠΥΡΟΒΟΛΟΝ»

ΧΑΛΑΣΜΟΣ κόσμου πάλι στην έπαρ-
χία, από τη δράση των κακοποιών.
Οι εφημερίδες δεν προφθάνουν να
αναγράφουν τα κρούσματα. Ο Σεπτέμβρι-
ος του 1882 πρέπει να ήταν ένας από τους
μήνες του μεγάλου εγκληματικού όργα-
σμου. Γράφει η «Εφημερίς» στο φύλλο της
11ης Σεπτεμβρίου:

«Καθ' όλην την Αρκαδίαν εργάζεται α-
νευδώς η μάχαιρα και το πυροβόλον. Έν
Τριπόλει νεανίας τις καλούμενος Βούλγα-
ρης επέτεθη διά μαχαίρας κατ' άλλον συ-
νημνησίαν του καλούμενου Μαλιάγκα και
έτραυματίσεν αυτόν επικινδύνως εις την
σπονδυλικήν στήλην. Έν Κυνουρία οι φυλο-
δικοί Καδουραίοι κατεκρεώρησαν άνηλε-
ώς τόν συγχωρικόν των Γ. Καρζίν. Έν
Κολλίναις του Δήμου Καρτεζών Ρέκας τις
έφόνευσεν τόν συγχωρικόν του Γεωργόπου-
λον. Έν τώ χωρίω Τσελετάκων, έριδος περί
βοσκής ποιμνίων άναφύσσαν μεταξύ δύο
οικογενειών, έφονεύθη Τζανής τις υπό του
Δημ. Μάντη. Τα πλημμελήματα δέ έπλημ-
μύρισαν εις τοιούτων βαθμών, ώστε το
πλημμελιοδικέον Τριπόλεως έδικάζε δια-
ρκώς τοιαύτα την παρελθούσαν έβδομάδα ά-
πό της Τρίτης μέχρι του Σαββάτου. Όμο-
λογουμένως ή δημοσία τάξις σας άσθενεί
επικινδύνως, κύριοι κυβερνήται!»

Η προσπάθεια αναδιοργάνωσης των
ταχυδρομείων μας ήρxisε το 1882 και συ-
νεχίζεται ακόμη. Καί ο Θεός γνωρίζει πό-
σους δεκαετίες ακόμη θα χρειασθούν για την
ολοκληρώσι της. Όλα αυτά δέ με το άζη-
μιών. Γράφει ο «Αιών» της 11 Σεπτεμ-
βρίου:

«Πρό ήμερών εγγράμμειν ότι ή προς τόν
έκ Βελγίου μετακληθέντα οργανωτήν των
ταχυδρομείων του κράτους κ. Ι. Πιεράο χο-
ρηγούμενη μισθοδοσία ηύξηθη κατά πεν-
τήκοντα δραχμάς κατά μήνα, ένεκα του
προβιδιασμού του παρά της οικείας κυβερ-
νήσεως αυτού. Ήδη μανθάνομεν ότι ή βελ-
γική κυβέρνηση, αναγνωρίζουσα τους κό-
πους ούς καταβάλλει προς αναδιοργάνω-
σιν των ελληνικών ταχυδρομείων και είσα-
γωγών του νεωτέρου βελγικού συστήματος,
σκοπεί ν' άπονείμω αυτόν άνωτερον βαθμόν.
Α ή ελληνική κυβέρνηση, έξ άδρόντης θ'
αδήση καί πάλιν τόν μισθόν αυτού. Άλλ'
έάν τούτο έξακολουθήση, φόβος έπίκειται
μή χρεωκοπήσωμεν πριν ή έπιτευχθή των
ταχυδρομείων ήμών ή αναδιοργάνωσις».

Βέβαια, φόβος χρεωκοπίας του κράτους
δεν υπήρχε. Μόνον πού χειροτέρευσε κάπως
ή κατάσταση των ταχυδρομείων, άν κρί-
νομε από τα σημερινά χαλάρια. Καί-μή χει-
ρότερα....

Καί μιά ενδιαφέρουσα άττραξιόν, πού
δεν υπάρχει έλλειψις να τη δούμε στην έποχή
μας με τόν έξοστρακισμό της ίππασίας ά-
πό τους κεντρικούς δρόμους της πρωτεύου-

σης. Γράφει ή «Όρα» (Σεπτέμβριος
1882):

«Χωρίς την έσπέραν, ο αγαπητός διευθυ-
τής της άστυνομίας, περιφερόμενος έφιπ-
πος κατά τόν συνήθε, είσήλθεν άναβάτης έ-
πί του ίππου του έντός του περιδόλου τού
θεάτρου τών «Όλυμπίων». Οί έξωθεν έν τώ
καφενείο καθήμενοι, βλέποντες τόν άστυπ-
θεσ πράγμα και θέλοντες βεβαίως νά έκ-
φράσωσι την εύχαρίστησιν των διά τούς
άτρήτους κόπους, ούς κατά τας ήμέρας
ταύτας καταβάλλει, έχειροκρότησαν ζωη-
ρώς την είς τόν θεάτρον θριαμβευτικήν εί-
σοδον του κ. διευθυντού, όστις καλοκαγα-
θώς μειδίων άπεδέξατο από τού ύψους του
ίππου τόν την εκδήλωσιν ταύτης της συμ-
παθείας».

Έν συνεχεία:

«Είς τόν χωρίον Άφράτι της Εύβοίας ά-
νευδών νεκρόν βρέφος, κατ' ός ίσως έρω-
τος άθελίτου, συρόμενον υπό κυνών και έξ
ολοκληρώου καταβράδην ύπ' αυτών!».

Καί μιά περίεργη υπόδειξις:

«Πορτοφολισμός... Απαιτούμεν νά έγ-
γραφή είς τόν ελληνικόν λεξικόν και ή λέ-
ξις αύτη, ήν έτεκνοποίησε τόν γόνιμον άστυ-
νομικόν δελτίον, διότι εκφράζει πράγμα, έρ-
ωζών πλέον έν Αθήναις όπως οι ατύλοι
του Όλυμπίου, πράγμα όπερ άπέκτεπεν
έλληνικήν ίθαγένειαν, όπως την έχουσι και
οί έβου-έται του, ούς δεν κατώρθωσεν έτι
νά καταβάλει ή άστυνομία, ή πεζή και ή
έφιππος. Ό όρισμός τού πορτοφολισμού
θά ήτο περίττοις ο έπόμενος: Ό πορτοφο-
λισμός είναι πράξις δι' ής δι' ένός πορτοφο-
λίου ριπταμένου κατά γής, κενούται τού πορ-
τοφόλου τού τυχόντος εύατηγίου πολίτου
και πληρώνεται τού πορτοφόλιον του λωπο-
δύτου....»

Μιά δραματική περιπέτεια ένός όμογε-
νούς της Μικράς Ασίας άφηγείται ή «Σφαί-
ρα» τού Πειραιώς (Σεπτέμβριος) τού
1882):

«Ανδρακούς τις Ικάριος, τούνομα Άν-
τώνιος Πατούγιος, διερχόμενος μέρος τι
συνδενδρόν έν Καλαμακίω της αντίκρυ της
Σάμου μικρασιατικής παραλίας, προσε-
βλήθη υπό μεγάλης λεοπαρδάλεως, όρηπ-
σάσης αίφνης κατ' αυτού και άρπασάσης
αυτόν από τού δεξιού βραχίονος, ένώ τους
δυκας του ένός ποδός ένέπτεξεν είς τόν στή-
θος αυτού. Έν τοιούτω κινδύνω ο δυστυ-
χής εκείνος άπροσδοκήτως εύρεθείς, ήρα-
το παλαίον προς τόν θήριον και κραυγάζας
άπελπιστικάς έκφειμτων, αίτινες ήνάγκα-
σαν την λεοπαρδάλιν νά άφήση την λείαν
αυτής και άπέλθω. Ο δέ Ικάριος άνδρα-
κεύς διασωθείς ως έκ θαύματος, άφίκετο
κοκκός έχω είς την πόλιν και νοσηλεύεται έν
τώ νοσοκομείω».

Χακά μαντάτα για τους μπεκρήδες.

«Ας πληροφωρηθώσιν —γράφει ο «Ερ-
μής» — οι φίλοι του Βάχκου ότι ούτε τόν
εύχιμον μέλανα κείον ούνον θά πίσωιν έ-
άφτος, άλλ' ούδ' έν τώ ζωαδότην θηρακόν.
Γαλλικάί έταιρείαι ήγόρασαν έκ των προ-
τέρων τόν ούνον, εύρισκόμενον έτι έντός
των ραγών τών σταφυλών».

Συμφορά...

Η ληστεία άνάβει και φουντώνει σ' όλη
την Ελλάδα. Οί ληστικές συμμορίες πολ-
λαπλασιάζονται κατά τρώπα έκπληκτικά,
τόσο, πού ή χωροφυλακή, παρά τις καλές
της διαθέσεις, βρίσκεται σέ άπόλυτη άδυ-
ναμία νά άντιδράση. Διαβάζουμε στη
«Φιλώτιδα»:

«Η ληστεία προβάλλει και πάλιν την
ειδεχθή κεφαλήν της είς όλας σχεδόν τας
επαρχίας του κράτους. Ο Ζούρκας άνεφά-
νη μετά τριών όπαδών του είς τόν Δήμον
Πτελεωτών. Έν τώ χωρίω, Αϊδαλή των
Φαρσάλων, κατοικούμενών υπό τριάντων
οικογενειών οδομανών, ληστική συμμορία
έπιπεσούσα έλήθευσε τούς κατοίκους, ά-
φαίρεσασα διά της βίας έξ αυτών διαχιλίαν
λίρας. Είς τόν χωρίον Καραχασάν τού Δο-
μοκού άνεφάνη ο έπίφοβος λήταρχος Χα-
τζαούλας μετά τεσσάρων όπαδών του, ό-
πόθεν λαβών τροφήν διημύθη προς τά
μέρη της Γούρας και εκίθεν είς τόν Δήμον
Φαρσάλων. Πέριξ τού χωρίου Αδωρίτσας,
έγγυς της Λαμίας έθεάθησαν δέκα ένοπλοι.
Έν Δερβέν Φούρκα έγένετο άπαγωγή νεά-
νιδος, ήτις κατακρατείται είστέτι υπό των
κακούργων. Τρομακτικών τώνόντι...»

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Βασική επίδιωξι

Η γυναίκα κι' όταν ακόμη παίζει με
τόν έρωτα — πράγμα πού συμβαί-
νει πολύ συχνότερα από ό,τι φαν-
ταζόμαστε — δεν σκέπτεται τίποτ' άλ-
λο από τόν νά κατακτήση τόν άνδρα. Η
κατάκτησή του φαίνεται πραγματικά πώς
είναι ο μοναδικός σκοπός της ζωής της,
ή βασική επίδιωξι της, τόν Α και τόν Ω
των όνειρών της.

«Αν ή γυναίκα δεν είχε ν' άσχαλη-
θώ με την κατάκτηση τού άνδρα, έρα-
σε ο διάσημος Γάλλος εύθυμογράφος
Άλφόνσος Άλλαί, δεν θα είχε νά κάμει
τίποτε άλλο στη ζωή».

Είναι σφάλμα, όμως, νά νομίζουμε,
ότι ή κατάκτηση αυτή δεν έχει για τή
γυναίκα παρά μιά μοναδική μορφή: Τόν
γάμο.

Μπορεί, τούναντίον, νά πάση αναρί-
θμητες μορφές.

Από την άποψη αυτή, ή τρυφερή φί-
λη βρίσκεται πολλές φορές σέ πλεονε-
κτικώτερη θέση σχετικά με τή νόμιμη
σύζυγο.

Γιά τή γυναίκα, ή κατάκτηση σημαί-
νει: Τόν νά είναι ένας άνδρας όλότελα
δικός της και νά της άνήκει άποκλειστι-
κά. Μ' άλλα λόγια: νά την ξεχωρίσει
άνάμεσα σ' όλες τις γυναίκες και νά
την προτιμάει περισσότερο από όποια-
δήποτε άλλη.

Έτσι ο άγών για την κατάκτηση τού
άνδρα είναι ουσιαστικά και άποκλειστι-
κά άγών μεταξύ των γυναικών. Ο ρό-
λος πού διαδραματίζει ο άνδρας σ' αυ-
τόν, είναι όλότελα έπιοσιώδης. Θα μπο-
ρούσε νά πη καινού, ό,τι ο άνδρας είναι
τό πρόσχημα κι' όχι ή αίτία αυτού τού
άγώνα.

Ο άνδρας δεν είναι ούτε καν τόν έπα-
θλο αυτού τού άγώνα. Η γυναίκα στην
κατάκτησή του δεν βλέπει παρά τήν ά-
πόδειξι της δικής της άξίας. Τόν κυριώ-
τερο γι' αυτήν είναι ή ικανοποίησή του
έγνώσμου και της φιλαυτίας της. Όλα
τά άλλα έχουν πολύ μικρή σημασία γι'
αυτήν.

Πραγματικά, άν καλοεξετάσουμε τά
πράγματα, θα δούμε, ότι ή γυναίκα ζη-
λεύει λιγώτερο τόν άνδρα πού την προ-
δίδει παρ' όσο την «άλλη», με τήν ό-
ποίαν την προδίδει. Αυτή είναι ή αντί-
παλός της. Καί την μισεί τόσο πολύ,
πού δεν έχει τόν καιρό νά λησθή για
τή χαμένη άγάπη της. Αυτό τόν μίσος
την άπορροφά όλκληρωτικά, άπλυντα,
τυραννικά. Γίνεται ο λόγος της υπέρ-
ξεως της και κατευθύνει όλες τις σκέψεις
της.

Δεν τόν καταλαβαίνει, όμως, κι' ούτε
είναι πρόθυμη νά τόν παραδεχθή. Ένας
βαθύς γνώστης της γυναίκας ψυχολο-
γίας, ο συγγραφέας Κλώντ Άνέ, έγρα-
ψε σχετικά:

«Η λύπη της προδομένης γυναίκας
δεν εκφράζεται με θαυμαστικά, άλλα με
ερωτηματικά».

Πραγματικά, δεν εφρονίζει: «Μού έ-
φυγε!... Τόν έχασα!... Δεν θα είναι
πιά κοντά μου!... Άλλ' άναρωτιέται ά-
διάκοπα: «Ποιό είναι τόν μυστικό αυτής

της γυναίκας πού δεν τόν έχω εγώ; Μή
τί μέσα τόν κατέχτησε;».

Αυτές οι ερωτήσεις, στις όποιες προσ-
παθεί τού κακού νά δώσει άπάντησι, δεν
φεύγουν ούτε στιγμή από τόν μυαλό της.

Υποφέρει ταυτόχρονα στη ματαιοδο-
ξία της.

Δεν σκέφτεται: «Βρίσκεται στην άγ-
καλιά μιας άλλης», πράγμα πού θα ή-
ταν άσχετο για νά τροφοδοτήσει τή λύ-
πη της, άλλ' επαναλαμβάνει άδιάκοπα
μ' έναν άδυσώπητο μαζοχισμό: «Γελάει
μέ μένα στην άγκαλιά της άλλης».

Αυτό είναι τόν σαράκι πού της ξεσχί-
ζει τήν καρδιά.

Γι' αυτό έκείνο πού θέλει νά μάθη
πριν από όλα τά άλλα, είναι τόν όνομα
της αντίπαλόν της. Προσπαθεί τότε ν'
άνακαλύψω σ' αυτήν άτέλειες, πού θα
είναι ένα αντίδοτο στον πληγωμένο έ-
γωισμό της.

Πόσο ένθουσιαζεται όταν άνακαλύ-
πτω, ξαφνικά, πώς ή αντίπαλός της
είναι λιγώτερο όμορφη, λιγώτερο νέα
και λιγώτερο ενδιαφέρουσα από τήν
ίδια.

«Νά με προδίδη, έστω! Ξεφάν'ι...
Άλλά μ' αυτή την άδιάντροπη, μ' αυτή
την ήλίθια! Είναι, αλήθεια, νά τρελλα-
θώ καινού!».

Και, πραγματικά, αυτό είναι πού την
τρελλάνει περισσότερο.

Η γυναίκα υποφέρει επίσης γιατί ο
άνδρας της δίνει σέ μιά άλλη τις χαρές
και τις άπολαύσεις πού τις θεωρούσε
σάν δικό της άποκλειστικό και άναφά-
ρητο προνόμιο και γιατί φαίνεται γε-
νωκαίωδος σ' αυτήν.

Ξέρω πολλές νόμιμες συζύγους, έ-
γραψε ο Πάβλ Ρεμπτό, πού θά άντ'ήλασ-
σαν πρόθυμα τή θέση τους με τις φιλε-
νάδες των άνδρών τους. Γιατί φαντά-
ζονται πώς ο άνδρας τους είναι γεμά-
τος τρυφερότητες γι' αυτές και πώς δεν
τους άρνείται τίποτε. Οί φιλενάδες, άν-
τίθετα, έποφθαλμίζουν τή θέση της νόμι-
μης συζύγου, γιατί πιστεύουν πώς έτσι
θα δέσουν άναπόσπαστα τόν άνδρα μα-
ζί τους.

Και στις δύο ο πόθος πού κα-
τευθύνει τις σκέψεις τους, είναι κοινός.
«Εκείνο πού θέλουν, είναι νά υποδουλώ-
σουν τόν άνδρα. Αυτή ή υποδούλωσι,
πού μπορούμε νά της δώσουμε όποιο-
δήποτε όνομα θέλουμε, είναι άπαραίτη-
τη για τήν ψυχική τους ήρεμία. Γιατί
ικανοποιεί τόν έγωισμό τους και τούς
δίνει τόν αίσθημα της ασφαλούς, πού εί-
ναι άπόλυτως άπαραίτητο σέ κάθε γυ-
ναίκα».

Άπομένει ο τρόπος με τόν όποιον ή
γυναίκα θά έπιχειρήσει τήν κατάκτηση
τού άνδρα. Κι' έδώ μπορεί νά ειπωθή
μέ τή μορφή γενικού κανόνος, ότι, όσο
εύγενέστερα είναι τά μέσα πού χρησι-
μοποιεί μιά γυναίκα, τόσο μεγαλύτερες
πιθανότητες υπάρχουν νά βγη νικήτρια
στον άγώνα της.

Η κατάκτηση παραχωρεί τότε τή θέ-
σι της σ' έναν ψυχικό δεσμό άνώτερης
μορφής, πού καμμία δύναμις δεν μπο-
ρεί νά κλονισή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Μιά μάχη πού πρέ-
πει νά την δίνετε κάθε μέρα.

«Α νθρωποι, πού δεν ξέρουν νά κάνουν
ούτε έναν άπλό πολλαπλασιασμό,
δεν μπορούν νά υπηρετήσουν στά
Αυτοκρατορικά Ταχυδρομεία», δήλωσε ο έ-
πιθεωρητής τού ταχυδρομείου της μικρής
πολωνικής πόλεως Σίρατς, στό νεαρό Άν-
τεκ Τσερπλίκόφσκι, όταν αυτός έδωσε έξε-
τάσεις για τή θέση ένός βοηθού ταχυδρο-
μικού υπαλλήλου.

Αυτό συνέβη πριν από πενήντα χρόνια.
Στό μεταξύ, ο Άντεκ έγινε Άντουάν, ο πε-
ρίφημος σέ όλο τόν κόσμο «μάγος των
μαλλιών», πού δεν υπάρχει κανείς νά τού
άμφισβητή τόν παγκόσμιο τίτλο τού «βα-
σιλέως των κομμωτών» και πού οι εισπρά-
ξεις του θάβουν σέ έναν σεβαστό αριθμό
εκατομμυρίων φράγκων τόν χρόνο.

«Αφού δεν είναι σέ θέση νά γίνη υπάλ-
ληλος, θά τόν στείλουμε στό βείο του νά
γίνη μαθητευόμενος κομμωτής», αποφάσι-
σαν οι γονείς τού Άντεκ, άπογοητευμένοι
για τόν άνικανο γιού τους. Ο θεός του, ο
Πάβελ Τσερπλίκόφσκι, είχε ένα κομμωτή-
ριο για πελάτες και τών δύο φύλων. Προσ-
έλαβε τόν Άντεκ στό άνδρικό τμήμα και
τού άνάθεσε νά ζεσταίνη τόν νερό για τόν
ξύρισμα και νά τρώχξη τά ξυράφια. Καί
ο νεαρός μαθητευόμενος θά τρώχξη, ίσως,
για πολύν καιρό ξυράφια, άν μιά περρού-
κα, πού βρίσκόταν στό υπόγειο τού κου-
ρείου, δεν έξασκούσε ένα περίεργο θέλη-
τρο πάνω του.

Κάθε φορά, πού δεν είχε δουλειά, κατέ-
βαινε στό υπόγειο και χτενίζει τήν περρού-
κα με όλους τους ιδιόρρυθμους τρόπους,
πού τού υπαγόρευε ή νεανική φαντασία του.
Και τόν όνειρο τού ήταν νά έρθη μιά μέ-
ρα, πού νά χτενίζει όχι περρούκες, άλλα
ζωντανά γυναίκαία κεφάλια.

Τόν όνειρο αυτό δεν άργησε νά πραγμα-
τοποιή. Μιά μέρα, ο θεός του τόν ανα-
κάλεψε, τή στιγμή πού έδινε στην ξεχασμέ-
νη περρούκα τού υπογείου ένα καινούργιο
χτένισμα. Ο Πάβελ Τσερπλίκόφσκι έμεινε
έκπληκτος από τόν ταλέντο τού άνεψιού του
και, φανερά κολκαζόμενος, έστειψε νά πλη-
ροφωρήσιν γι' αυτό τις πελάτισσές του.

Γιά νά γελάσει περισσότερο, παρά έπει-
δή πίστεψε όσα της έλεγε ο θεός του, μιά
άπό τις τακτικές πελάτισσες τού κομμω-
τηρίου, ή κυρία Γκίνισμπεργκ, έζήτησε από
τόν Άντεκ νά την χτενίσω. Εκείνος τή χτε-
νισε μ' ένα χτένισμα δικής του έμπνεύσεως,
πού τόν όνόμασε, χωρίς ίχνος... μετριοφρο-
σύνης, «Όπτασία τού Σίλλερ»!

Τόν άποτέλεσμα ξεπέρασε και τις πύ-
τολμρες προσδοκίες τού νεαρού κομμωτού.
Η «όπτασία τού Σίλλερ» ξετρελλάνε τις
κυρίες τού Σίρατς, πού ζήτησαν από τόν
Άντεκ νά τις χτενίσω και αυτές με τόν ίδιο
χτένισμα.

Η κυρία Γκίνισμπεργκ, ή πρώτη πού έμ-
πιστεύθηκε τόν κεφαλή της στό ταλέντο του,
τόν πήρε υπό τήν προστασία της και τόν
έστειλε με δική της έξοδα, στό Παρίσι, για
νά τελειοποιηθή στη δουλειά του.

Μόλις έφτασε στό Παρίσι, ο Άντεκ έλ-
λασε τ' όνομά του σέ Άντουάν και κατάρ-
γησε τόν επίθετό του, πού θά ήταν άδύνατο
για τους Γάλλους νά τόν προφέρουν. Έτσι,
από τήν ήμερα εκείνη, ο Άντεκ Τσερπλι-
κόφσκι έγινε σκέτος Άντουάν και με τόν ό-
νομα αυτό έμαθαν άργότερα νά τόν καλούν
οί πριγκίπισσες, οι κυρίες της ύψηλης ά-
ριστοκρατίας, οι πρωταγωνίστριες τού θεά-
τρου και οι στάρ τού κινηματογράφου.

Άλλά τόν Παρίσι δεν υπήρξε μιά εύκολη
λεία για τόν νεαρό Πολωνό μαθητευόμενο,
πού, στην άρχή, τόν προσέλαβαν σ' ένα
κομμωτήριο για νά χτενίζει περρούκες. Ο
Άντουάν έαναγύρισε στην παλιά του τέ-
χνη, δεν έμεινε, όμως, σ' αυτήν για πολύ
καιρό.

Η τύχη τού χαμογέλασε ένα άποκρηά-
τικο βράδυ, πού δώδεκα νεαρές πωλήτριες
ένός γειτονικού καταστήματος σκέφθηκαν
νά καταφύγουν στό «μικρό Ράσο», όπως
τόν έλεγαν, για νά τις χτενίσω, επειδή ή-
θελαν νά πάνε σ' ένα χορό και τά οικο-
νομικά τους δεν τούς επέτρεπαν νά ξοδέ-
ψουν χρήματα για τόν χτένισμα. Ο «μικρός
Ράσος» τις χτενισε δωρεάν, άλλα οι δώ-
δεκα πωλήτριες υπήρξαν γι' αυτόν μιά
ζωντανή διαφήμιση.

Ο Άντουάν, ενώ δημιουργεί μιά από
τις περίφημες κομμώσεις του.

ΑΝΤΟΥΑΝ:

ο «μάγος των μαλλιών»

Ο μικρός Πολωνός μαθητευόμενος,
πού κατέκτησε τόν τίτλο τού «βασι-
λέως των κομμωτών»

Τόν χτένισμά τους σημείωσε στό χορό
τέτοια έκπληκτική έπιτυχία, πού, από τόν
άλλο πωλή, ο διευθυντής τού κομμωτηρίου,
όπου εργαζόταν ο Άντουάν, άναγκάστηκε
νά στείλει άλλον στις περρούκες και νά ά-
ναθέσει ντες άρμοδιότητες στον Πολωνό ύ-
πάλληλό του, πού είχε παραγωνώσει τόν
ταλέντο του. Ο Άντουάν έγινε τής δόδας
και, λίγο άργότερα, άνοιξε δικό του «σα-
λόν» στην όδω Καμτόν, πού έξακολουθεί
νά είναι και σήμερα τόν στρατηγείο του.

Γιά νά κλείση πιά μιά πελάτισσα ραν-
τεβού με τόν Άντουάν, έπρεπε νά τόν εί-
δοποιήση από δεκατέσσε μέρες πριν. Καί
ή φήμη του στό Παρίσι όλκληρώθηκε, ό-
ταν ο γερουσιαστής Μαζινό — πού υπήρ-
ξε άργότερα ο έμπνευστής της περίφημης
οχυρωματικής γραμμής, πού έφερε τόν όνο-
μά του — έδούλωσε, σέ κοσμικό κύκλο, ότι
ή φιλενάδα του, ή κυρία Ματίς, άργούσε
πάντα νά φτάση στα ραντεβού της, εκτός
όταν είχε ραντεβού με τόν Άντουάν!

Μιά φορά μόνον, ο Άντουάν κινδύνευσε
νά χάση τή δόξα του. Όταν, λίγο, μετά
τόν πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, αποφάσισε,
σέ μιά στιγμή ξαφνικής έμπνεύσεως,
νά κόψω τόν έσθλο χείμαρρο των μαλλιών της
ήθοποιου Έύας Λαδαλιέρ και νά της κάμη
ένα κεφάλια κομψοκίττο.

Η εμφάνισή της υπήρξε ένα αληθινό σκάν-
δαλο. Πολλοί φώναζαν, διαμαρτυρήθηκαν,
είρωνεύθηκαν τόν διάσημο κομμωτή. Άλ-
λά, τελικά, ο Άντουάν κέρδισε τή μάχη:
Η μόδα των κοντών μαλλιών, πού ο Γαλ-
λοπολωνός κομμωτής λαούρισε στό κεφα-
λι της Λαδαλιέρ, κατέκτησε όλκληρη τήν
Ευρώπη!

Στη Χρυσή Βίβλο τού Άντουάν, όπου
υπογράφουν όλες οι έκλεκτές πελάτισσες,
παρελάνουν σήμερα τά πύθ διάστημα γυ-
ναίκαία όνόματα τού αιώνας: Από τήν Σά-
ρα Μπερράν, τήν Ντούζε, τήν Σορέλ και
τήν Μιστεγκέτ, ως τήν δούκισσα τού Ού-
ίνδσвор.

«Τόν νά χτενίσω κανείς μιά διάσημη πε-
λάτισσα, συνήθίζει νά ληψ' ο Άντουάν,
είναι άρκετά εύκολο. Γιατί έξερει ακριβώς
τί εκφράζει ή προσωπικότητά της. Άλλά
τό δύσκολο είναι νά χτενίσω μιά γυναίκα,
πού δεν την έχει ξαναδω, πού δεν ξέρει τί-
ποτε γι' αυτήν, και πού πρέπει, ωστόσο,
νά της δώσω ένα χτένισμα, πού νά εκφράζη
άγάπη τόν τυπο της και τόν έσωτερικό
της κόσμο».

«ΜΙΣ ΧΑΜΟΓΕΛΟ»

Ο ΦΡΕΝΤ σκημάθηκε απ' το κρεβάτι του κι' ανατρίχιασε. Ποτέ του δεν είχε νοιώσει τον εαυτό του τόσο άδειο από ιδέες. Είχε πειστή πως δεν άξιζε πια ούτε ένα σέντς. «Έτσι γρήγορα, σκέφτηκε, στά τριάντα σου χρόνια χρεωκόπησες;»

Πήρε ένα ποτηράκι, το γέμισε κονιάκ και θυμήθηκε μ' απέλπισία πως ο προϊστάμενός του, ο Τζων Φάρνερ, τον είχε σχεδόν «διατάξει» να του δρή μιά ωραία υποθεσί για την προσεχή του ταινία. Τις δυο τελευταίες μέρες του είχε τηλεφωνήσει αρκετές φορές:

«Εμπρός, Φρέντ, άρχισες να δουλεύεις; Άντε, τεμπέλη, παράτα το κρεβάτι και δούλεψε! Θέλω ένα θέμα καινούργιο, πρωτότυπο, απλό. Άν έχεις ανάγκη από λεφτά, πές μου το. Και παράτα τις γυναίκες, όσπου να τελειώσεις το γράψιμο.»

Ο Φρέντ ξαναθυμάταν τώρα τα λόγια του προϊσταμένου του. Σίγουρα θα του ξανατηλεφωνούσε, κι' αυτός δεν είχε εμπνευστή τίποτα.

«Πρέπει κάτι να ετοιμάσω», σκέφτηκε.

Πήρε την εφημερίδα και έριξε μιά ματιά στους τίτλους, καθώς κάπνιζε κι' έπινε το δεύτερο ποτήρι του κονιάκ. Έξαφνα το βλέμμα του έπεσε σε μιά είδηση. Στο ξενοδοχείο «Πλάζα» μιά γνωστή εταιρία οδοντόπαστας είχε οργανώσει έναν πολύ πρωτότυπο διαγωνισμό. Θα γινόταν η έκλογη της κοπέλλας με το ωραιότερο χαμόγελο! Η «Μίς χαμόγελο», σαν να μην έφταναν τόσες και τόσες άλλες μίς!

«Αν πήγαίνα εκεί; Ίσως βρω το θέμα μου!», σκέφτηκε ο Φρέντ.

Στην «Πλάζα» ο θυρωρός τον αναγνώρισε και τον χαιρέτησε. Ο χαιρετισμός αυτός κόστισε στον Φρέντ μισό δολλάριο. Μερικά κορίτσια, που ήταν μαζεμένα σε μιά γωνιά, άρχισαν να γελούν μαζί του. Ίσως να τον είχαν πάρει για κανένα μέλος της εξεταστικής επιτροπής.

Ο Φρέντ δεν μπηκε άμέσως στο μεγάλο σαλόνι. Η τελετή θ' άρχιζε στις έφτά. Τράβηξε για το μπάρ και παράγγειλε ένα μαρτίκι! Καθώς έπινε και κάπνιζε το πουρο του, είδε μιά κοπέλλα μόνη, που πέρασε από μπροστά του. Κατάλαβε, βλέποντάς την να περπατά άργα, πως αυτή ή νέα είχε πάει στη γιορτή παρά τη θέλησή της, πως ήθελε να δοκιμάσει την τύχη της, έπειδη κάποιος της το είχε επιβάλει.

Ο Φρέντ κίτταξε την κοπέλλα μ' ένδιαφέρον. «Είναι πολύ νέα και πολύ άφελής για να κερδίση στο διαγωνισμό, συλλογίστηκε. Άν μπορούσα να τη βοηθήσω!» Την παρακολουθούσε, γιατί ήταν και πάρα πολύ όμορφη.

Από μιά πόρτα μπηκε ένας άνθρωπος χοντρός, με κόκκινο πρόσωπο, αρκετά αντιπαθητικός. Είδη τη νέα που καθόταν στο ταμπουρέ, μπρός στο μπάρ, με την πλάτη γυρισμένη.

— Λούση! ξεφώνισε ο χοντρός, σηκώνοντας τα χέρια του σά να επρόκειτο να πέση με όλο το βάρος του πάνω στην κοπέλλα.

Εκείνη είχε χλωμίσει. Τα χείλη της έτρεμαν και τα δόντια της χτυπούσαν. Ο Φρέντ είχε σκημάθει και παρακολουθούσε μ' ένδιαφέρον τη σκηνή. Ήθελε να δη τη συνέχεια.

— Παλιοκλέφτρα! φώναξε πάλι ο χοντρός. Ποιός σ' έμαθε να κλέβης τα φορέματα;

Το χοντρό χέρι έπεσε βαρύ πάνω στον ώμο της νέας, σά νάθελε να της δγάλη το φόρεμα.

— Κλέφτρα! ούρλιαξε πάλι, δγάλε γρήγορα το φόρεμα και δός μου το άμέσως!

Το φόρεμα έπεσε σε λίγο μπρός στα πόδια της νέας, αφήνοντάς την μισογυμνή, με την κομπιναιζόν. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή επενέβη ο Φρέντ. Οι άλλοι, όσοι ήταν στο μπάρ, παρακολουθούσαν περιε-

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

γοι. Οι άντρες σχολίαζαν, οι γυναίκες χαμογελούσαν πονηρά και κουτσομπόλευαν.

— Τι θέλετε; φώναξε ο χοντρός στον Φρέντ. Ξέρετε ποιά είν' αυτή; Μιά εργάτρια μου! Έκλειψε έν' από τα φορέματά μου. Είμαι δ...

— Τζος Φράνσις, είπε ήρεμα ο Φρέντ, το κατάλαβα άμέσως όταν είδα το φόρεμα. Κάπου έχουμε συναντηθί. Άν δεν κάνω λάθος, στά στούντιο του Φάρνερ!...

Ο Τζος κούνησε το κεφάλι του.

— Είναι ένα φόρεμα που άξιζει εκατό δολλάρια! είπε.

— Ουδόντα! είπε η Λούση, που είχε στά μεταξύ φύγει και ξαναγυρίσει, φορώντας πάλι το φόρεμα.

Ο Φρέντ άνοιξε το πορτοφόλι του κι' έβγαλε τα τελευταία, ναί, το τελευταίο του χαρτονόμισμα: εκατό δολλάρια. Και με μιά ήπιοτική χειρονομία τόδωσε στον Τζος.

— Δεσποίνε, πρόσθεσε στη νέα, πάμε στο σαλόνι.

Εκείνη τη στιγμή, ένας φωτορεπόρτερ τούς τράβηξε μιά φωτογραφία.

Σε λίγο, στο σαλόνι, η Λούση κάθισε σε μιά πολυθρόνα και έζαπασε σε κλάματα.

— Έλάτε, πάμε να φύγουμε, της είπε ο Φρέντ, μην κλαίτε τώρα. Άν είναι για τα εκατό δολλάρια, θα μου τα δώσετε άλλη φορά...

Η Λούση σήκωσε τα ύγρα μάτια της πάνω του κι' ο Φρέντ ένοιωσε την καρδιά του να σκιρτάει. Εκείνη τη στιγμή ο οίκτος και η αλληλεγγύη είχαν παραχωρήσει τη θέση τους σ' ένα αίσθημα πιδ γλυκό.

— Λούση... ψιθύρισε ο Φρέντ, μά δεν πρόφτασε να προσθέση τίποτ' άλλο, γιατί εκείνη τη στιγμή το μεγάφωνο άναγγειλε πως άρχιζε ο διαγωνισμός. Έλάτε, πρόσθεσε, πηγαίνετε στην αίθουσα και δείξτε σ' αυτούς τους κυρίους της επιτροπής πως έχετε ένα θαυμάσιο χαμόγελο κι' όχι πικρά δάκρυα!...

Τη συνώδεψε με το βλέμμα, έπειτα σήκωσε τους ώμους του και κάνοντας μεταβολή προχώρησε στην έξοδο. Είχε βρή το θέμα του! Εμπρός, γρήγορα στη γραφομηχανή πριν σταματήσει η φαντασία του να δουλεύη!...

Ήταν κάπου δέκα ή ώρα κι' ο Φρέντ χτυπούσε ακόμα τα πλήκτρα της γραφομηχανής του, όταν άκούστηκε το τηλέφωνο.

— Φρέντ, παλιόπαιδο! άκούστηκε η φωνή του άφεντικού του, γεμάτη ύποπτο ύμωνα, ωραία τα κατάφερες! Φαντάζομαι πως θα γράφης κιόλας το θέμα. Μπράβο! Διάβασες τις εφημερίδες; Μιλάνε όλες για σένα, για τη Λούση που έλαβε μέρος στο διαγωνισμό της «Μίς Χαμόγελο» με το φόρεμα... που τόχε δανειστή απ' το άφεντικό της. Τι σπουδαία σκηνή θα ήταν αυτή! Λένε πως είσαι πραγματικός άντρας και πως θυσίασες τα τελευταία σου εκατό δολλάρια (φυσικά, θα σου τα πληρώσω) για μιά πράξη ήπιοτική. Άκουσε, Φρέντ, κάνε γρήγορα. Θ' άρχισω να γυρίζω το φιλμ αύριο! Δεν πρέπει να ξεχασθί το έπεισόδιο. Αλήθεια, το ξέρεις πως αυτή η κοπέλλα, η Λούση, βγήκε «Μίς Χαμόγελο»; Φυσικά θα είναι η πρωταγωνίστρια του φιλμ. Είναι εξαιρετικά όμορφη. Τι είπες, Φρέντ;...

Ο Φρέντ έκλεισε το τηλέφωνο. «Όμορφη, εμείς», πρωταγωνίστρια του φιλμ... Δεν ήταν δυνατό! Αυτή η κοπέλλα του άρεσε. Και τώρα ο Φάρνερ του την έπαιρνε!

Σκημάθηκε με κόπο. Τράβηξε για το μπάρ του ξενοδοχείου και ζήτησε ένα ούισκυ. Έπινε, όταν άκουσε θόρυβο. Εκείνη είναι σκέφτηκε. Και πραγματικά, η Λούση είχε μπη κι' αυτή στο μπάρ.

— Λούση, της είπε, φαντάζομαι πως ήρθες να μ' ευχαριστήσεις...

Εκείνη κούνησε άρνητικά το κεφάλι της.

— Λοιπόν τότε; τη ρώτησε και την πα-

ρακάλεσε να καθίση.
— Ήρθα για να σου επιστρέψω αυτό, είπε η Λούση, δίνοντάς του ένα χαρτονόμισμα τών εκατό δολλαρίων.

— Ωραία! φώναξε ο Φρέντ. Το άφεντικό σου θα σε συχώρεσε, φαντάζομαι!...

— Δεν ήταν το άφεντικό μου! Πρέπει να σου πω την αλήθεια. Τα είχαμε συμφωνήσει, εγώ κι' ο Τζος, τ' άφεντικό, για να λανσάρουμε αυτό το φόρεμα!... Όλη αυτή η σκηνή, δηλαδή ο Τζος που μπαίνει, που με φωνάζει κλέφτρα, κλπ. ήταν άπλη διαφήμιση, τίποτ' άλλο... Ω! Φρέντ, πές μου πως με συχώρεσες!...

Στεκόταν τώρα όρθη μπροστά του. Ο Φρέντ χαμογελούσε κι' έπειτα, την τράβηξε πάνω του, την έσφιξε στην άγκαλιά του και τη φίλησε στο στόμα.

— Ψεύτρα! της ψιθύρισε. Έπρεπε να το καταλάβω πως ήταν όλα μιά μικρή κωμωδία. Μά καλύτερα να μην το μάθι κανείς. Γιατί τώρα είσαι μιά στάρ και θα παίξεις το ρόλο της πρωταγωνίστριας σ' ένα φιλμ του Φάρνερ!...

— Ω! Φρέντ, αλήθεια;

— Αλήθεια, Μίς Χαμόγελο!

Και οι δυο έρωτευμένοι ξαναφίληθηκαν.

ΤΖΩΡΤΖ ΣΜΙΘ

Ο Φρέντ την τράβηξε πάνω του, την έσφιξε στην άγκαλιά του και τη φίλησε στο στόμα...

ΗΡΥΛΙΚΕΣ ΤΟΗΣΣΕΣ

Ο Αλέξανδρος συνέχισε την εκπληκτική του πορεία στην άλλη άκρη του κόσμου. Όταν προχώρησε πέρα από την κοιλάδα του Εύφρατη κι έφτασε στα βάθη της Περσίας, έμαθε ότι η χώρα των Ανδαλού, ή Σιστώ, είχε βασιλιάσα μια γυναίκα, που οι υπήκοοί της τη λάτρευαν περισσότερο κι από την ιερή προστάτιδά τους, τη Ραβέτνα. Έλεγαν πως η βασιλιάσα αυτή ήταν πιά σοφή απ' όλους τους σοφούς.

Ο Αλέξανδρος άφησε τα στρατεύματά του στη Μυρσίνη, διάλεξε δέκα από τους καλύτερους πολεμιστάς του, που τους ήξερε ικανούς να φυλάξουν ένα μυστικό και τους είπε:

— Θα πάμε στη Σιστώ να επισκεφτούμε την Κεϊδαφέ, τη βασιλιάσα των Ανδαλού. Σε όλη τη διάρκεια του ταξιδιού μας θα με άποκαλψετε Μοααβέδ Βαϊτεκούμ και θα συμπεριφέρεστε απέναντί μου όχι σαν να ήμουν βασιλιάς σας, αλλά σαν να ήμουν ένας άπειστα μισητός.

Υστερα κάλεσε το Λάγο, το σοφό Αλεξανδρινό γραφέα που τον είχε πάντα μαζί του και τον πρόσταξε να γράψει μια επιστολή προς την Κεϊδαφέ, γεμάτη ειρηνικές προτάσεις και έγκωμια. Ο Λάγος έβαλε τα δυνατά του κι έγραψε έναν αληθινό ύμνο, που έμεινε γνωστός στην ιστορία ως «Λόγος του Λάγου». Όταν τον άκουσε ο μεγάλος εκείνος στρατηλάτης, συγκινήθηκε αφάνταστα.

— Μόνο ένας Θεός θα μπορούσε να γράψει αυτό το γράμμα! είπε. Αλλά μήπως το χέρι του Λάγου δεν το καθοδηγούν οι θεοί;

Πήρε κατόπιν τους δέκα πολεμιστάς του και κίνησε για τη Σιστώ. Το μικρό караβάνι οδοιπορούσε με προθυμία, όπως παλαιότερα στους άπειστα μισητούς ενός νικητή βασιλιά που διεισδύουν στη χώρα μιας ωραίας βασιλιάσας. Στο μεταξύ, εκείνη πληροφορήθηκε την άφιξή τους από τους κατασκόπους της. Μεγάλη συγκίνηση και ταραχή την έπιασε τότε, γιατί δεν γνώριζε τους σκοπούς τους. Σκέφτηκε ωστόσο πως έπρεπε να τους δει πρώτη, χωρίς αυτοί να την αντιληφθούν. Έτσι, μόλις την ειδοποίησαν ότι οι ξένοι είχαν φτάσει πια στη Σιστώ, βγήκε από μια μυστική πόρτα των ανακτόρων της ντυμένη φτωχικά. Το πρόσωπό της το είχε κρυμμένο προσεχτικά, όπως ήταν η συνήθεια της εποχής.

Η πολύχρονη εξάσκηση των βασιλικών καθκόντων είχαν κάνει την Κεϊδαφέ να γίνει αφάνταστα τολμηρή. Όταν λοιπόν είδε τον Βαϊτεκούμ και την ακολουθία του, γύρισε πίσω στο παλάτι της και διέταξε να ετοιμάσουν μια άνετη κατοικία για εκείνον που την επισκεπτόταν έξ ονόματος του άρχοντα της Ασίας και της Αιγύπτου. Του έστειλε κατόπιν ρούχα πολυτελή, χαλιά χρυσόκεντηπα, μουσικούς, χορευτίριες και μερικά εξημερωμένα θηρία.

Ο Αλέξανδρος το άλλο βράδυ, ολομόναχος, πήγε στην αυλή της βασιλιάσας για να της δώσει την επιστολή του... κυρίου του. Οι φρουροί των ανακτόρων τον άφησαν, σ' ένδειξη μεγάλης τιμής, να μπει μέσα καθαλά στο άλογο του και ν' άφιππευση μονάχα έξω από το βασιλικό αντίθλαμο. Ολόκληρη η αίθουσα φατίστηκε τότε σαν ήμερα. Η μεσαία πόρτα άνοιξε αόρουθα και μια γυναίκα, η ίδια η βασιλιάσα Κεϊδαφέ, φάνηκε να κάθεται στο φιλντινέιο θρόνο της, που είχε το σχήμα ανοιχτής αχιβάδας. Ήταν ντυμένη απλά, με πορφυρό χιτώνα, πράσινα σανδάλια και λευκό επειδυτή.

Πίσω της, από κάθε μεριά, στέκονταν δυο μακρές σειρές από χλωμούς ανθρώπους, ντυμένους με άσπρους χιτώνες με κόκκινα κρόσια. Στα χέρια τους, που έλαμπαν από δαχτυλίδια, κρατούσαν μεγάλες λύρες και τραγουδούσαν όλοι, έναν αλλόκοτο ύμνο στη θεά της Σιστούς. Ήταν οι ιερείς ευνούχοι του ναού της Ραβέτνας, που η Κεϊδαφέ τους καλούσε συχνά κοντά της για να κουδανιάσουν γι' αστρναμία, μαθηματικά και άλλα σοφά θέματα.

Καθώς την αντίκρυσε ο Αλέξανδρος μέσα στη λάμψη εκείνου του μεγαλείου της, προχώρησε, γονάτισε μπροστά της και της παρουσίασε το μήνυμά του... Αλεξάνδρου. Η Κεϊδαφέ άπλωσε το χέρι της και πήρε το διπλωμένο πάπυρο. Υστερα τον παρακάλεσε να σηκωθεί και να την πλησιάσει. Μόλις όμως τον είδε από κοντά, χαμογέλασε και τον κύτταξε με στοργή και θαυμασμό μαζί. Ο στρατηλάτης την κύτταξε κι αυτός και κάτι παράξενο άγγιξε την ψυχή του. Η γυναίκα αυτή δεν ήταν όμορφη, μά είχε μια περίεργη γοητεία, στην οποία κανένας άντρας δεν θα μπορούσε ν' αντισταθεί.

Ο Αλέξανδρος έκλεισε τα μάτια του ανατριχιάζοντας ελαφρά. Ουμήθηκε εξαφνα την προφητεία της μάντισσας Αμαθόντης που, όταν ήταν έφηβος ακόμη, του είχε προσαναγγείλει τη γνωριμία μιας γυναίκας που θα κατοικούσε «πέρα από την υδάτινη ζώνη της γης» και θα είχε «ένα άστρο στο μέτωπο». Η γυναίκα αυτή θα πέθαινε για χάρι του. Ο Αλέξανδρος σκεπτόταν τώρα ότι η «υδάτινη ζώνη» δεν ήταν άλλη από τον Εύφρατη ποταμό κι ότι το άστρο του μετώπου ήταν η βασιλική τιάρα. Ωστε η Κεϊδαφέ ήταν καταδικασμένη από τη μοίρα της να πεθάνει; Αισθάνθηκε μια αγωνία να τον πνίγει...

Ένω λοιπόν οι σκλάβοι του προσέφεραν φρούτα και του έδιναν να πιει ένα ευγενικό και άρωματικό κρασί, η έδωτική εκείνη βασιλιάσα έκανε νεύμα του θησαυροφυλάκα της να πλησιάσει και του είπε:

— Πήγαινε, Μάλκο, να μου φέρεις το μεταξωτό εκείνο ύφασμα, πάνω στο οποίο είχε κεντημένο το πρόσωπο του βασιλέως των Βασιλέων...

Ο Μάλκος προσκύνει βαθεία και βγήκε από την αίθουσα, ακολουθούμενος από δυο πιστούς φύλακες. Όταν γύρισε, ύστερα από λίγο, κρατούσε στα χέρια του, με φόβο, ένα μεταξωτό πανί. Η Κεϊδαφέ το πήρε και το ξεδίπλωσε μπροστά στον Αλέξανδρο,

που κατάπληκτος είδε κεντημένο με χρυσή κλωστή, το πρόσωπό του. Η βασιλιάσα της Σιστούς τον είχε αναγνωρίσει! Ο Αλέξανδρος την κύτταξε συγκινημένος.

— Ποιος με είδε και με ζωγράφισε τόσο πιστά; ρώτησε περίεργος. Όποιος κι αν είναι, πρέπει να με 'χει δει πολλές φορές. Πρέπει να με ξέρη όσο κανείς άλλος.

Η Κεϊδαφέ χαμογέλασε.

— Άγνοείς λοιπόν ότι κι αυτές ακόμη οι πέτρες των δρόμων σε γνωρίζουν; του άπαντησε. Άγνοεις ότι τ' όνομά σου έγινε θρύλος κι ότι απ' όπου περάσεις, άνθρωποι και θηρία σκύδουν να σε προσκυνήσουν;

Έπειτα πρόσθεσε με το ίδιο χαμόγελο:

— Μπορείς να μείνεις άφοβα εδώ, όσον καιρό επιθυμήσης. Θέλω, όταν θάρη η στιγμή του χωρισμού, να φύγης ευτυχισμένος από κοντά μου. Ένα πράγμα μονάχα δεν μπορώ να καταλάβω: Γιατί ήρδεις εδώ μεταμφιεσμένος; Τι κακό μπορούσα να σου κάνω εγώ και οι άνθρωποί μου; Δεν είμαστε λαός βάρβαρος. Οι θεοί μας είναι ίδιοι με τους δικούς σου, άσχετα αν τους αποκαλούμε διαφορετικά. Είναι ονόματα της ίδιας θεάς. Της δικής σας θεάς Αφροδίτης.

Ο Αλέξανδρος δεν εύρισκε λόγια ν' άπαντήσει. Ήταν η πρώτη

— Ποιος με είδε και με ζωγράφισε τόσο πιστά; ρώτησε με συγκίνηση ο Αλέξανδρος.

φορά που έκανε τον εισμό των σκέψεών του κι άπορούσε με τον ίδιο του τον εαυτό. Γύρισε και κύτταξε τους ιερείς, που τον έβλεπαν αμίλητοι, με το βλέμμα τους καρφαμένο πάνω του αινιγματικά. Αισθάνθηκε τότε μια περίεργη στενωχώρα. Το κατάλαβε αυτό η Κεϊδαφέ και χτύπησε τα χέρια της τρεις φορές. Αμέσως τότε, όλοι απόσυρθηκαν αόρουθα. Η βασιλιάσα έμεινε μόνη με το μεγάλο κατακτητή. Τον βοήθησε να βγάλει το κράνος του κι όταν το πρόσωπό του έλαμψε μπρός της με όλη την άρρενωπή όμορφιά του, η περίεργη εκείνη γυναίκα δεν ξανακύτταξε μ' ένα θαυμασμό που δύσκολα κρυβόταν.

— Αφίρνε με να χαρώ το πρόσωπό σου, του είπε, όταν νίκησε στο τέλος τη συγκίνηση της. Θέλω να κρατήσω βαθεία στη μνήμη μου τα χαρακτηριστικά σου. Έξαιρετικές υπάρξεις σαν και σένα, μονάχα μια φορά εμφανίζονται στους κοινοί θνητούς...

Υστερα τον ρώτησε τί ζητούσε απ' αυτήν και σε τί μπορούσε

να του φανή χρήσιμη. Τα μεγάλα, αμυδαλωτά κατάμαυρα μάτια της πετούσαν φλόγες και τα χείλη της έτρεμαν ερωτικά. Κι' εξαφνα, σκύδοντας ολόκληρη πάνω του, τον ρώτησε ανατριχιάζοντας:

— Είχε αλήθεια ότι δεν αγαπήφες ποτέ σου;

Ο Αλέξανδρος την κύτταξε με κατάπληξι. Πώς μπόρεσε η γυναίκα αυτή να μαντέψει το μεγάλο μυστικό της ψυχής του; Πώς μπόρεσε να βγάλει στην επιφάνεια τις πιο απόκρυφες σκέψεις του; Άπλωσε τα χέρια του, έπιασε τα δικά της και τ' απόθεσε τρυφερά στο στήθος του.

— Ναι, είναι αλήθεια ότι δεν μπόρεσα ποτέ ν' αγαπήσω, αποκρίθηκε στο τέλος. Κάποτε, πάλι πολλά χρόνια από τότε, νόμιζα πως ήμουν έρωτευμένος. Ήμουν έφηβος ακόμη, δεκάξη μόλις χρόνων και κείνη δεν θάχε κλείσει τα δώδεκα...

— Πώς την έλεγαν τη νέα αυτή; ρώτησε η Κεϊδαφέ.

— Διμήδεια. Τη θυμάμαι να παίζει στις όχθες ενός ποταμού της πατρίδας μου, με τις κατάξαντες κοτσιδες της και τ' άσπρα της χέρια. Πώς μπορώ να την ξεχάσω; Στη μέση του μετώπου της είχε μια μικρή έλια. Κι' όμως

στη βασιλιάσα, γονάτισε και φίλησε τα δαχτυλά των ποδιών της. Η Κεϊδαφέ την άναστήκωσε. Υστερα γύρισε στον Αλέξανδρο.

— Κύτταξε την, του είπε. Είναι η γυναίκα που έχασες και που ψάχνεις να τη βρεις τόσο καιρό. Είναι η Διμήδεια, η έγγονή της 'Ηλιοπής!

Ο Μακεδόνας πετάχτηκε πάνω άφνωσ από τη συγκίνηση και την κατάπληξι. Μπροστά του στεκόταν η αγαπημένη του, η μικρή συντροφος της εφηβικής του ζωής. Τίποτα σχεδόν δεν είχε αλλάξει πάνω της. Ήταν η ίδια η Διμήδεια, με τα κατάξανθα μαλλιά, τα κάσασπρα χέρια και την έληα στη μέση του μετώπου. Ο Αλέξανδρος δεν μπορούσε να προσφέρει λέξι. Πώς βρέθηκε στη Σιστώ, στο παλάτι της Κεϊδαφέ; Μήπως όνειρευόταν ή μήπως κανένας κακός δαίμονας προσπαθούσε να του ξεγελάσει τη φαντασία; Η βασιλιάσα τον κυττούσε με το άπλο της χαμόγελο. Κι' εξαφνα του είπε:

— Ξέρω τί σκέφτεσαι. Άπορείς πως βρέθηκε κοντά μου η Διμήδεια. Δεν υπάρχει όμως κανένα μυστήριο σ' αυτή τη συνάντηση. Η 'Ηλιοπή ήταν απ' τη Σιστώ. Όταν έφυγαν λοιπόν απ' τη Μακεδονία, κυνηγημένες απ' την όργη του θεού σου Φρασίλαου, που τις μισούσε, ήρθαν εδώ και ζήτησαν να με υπηρετήσουν. Από τότε τις κρατήσα κοντά μου και δεν μετανοιώσα γι' αυτό. Η Διμήδεια μου τραγουδούσε συχνά για σένα. Κι' αυτή είναι που κέντησε το πρόσωπό σου πάνω στο μεταξωτό αυτό ύφασμα...

Ωστε δεν είχε κάνει λάθος ο Αλέξανδρος, όταν έλεγε ότι, αυτός που το είχε κεντήσει, έπρεπε να τον γνωρίσει καλά. Έκανε ένα βήμα προς το μέρος της, άπλωσε τα χέρια του και τράβηξε την πεντάμορφη νέα πάνω του. Εκείνη στεκόταν αμίλητη, τρέμοντας συγκρομη. Έσκυψε κατόπιν κι' έβγαλε τα πόδιά της, δείγμα πως εξακολουθούσε να του είναι πιστή και άφοσιωμένη.

Η βασιλιάσα, κατέβηκε απ' το θρόνο της κι' αόρουθα απόσυρθηκε στα διαμερίσματά της. Μόλις όμως βρέθηκε στον κοιτώνα της, έπεσε πάνω στο μεγάλο της κρεβάτι ξεσπώντας σ' ένα κλάμμα βουδού, σπαραχτικό. Τότε πρόβαλε δίπλα της ο Αββαλόνιμος, ο πιστός της ευνούχος. Ήταν γέρος κι' είχε γεννηθεί σχεδόν στα χέρια του. Καθώς την είδε να κλαίει, άκούμπησε το ένα του δαχτυλό στον ώμο της και της ψιθύρισε:

— Τον αγαπάς! Πρέπει να κερδίσεις την καρδιά του...

— Και η άλλη; Η Διμήδεια; ρώτησε η Κεϊδαφέ στρέφοντας προς το μέρος του το πρόσωπό της.

Χωρίς ν' άποκριθί εκείνος, άπομακρύνθηκε γρήγορα από κοντά της μ' ένα σατανικό χαμόγελο στα χείλη. Η βασιλιάσα ανατρίχιασε, μά δεν βρήκε τη δύναμη να τον σταματήσει. Ο ευνούχος μπήκε άπαράτηρτος στην αίθουσα που βρίσκονταν άγκαλισμένοι οι δυο αγαπημένοι. Στάθηκε πίσω από ένα παραπέτασμα, έβγαλε από τον κόφο του μια μικρή σπημείνα κασσετίνα και την άνοιξε. Ένα μικρό φιδάκι ήταν εκεί μέσα, μισοανακωμένο. Έρποντας σχεδόν ο Αββαλόνιμος πλησίασε στα πόδια της Διμήδειας, που τα είχε άκούμπησει παράμερα, πήρε το ένα απ' αυτά κι' έβαλε μέσα το φιδί. Υστερα άπομακρύνθηκε πάλι και ξαναγύρισε κοντά στην Κεϊδαφέ.

Όταν η βασιλιάσα άκουσε το έγκλημα που προετοίμασε ο ευνούχος της, πετάχτηκε έξω από τον κοιτώνα της κι' έτρεξε σαν τρελή στην αίθουσα του θρόνου. Ήταν όμως αργά. Η Διμήδεια, καθώς πήγε να φορέσει τα πόδιά της, πάτησε το φαρμακερό φιδάκι που, έπνιγντας απ' τη νάρκη του, τη δούγκωσε στο πόδι. Η δύστυχη νέα έβγαλε μια πνιγμένη κραυγή και σε λίγο έπεσε άναίσθητη στα χέρια του Αλεξάνδρου.

Πεθαίλω ευτυχισμένη, αγαπημένη μου! του έλεγε καθώς έκλεινε για πάντα τα ώρα της μάτια. Φίλησέ με για τελευταία φορά... Φίλησέ με...

Η Κεϊδαφέ, που είχε πλησιάσει από μεταξύ, άκούμπησε το χέρι της στον ώμο του. Μά ο Αλέξανδρος, ο κατακτητής του κόσμου, δεν γύρισε να την κυττάξει. Γονατισμένος μπροστά στην πεντάμορφη νέα, έκλυγε πικρά τη σκληρή και αόικη μοίρα της. Γιατί ξαναθυμήθηκε πάλι την προφητεία της Αμαθόντης. Η γυναίκα που κατοικούσε πέρα από την υδάτινη ζώνη της γης και που θα πέθαινε για χάρι του, δεν ήταν άλλη από τη Διμήδεια. Και το άστρο που τη στόλιζε, ήταν η έληα του μετώπου της...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

Σφραγίζονται οι θεαταί

Στους κινηματογράφους της Ινδικής πόλεως Νέον Δελχί υπάρχει τόση κοσμοσυρροή, ώστε είναι άδύνατον να παρακολουθούνται συστηματικά εκείνοι που βγαίνουν φημό είσιτήριο και καθόνται ύστερα σε θέσεις ακριβώτερες.

Γι' αυτό, εφαρμόζεται τώρα το έξης άπλο και πρακτικό σύστημα: Όσοι παίρνουν φημό είσιτήριο απ' το ταμείο, σφραγίζονται συγχρόνως στην πλάτη του ρούχου τους με μια μεγάλη σφραγίδα, που γράφει το αντίτιμο του είσιτηρίου που διακρίωνται. Το μελάνι της σφραγίδας αυτής είναι άσπρο, για να διακρίνεται στο σκοτάδι της σάλας. Έτσι, μια γενική ματιά στα καθίσματα επιτρέπει ν' ανακαλύπτονται άμέσως οι παρείσασκοι. Το σφράγισμα φεύγει ύστερα μ' ένα άπλο σπούνισμα.

την άφησα να φύγει, για να μην έναντιωθώ στη θέλησή του θεού μου Φρασίλαου. Ήταν έγγονή της 'Ηλιοπής, της βασίλισσας που με βύλαξε. Από τότε αισθάνομαι μέσα μου ένα τρομερό κενό. Ίσως έπειδη την έχασα για πάντα. Ίσως πάλι έπειδη δεν την είχα αγαπήσει ποτέ!...

Σταμάτησε ένα λεπτό κι' ύστερα συνέχισε:

— Γι' αυτό ήρθα σε σένα, τη βασιλιάσα μιας χώρας που λατρεύει τον έρωτα σαν θεοσκέια. Ίσως έσύ κατορθώσεις να μου έξηγηήσης τί χάνω που δεν μπορώ ν' αγαπήσω κι' αν υπάρχει έλπίδα ν' αγαπήσω καιμιά φορά. Έγώ που λαχταρώ να κατακτήσω όλο τον κόσμο, θέλω να γίνω σκλάβος μιας γυναίκας. Αυτή είναι μου φαίνεται η μεγαλύτερη εύτυχία του ανθρώπου...

Η Κεϊδαφέ σκόβηθηκε, έκανε μερικά βήματα και χτύπησε ένα μεταλλίνο έλασμα. Ένας βαθύς και παράξενος ήχος πλημμύρισε την άπέραντη αίθουσα. Τα βαρεία παραπέτασματα ιμάκωχαν σχεδόν άμέσως και μια γυναίκα φάνηκε να πλησιάζει με χαμηλωμένο κεφάλι. Τα χέρια της ήταν σταυρωμένα στο στήθος της. Από τα κίτρινα πόδια της και τον πορτοκαλί της χιτώνα ο Αλέξανδρος κατάλαβε ότι η γυναίκα αυτή ήταν σκλάβα. Όταν έφτασε κοντά

—Αφού τὰ διαβάσετε, νὰ τὰ ρίξετε στὴ φωτιά, τοῦ εἶπε αἰγανὰ ὁ νέος.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΝΑΜΕΣΑ στους ἀρχηγούς τῆς συννομασίας ποὺ ἐ-
γινε ἐναντίον τοῦ βασιλῆα τῆς Ἀγγλίας Ἰάκωβου
Στουάρτ, συγκαταλεγόταν κι' ὁ εὐπατρίδης Τζῶν
Κόχραν. Εἶχε πέσει αἰχμάλωτος στὰ χέρια τῶν στρατιωτῶν
τοῦ βασιλῆα καὶ καταδικάστηκε ὡς προδότης τῆς πατρίδας. Ἡ
ἀπόφασί ὤριζε ν' ἀποκεφαλιστῇ καὶ νὰ ξεριζωθῇ ἡ καρδιά του
καὶ τὰ σπλάγχνα του. Δὲν τοῦ ἔμεναν λοιπὸν παρά λίγες μέρες
ζωῆς ἀκόμη. Ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν τοῦ Ἑδιμβούργου περί-
μενε τὸν βασιλικὸν ἀπεσταλμένο μὲ τὸ ἐπίσημο ἐγγράφο γιὰ νὰ
ὀδηγήσῃ τὸν κατάδικον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν.

Οἱ συγγενεῖς κι' οἱ φίλοι τοῦ πῆγαν στὴ φυλακὴ γιὰ νὰ τὸν
δοῦν καὶ τὸν παρηγορήσουν. Μονάχα ἡ πολυαγαπημένη του κόρη,
ἡ ὡραία Ἀραμπέλλα, δὲν εἶχε φανῇ, γιὰ νὰ δεχτῇ τὶς ὑστερνὲς εὐ-
λογίες του...

Ἐνα πρωὶ ὁ Κόχραν, θέλοντας νὰ δροσίσῃ τὸ φλογισμένο του
κεφάλι, τὸ στήριξε στους ὑγροὺς τοίχους τῆς φυλακῆς.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴν ἀκούσε τὴν πόρτα του νὰ τρίξῃ. Γύρισε τὰ
μάτια του πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ τότε εἶδε νὰ παρουσιάζεται μπροστά
του μὴ πολλὴ ἡ ἀμορφὴ νῆα.

Εἶχε ψηλὸ ἀνάστημα καὶ βάσιμον ἐπιδημικὸ. Τὰ μαῦρα μάτια
τῆς μαρτυροῦσαν βαθειὰ θλίψη. Τὰ ὀδόντια μαλλιὰ τῆς σκέπαζαν
τὸ λευκὸ τῆς μέτωπο.

Ὁ Κόχραν φώναξε τότε μὲ συγκίνησι:
—Κόρη μου! Ἀραμπέλλα μου!...

—Πατέρα μου, καλὲς μου πατέρα! εἶπε ἡ νῆα πέφτοντας στὴν
ἀγκαλιά του.

Ὁ δεσμοφύλακας τότε ἔφυγε, γιὰ νὰ τοὺς ἀφήσῃ μόνους.

Ἐπρεπε ὁμῶς ἡ συνομιλία τοὺς νὰ εἶναι σύντομη.

—Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ, δυστυχισμένη κόρη μου, εἶπε ὁ Κό-
χραν. Φοβόμουν μὴν πεθάνω, πρὶν σοὺ δώσω τὸ τελευταῖο μου
φιλί. Κι' αὐτὸ θάταν γιὰ μένα πρὶν σκλήρῳ κι' ἀπὸ τὸ θάνατο...

Ἦρθε ὁμῶς κι' ἔτσι πραγματοποιήθηκε ἡ τελευταία ἐπιθυμία
τοῦ πατέρα σου...

—Ὡ, σάπα, πατέρα μου! Δὲν θάναί-ῃ ἡ τελευταία...
Μακάρι νὰ ἦταν ἔτσι, παιδί μου! Ἀλλοίμονο ὁμῶς, σὲ τρεῖς
μέρες...

Ἐνῶς κάμπος ἀνέθηκε στὸ λαϊκὸ του. Ἡ Ἀραμπέλλα κύτταξε
νὰ τὸν παρηγορήσῃ:

—Πατέρα, τοῦ εἶπε, θὰ εἶσαι ζωντανὸς κι' ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς
μέρες... Μὴν ξεχνᾷς ὅτι ὁ πνευματικὸς τοῦ βασιλῆα εἶναι
φίλος τοῦ κάμπτου Ντυντόναλ, τοῦ παπαῦ μου... Θὰ τὸν βάλουμε
νὰ μιλήσῃ γιὰ σένα στὸ Στουάρτ.

—Ἀλλοίμονο, κόρη μου! Πρέπει νὰ ξεχάσῃς κάθε ἐλπίδα γιὰ
μένα... Ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασίς ὑπογράφηκε καὶ αὐτὸς ποὺ
τὴ φέρνει θὰ βρίσκεται τώρα στὸ δρόμο...

—Καὶ ὁμῶς σοὺ λέω πῶς δὲν θὰ πεθάνῃς! τοῦ ξαναεἶπε ἡ
Ἀραμπέλλα.

Ἐπειτα ἀγκαλιάζοντάς τον, πρόσθεσε:
—Καίρὸς νὰ χωριστοῦμε, πατέρα... Ἀλλὰ
θὰ ἰδωθῶμε πάλι...

Ὁ Κόχραν τὴν ἐσφίξε ξανά στὴν ἀγκα-
λιά του καὶ τὴ φίλησε μὲ τρυφερότητα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε ὁ δεσμοφύλα-
κας. Ἀναγκάστηκαν λοιπὸν ν' ἀποχωρή-
σουν.

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὸ σούρουπο, ἕνας
ταξιδιώτης μὲ δεσμοτῆτη ζῶντα καὶ μὲ κον-
τὸ χοντρὸ ἐπενδύτη, προχωροῦσε στὸ δρό-
μο ἐξω ἀπὸ τὴν πόλιν Βέρουικ.

Ἀπὸ τὸ παράστημά του φαινόταν νέος.
Φοροῦσε ὁμῶς τὸ καπέλλο του τόσο χαμη-
λά, ποὺ τοῦ σκέπαζε τὸ πρόσωπο.

Εἶχε κυτῶσι πιά. Μαῦρα σύννεφα σκέ-
παζαν τὸν οὐρανὸ κι' ἀέρας φυσοῦσε μὲ δύ-
ναμι.

Ὅλα προσηνοῦσαν τὴν καταιγίδα
ποὺ πλησίαζε. Ὁ νέος ὥστόσο προχωροῦ-
σε... Ὦταν ὡς τρία μίλλια ἐξω ἀπὸ τὴν πό-
λιν, ὅταν ἀπὸ τὸ δυνατὸ ἀέρας καὶ τὴ βροχὴ
ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγῃ κάτω ἀπὸ ἕνα
δέντρο.

Πέρασε ἐκεῖ καμνία ὥρα, μὰ ξαφνικὰ ἄ-
κουσε ἠχηρὸν ῥυθμὸν. Ὁ νέος κρύφτη-
κε στους πυκνοὺς θάμνους καὶ τὴ στιγμὴν,
ποὺ ὁ καθυλάτης περνοῦσε μὲ τὸ κεφάλι
σκυμμένο γιὰ νὰ προφυλαχτῇ ἀπ' τὴν ὑπό-
ρα, ὁ νέος πῆδησε κι' ἄρπαξε τὸ χαλινάρι
τοῦ ἀλόγου.

Ἐπειτα, στηρίζοντας τὸ ἑνὶ πτε-
ρόν του στὸ στήθος τοῦ καθυλάτης τὸν
πρόσταξε νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὸ ἄλογο.

Ὁ καθυλάτης θέλησε ν' ἀντισταθῇ, μὰ
ὁ ἀγνωστος νέος τὸν πέταξε μὲ δύναμι κα-
τὰ γῆς. Κι' ἐνῶ ἐκείνος κοιτόταν ζαλισμέ-
νος καὶ σχεδὸν ἀναισθητός μέσα στὴς λά-
σπες, ὁ νέος ἄρπαξε τὸν δεσμοτῆτη σακ-
κούλι του κι' ἔγινε ἀφαντός...

Ἐπὶ τρεῖς μέρες διαδόθηκε στὸ
Ἑδιμβούργο ὅτι ὁ μορμότης τῆς καταδι-
καστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Κόχραν εἶχε λη-
στευθῇ καὶ μόλις εἶχε γλυτώσῃ τὴ ζωὴ του.

Ἡ ΟΜΟΡΦΗ ΑΡΑΜΠΕΛΛΑ

Ὁ βασιλεὺς Ἰάκωβος, ὡστόσο ποὺ ἦταν σκληρὸς κι' ἐκδικη-
τικὸς, δὲν ἄργησε νὰ υπογράψῃ ἕνα δεύτερο ἐγγράφο, ὁμοί-
ο μὲ τὸ πρῶτο. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ ταχυδρόμος ποὺ θὰ πῆγανε τὴν ἀπό-
φασί ἔλαβε ὅλα του τὰ μέτρα, γιὰ νὰ μὴν πάθῃ ὅ,τι καὶ ὁ πρῶ-
τος. Περνώντας λοιπὸν, τὴν ἴδια ὥρα ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἐνέδρας,
εἶχε ἐπιταχύνῃ τὸ βῆμα τοῦ ἀλόγου, ποὺ ἔφερε τὸ ἀμάξι του.

Εἶχε φτάσει πιά ἔτσι στὴν ἄκρῃ τοῦ πυκνοῦ δάσους, ὅταν ξα-
φνικὰ ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμός. Τὸ ἄλογο, χτυπημένο ἀπὸ
τὴ σφαῖρα, σταμάτησε. Τὴν ἴδια στιγμὴν πρόβαλε ἀπὸ τὰ δέντρα
ἕνας ἀγνωστος. Ρίχτηκε ἀμέσως πᾶνω στὸν ταχυδρόμο, ἀκούμ-
πησε στὸ στήθος του ἕνα ἐγκληματικὸ καὶ τοῦ ζήτησε τὸ ἐγγράφο
τῆς ἐκτέλεσεως.

Ὁ ταχυδρόμος ἀνήχησε νὰ τὸ δώσῃ. Τότε ὁ
νέος τὸν πλήγωσε ἑλαφρὰ καὶ παίρνοντας τὸ ἐγγράφο πῆδησε
στ' ἀμάξι κι' ἔγινε ἀφαντός...

Στὸ μεταξὺ, ὁ Ἑδιμβούργος εἶχαν ἐτοιμασθῇ γιὰ τὴν ἀπο-
κεφάλισι τοῦ Κόχραν. Οἱ δῆμοι δὲν περίμεναν παρά τὴ βασιλι-
κὴ διαταγὴ, ποὺ δὲν ἔφτασε οὔτε αὐτὴ τὴ φορὰ γιὰ τὸ λόγο ποὺ
διηγηθήκαμε παραπάνω.

Ὁ βασιλεὺς μαθαίνοντας καὶ τὴ δεύτερη ἀρπαγὴ τῆς διατα-
γῆς, ἀπέδωσε τὸ περιστατικὸ στὴ Θεοῖα Πρόνοια καὶ δὲν τὸλμησε
νὰ ἐναντιωθῇ στὴ θέλησί της.

Ἐπὶ ὕστερ' ἀπὸ δύο βδομάδες ὁ Τζῶν Κόχραν, μὲ διαταγὴ
τοῦ βασιλῆα, ἀφέθηκε ἐλεύθερος.

Βγαίνοντας ἀπ' τὴ φυλακὴ, ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά τῶν δικῶν
του καὶ ὠδηγήθηκε μὲ χαρὰ στὸ σπιτί του.

Ἀπ' ὅλους ὁμῶς τοὺς οἰκείους του μονάχα ἡ Ἀραμπέλλα ἔ-
λειπε. Ὁ Κόχραν ἀπορώσε γι' αὐτὸ, ὅταν τοῦ ἀνᾶγγειλαν ὅτι
κάποιος νέος ζητοῦσε νὰ τὸν δῇ.

Ὁ νέος αὐτὸς φοροῦσε χοντρὸ ἐπενδύτη καὶ τὸ καπέλλο του
ἦταν χαμῆς βαθεῖα στὸ πρόσωπό του, μὰ τὸ φέρεμά του ἔδειχνε
καταγωγὴ ἀνώτερη ἀπ' αὐτὴ ποὺ φανέρωναν τὰ ρούχα του. Ὁ-
ταν παρουσιάστηκε μπρὸς τὸν Κόχραν, τὸν χαιρετῆσε στρατιω-
τικὰ. Συγχρόνως τοῦ ἔδωκε δύο χαρτιά καὶ τοῦ εἶπε σιγὰ:

—Αφού τὰ διαβάσετε νὰ τὰ ρίξετε στὴ φωτιά...

Ὁ Κόχραν τὰ πῆρε καὶ τὰ διάβασε μ' ἀνταρξία. Ἦταν οἱ
καταδικαστικὲς ἀποφάσεις, ποὺ εἶχαν ἄρπαγῇ ἀπὸ τοὺς ταχυ-
δρόμους. Ὁ γνραιὸς εὐγενὴς σηκώθηκε τότε ἀπάνω καὶ σφίγγον-
τας τὸ χεῖρ τοῦ ξένου, τοῦ εἶπε:

—Πῆς μου, ποῖος εἶσαι ἄνθρωπε μὲ ὄνομα;

Ὁ νέος ἐβγάλε ἀμέσως τὸ καπέλλο του, ποὺ σκέπαζε τὸ πρό-
σωπό του καὶ ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Κόχραν.

Ἦταν ἡ ὁμορφὴ Ἀραμπέλλα, ἡ κόρη του!...

Π. ΦΟΣΤΕΡ

ΟΙ ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΝΕΥΡΟΦΥΤΙΚΟΥ

Ἡ μεγάλη ἐπίδρασίς του στὴν ὑγεία μας

ΟΙ μας ἔχουμε ἀκούσει νὰ γίνε-
ται λόγος γιὰ τὸ «μεγάλον συμπα-
θητικόν» καὶ τὸ σπουδαιότατο ρό-
λο ποὺ παίζει στὴν ὑγεία μας.
Ἀλλὰ ποὺ βρίσκεται τὸ «μεγάλον
συμπαθητικόν»;

Στὴν πραγματικότητα, δὲν πρόκειται
γιὰ ἕνα μοναδικὸ νεῦρον, ἀλλὰ γιὰ ἕνα σύ-
στημα νεύρων καὶ νευρικῶν γαγγλίων, δια-
σκορπισμένων σ' ὅλο τὸν ὀργανισμό.

Στὴν λαϊκὴ γλῶσσα, αὐτὰ τὰ νεῦρα
καὶ τὰ γαγγλία καλοῦνται μὲ τὸ γενικὸ
ὄνομα τοῦ «νευροφυτικού συστήματος»,
γιατὶ ἐφορεύουν στοὺς αὐτοματιζομένους τῆς
καθημερινῆς ζωῆς, ποὺ ἔχει ἀποκλιθεῖ ἀφύ-
πνητος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν
ζωὴν, ποὺ ἀφορᾷ τὰς σχέσεις τοῦ ὀργανι-
σμοῦ μὲ τὸν ἐξωτερικὸ κόσμον.

Τὸ «νευροφυτικὸν σύστημα» περιλαμβάνει
δύο συστήματα ποὺ εἶναι τόσο πολὺ συν-
δεσμένα μεταξύ τους, ὥστε εἶναι ἀδύνα-
τον νὰ ξεχωρίσουμε τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Αὐτὰ τὰ δύο συστήματα εἶναι:

α) Τὸ «μεγάλον συμπαθητικὸν σύστημα» ποὺ
ἐκτείνεται ἀπὸ τὸ νωτιαῖον μυελόν.

β) Τὸ «παρασυμπαθητικὸν» ποὺ καλεῖται ἐ-
πίσης καὶ «ἐκσπαστικὸν σύστημα» καὶ ἔχει
τὴν ἀρχὴν του στὸ κρανίον.

Καθένα ἀπ' αὐτὰ τὰ δύο συστήματα ἔχει
ἀνεξάρτητες διακλαδώσεις. Τὸ «μεγάλον συμ-
παθητικὸν» ἀποτελεῖται κυρίως ἀπὸ μὴ μακ-
κρεῖα ἀλλοιο γαγγλίων, ποὺ εἶναι συσσω-
ρευθεῖς νεύρων καὶ ποὺ εἶναι διατεταγμένα
κλιμακωτὰ κατὰ μῆκος τῆς σπονδυλικῆς
στήλης. Ἀπ' αὐτὰ ἐκτείνονται ἄλλα νεῦρα
πρὸς, διακλαδούμενα συνεχῶς, εἰσχωροῦν
μέσα σ' ὅλα τὰ ὄργανα, ἀκόμη καὶ τὰ πρὶν
μικρὰ. Ἐκεῖ οἱ διακλαδώσεις τοῦ συμπα-
θητικοῦ συναντοῦν τὶς διακλαδώσεις τοῦ
παρασυμπαθητικοῦ καὶ, συμπλεκόμενες μ'
αὐτές, σχηματίζουν νέα γαγγλία, μικρὰ.

Κάθε ὄργανον εἶναι προικισμένο, λοιπὸν,
μ' ἕνα μικτὸ νευρικὸ γαγγλίον.

Ἐνα εἰδικὸν ρεῖμα, ποὺ ἀφύπνισμα τῆς φύ-
σεως, ἀλλὰ ποὺ, ὅπωςδήποτε, δὲν ἔχει
σχέσι μὲ τὸ ἡλεκτρικὸν ρεῖμα, διασπάζεται,
ὡς γνωστόν, τὰ νεῦρα. Αὐτὸ τὸ ρεῖμα με-
ταβιβάζει τὸν ἐγκέφαλον εἰς ἐντυπώσεις τῶν
αἰσθησέων καὶ, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, μετα-
φέρει στὰ διάφορα ὄργανα τὶς διαταγὰς τοῦ
κεντρικοῦ ὀργανοῦ τῆς νοήσεως.

Προκειμένου γιὰ τὸ νευροφυτικὸν σύ-
στημα, τὸ ρεῖμα ποὺ διατρέχει τὰ νεῦρα
τοῦ συμπαθητικοῦ καὶ παρασυμπαθητικοῦ
συστήματος κρατεῖ σὲ συνεχὴ ἐπαφὴ τὸν
ἐγκέφαλον μὲ τὰ σπλάγχνα.

Τὸ συμπαθητικὸν σύστημα, ἐφορεύει, ὅ-
πως εἶδαμε, στὴν «ἐξωτερικὴν ζωὴν» τοῦ ἀτόμου,
δηλαδή στὰ ζωικά φαινόμενα ποὺ ἐξυλι-
γονται ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν θέλησίν του. Ἡ
καρδιά, τὰ ἄγγεια, τὸ ἀναπνευστικὸν σύστη-
μα, ὁ ἐντερικὸς σπλῆν, τὰ νεφρά, ἡ οὐροδό-
χος κύστις καὶ ὅλαινα τὰ ὄργανα ποὺ λει-
τουργοῦν μ' ἕναν τρόπο αὐτόματον βρίσκον-
ται κάτω ἀπὸ τὴν ἀμέσῃ ἐξάρτησιν τοῦ συμ-
παθητικοῦ συστήματος.

Ὁ ρόλος τοῦ συμπαθητικοῦ συστήματος
εἶναι κυρίως ρυθμιστικός.

Τὸ ἀξιοσημειώτο εἶναι, λοιπὸν, ὅτι τὸ
συμπαθητικὸν καὶ τὸ παρασυμπαθητικὸν σύ-
στημα ἐπενεργοῦν στὸν ὀργανισμό μας μὲ
τρόπον ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον τὸ καθένα.

Ἡ καλὴ λειτουργία τῶν διαφόρων ὀργά-
νων ἐξαρτᾶται, λοιπὸν, ἀπὸ τὴν ἰσορροπία
μεταξὺ αὐτῶν τῶν δύο συστημάτων.

Ὅταν ἡ ἰσορροπία εἶναι πλήρης, τὰ ὄρ-
γανα λειτουργοῦν κανονικὰ. Στὴν ἀντίθετη
περίπτωσιν, ἡ λειτουργία των εἶναι ἐλαττω-
ματικὴ.

Τὸ συμπαθητικὸν σύστημα, ἐκτὸς τῆς ἐπι-
δράσεώς του στὰ διάφορα ὄργανα, βρίσκε-
ται ἐπίσης σὲ στενὴν σχέσιν μὲ τοὺς ἀδένες ἐ-
σωτερικῆς ἐκκρίσεως. Γιὰ τὴν ἀκαθάρεια, ὁ-
πότε μὴ ἀλληλεπιδράσεις μεταξύ τοῦ νευ-
ροφυτικού συστήματος καὶ τῶν ἀδένων. Οἱ
διαταραχαὶ τοῦ πρώτου προκαλοῦν, λοιπὸν,
διαταραχὴ τῆς λειτουργίας καὶ τῶν δευτε-
ρων καὶ ἀντίστροφα.

Ὅλες τὰρα οἱ ἀσθένειες τοῦ συμπαθη-
τικοῦ συστήματος ἔχουν ἄμεση ἐπίδρασι στὴν
ἀνατομικὰς κινήσεις τοῦ ὀργανισμοῦ.
Καὶ ἡ ἐξέτασις τῶν τροποποιήσεων ποὺ πα-
ρουσιάζουν αὐτὲς οἱ κινήσεις βοηθεῖ τὰ μέ-
γιστα στὴν διάγνωσιν.

Τὸ συμπαθητικὸν σύστημα εἶναι τόσο στε-
νὰ συνδεδεμένο μὲ τὴν λειτουργίαν ὅλων
τῶν ὀργάνων, ὥστε μπορεῖ νὰ λεχθῇ ὅτι δὲν ὁ-
πάρχει ἀσθένεια, στὴν ὁποίαν νὰ μὴν παίζῃ
τὸ ρόλο του εἴτε ὡς αἰτία εἴτε ὡς ἐπὶ
ἀντίθετον.

αὐτό, ὅταν μὴ ἀσθένεια δὲν παρουσιάζῃ ὡ-
ρισμένη αἰτία, ὁ γιατρός ἀναρωτῆται πάν-
τοτε μήπως τὸ συμπαθητικὸν σύστημα εἶναι
ὕπευθον γιὰ τὴν ἐμφάνισίν της.

Ἀς πάρουμε ὡς παράδειγμα τὶς τόσο
συχνὰς περιπτώσεις ταχυκαρδίας.

Ἡ ταχυκαρδία δὲν ὀφείλεται πάντοτε σὲ
βλάβη τῆς καρδίας, ὅπως συνήθως νομίζο-
με. Πολλὰς φορὲς ἡ αἰτία ποὺ τὴν προκα-
λεῖ εἶναι μὴ ἀπὸ τὴν ἀδιαταραχὴ τοῦ συμπα-
θητικοῦ καὶ γι' αὐτὸ μὴ κατὰλληλῇ थे-
ραπευτικῇ ἀγωγῇ αὐτοῦ τοῦ συστήματος
εἶνε ἀρκετὴ γιὰ νὰ τὴν ἐξαφανίσῃ.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει πολλὰς φορὲς καὶ στὴν
ἀντίθετη περίπτωσιν, δηλαδή τὴν ἐπιβραδύν-
σιν τοῦ καρδιακοῦ ρυθμοῦ.

Οἱ παλμοί, ἐξ ἄλλου, προέρχονται πάν-
τοτε σχεδὸν ἀπὸ διαταραχὴν τοῦ συμπαθητι-
κοῦ συστήματος. Ἡ ὑπέρτασις ἐπίσης, στὴν
ἀρχὴν της, ἔχει τὴν ἴδια προέλευσιν. Μὲ μὴ
κατὰλληλῇ θεραπευτικῇ ἀγωγῇ τοῦ συμπα-
θητικοῦ συστήματος, παρεμποδίζεται ἡ ἐξέ-
λιξις τῆς ἀρτηριακῆς ὑπέρτασεως καὶ ἡ थे-
ραπεία ἐπέρχεται αὐτόματα.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει ἐπίσης σὲ ὀρισμένες
μορφὰς ἀσθμάτων (ἀσπασμωδικὴ δυσχέρεια
ἰδίας κατὰ τὴν νύκτα).

Σὲ πολλὰς περιπτώσεις, ἐξ ἄλλου, παθή-
σεων τῶν βρόγχων ἢ τῶν πνευμόνων, πρό-
κειται ἀπλοῦστα γιὰ μὴ ὑπερλειτούργια
τοῦ παρασυμπαθητικοῦ συστήματος.

Ἀλλ' ἡ ἐπίδρασις τοῦ συμπαθητικοῦ καὶ
τοῦ παρασυμπαθητικοῦ συστήματος δὲν στα-
ματᾷ σ' αὐτὸ τὸ σημείον.

Οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς πεπτικές δια-
ταραχαί, —ἐφ' ὅσον δὲν πρόκειται γιὰ ἑλ-
κος ἢ καρκίνον— ὀφείλονται σὲ διαταραχὰς
εἴτε τοῦ συμπαθητικοῦ, εἴτε τοῦ παρασυμ-
παθητικοῦ, εἴτε καὶ τῶν δύο μαζί.

Οἱ διάφορες παθήσεις ἀπὸ τὶς ὁποῖες ὁ-
ποῖοι οἱ γυναῖκες, ἡμικρανίες, λιγγοί,
πόννοι στὴν μέση ἢ τὴν κοιλίαν, χωρὶς σαφῇ
προέλευσιν, ὀφείλονται κυρίως σὲ δύο αἰτίες,
τὸ ἀκανόνιστον τῆς ἐμμήνου ροῆς ἢ τὴν ὑπερ-
λειτούργια τοῦ συμπαθητικοῦ συστήματος.

Εἶναι γνωστόν, ἐξ ἄλλου, ὁ ρόλος τοῦ
συμπαθητικοῦ συστήματος στὴν διανοητικὴν
ζωὴν. Ὅταν οἱ διανοητικὲς ἀσθένειες δὲν ὁ-
φείλονται σὲ βλάβη τοῦ ἐγκεφάλου, τὸ πι-
θανώτερον εἶναι ὅτι ἔχουν τὴν προέλευσιν τὸς
σὲ ἀντίστοιχες διαταραχαί τοῦ ἐνός ἀπὸ τὰ
δύο συστήματα ἢ καὶ τῶν δύο μαζί.

Ἡ ἀσπασία τοῦ χαρακτῆρος ἐπίσης, οἱ
μεταπτώσεις τῆς διαθέσεως, ἡ ἀμειωδο-
ξία, ἡ μελαγχολία, ἡ λύπη χωρὶς προφανῇ
αἰτία, ἡ ἀνεκτικότητα γιὰ μὴ συνεχῇ προσ-
πάθεια, ἡ ἐλλειψὶς ἐνδιαφέροντος γιὰ τὴν
ζωὴν ἔχουν τὴν ἴδια προέλευσιν καὶ μποροῦν νὰ ἐ-
ξοφληθοῦν μὲ τὴν κατὰλληλῇ θεραπευτικῇ
ἀγωγῇ.

Υπάρχουν φάρμακα ποὺ ἐπιδρῶνι στὸν ὀρ-
γανισμό μὲ τὸν ἴδιον τρόπο ὅπως τὸ συμπα-
θητικὸν ἢ τὸ παρασυμπαθητικὸν σύστημα.

Ἄλλα φάρμακα, τὸνανιστίν, παραλύνουν αὐ-
τὰ τὰ δύο συστήματα.

Στὴν ποσὴν κατηγορίαν ἀνήκουν ἡ ἀδρε-
ναλίνη (ποὺ ἐξάγεται ἀπὸ τοὺς ἐπινεφριδί-
ους ἀδένες τῶν ζώων) καὶ ἡ ἐφεδρίνη (ποὺ
ἐξάγεται ἀπὸ ἕνα φυτὸ).

Ἀντίθετα, ἡ ἐργοτίνη καὶ ἡ σκοπολαμίνη
(ποὺ ἐξάγονται ἐπίσης ἀπὸ φυτὰ) παραλύν-
ουν τὴν ἐπίδρασιν τῶν δύο συστημάτων.

Ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἰσορροπίας μεταξὺ
αὐτῶν τῶν δύο συστημάτων εἶναι δυνατόν,
λοιπὸν, νὰ γίνῃ μὲ μὴ κατὰλληλῇ ρύθμισιν
τῶν δόσεων τῶν φαρμάκων ποὺ ἀναφέρουμε.

Εἶνε δυνατόν, ἐξ ἄλλου, νὰ ἀσκήσουμε
μὴ ἀποφασιστικὴν ἐπίδρασιν στὸ συμπαθητικὸν
σύστημα διὰ μέσου τῶν ἀδένων ἐσωτερικῆς
ἐκκρίσεως, δίνοντας στὸν ἀσθενὴ ἀντίστοιχα
ἐκφυλισμὰ ἀπὸ ἀδένες ζώων.

Ἀποσοῦμε ἐπίσης, σὲ ὀρισμένες περιπτώ-
σεις, νὰ εἰσάγουμε μὲ τὴν μορφήν ἐνέσεων
στὴν περιοχὴ τῶν διακλαδώσεων τοῦ συμπα-
θητικοῦ νεύρου ὀρισμένα προϊόντα, ὅπως ἡ
νοβοκαΐνη, ποὺ ἔχουν παρὰλυτικὴ καὶ ἀναι-
σθητικὴ ἐπίδρασιν. Αὐτ

Ο «ληστής του μεσημεριού», όπως εμφανιζόταν στις τράπεζες που ληστεύε και περιμένε τον ταμία να του γεμίση την τσάντα με δολάρια

Ο ληστής του μεσημεριού

Ευχαριστούσε ευγενικά κάθε ταμία που έκλεβε!...

ΤΟΝ Ιανουάριο του 1953, ένα δικαστήριο του Κοννέκτικτ καταδίκασε σε δέκα έτών φυλάκιση κάποιον Άρτ Χόουλυ, για τη ληστεία της Τραπεζής του Κέννιγκτον, χωρίς να λογαριάσει τις διαμαρτυρίες του.

— Κάνετε λάθος, έλεγε, ωστόσο ο Χόουλυ. Δεν έκανα εγώ τη ληστεία!...

Χρειάστηκε να περάσουν δεκαοχτώ μήνες για να αποδειχθεί ότι είχε δίκιο! Στο διάστημα αυτό, οι αστυνομίες πολλών Πολιτειών της Αμερικής, είχαν αναστατωθεί από μια σειρά αξιοσημείων ληστειών, που έμοιαζαν καταπληκτικά, στην έκτελέσει, με τη ληστεία της Τραπεζής του Κέννιγκτον.

Όλα τα στοιχεία και οι καταθέσεις των μαρτύρων, έδειχναν ότι ο άγνωστος κακοποιός, έκανε έντελως μόνοι τις ληστείες του και εξαφανιζόταν μυστηριωδώς, μόλις τελείωνε τη δουλειά του, χωρίς να αφήνει πίσω του κανένα ίχνος.

Συνήθως, έμπαινε στην τράπεζα σαν ένας κοινός πελάτης. Φορούσε απλά ρούχα και ένα ζευγάρι μαύρα γυαλιά, ώστε να μη διακρίνονται τα χαρακτηριστικά του. Στα γαντοφορεμένα χέρια του, κρατούσε μια κοινή σακκά, μέσα στην οποία είχε ένα μικρό αυτόματο όπλο.

Όταν έρχόταν η κατάλληλη στιγμή, έβγαζε το αυτόματο και κρατώντας ακίνητους τους υπαλλήλους και τους πελάτες, πρόσταζε τον ταμία, να του γεμίση την τσάντα με δολάρια. Ύστερα έφευγε, αφού έλεγε ένα ευγενικό «Ευχαριστώ πολύ», στον ταμία!...

Διάλεγε πάντα τις μεσημεριανές ώρες για να κάνει τις ληστείες του και γι' αυτό τον είχαν ονομάσει «Ο ληστής του μεσημεριού».

Όταν έκανε την τρίτη ληστεία, σε μια τράπεζα της Ντόνκερκ, στο Όκλιν, τον είδαν να φεύγει με μια μαύρη όρντ, που την οδηγούσε ο ίδιος. Οι αστυνομικοί πίστεψαν ότι αυτή τη φορά τον κρατούσαν στα χέρια τους. Τα αυτοκίνητα και οι μοτοσυκλέτες της αστυνομίας, ειδοποιήθηκαν να σταματήσουν όλα τα αυτοκίνητα μάρκας όρντ, που θα συναντούσαν στην Πολιτεία.

Δόθηκε και μια περιγραφή του ληστή, που είχαν κατορθώσει να σχηματίσουν από τις περιγραφές εκείνων που είχαν παρευρεθεί στις ληστείες του. Σύμφωνα με την περιγραφή αυτή, ο ληστής ήταν ένας ψηλός άνδρας, ύψους 1.80, αδύνατος, τριάντα περίπου χρόνων, με μαύρα μαλλιά και πάντα ευγενικός.

Το αυτοκίνητο βρέθηκε εγκαταλελειμένο σε έναν έρημο δρόμο, αλλά ο ληστής είχε γίνει άφαντος, με κάποιο άλλο αυτοκίνητο ασφαλώς, που τον περίμενε εκεί. Κι όταν οι αστυνομικοί βρήκαν τον ιδιοκτήτη της όρντ, διαπίστωσαν ότι κάποιος άγνωστος του την είχε κλέψει μια ώρα πριν από τη ληστεία της τραπεζής. Το άλλο του που παρουσίασε ο ιδιοκτήτης ήταν ακαταμάχητο και αφέθηκε ελεύθερος. Ο ληστής ξέφυγε για μιάν ακόμη φορά και συνέχισε τις ληστείες του.

Στις 24 Αυγούστου του 1953, μπήκε ξαφνικά στην Τράπεζα του όρντ. Ήταν μεσημέρι και στην αίθουσα υπήρχαν αρκετοί πελάτες και υπάλληλοι. Με την άπειλή του όπλου του, τους κράτησε ακίνητους και διέταξε τον ταμία της τραπεζας να του γεμίση την τσάντα με χρήματα.

Πριν ακόμη τελειώσει ο τρομαγμένος ταμίας το γεμάτο της τσάντας, μπήκε στην αίθουσα μια ηλικιωμένη κυρία, που, με την πρώτη ματιά, κατάλαβε τι συνέβαινε. Χωρίς να χάση την ψυχραιμία της, έκανε απότομη μεταβολή και τράβηξε προς τα έξω, για να ειδοποιήσει την αστυνομία.

— Μην προχωρήτε, την διέταξε ο ληστής. Έλατε γρήγορα εδώ.

Ο ταμίας, που το μυαλό του δούλευε γρήγορα, επενέβη.

— Δεν μπορεί να ο' ακούσει, φώναξε στο ληστή. Είναι κουφή αυτή η γυναίκα!

Η γυναίκα, που δεν ήταν κουφή, συνέχισε ατάραχη το δρόμο της. Άλλα και ο ληστής δεν έχασε την ψυχραιμία του. Άφισε τον ταμία να γεμίση την τσάντα με δολάρια. Ύστερα κλείδωσε όλους σε ένα δωμάτιο και βγήκε από την τράπεζα.

Με μαθηματική ακρίβεια είχε υπολογίσει ότι η γυναίκα θα χρειαζόταν αρκετή ώρα για να πείσει τον κόσμο ότι στην τράπεζα ήταν ένας ληστής. Όπου να φθάσουν οι αστυνομικοί, ο ταμίας και ο ψυχραιμος ληστής μπήκε σε ένα αυτοκίνητο, που τον περιμένε σε μια παρόδο και εξαφανίστηκε.

Με την ίδια καταπληκτική ψυχραιμία, έκανε εννέα ληστείες σε διάστημα 18 μηνών, χωρίς ποτέ να αφήσει πίσω του και το παραμικρό ίχνος. Είχε κλέψει έτσι 150.000 δολάρια.

Η ούληνρή του έγινε έντελως τυχερά. Οι αστυνομικοί της Ινδιάνας συνέλαβαν κάποιο σωφέρ ονόματι Τζωρτζ Μίλλερ. Έκείνες τις ημέρες ο Μίλλερ είχε αγοράσει μια πολυτελή «Καντιλάκι», αν και ήταν άνεργος από καιρό.

Χωρίς να φαντασθούν ότι ο Μίλλερ είχε κάποια σχέση με το «ληστή του μεσημεριού», τον ανέκριναν γιατί ήταν βέβαιοι ότι τα χρήματά του προήρχοντο από κάποια ύποπτη δουλειά. Στην αρχή, ο Μίλλερ έδωσε διάφορες δικαιολογίες για την προέλευση των χρημάτων. Οι αστυνομικοί όμως του απέδειξαν ότι έλεγε ψέμματα και έπειτα του είπαν:

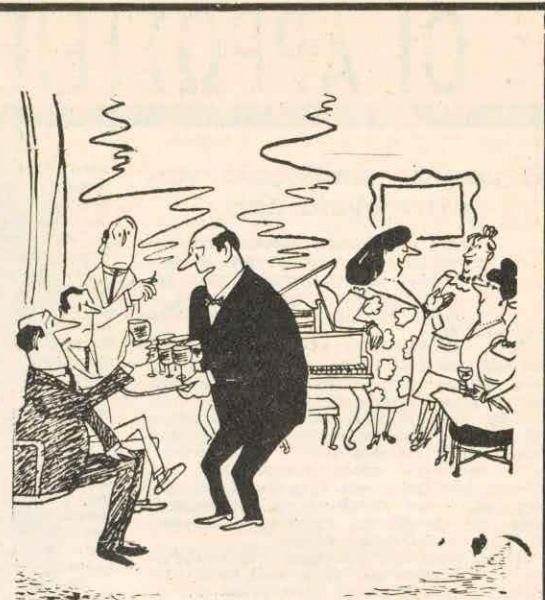
— Αν μας πής την αλήθεια, θα ξελαφρώσει πολύ τη θέση σου. Θα είναι πιο δακρυμα για σένα, αν το μάθουμε μόνοι μας...

Ο Μίλλερ έμεινε σκεπτικός. Στο τέλος όμως είπε:

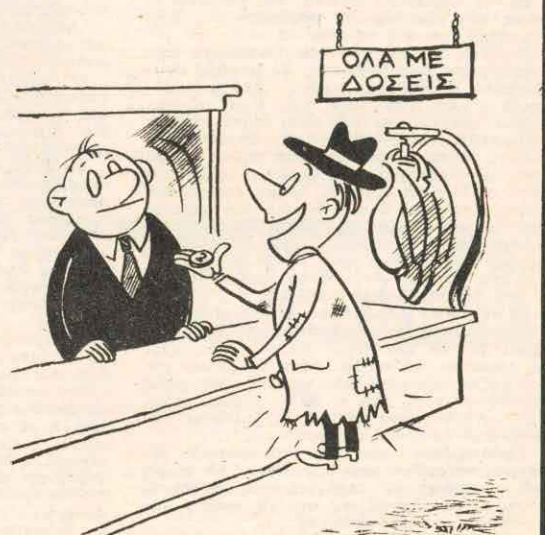
— Έστω, θα μιλήσω. Τα χρήματά αυτά μου τα έδωσε ο Μπέρνυ Λά Κλαίρ, γιατί τον βοήθησα στη ληστεία της Τραπεζής του Σπρίνγκφιλντ. Οι εφημερίδες τον λένε «ληστή του μεσημεριού». Μένει στο όρντ Γουαίν.

Από εκεί και πέρα, οι αστυνομικοί δεν δυσκολεύτηκαν να συλλάβουν τον Λά Κλαίρ, που, επιφανειακά, ήταν ένας έντιμος οικογενειάρχης και επιχειρηματίας, πατέρας τριών παιδιών. Στην αρχή αρνήθηκε την ένοχλή του. Αλλά μπροστά στην μαρτυρία του Μίλλερ, ωμολόγησε όλες τις ληστείες, καθώς και το όνομα των πέντε σωφέρ, που τον είχαν βοηθήσει.

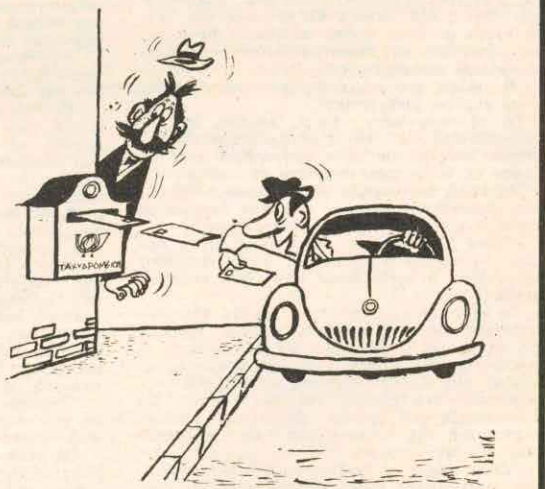
Τώρα, ο Λά Κλαίρ και οι σύνενοχοί του περιμένουν να γίνουν δικη τους και είναι σίγουρο ότι ο Λά Κλαίρ θα μείνει για όλα του τα χρόνια στη φυλακή.

— Πάρτε, καλύτερα, δύο. Η γυναίκα μου ετοιμάζεται να τραγουδήσει!

— Επί τέλους, σάς εφερα, κύριε, και την τελευταία δόση για το παιτό μου!

— Η εξάσκησι, φίλε μου! Χρόνια τώρα κάνω αυτή τη δουλειά!

Ο ΛΗΣΤΗΣ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

ΜΙΑ ώπλισμένη συνοδεία ξεκίνησε, το αεροϊατρικό έκανε πρωινό, χωρίς, απ' το Κλέρμοντ, ένα χαριό χρυσωρύχων της Αυστραλίας.

Επικεφαλής της, προχωρούσε στον άκαμαλο δρόμο, μέσ' στη σκόνη και τις πέτρες, ο αστυνομικός επιθεωρητής Τζων Γκρίφιν.

Καβαλλίκευε ένα βαμμένο καθαρόαιμο αλόγο και φορούσε τη γραφική μπλέ στολή του, με τ' άσημνα σειρήνια στις επωμίδες, ψηλές μαύρες μπότες, ένα γυαλισμένο σπαθί κι ένα ψηλό άσπρο κράνος με άσημνο γείσο. Ήταν αληθινά ωραίος άντρας, με το παρουσιαστικό του αυτό και με το επιβλητικό μουστάκι του — αληθινή ένσαρκωσι του Νόμου.

Είχε αναλάβει τελευταίως αστυνομικά καθήκοντα στην καινούργια έκταση και πλουσία χρυσόφορο περιοχή της κεντρικής Κουινσλάνδης.

Πίσω του, ακολουθούσαν άλλοι τρεις καβαλλάρηδες: ο αρχιφύλακας Τζούλιαν και δυο άνδρες της αστυνομίας του Κλέρμοντ. Είχαν μαζί τους δυο υποζύγια, φορτωμένα με χρυσάφι αξίας 10.000 λιρών. Είχαν αναλάβει τη μεταφορά του στο Ρόκχαμπτον, 200 μίλια μακριά απ' το χαριό των χρυσωρύχων.

Ο άριστος επιθεωρητής χαμογελούσε και καιάρωνε πάνω στ' αλόγο του, καθώς ανταπέδιδε δεξιά κι' αριστερά τους χαιρετισμούς των κατοίκων του χωριού.

Με το δική του όμως, γιατί τον ήξεραν όλοι για ικανότατο αστυνομικό, προωρισμένο να σταδιοδρομήσει λαμπρά και να γίνει μια μέρα αρχηγός της αστυνομίας της Κουινσλάνδης.

Θάταν όμως ίσως λιγώτερο ευδιάθετος τώρα, αν πρόσεχε το σκυθρωπό πρόσωπο και το βλοσυρό ύφος του ύψιστου του, του αρχιφύλακα Τζούλιαν...

Ο τελευταίος αυτός δεν κατάρθωνε να κούνη τη δυσανεμία του, γιατί ο επιθεωρητής είχε επιμείνει ν' ακολουθήσει την αποστολή, για τον κίνδυνο λαητρικής επιθέσεως. Ο Τζούλιαν είχε διαμαρτυρηθεί τότε πως αυτός κι' οι δυο άντρες του αρκούσαν για να διασκορπίσουν κάθε ληστοσυμμορία της έρημου. Μα ο Γκρίφιν έμεινε αμετακίνητος... Και τώρα ο Τζούλιαν τον ακολουθούσε υποχρεωτικά, κακόκεφος κι' αμίλητος.

Η μικρή συνοδεία απομακρύνθηκε απ' το Κλέρμοντ, διασχίζοντας μιάν άπέραντη πεδιάδα με άραιους θάμνους.

Ύστερ' από μερικές μέρες, είχε φτάσει κοντά στον παταμό Μάκενζι.

Έκει, έσπασε μια ζωρή λογομαχία μεταξύ Γκρίφιν και Τζούλιαν, για το μέρος που θα κατασκήνωναν για να περάσουν τη νύχτα. Καθένας τους είχε διαλέξει άλλη θέση κι' υποστήριζε πως ήταν η ασφαλέστερη, για την περίπτωση αιφνιδιαστικής επιθέσεως. Τέλος, επικράτησε η άποψη του Τζούλιαν. Η νύχτα εκείνη πέρασε δίχως τίποτε το αξιοσημείωτο.

Δυο μέρες αργότερα, φτάσανε στο Ρόκχαμπτον και παρέδωσαν το χρυσάφι στην Τράπεζα. Πήραν το αντίτιμό του, σε χαρτονομίσματα και χρυσές λίρες, και ξεκίνησαν ύστερα για να γυρίσουν στο Κλέρμοντ.

Το πρώτο βράδυ, κατασκήνωσαν κοντά σε μια λίμνη. Έφτιασαν τσάι, όπως συνήθως. Όταν όμως έβαλε την πρώτη γουλιά στο στάμα του, ο ένας απ' τους άνδρες την έφτυσε άμεσως και παραπονέθηκε πως είχε πικρή γεύσι. Ο Γκρίφιν συμφώνησε μαζί του κι' έχυσε το τσάι.

Ακολούθησε καινούργιος καυγάς μεταξύ Γκρίφιν και Τζούλιαν. Η συνοδεία γύρισε τότε στο Ρόκχαμπτον, όπου ο Τζούλιαν υπέβαλε την παραίτησή του απ' την υπηρεσία.

Ο Γκρίφιν ξεκίνησε πάλι, με τους δυο άλλους. Τις πρώτες μέρες, δεν τους συνέβη τίποτε. Όταν έφτασαν στον παταμό Μάκενζι, ο Γκρίφιν διέταξε να κατασκηνώσουν εκεί. Ύστερα ανάγγειλε πως είχε λείψει πιά ο κίνδυνος απ' τους ληστές της έρημου και πως μπορούσε επομένως ν' αφήσει πιά μόνους τους δυο άνδρες του.

Έτσι κι' έκαμε πραγματικά, τ' άλλο πρωί.

Τέσσερις μέρες αργότερα, κάποιος ταχυδρόμος βρήκε εκεί κοντά τα πτώματα των δυο αστυνομικών! Τους είχαν πυροβολήσει στο κεφάλι και τους είχαν πάρει όλα τα χρήματά που μετέφεραν μέσ' στα σακκίδια της σέλλας τους!

Τον αποκάλυψε το ένστικτο ενός ιθαγενούς

Οι υποψίες της αστυνομίας έπεσαν στον αρχιφύλακα Τζούλιαν.

Ο επιθεωρητής Γκρίφιν ανέλαβε ν' ανακαλύψει και να συλλάβει τους δράστες της ληστείας του. Πήγε λοιπόν επί τόπου, μαζί μ' ένα συνάδελφό του, δυο γιατρούς κι' ένα ιθαγενή άνικνευτή.

Οι γιατροί εξέτασαν τα δυο πτώματα και γνωμάτευσαν ότι τους είχαν δηλητηριάσει με στρυχνίνη και τους είχαν αποτελειώσει ύστερα με μερικές σφαίρες περιστροφικού στο κεφάλι.

Στο μεταξύ, έκανε τη δουλειά του ο άνικνευτής.

Οι πρωτόγονοι αυτοί ιθαγενείς προσφέρουν πολύτιμη βοήθεια στην αστυνομία, με την άπιστευτη ικανότητά τους ν' ανακαλύπτουν ακόμη και τα πιο αδιόρατα ίχνη, σαν τα καλύτερα αστυνομικά σκυλιά. Σ' αυτό τους βοηθεί το εξαιρετικά ανεπτυγμένο ένστικτό τους.

Ο άνικνευτής λοιπόν που συνόδευε τους αστυνομικούς, έβαζε προσεχτικά το έδαφος, γύρω απ' το μέρος του εγκλήματος. Όταν γύρισε πίσω δήλωσε πως βρή τα ίχνη των βηματών ενός τρίτου ανθρώπου: του ληστού που είχε κάμει διπλό εγκλήμα.

— Δικές σου είναι οι πατημασιές αυτές! είπε ο άπλοικός ιθαγενής... στον επιθεωρητή Γκρίφιν.

Εκείνος προσπάθησε να τον ειρυνεύει. Ύστερα όμως έκρυψε ξαφνικά το πρόσωπό του στα χέρια του και φώναξε:

— Δεν άντέχω πιά! Ναί, εγώ είμαι ο δολοφόνος, ο ληστής!

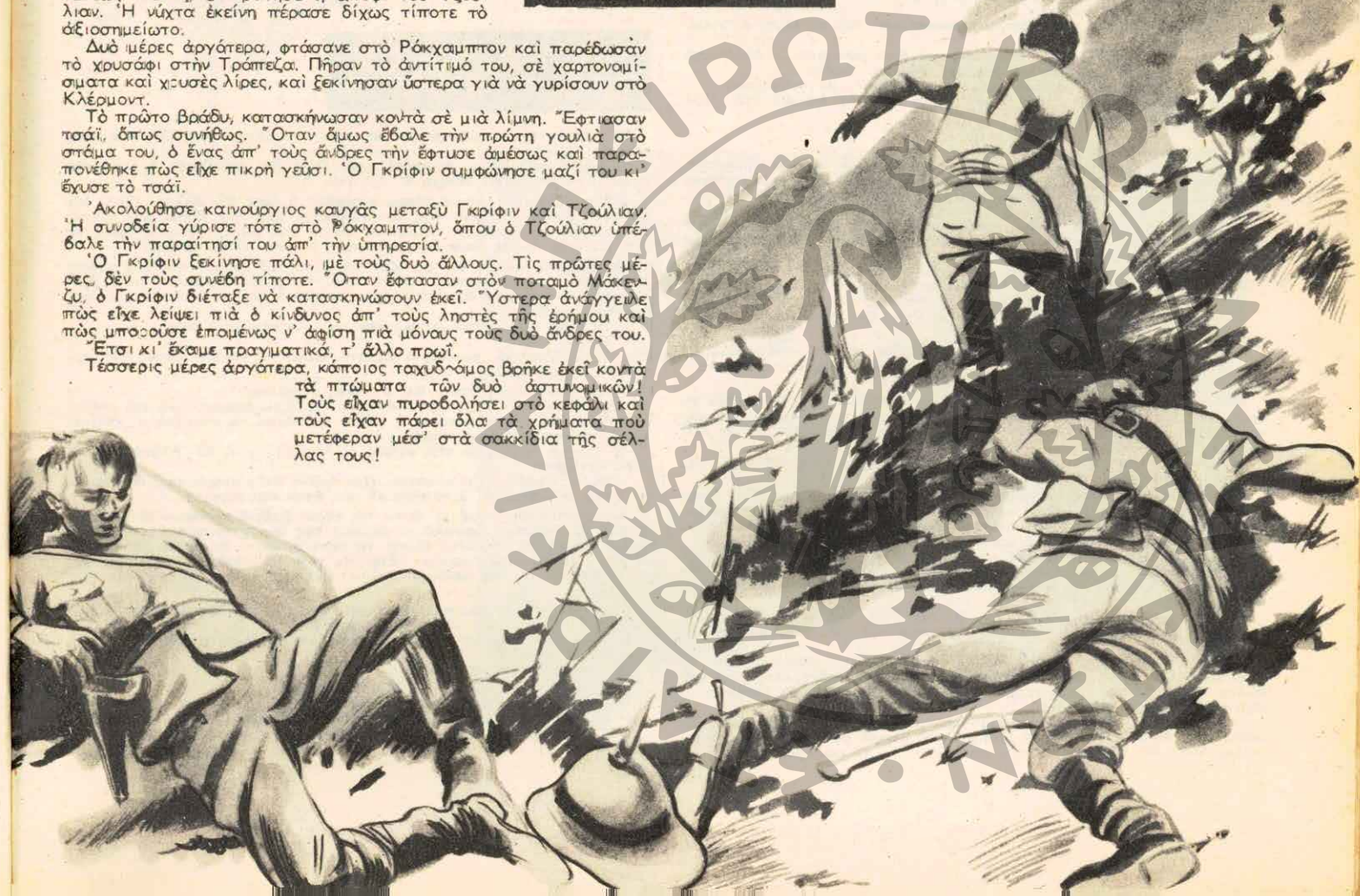
Στη δίκη του, ωμολόγησε πως είχε καταχραστεί ένα χρηματικό ποσόν της ύπηρεσίας και πως είχε κάμει κατόπιν τη ληστεία για ν' βάλει στη θέση τους τα χρήματα.

Ανέθηκε ωστόσο να φανερώσει που είχε κρύψει τη λεία του. Κράτησε το μυστικό ως την παραμονή της εκτελέσεώς του.

Τότε μονάχα το έμπιστεύθηκε σ' ένα δεσμοφύλακα. Τα χαρτονομίσματα κι' οι χρυσές λίρες βρέθηκαν μέσα σ' ένα κούφιο κούτσουρο.

Όσο για τα συμπεράσματα του αρχιφύλακα Τζούλιαν, έξηγείτο με την εθρόνητα που είχε από πριν εναντίον του Γκρίφιν. Το επεισόδιο του πικρού τσαγιού ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι, κάνοντας τον να παρατηρή από την ύπηρεσία και του έσωσε έτσι τη ζωή!

Ο άνικνευτής έφαγε προσεχτικά το έδαφος γύρω από το μέρος του εγκλήματος...

ΕΙΜΑΙ μιά τίμια γυναίκα, κύριε!... φώναζε η Ειρήνη.
Ο δικηγόρος έβγαλε καταφατικά. «Ασφαλώς ήταν μιά τίμια γυναίκα. Όλες είναι τίμιες, μ' μερικές στο τέλος πέφτουν και κάποτε τελειώνουν τραγικά.»
— Ο Άλμπερ πρέπει να το καταλάβει, είπε πάλι εκείνη. «Ήμουν νέα όταν τον παντρεύτηκα, νόμιζα πως τον αγαπούσα. Ο έρωτας όμως, το μεγάλο πάθος, είναι κάτι άλλο. Τώρα ξέρω τι θα πει έρωτας, τώρα τον βρήκα... Δεν μπορώ να καταστρέψω τη ζωή μου. Ο Άλμπερ πρέπει να το καταλάβει.»
Κύτταζε το δικηγόρο Ικετευτικά με τα μεγάλα της μάτια. Το πρόσωπό της, νεανικό ακόμα, ήταν χλωμό. Ήταν τριάντα χρόνων και διψούσε για έρωτική περιπέτεια.
— Μά ο Άλμπερ τ' έχει καταλάβει, ψιθύρισε ο δικηγόρος, και λέει πως είστε ελεύθερη, φτάνει να ζήσετε ευτυχισμένη.
— Είμαι σίγουρη γι' αυτό, κύριε. Μά είμαι τίμια γυναίκα και δεν θέλω να τον προδώσω κρυφά. Χωρίσαμε εδώ κι ένα μήνα, αλλά ζητώ το επίσημο, το νόμιμο διαζύγιο, καταλαβαίνετε;

ΤΟ ΠΙΟ ΘΕΡΜΟ ΦΙΛΙ

Ο δικηγόρος κούνησε πάλι το κεφάλι του καταφατικά. Ήταν ένας άριστος πενήνταχρονος, όπως ο Άλμπερ. Όσο για τον Άλμπερ, δεν ήταν άγνωστος. Τριάντα χρόνων και είχε τόση φλόγα, τόσο πάθος! Τον είχε γνωρίσει σε κάποιο χορό. Φλερταρίζαν καθώς χόρευαν. «Θα μπορούσα να σε κάνω να χαρής πραγματικά τη ζωή, της είχε πει, φτάνει να το θελήσεις. Έγώ σ' αγαπώ, ενώ ο άντρας σου δεν σ' αγαπάει». Θυμόταν τα λόγια του αυτά που της τα είχε ψιθυρίσει στον έρωτά του, ενώ συγχρόνως τη φιλούσε με πάθος. Χωρίσαν εκείνο το βράδυ, αφού η Ειρήνη τούδε δώσει ένα ραντεβού.

Όταν γύρισε στο σπίτι της, είχε όρκειστη να μην τον ξαναβεί και τη νύχτα την πέρασε σχεδόν άγρυπνη. Μά δεν μπόρεσε να μην πάει στο ραντεβού... Και πήγε και σ' άλλα... Δύο άντρες δεν μπορούν να χωρέσουν στη ζωή μιάς τίμιας γυναίκας. Κι' ο Άλμπερ την ήθελε όλη δική του!... Εκείνη όμως δεν είχε κάνει καμιά υποχώρηση...

Καθώς θυμόταν όλ' αυτά, σήκωσε τα μάτια της και κύτταζε το δικηγόρο, που μάταια της έλεγε πως ο Άλμπερ, ο άντρας της την αγαπούσε ειλικρινά. Η Ειρήνη επέμενε για το διαζύγιο. Μπρος στην επιμονή της, ο δικηγόρος της υποσχέθηκε πως θα φρόντιζε να εκδοθεί το ταχύτερο.

Η Ειρήνη έφυγε απ' το γραφείο του ευχαριστημένη. Είχε κερδίσει την πρώτη μάχη. Όταν έφτασε στο σπίτι της, τηλεφώνησε αμέσως στον Άλμπερ.

— Ξέρεις πως πάνε καλά... Ο Άλμπερ μου δίνει το διαζύγιο...
— Α! Έκανε μόνο εκείνος.
— Η Ειρήνη περίμενε περισσότερο ένθουςιασμό. Μά σε λίγο, ο Άλμπερ της έγραψε:
— Είσαι λοιπόν ελεύθερη! Ελεύθερη και δική μου πιά!... Απόψε, σε περιμένω στο σπίτι μου. Μη μου λές όχι, Ειρήνη. Απόψε...
— Απόψε στις έννη, αγάπη μου, τού ψιθύρισε, με συγκίνηση. Φιλιά, χάδια, έρωτας... Για τίποτ' άλλο δεν την ένοιαζε πιά. «Επ' τέλους, θα ζούσε, θα ζούσε!...»

*

Έννεα παρά τέταρτο. Οι δρόμοι έχουν, όπως κάθε βράδυ, τη συνηθισμένη της όψη. Η Ειρήνη ήταν κομμάτι ντυμένη. Είχε ρίξει στα κακτανά μαλλιά της ένα ελαφρό άρωμα. Κατεβαίνοντας τη σκάλα του ξενοδοχείου, έφτασε το γκαράζ της γούνας της. Τό ταξί, που ο θυρωρός είχε φωνάξει, ήταν μπρος στην είσοδο. Μπήκε γρήγορα στο αυτοκίνητο, κάπως φοβισμένη, σαν όλοι να μάντευαν ότι πήγαινε ν' απατήσει, για πρώτη φορά στη ζωή της, τον άντρα της.

Όταν μπήκε στο ταξί, άκουσε δίπλα της μιά φωνή:
— Σωφέρ, προχώρει για την ώρα. Θα σου πούμε σε λίγο που θα πάς...
— Η Ειρήνη είδε τον άντρα της που καθόταν πλάι της.
— Άλμπερ! Αυτό το ταξί τόχα φωνάξει εγώ. Δεν καταλαβαίνω πως...
— Τό ξέρω. Σ' ε περίμενα...

— Σήμερα μίλησα με το δικηγόρο, τού είπε κοκκινίζοντας ελαφρά. Πάει ένας μήνας που δε σε είδα... Πίποτα το κοινό δεν έχουμε πιά μεταξύ μας. Τώρα μπορώ να πάω όπου μ' άρεσει...

— Φυσικά, μπορείς, Ειρήνη. Το δικηγόρο τον είδα κι' εγώ σήμερα το πρωί. Ένοιωσα σου, δεν θα χάσεις πολλήν ώρα μαζί μου. Λίγα λεπτά μονάχα. Ίσα-ίσα να σου πω δυο λόγια. Δεν επιτρέπεις στον άντρα σου να σου πη δυο λόγια;...

— Κάνε γρήγορα τότε, τού απάντησε με ταραχή. Μου φαίνεται πως δεν έχουμε να πούμε τίποτα...

Σκεφτόταν τον Άλμπερ που την περιέμενε με αγωνία. Δίχως άλλο ήταν πολύ άφελος γυναίκα πιστεύοντας ότι ο Άλμπερ θα της έδινε τόσο εύκολα την ελευθερία της. Το αυτοκίνητο τραβούσε διαρκώς μπροστά. Κόντευαν να φτάσουν στον έξοχο δρόμο.

— Μά τι θέλεις από μένα; τού είπε σε λίγο νευρικά. Θέλεις να μ' εμποδίσω να γίνω ευτυχισμένη; Κοντά σου δεν γνώρισα την ευτυχία. Θέλεις να μ' εμποδίσω ν' ακολουθήσω άλλο δρόμο, αυτόν που εγώ τον νομίζω σωστό;

— Όχι, Ειρήνη, κάθε άλλο. Δεν σ' εμποδίζω από τίποτα, της είπε ήρεμα, παρακολουθώντας τη νευρική ταραχή της. Θέλω μονάχα να μ' ακούσεις...

Καθώς την κύτταζε, έβλεπε πόσο ήταν ωραία. Και πήγαινε τώρα σ' έναν άλλο για πρώτη φορά. Αυτός ο άλλος δεν τούδε κλέφει τίποτα ακόμα, παρά λόγια μονάχα, ίσως ένα χάδι, ένα φιλί. Το έντονο ν' αγωνιστή ζήτηση μέσα του.

— Σ' αγαπώ, τό καταλαβαίνεις; της είπε σχεδόν δυνατά. Σου τ' άρεσε όλα: η δουλειά μου, η ζωή μου, τα όνειρά μου, τις ελπίδες μου. Όλα, όλα! Μά δεν σου τό είπα ποτέ μου: να τό σφάλμα μου!...

— Άδικα συζητούμε, αγαπητέ μου, είπε η Ειρήνη στον Άλμπερ. Ποτέ δεν κατάλαβε ο ένας τον άλλο.

Η Ειρήνη έκανε μιά χειρονομία σαν να τούλεγε πως όλα πιά ήταν περιττά.

— Άδικα συζητούμε, αγαπητέ μου. Ποτέ δεν κατάλαβε ο ένας τον άλλο. Κατέβα τώρα, είδεμ θ' άργήσω.

— Όχι, ψέμματα, καταλάβαμε περίφημα ο ένας τον άλλον! Γιατί δεν είχα τό θάρρος να μού πής τί ζητούσες; Γιατί δεν τ' άρεσε και τώρα; Αύριο θαμσάτε δυο ξένοι, Ειρήνη... Θάχης ένα φίλο... Μπορείς όμως να μού μιλήσης άπόψε όπως θά μιλούσες σ' έναν άλλο άντρα...

Τόν κύτταζε καθώς τόν φώτιζαν τα φώτα του δρόμου και για πρώτη φορά τόν είδε αλλοιωτικό. Μά σε λίγο, τα φώτα άραιώσαν γιατί βρισκόντουσαν πιά στον έξοχο δρόμο. Βασίλευε παντού η σιωπή και σχεδόν τό σκοτάδι.

— Μά προχώρησα ακόμη; ρώτησε για μιά στιγμή ο σωφέρ.

— Τράβα μπρός!

— Όχι, Άλμπερ, φώναζε η Ειρήνη. Θέλω να γυρίσω πίσω. Είν' άργά. Μά περιμένουν...

Ήταν έννά και είκοσι. Κι' ο Άλμπερ περίμενε.

— Μιά τελευταία λέξη, είπε ο άντρας της. Έχω εμπιστοσύνη στη μοίρα, Ειρήνη. Ξέρω πως στο τέλος ή μοίρα ξαναβίνει τη γυναίκα σ' εκείνον που την αγαπάει πραγματικά!

Η Ειρήνη όμως είπε στο σωφέρ να γυρίση πίσω. Ο Άλμπερ δεν έφερε αντίρρηση.

— Θα σ' άφήσω στην πλατεία, είπε εκείνη στον άντρα της. Μ' έκανες να χάσω πολλήν ώρα. Σου είχα πη πως ήταν όλα περιττά...

Σκεφτόταν τον Άλμπερ, όμως της έκανε βαθειά εντύπωση τό νέο πρόσωπο του Άλμπερ. Ξαφνικά οι σκέψεις της ταραχτήκαν άπόνα τίναγμα του αυτοκινήτου, που λίγο έλειψε να πέση πάνω σ' έν άλλο. Η Ειρήνη βρέθηκε πάνω στον Άλμπερ. Ένοιωσε τότε τα μπράτσα του γύρω άπ' τό σώμα της σ' ένα σφιγμένο τρελλά. Θέλησε να ξεφύγει. Μά δεν είχε δύναμη...

Ένοιωσε τό φίλ του στα χείλη της. Ένα φίλ δλο άπελπισία και έρωτα. Ποτέ ο Άλμπερ δεν την είχε φιλήσει έτσι.

— Άλμπερ... ψιθύρισε και τού ανταπόδωσε τό φλογερό του φίλ με τό ίδιο πάθος κι' αυτή.

Ο σωφέρ γύρισε, ρωτώντας:

— Είμαστε στην πλατεία... Ποιό θά πάμε;
— Νά κατεβώ, Ειρήνη; τη ρώτησε ο Άλμπερ.
— Ποιό θά πάμε; ξαναρώτησε πιο δυνατά, άνησυχώντας ο σωφέρ.
— Στό σπίτι μας, Άλμπερ! ψιθύρισε η Ειρήνη κοκκινίζοντας.

ΜΑΣ - ΠΩΛ ΦΟΥΣΙΕ

ΠΛΗΤΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

«Μη χάνετε τό θάρρος σας. Φροντίζουμε για σας!».

Και πραγματικά, ειδοποιήθηκε επιτέλους πως θα τον μετέφεραν στο Μπουράιγ, όπου θα του παραχωρούσαν ένα άοκετά μεγάλο χωράφι, μαζί με τά άπαιτούμενα έγγραφα και με δικαίωμα τροφοδοσίας για ένα χρονικό διάστημα.

— Είσαι ευχαριστημένος τώρα; τού είπε ο Ζακεμέν.

— Ναί, γιατί θά σ' άφίσω, κύριε Ζακεμέν, απάντησε ήσυχα ο κατάδικος.

— Κι' όμως τά πηγαίναμε καλά μαζί...

— Ναί, μά ίσως να μην κρατούσε αυτό για πάντα...

— Α, μού κρατάς ακόμα κακία, για κείνη την ιστορία της πίπας;

— Ο Ώντεκερ προτίμησε να μην απαντήσει.

— Θάπρεπε άυτόσο να μ' ευγνωμονής, γιατί άν ήθελα...

— Αν μπορούσατε να μού κάνετε κακό, δεν θά διατάξατε, κύριε Ζακεμέν. Γιατί να σας ευγνωμονώ λοιπόν;

Ο δεσμοφύλακας σάπασε, σαγκάροντας τά χείλη του. Ο Ώντεκερ ένοιώθε όλοένα περισσότερο ότι ο άνθρωπος αυτός ήταν έχθρος του... Μά δεν τον ένοιαζε, στο κάτω - κάτω...

«Αφού θά τον ξεφορτωθώ!...» έλεγε με τό νού του.

Την επομένη βδομάδα, τόν έστειλαν δια θαλάσσης στο Μπουράιγ.

Πραγματικά, οι διοικητικές άρχες της Νέας Καληδονίας προσπαθούσαν ν' αποικίσουν τό νησί αυτό, διευκολύνοντας τούς κατάδικους, που φαίνονταν πως είχαν μετανοήσει ειλικρινά κι' έδειχναν καλή διαγωγή. Τίς ίδιες άλλωστε, κι' ακόμη μεγαλύτερες ευκολίες παρείχαν στους μετανάστες που θ' αποφασίζαν να εγκατασταθούν εκεί.

Είχαν δημιουργηθή έτσι αρκετά γεωργικά κέντρα, σε διάφορα σημεία του νησιού.

Τό σημαντικότερο όμως, πρότυπο στο είδος του, βρισκόταν στην εύφορη πεδιάδα του Μπουράιγ, που έθεωρείτο σαν ή πρωτεύουσα των «ελευθέρων κατέρχων».

Τό Μπουράιγ βρισκεται στις δυτικές άκτες της Καληδονίας, σ' απόσταση 72 χιλιομέτρων άπ' τη θάλασσα. Έξ' άλλου, τό χω-

ρίζουν 194 χιλιόμετρα από τη Νουμέα, την πρωτεύουσα τού νησιού.

Παντού, γύρω άπ' την πόλη, άπλώνονται ύπεροχες φυτείες άπό καφέ, καλαμπόκι, ζαχαροκάλαμο. Βοσκάνε παντού κοπάδια άπό βόδια, που τά φυλάνε καθαλλάρηδες έμφωδιασμένοι μ' ένα τρομερό μαστίγιο με πέτσινες λουρίδες μήκους 10 μέτρων, που άποτελεί επίφοβο όπλο στα χέρια τούς.

Μακριά, στόν ορίζοντα, ύψώνονται οι σιλουέτες τών βουνών Νεκού και Νεπουρά, χαμηλώνοντας όσο απομακρύνονται άπ' τη θάλασσα. Πιο πέρα, στο κέντρο τού νησιού, υπάρχουν δάση πυκνά άπό πανύψηλα δέντρα και θάμνους αδιάδρατους.

Απ' τό πλοίο που κάνει τη συγκοινωνία Νουμέας - Μπουράιγ, ο Ώντεκερ είδε από μακριά τά άσπρα σπιτάκια της πόλεως, που άποτελούσαν αντίθεσι με την πράσινη βλάστηση άν τά έζωνε όλόγυρα.

Και χαιρέτησε τό Μπουράιγ μ' ένα χαμόγελο, σαν να έπρόκειτο να πατήσει τό πόδι του στη γή της ελευθερίας.

Τό καμπαναριό μιάς εκκλησίας ύψωνόταν πρós τόν ούρανό. Γύρω, πάνω σε μικρά ύψωματα, ύπήρχαν τά στρατιωτικά φυλάκια της φρουράς κι' ή κατοικία τού διευθυντού της αποικίας, τριγυρισμένη άπό ψηλά δέντρα και πολύχρωμα λουλουδία.

Ός ότου συμπληρωθούν ώρισμένες διατυπώσεις, ο Ώντεκερ έμεινε περιορισμένος σε μιά κατασκήνωσι. Μά δεν θά διαρκούσε για πολύ ό περιορισμός του: μονάχα ώσπου να όριση ό άρμόδιος έπόπτης καλλιεργείας τό κτήμα που θά τού παραχωρούσαν.

Υστερα θά τόν πηγαίναν εκεί, θά τού έδιναν τά έγγραφα του και τίς πρώτες μερίδες τροφίμων, και θάχε πιά μιά σχετική ελευθερία.

Σε μερικά χρόνια ακόμη, θά μπορούσε νάταν τελείως ελεύθερος. Θάχε τότε τό δικαίωμα, σαν όλους τούς ελευθέρους ανθρώπους, ν' αγοράσει, να έμπορευθή, να υπογράψω συμβόλαιο. Θάχε δηλαδή όλα τά προνόμια των ελευθέρων άποίκων, με μιά μοναδική εξαιρεσι: Δεν θ' άποκτούσε ποτέ την ανεξαρτησία του, γιατί δεν θά είχε πιά δικαίωμα να φύγη άπ' τό νησί, ακόμα κι' όταν θά τελείωνε ή άοική του ποινη.

Ελέποντας τον ο Ώντεκερ δοκίμασε την αντίπωσι πως δεν τού ήταν άγνωστο τό πρόσωπό του.

Θάπρεπε να μείνει εκεί, εξόριστος, σ' δ-
λη του τη ζωή.

Σε λίγο καιρό, παρέλαβε το κτήμα που
του όρισαν. Βρισκόταν τρία ή τέσσερα χι-
λιόμετρα έξω απ' το Μπουράι, σ' ένα μέ-
ρος ερημικό. Είχε δε ένα σπιτάκι, έτοιμο
αλλά μισοειρηπωμένο από την εγκατάλει-
ψη. Ήταν τυχερός ο Ήντεκερ, γιατί συνή-
θως οι κατάδικοι που παίρνουν τέτοια κτή-
ματα όφειλουν να χτίσουν μόνοι τους την
κατοικία τους.

Όπως έμαθε, το σπίτι εκείνο ανήκε
προηγούμενος σ' ένα κατάδικο που είχε
πεθάνει πριν από δυο χρόνια. Τώρα είχε
περάσει στην κατοχή του Ήντεκερ.

Το βράδυ της εγκαταστάσεώς του, τον
επισκέφθηκε ένας φίλακας.

— Πήρα ένα γράμμα από κάποιο συνά-
δελφό μου, απ' τη γερσόνισο Ντυκό... του
είπε. Φαίνεται πως δοκίμασε να το σκά-
σης από κει...

Ο Ήντεκερ δεν άπάντησε. Δεν ήθελε να
δημιουργήσει έχθρους.

Ο φίλακας ακούμπησε το δάχτυλό του
στο δεξιά του που είχε περασμένο στη ζώ-
νη του, μέσα σε μια μαύρη πέτινη θήκη.

— Έγώ δεν χωράω... πρόσθεσε. Βλέ-
πεις αυτό εδώ το παιχνιδάκι; Καλλίτερα
για σένα να μη βρεθής ποτέ μπροστά του!

Τώρα που είχε εκτελέσει τις οδηγίες —
η καλλίτερα τις διαταγές — που του είχαν
στείλει οι μυστηριώδεις προστάτες του, ο

Ήντεκερ δεν είχε πια παρά να περιμένει.

Η θέσι του ήταν καλλίτερη εδώ, παρά
δ, τι στη γερσόνισο. Είχε ένα κτήμα άρκε-
τα μεγάλο, εύφορο κι' εύκολα καλλιεργή-
σιμο. Ήταν ελαφρύς, γερός, έξυπνος.

Δεν είχε μεγάλη πείρα στην καλλιέργεια
της γης, μά δεν ήταν κι' εντελώς άμαθη-
τος. Είχε περάσει όλα τα νειάτα του στην
έξοχή και χρημάτισε μάλιστα επί μερικά
χρόνια δασοφύλακας ενός πλουσίου γαιο-
κτήμονος, του κ. ντε Σαυτερό.

Θα μπορούσε να εύχρησι, αν ήταν ά-
κόμα δυνατή γι' αυτόν η εύτυχία, αν κάτω
απ' τη φαινομενική γαλήνη και καλωσύνη
του δεν κρυβόταν η άγρια εξέγερσή του έ-
ναντίον της τύχης του που τον είχε τόσο
αδικήσει.

Έπειτα από δεκαπέντε μέρες, είχε με-
λετήσει όλα τα κατατόπια κι' είχε εξετά-
σει λεπτομερώς όλες τις εύκολες που πα-
ρουσιάζονταν για μια απόδραση.

Πραγματικά, οι κατάδικοι αυτής της κα-
τηγορίας έχουν μια κάποια επίδραση, αλλά
μπορούν να πάνε έλεύθεροι στις δουλειές
τους. Είναι λοιπόν το εύκολοτερο πράγμα
γι' αυτούς να μη ξαναγυρίσουν στο κτήμα
τους και να προχωρήσουν στο έσωτερικό
του νησιού. Το έπιχειρήσαν πολλοί, οι πε-
ρισσότεροι όμως απ' αυτούς το πλήρωσαν

με τη ζωή τους: Άλλοι πέθαναν της πει-
νας, άλλοι αυτοκτόνησαν κι' άλλοι σκοτώ-
θηκαν απ' τους άγριους ιθαγενείς. Τέλος,
μερικοί ξαναγύρισαν πίσω και παραδόθη-
καν, προτιμώντας τα κάτεργα και την τι-
μωρία που τους περιέμενε, παρά τα μαρτύ-
ρια που είχαν περάσει προσπαθώντας να
δραπετεύσουν.

Γιατί δεν άρκούσε να ξεφύγει κανείς απ'
τα κάτεργα, ν' απομακρυνθί απ' την περι-
φέρειά τους, να ριψοκινυνέψι στο έσωτε-
ρικό του νησιού. Έπρεπε επίσης να μπο-
ρέσει να βρή ένα πλοίο που θα τον μετέ-
φερε στην Αυστραλία. Κι' αυτή η δυσκολία
ήταν αληθινά ανυπερβλήτη — εκτός αν έ-
πρόκειτο για ένα πλούσιο κατάδικο, που
μπορούσε να καλοπληρώσει και ν' αποκτή-
σει συνεύχους.

Μιά μέρα, ο Ήντεκερ γύριζε απ' τα χω-
ράφια, κατακουρασμένος από τη δουλειά
όλης της ημέρας κάτω απ' το φλογερό ή-
λιο. Μόλις είχε μπη στο σπίτι του, είδε να
περνάει και να ξαναπερνά απ' έξω δυο
άντρας αδύνατος, με παράξενη όψη, που έ-
ρχιχε ματίες προς το μέρος του, αλλά χω-
ρίς να σταματήσουν.

Βλέποντάς τον, ο Ήντεκερ δοκίμασε την
έντύπωσή πως δεν του ήταν άγνωστο το
πρόσωπό του...

Έκείνος ξαναπέρασε, άλλη μια φορά.
Βλέποντας τώρα τον κατάδικο στο κατώ-
φλι του, σταμάτησε και του χαμογέλασε.

«Πού τον έχω ξαναδ';...» άναρωτήθηκε
ο Ήντεκερ.

Ο άγνωστος προχώρησε προς το μέρος
του.

«Όσο πλησίαζε, οι άναμνήσεις του Ήν-
τεκερ ξεκαθάριζαν. Όταν έφτασε λοιπόν
κοντά, δεν έμειλε εκείνος, άλλ' ο Ήντεκερ.

— Κύριε Κολλιδέ!... φώναξε. Πώς βρε-
θήκατε έσείς εδώ στην Καληδονία;

Ο Κολλιδέ — γιατί ήταν αυτός πραγ-
ματικά — μπήκε απότομα στο σπίτι.

Το αίμα είχε ανέβη στο κεφάλι του Ήν-
τεκερ, γιατί είχε θυμηθί μέσα σε μια στιγ-
μή τα περασμένα, στα όποια είχε άνακα-
τευθί ο Κολλιδέ, μ' ένα τρόπο τόσο όλε-
ριο γι' αυτόν. Πραγματικά, εκείνος είχε
καθορίσει στην κατάθεσή του ποιά ώρα είχε
μπη ο Ήντεκερ στο ιδιαίτερο γραφείο του
Μπωπρεώλ και ποτέ είχε βγί από εκεί.

Είχε φανί μάλιστα πως έπιδίωκε να τον έ-
νογοποιήσει.

Ο Ήντεκερ δεν τόχε ξεχάσει και δεν τον
συγχωρούσε.

— Ξέρτε πως έχω καλή μνήμη, κ. Κολ-
λιδέ... είπε με φωνή τρεμουλιαστή. Χά-
ρις σε σάς ίδιους βρίσκομαι εδώ... Γιατί
ήρθατε; Τι ζητάτε;

Ο Κολλιδέ περίμενε προφανώς την

εχθρική αυτή ύποδοχή, γιατί δεν φάνηκε να
του κάνει καμιά έντυψη.

Είχε καθίσει σε μια ψάθινη πολυθρόνα,
που είχε φτιάσει ο Ήντεκερ για τον εαυτό
του, για τις ώρες της άναπαύσεώς του.

— Είμαστε άσφαλείς εδώ; ρώτησε. Ή
μπορεί κανείς να μάς άκούσει;

— Το σπίτι μου είναι άπομονωμένο, ό-
πως είδατε, και μένω μόνος εδώ... Μά,
πριν να μπητέ έτσι έλεύθερα στο σπίτι μου,
σαν νατάν το δικό σας, θα μπορούσατε να
με ρωτήσετε αν ήθελα να σάς δεχθώ.

Ο Κολλιδέ δεν άπάντησε. Είπε μονάχα,
συνεχίζοντας την πρώτη του ιδέα:

— Άφού είμαστε μόνι, άκούστε: Έγώ
σάς έγραψα, στη γερσόνισο, με τη μεσο-
λάβησι εκείνου του Κανάκου που κουβα-
λούσε τα τρόφιμα.

— Εσείς λοιπόν μου προτείνετε...

— Ναί, να σάς βοηθήσω να δραπετεύ-
σετε!

— Δεν καταλαβαίνω αυτά τα αινίγμα-
τα. Ποιός είναι ο σκοπός σας;

— Να σάς προσφέρω τα μέσα να φύγετε
απ' τη Νέα Καληδονία, να πάτε όπου σάς
άρέσει.

— Κι' αυτό μονάχα για να μ' εύχαρι-
στήσετε;

— Ναί.

— Μά, έφόσον δολοφονήσα έγώ το Μπω-
πρεώλ, έφόσον έσείς, προπάντων έσείς, με
κατηγόρησατε γι' αυτό το έγκλημα, έφόσον
θεωρείτε δικαία την καταδίκη μου, γιατί έ-
πιδίωκετε να με βοηθήσετε να ξεφύγω από
μια τιμωρία που τήν άξιζα;

— Το κάνω για να εξυπηρετήσω ένα νέο
που ενδιαφέρεται για σάς... Δέχθηκα να
τον βοηθήσω στην προσπάθειά του. Δεν συ-
ζητά μαζί του για το σκοπό του, που είναι
η απόδρασή σας... Όταν θέλη να μου ζη-
τήσει συμβουλή, πρόκειται μονάχα για τις
λεπτομέρειες, για τα μέσα της εκτέλεσεως.

— Ποιός είν' αυτός ο νέος;

— Ο Ζεράρ ντε Μπωπρεώλ.

— Ο γιός...

— Ναί, ο γιός του ανθρώπου που δο-
λοφονήσατε!

— Τι παράξενο, αυτό! Ψιθύρισε ο Ήν-
τεκερ, σκεπτικός.

— Σας φαίνεται παράξενο, το καταλα-
βαίνω. Μά δεν είμαι εξουσιοδοτημένος να
σας δώσω έγώ έξηγησεις. Θα σάς τις δώση
ο ίδιος ο κ. ντε Μπωπρεώλ.

— Όστε ήρθε κι' αυτός εδώ, στην Κα-
ληδονία;

— Ναί, για να σάς σώση. Άγόρασε ά-
κριβά ένα γιάτ στη Χάδρη και ξεκίνησε,
δίδων για να κάνει το γύρο του κόσμου επί
ένα χρόνο. Στην πραγματικότητα όμως,
ήρθε κατ' εύθειαν εδώ, στο νησί των κατέ-
ργων, σταματώντας στο δρόμο μονάχα για
να πάρη κάθουνο.

»Βρισκόμαστε από καιρό στη Νουμέα.
Γιά να μ' μάς υποψιαστούνε όμως οι άρχές
του τόπου, κάναμε στο διάστημα αυτό κάμ-
ποσε έκδρομής ως τα γύρω νησιά, για να
τά έξερευνήσουμε δίδων. Είχαμε φύγει μά-
λιστα για ένα τέτοιο ταξίδι, όταν έπρό-
κειτο να σάς μεταφέρουν απ' τη γερσόνισο
στο Μπουράι. Έχουμε τρεις μέρες μονάχα
που γυρίσαμε. Το γιάτ έχει ρίξει άγκυρα
τώρα στις έκβολές του Νέρα...

— Όλ' αυτά για μένα; είπε ο Ήντεκερ
με δυσπιστία.

— Ναί, για σάς!

— Και τώρα;

— Τώρα, ο κ. ντε Μπωπρεώλ μ' έπιφό-
τισε να σάς πω τα έξης: Θα κάμετε όλες
τις απαιτούμενες προετοιμασίες για τη
δραπέτευσί σας. Όταν θάσαστε έτοιμοι,
θα διαλέξουμε μια νυχτερινή ώρα. Το γιάτ
θα περιμένει, κρυμμένο πίσω απ' τους βρά-
χους των κοραλλιών, σ' ένα όριμσκο που
άνακαλύψαμε κι' όπου δεν θα διατρέχη κα-
νένα κίνδυνο. Μιά βάρκα του θορήει να σάς
πάρη απ' το μέρος που θα έχωμε συμφω-
νήσει... Ξέρετε κολυμπι;

— Ναί.

— Φοβάσθε τους καρχαρίες;

— Δεν φοβάμαι τίποτα.

— Τότε όλα θα πάνε καλά. Έξηγηθή-
καμε λοιπόν;

— Θαυμάσια. Ένα πράγμα μόνο με
λυτεί.

— Ποιό δηλαδή;

— Ότι είμαι υποχρεωμένος ν' άνονηθώ
τις προτάσεις σας.

— Ν' άνονηθώ; Γιατί;...

— Γιατί δεν σάς έμπιστεύομαι, κ. Κολ-
λιδέ.

— Έμένα; Έμένα που έρχομαι να σάς
προτείνω την έλευθερία;

— Άφού με στείλατε σεις στα κάτεργα!

— Δεν μπορεί να μιλάτε σοβαρά...

— Μιλάω σοβαρώτατα. Άρνούνται σε
σάς. Μπορεί όμως να δεχθώ, αν ο κ. Ζεράρ
ντε Μπωπρεώλ έρθη και μου έξηγήση ο ί-
διος γιατί ενδιαφέρεται τόσο πολύ για το
ταπεινό μου άτομο.

— Τί όφελει αυτό; Έγώ είμαι άπεσταλ-
μένος του. Είναι δε προτιμώτερο για την
έπιτυχία του σχεδίου μας να εμφανίζεται
όσο το δυνατόν λιγώτερο ο κ. ντε Μπω-
πρεώλ. Θα προκαλούσε περιέργεια και έκ-
πληξι, αν τον έβλεπαν ναρχεται σε σάς, να
κουβεντιάζη μαζί σας, με το δολοφόνο του
πατέρα του. Έγώ έγώ μπορώ να περάσω
παντού άπαράτητος.

— Όραία είν' όλ' αυτά που λέτε, αλλά
δεν μου φάνοινε! Σας άντιπαθώ πολύ, δεν
σας έχω την παραμικρή έμπιστοσύνη και
δεν θα πιστώσω στην άφοσίωσί σας, παρά
μόνον όταν θάχω γυρίσει με τη βοήθειά σας
στην Εύρώπη.

— Αυτό έξαρτάται μονάχα από τη θέ-
λησί σας.

— Δεν κλείνω καμιά συμφωνία, αν δεν
ιδώ πρώτα τον κ. ντε Μπωπρεώλ. Δεν έ-
νωω να φάω καμιά σφαίρα στην κοιλιά, ή
το λιγώτερο να με κλείσουνε δέκα χρόνια
στο μπουντρούμι, για άποτυχημένη άποπει-
ρα δραπετεύσεως!

— Είναι η τελευταία σας λέξι;

— Ναί. Και σάς άναθέτω να μεταφέρε-
τε αυτή την άπάντησί μου στον κ. ντε Μπω-
πρεώλ.

— Πολύ καλά.

Ο Κολλιδέ σηκώθηκε και βγήκε, δίχως
κάν να χαιρετήσει. Ο Ήντεκερ έμεινε σκε-
πτικός για λίγο. Όστερα ψιθύρισε, άναση-
κώνοντας τους ώμους του:

— Περιέργο! Είμαι άνήσυχος σαν να
πλησίαζη κάποιος μεγάλος κίνδυνος.

Δυό νυχτες άργότερα, παρουσιάστηκε ο
ίδιος ο Ζεράρ. Ο Ήντεκερ κοιμόταν βα-
θεία, την ώρα εκείνη. Όταν έγυπνησε, ά-
ναψε τη λάμπρα κι' άναγνώρισε τον έπισκέ-
πτη, δοκίμασε μια δυνατή συγκίνηση.

— Είναι λοιπόν σοβαρό, κύριε; είπε. Θέ-
λετε πραγματικά να με βοηθήσετε να φύγω
από δώ;

— Ναί, όπως βλέπετε.

— Θα σάς έξηγήση άσφαλώς ο Κολλιδέ
ότι έπιθυμώσα πριν απ' όλα να μάθω τους
λόγους της έπεμδάσεώς σας. Ίσως να σάς
φαίνεται παράξενο που φέρνω δυσκολίες
και δεν δέχομαι μ' ένθουσιασμό την πρό-
τάσί σας. Μά έχω τους λόγους μου να δυ-
οπιστώ.

— Είσατε άθώος, Ήντεκερ.

— Ναί, αλλά τί σας το άποδεικνύει, αυ-
τό;... Κι' αν είμαι άθώος, αν έχετε αλη-
θινά την πεποίθησι και τις άποδείξεις της
άθωότητός μου, γιατί δεν τις παρουσιάζετε
στη δικαιοσύνη, ώστε ν' άναγνωρίση το λά-
θος της και να μ' άποκαταστήρη; Γιατί
προτιμάσατε ν' αναλάβετε ένα ταξίδι μα-
κρινό, κουραστικό και πολυδάπανο, για να
με βοηθήσετε να δραπετεύσω, κινδυνεύον-
τας και σεις ο ίδιος;...

— Αν είμαι άθώος και μπορήτε να τ' ά-
ποδείξετε, κύριε ντε Μπωπρεώλ, το καθήκον
σας δεν είναι να μου προσφέρετε τα μέσα
να ξεφύγω από δώ κρυφά, σαν ναμουν ένο-
χος, αλλά να διακηρύξετε φανερά και έά-
στερα πως είμαι θύμα δικαστικής πλάνης.
Σκεφθήτε, κύριε, πως η δραπέτευσί μου θα
ισοδυναμή με την καταδίκη μου σ' αιώνια
καταστροφή και πως θα με στερήση από
κάθε πιθανότητα να ξαναβρώ την τιμή μου
— τη δική μου, της γυναίκας μου και τώ-
 παιδιών μου!

— Σωστά είν' αυτά που λέτε, Ήντεκερ,
άπάντησε ο Ζεράρ. Όστόσο, σάς προσφέρω
τις υπηρεσίες μου, άπλά, δίχως άλλες έξη-
γησεις. Είμαι βέβαιος για την άθωότητά
σας, αλλά δεν έχω καμιά υλική άποδείξι...

— Έχετε τουλάχιστον άποδείξεις ήθικές;

— Δεν μπορώ να σάς το πω.

— Πρέπει ναμνη αληθινά βαθεία ή βε-
βαιότης σας, για ναρθετε να με βρήτε εδώ,
στην άκρη του κόσμου!

— Έχω και κάποιον άλλο λόγο, Ήντε-
κερ, άπάντησε άπλά ο Ζεράρ.

— Δεν θα μου τον πείτε;

— Ναί, θα σάς τον πω. Άγαπώ τη Λουί-
ζα. Την άγαπώ φλογερά, μ' όλες τις δυνα-
μεις μου. Αυτή πρώτη, με την άγάπη της
για σάς και την πίστι της στην άθωότητά
σας, μου γέννησε άμφιβολίες, μ' έκανε να
σκεφθώ και μ' έπεισε τελικά!

»Η Λουίζα πιστεύει άπόλυτα πως είσα-
στε άθώος, δεν έχει όμως άποδείξεις. Το
πιστεύει γιατί είναι κόρη σας. Κι' έγώ λοι-
πόν το πιστεύω, όπως αυτή. Το πιστεύω
γιατί την άγαπώ...

Λουίζα! Τ' όνομα της κόρης του, της
άγαπημένης του κόρης, είχε ταραξί τον
κατάδικο.

Κανείς δεν τόχε προφέρει μπροστά του,
από τόσο καιρό! Μόνον ο ίδιος τόλεγε
κάπου — κάπου, με δυνατή φωνή.

Μά να που τώρα το πρόφερε ένας άλλος!

— Η κόρη μου!... Η κόρη μου! ψιθύ-
ρισε ο Ήντεκερ, σαν ζαλισμένος.

Όστερα συνήλθε και είπε, σοβαρά και
άπλά:

— Είμαι έκπληκτος και κατασυνκινημέ-
νος απ' αυτό που μου είπατε, κύριε ντε
Μπωπρεώλ. Άγαπάτε τη Λουίζα μου, την
καλή, την όμορφη, την εργατική και τόσο
δυστυχημένη κορούλα μου!... Άγαπάτε
την κόρη του ανθρώπου που κατηγορείται
πως σκότωσε τον πατέρα σας!... Μου φαί-
νεται πως έχει βάλε το δάχτυλό του ο Θεός
σ' όλ' αυτά!

»Είχα καταλήξει να μην πιστεύω πιά στο
Θεό. Μ' είχε τόσο έγκαταλείψει!... Άγα-
πάτε τη Λουίζα μου, είπατε... Μά τότε
καταλαβαίνω, ναί... πρέπει αληθινά να με
πιστεύετε άθώο, για να την άγαπάτε. Άλ-
λοιώς, θα σάς προένοιασε φρίκη τ' όνομά
μου, η οικογένειά μου, κάθε τι σχετικό με
μένα...

Είχαν άνεθί δάκρυα στα μάτια του.

Ο Κολλιδέ παρακολουθούσε τη σκηνή
αυτή, άμίλητος.

— Ναί, ναί, καταλαβαίνω!... Είπατε
με το νου σας: «Ο πατέρας της Λουίζας
είναι άθώος. Θα τον βοηθήσω να δραπετεύ-
ση απ' τα κάτεργα». Μά δεν άρκεί αυτό,
κύριε ντε Μπωπρεώλ. Η Λουίζα σάς άγα-
πάει;

— Δεν ξέρω. Πιστεύω όμως πως θα μ'
άγαπήση.

— Αυτή είναι φρόνιμη και λογική κοπέ-
λα... Άν σάς άγαπήση, δεν θα φέρω έ-
γώ αντίρρησι στην εύτυχία σας... Πιστεύω
πως δεν θάσαστε πολύ πλούσιος, γιατί ο
πατέρας σας είχε καταστραφή όταν δολο-
φονήθηκε.

— Πραγματικά, είμαι φτωχός.

— Δεν υπάρχει λοιπόν μεγάλη άπόστα-
σι μεταξύ σας. Τίποτε δεν σας έμποδίζει
να παντρευθήτε... Η μάλλον, σάς έμπο-
δίζει κάτι; έγώ! Δεν παντρεύεται κανείς
την κόρη ενός κατάδικου. Δεν είναι δικαίο,

πως το θέλετε; Προπάντων όμως όταν λέ-
γεται ντε Μπωπρεώλ, δεν μπορεί να παν-
τρευθί την κόρη του Ήντεκερ.

»Όστε λοιπόν δεν σκεφθήκατε να παν-
τρευθήτε τη Λουίζα! Ξέρω δε καλά την κό-
ρη μου, ώστε να μη φοβάμαι πως μπορεί
ποτέ να γίνη φιλενάδα σας... Ποιό είναι έ-
πομένως το σχέδιό σας;... Ποτέ ή κόρη μου
δεν θα γίνη γυναίκα σας, έφόσον δεν άνα-
γνωρίση προηγούμενος της άθωότης μου
για τη δολοφονία του πατέρα σας!

»Ω, αν γινόταν αυτό κι' αν, μετά την
άποκατάστασί μου, έρχόσαστε να μου πή-
τε όπως σήμερα: «Άγαπώ τη Λουίζα, δώ-
στε μου την!», θ' άνοιγε ο Παράδεισος για
μένα!... Μά όλ' αυτά είναι πολύ ώραία
κι' άπαραγορεύσιμα. Άποκλείεται να συμ-
βούν ποτέ... Η δραπέτευσί μου δεν πρό-
κειται να σάς δώση τη Λουίζα. Άπλά και
μόνο, θ' αύξηση τη ντροπή μου, το στίγμα
του όνόματός μου — αν είναι αυτό δυνα-
τόν ποτέ... Έκείνο που πρέπει να κάμετε,
κύριε Ζεράρ, είναι ν' άποδείξετε πως δεν
έπαφα ποτέ ναμνη ένας τίμιος άνθρωπος...
Τα ύπόλοιπα θαρβούνε μόνα τους...

— Έχω έμπιστοσύνη στο μέλλον, και θα
βρώ τις άποδείξεις της άθωότητός σας. Σας
τ' όρκίζομαι, καύμενος μου Ήντεκερ! Μά
μπορεί ν' άργήση να γίνη αυτό. Σκέφθηκα
λοιπόν στο μεταξύ πως θα περιμένατε πιο
εύχαιρστα την άποκατάστασί σας, αν σάς
ένωνα με τη Λουίζα σας. Νά γιατί θέλησα
να σάς βοηθήσω να δραπετεύσετε.

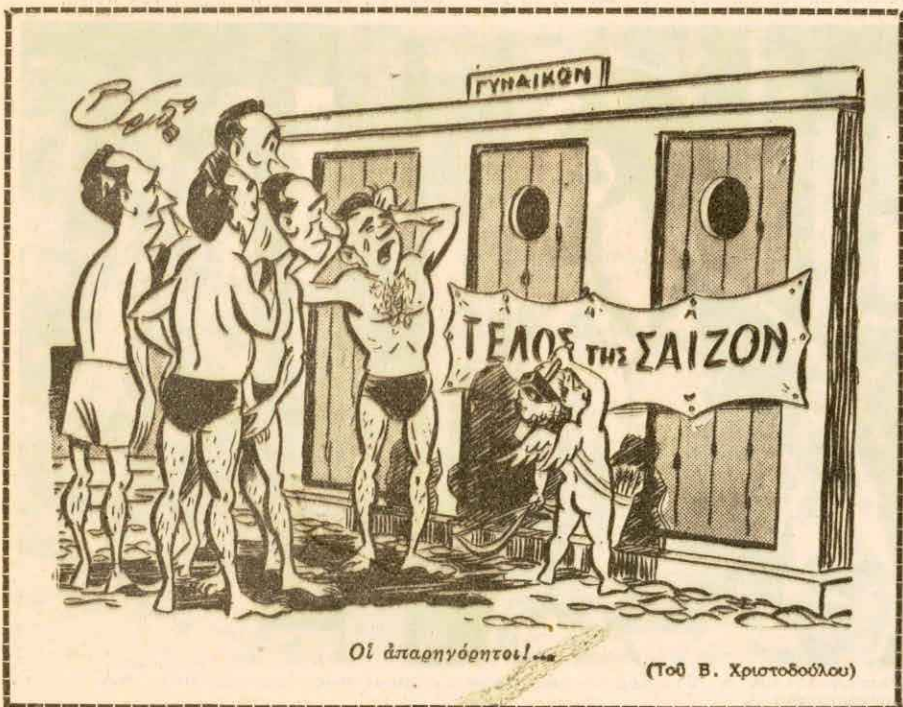
»Ποιός ξέρει άλλωστε αν δεν θα μπορέ-
σετε να με βοηθήσετε και σεις στις έρευνές
μου, όταν θάσαστε έλεύθερος... Έδώ, στα
κάτεργα, σάς άπαγορεύεται το κάθε τι. Εί-
σατε το άλυσοδεμένο θύμα, που κάνει την
ποινή του. Όταν βρεθήτε έλεύθερος όμως,
θ' άποκτήσετε την πρωτοβουλία σας, θα
μπορήτε να μεταχειρισθί όλες τις πνευ-
ματικές σας ικανότητες, για να συντελέσε-
τε στην εύτυχία σας... και στην εύτυχία
έκείνων που σάς άγαπάνε!

»Δεν μπορώ ν' άρνηθώ, Ήντεκερ. Δεν
σας έπιτρέπεται! Σας τ' άπαγορεύω, σ'
όνομα της πολυαγαπημένης σας Λουίζας!

Ο Κολλιδέ έμεινε πάντα άκίνητος, στη
σκιά, στο βάθος του σπιτιού.

»Αν δεν τον είχε δει ο Ήντεκερ όταν έ-
γυπνησε, πριν από λίγο, θα μπορούσε να πι-
στέψη πως δεν τον άκουγε άλλος απ' το
Ζεράρ.

»Εφ' όσον ο Ζεράρ δεν μιλούσε παρά για
τον έρωτά του για τη Λουίζα, η φυσιογνω-
μία του Κολλιδέ έμεινε δίχως καμιά έχεω-
ριστή έκφρασι. Φάνηκε όμως στα χλωμά
και λεπτά χείλη του ένα παράξενο χαμό-
γελο, όταν ο νέος έκανε υπαινιγμό για τις
προσπάθειες που θα μπορούσε να κάμη ο
Ήντεκερ για ν' άνακαλύψη το φονιά του
Μπωπρεώλ, όταν θα ξαναβρίσκε την έλευθε-
ρία του.

Δεν κράτησε όμως αυτό το σκληρό κι' αμείλικτο χαμόγελο περισσότερο από μία άστραπή. "Υστερα το αντικατέστησε πάλι η συνηθισμένη ψυχρή απάθεια της φυσιογνωμίας εκείνης, που σπάνια εξωτερικεύει τις εντυπώσεις της μυστηριώδους εκείνης ψυχής.

Πριν απάντησε στο Ζεράρ, ο 'Ωντεκέρ είχε ένα τελευταίο διαταγμό.

Για δεύτερη φορά, ένα παράξενο ένστικτο του φώναζε:

«Πρόσεξε! Φυλάξου!».

Μά ήταν η τελευταία του επιφύλαξη.

— Έστω! είπε ύστερα. Θα κάνω ό,τι θελήσετε... Μά, αν με γελάτε, αν κάνετε κατάρχησι της αδυναμίας μου, σάς το λέω, κύριε Ζεράρ, και σέ σας επίσης, κύριε Κολλιβέ: Φυλαχθήτε!... Πρόκειται να μείνω εδώ 20 χρόνια. Μου μένουν άλλα 17... Σε 17 χρόνια, δεν θαμαι ακόμη τόσο γέρος, ώστε να μη μπορώ να εκδικθώ... Προσεξέτε!...

Ο Ζεράρ τούτιασε τα χέρια και τσάφισε μέσα στα δικά του.

— Τί φοβάσαστε, λοιπόν, 'Ωντεκέρ; τον ρώτησε.

— Δεν ξέρω... δεν ξέρω να σάς πώ...

— Έχετε, λοιπόν, εμπιστοσύνη κι' αφήστε σε μένα τη φροντίδα να προετοιμάσω τη δραπέτευσί σας. Σε δυ-τρείς μέρες, θα σάς επισκεφθώ ο Κολλιβέ και θα σάς δώσω λεπτομερείς οδηγίες.

«Εγώ θα γυρίσω τώρα στο πλοίο μου. Δεν πρέπει να με δούνε εδώ. Αύριο το πρωί, το γιότ θα φύγει απ' το λιμανάκι του Μπουράιγ και θ' ανοιχτή στο πέλαγος, σαν ν' απομακρύνεται για να μη ξαναγυρίσει πιά. 'Αλλά θα ξαναγυρίσει, τη νύχτα, που θα έχουμε διαλέξει για τη δραπέτευσί σας. 'Αλλη μία φορά, σάς ξαναλέω: Έχετε εμπιστοσύνη!».

Γ'.

Ο Ζεράρ είχε μία τόσο ανοιχτή και ειλικρινή φυσιογνωμία!

Μπορούσε ποτέ να σκεφθώ ν' απάτησε τον 'Ωντεκέρ;

Ο κατάδικος δεν το πίστεψε. Ξαναδρόμει, λοιπόν, την εμπιστοσύνη του. Κι' αυτή τη φορά, βέβαιος πως είχε εξασφαλίσει μία ισχυρή βοήθεια και πως η ώρα της ελευθερίας του πλησίαζε, αφοσιώθηκε ολοκληρωτικά στις προετοιμασίες της αποδράσεώς του.

Είχε ήδη προμηθευθί απ' τη Νουμέα ένα κυνηγετικό τουφέκι και φυσίγγια. Μη ξέροντας ποιά μέσα θα του προσφέρονταν για τη δραπέτευσί του και πιστεύοντας πως θα-

πρεπε ίσως να φύγει διά ξηράς, είχε φροντίσει να εφοδιασθί με όπλα.

Επειδή όμως απαγορεύεται η κατοχή όπλων στους καταδικούς, τὰ είχε κρύψει μ' επιμέλεια, όχι στο σπίτι του, αλλά μέσα σε μία ξύλινη αδιάδροχη κάσσα, αλειμένη με πίσσα. 'Υστερα έχωσε την κάσσα αυτή, τη νύχτα, μακριά απ' το σπίτι του, δίπλα στη ρίζα ενός δέντρου του κτήματός του.

Εφ' όσον τώρα ήταν βέβαιος πως θαφύγει με το γιότ του Ζεράρ, τὰ όπλα αυτά του ήταν άχρηστα, κι' ενοχλητικά μάλιστα. Δεν τὰ σκέφθηκε, λοιπόν, πιά.

Δεν είχε τώρα παρά να περιμένει την είδοποίησι του Ζεράρ. Δεν του είχε ζητήσει ο νέος παρά νάναι έτοιμος για ν' απαντήσει, προπάντων δὲ νάναι ακριβὴς στὴν ώρα που θα του καθώριζε.

Πέρασαν έτσι δυό μέρες. 'Υστερα, ένα πρωί, ο 'Ωντεκέρ δοκίμασε ένα δυνατό καρδιοχτύπι. 'Αντίκρουσε ξαφνικά τὸ χαμογελαστό πρόσωπο και τὰ υποκριτικά μάτια του Ζακεμέν, του δεσμοφύλακα της χερσονήσου Ντυκό.

Πὼς βρισκόταν εκεί αὐτὸς ὁ κρυφὸς καὶ άσπονδος ἑχθρὸς του; Αὐτὸ ἀναρωτιόταν ὁ κατάδικος, ὅταν ὁ Ζακεμέν ἀνέλαβε νὰ του δώσει τὴν ἀπάντησι.

— Προβιδάστηκα, του εἶπε, κι' εἶμαι εὐτυχισμένος που βρίσκομαι καὶ πάλι κοντά σου, 'Ωντεκέρ, καὶ σὲ ξαναβρίσκω λίγο πιὸ ἥσυχο, λίγο πιὸ εὐτυχισμένο.

— 'Υστερα ἀπομακρύνθηκε, ἐνὼ ὁ 'Ωντεκέρ ψιθύριζε πίσω του:

— Γρουσουζή! Πάλι βρέθηκες μπροστά μου!...

Κατάλαβε ὡστόσο γρήγορα ὁ κατάδικος ὅτι δὲν είχε σοβαροὺς λόγους νὰ φοβάται. Ὁ Ζακεμέν δὲν μπορούσε τώρα νὰ του κάνει τίποτε σπουδαίο.

Εἶπαψε, λοιπόν, πιά νὰ τὸν σκέπτεται.

Τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ τὴ συνουμία που εἶχε με τὸ Ζεράρ, πῆγε ὡς τὴ θάλασσα καὶ βεβαιώθηκε πὼς τὸ γιότ εἶχε φύγει.

«Σίγουρα, ὁ Κολλιβέ θαμείνει στὴ στεριά», εἶπε με τὸ νοῦ του.

Δὲν τόλμησε ὁμως νὰ ρωτήσῃ γι' αὐτὸν στὸ ξενοδοχεῖο του Μπουράιγ, ἀπὸ φόβο μήπως τραβήξῃ τὴν προσοχὴ καὶ γεννήσῃ ὑποψίες.

Πρὶν φύγῃ τὸ γιότ, ὁ Ζεράρ εἶχε κλειστή στὴν καμπίνα του, μαζί με τὸν Κολλιβέ κι' εἶχε κουβεντιάσει, γιὰ πολλὴ ὥρα, μαζί του.

— Κύριε Κολλιβέ, του εἶπε, κάνετε αὐτὲς τὶς τελευταῖες μέρες τὸ γύρο τοῦ Μπου-

ράιγ καὶ τῶν περιχώρων του καὶ παρατηρήσατε τὶς εἰδικὲς δυσκολίες που μπορεῖ νὰ παρουσιάσῃ ἡ δραπέτευσί τοῦ 'Ωντεκέρ. Ξέρете που βρίσκονται τὰ φυλάκια τῆς φρουράς, ξέρετε τὶς ὥρες τῆς περιπολίας τῶν πλοίων που ἐπιδίδουν τὶς ἀκτὲς κι' ἐπιθεωροῦν τὰ ἀγκυροβολημένα σκάφη. Πιστεύω πὼς δὲν παραλείψατε καμμιὰ λεπτομέρεια... Έχετε καταστρώσει, λοιπόν, τὸ σχέδιό σας;

— Δὲν σὰς κρύβω πὼς τὸ πρᾶγμα μου φαίνεται ἐξαιρετικὰ δύσκολο. Ἡ ἐπιβλεψὶ εἶναι ἀγρυπνὴ. Ὑπάρχουν παντοῦ φυλάκια, οἱ περιπολίες εἶναι συνεχεῖς. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ κατεβῇ στὴν παραλία, χωρὶς νὰ τὸν δούνε. Κι' ἂν ἐπιχειρήσῃ νὰ φτάσῃ κολλημῶντας στὰ κοραλλιογενῆ βράχια που περιβάλλουν τὸ νησί, θὰ κινδυνέψῃ δέκα φορές νὰ σκοτωθῇ απ' τὶς σφαίρες τῆς φρουράς.

— Έχω τὴ γνώμη, κ. ντὲ Μπωπρεώλ, ὅτι βιασθήκατε πολὺ ν' ἀναλάβετε ὑποχρέωσι ἀπέναντί τοῦ 'Ωντεκέρ!

— Εἶναι πολὺ ἀργά πιά γιὰ νὰ διστάσουμε. Πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ τραβήξουμε μπροστά...

— Πῆρα τὸ θάρρος νὰ σὰς κάμω αὐτὴ τὴν παρατήρησι, ὅχι γιὰτὶ διστάζω, ἀλλὰ γιὰτὶ σκέφθηκα πὼς δὲν πρόκειται μόνο γιὰ μὰς, που θὰ ζεμπλέκουμε σὲ κάθε περιπέτεια, ἀλλὰ γιὰ ἕναν ἄνθρωπο που θὰ παίξῃ τὴ ζωὴ του! Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὸν ἐκθέσουμε σὲ κίνδυνο ἐπὶ ἐπιπόλαια. Έχουμε εὐθὺν ἀπέναντί τῆς οἰκογενείας του, που τὴν δόσατε τὸσας ἐλπίδες πρὶν φύγουμε απ' τὴ Γαλλία.

— Εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ πετύχουμε!

— Πάντως, μπορεῖτε νὰ βασιζέσθε σὲ μένα.

Ο νέος ἔδωσε τὸ χέρι του στὸν Κολλιβέ.

— Ἐκεῖνος τόσφιξε θερμὰ.

— Ποιὸ εἶναι τὸ δικό σας σχέδιο δράσεως; ρώτησε ὕστερα.

— Ἀκούστε αὐτὸ που μου φαίνεται ἀσφαλτέστερο καὶ που σκοπεύω ν' ἀκολουθήσω: Γιὰ ν' ἀποφύγῃ ὁ 'Ωντεκέρ ὅλους τοὺς κινδύνους που παρουσιάζει καὶ ἀπόδρασι ἀπ' τὶς ἀκτὲς τοῦ Μπουράιγ, πρέπει νὰ δραπέτευσῃ διά ξηράς, τὴ νύχτα. Θ' ἀκολουθήσῃ τὴν ἀκροθαλασσιά, ἡ ἀκόμη θὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιού. Πάντως, τὰ ἡμερώματα, πρέπει νὰ βρίσκεται πιά μακριὰ απ' τὸ Μπουράιγ, στὸ σημεῖο τῆς ἀκτῆς ὅπου θὰ τὸν περιμένῃ τὸ γιότ μου.

»Θὰ μπορούσε, ἐπὶ παραδείγματι, νὰ διασχίσῃ τὴ χώρα τῶν Οὐνούα, νὰ βγῇ στὸ δρόμο που κόβει κατὰ πλάτος τὸ νησί, νὰ τὸν περάσῃ καὶ νὰ κατεβῇ πρὸς τὸ ἀκρωτήριο Τοῦο, στὴν ἀνατολικὴ ἀκτὴ. Ὁ δρόμος αὐτὸς περνάει μέσ' ἀπὸ δάση πυκνά, ὅπου εἶν' εὐκόλο νὰ κρυφθῇ κανεὶς. Ἡ περιπολιὰ κατεβαίνει ἀπὸ φυλὲς εἰρηγικές. Κι' ἐπειτα, δὲν φρουρεῖται πολὺ αὐτὸς ὁ δρόμος, σὰν τὸν ἄλλον που πηγαίνει ἀπ' τὸ Μπουράιγ στὸ Γκομέν.

»Τὸ γιότ θὰ περιμένῃ μέσα στὸ μικρὸ ὄρυο, κοντὰ στὸ ἀκρωτήριο Τοῦο κι' ἀντίκρου στὸ κτίριο τῆς ἱεραποστολῆς. Ἐσεῖς, Κολλιβέ, ἀφοῦ ἐξασφαλίσετε τὴν δραπέτευσί τοῦ 'Ωντεκέρ, παίρνοντας ὅλες σὰς τὶς προφυλάξεις γιὰ νὰ μὴ σὰς ὑποπτευσθῶν, θὰ γυρίσετε διά ξηράς στὴ Νουμέα, θὰ πάρετε τὸ πλοῖο τῆς γραμμῆς γιὰ τὴν Αὐστραλία καὶ θὰ πάτε νὰ με περιμένετε στὸ Σίδνεϋ. Ἐκεῖ θάρθῶ νὰ σὰς βρῶ, μαζί με τὸν δραπετή. Με καταλάβετε καλά;

— Πολὺ καλά, κύριε.

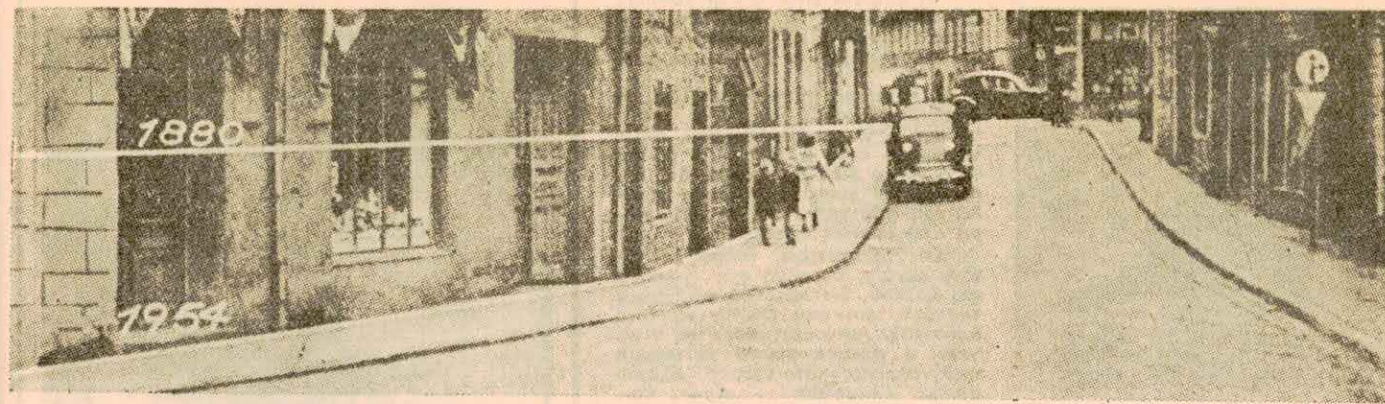
— Ἀλλωστε, γιὰ νὰ μὴ σὰς συμβῇ καμμιὰ παρεξήγησι, θὰ σὰς δώσω γραπτὲς τὶς οδηγίες μου. Θὰ τὶς παραδώσετε στὸν 'Ωντεκέρ, γιὰ νὰ τὶς μελετήσῃ καὶ νὰ τὶς μάθῃ ἀπ' ἔξω. Πρέπει νὰ προλάβουμε κάθε λάθος του, που θὰ μπορούσε νὰχὴ μοιραῖες συνέπειες.

— Έχετε ἀπόλυτο δίκιο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Εκδόσεις

Υπὸ τοῦ 'Εκδοτ. Οἴκου «ΑΛΚΥΩΝ», Μπενάκη 16, ἐξεδόθη καὶ ἐκυκλοφόρησε ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ἔργα τοῦ Α. Κρόνιν «Τὰ μυστικά ἐνὸς γιαιτροῦ» κατὰ λογοτεχνικὴ μετάφρασι τοῦ δημοσιογράφου κ. Μιχ. Πριονιστή. Ἡ μακέτα τοῦ ἐξωφύλλου ἔχει φιλοτεχνηθῇ ἀπὸ τὸν κ. Γ. Ἀνεμογιάννη.

Ἡ λευκὴ γραμμὴ δείχνει ποῦ βρισκόταν ἡ ἐπιφάνεια τοῦ δρόμου τὸ 1880.

ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ ΠΟΥ ΒΥΘΙΖΟΝΤΑΙ

ΣΤΗΝ κάτω Σαξωνία τῆς Γερμανίας ὑπάρχει μιὰ πόλις που ἕνα τμήμα τῆς βυθίζεται σταθερὰ ἀπὸ ἐδῶ καὶ πολλοὺς αἰῶνες. Ἡ πόλις αὐτὴ εἶναι τὸ Λούνεμπουργκ, ἡ πατρίδα τοῦ μεγαλύτερου ἀρχιεπισκόπου τῶν αἰώνων Βασιλίου Μινχάουζεν, τοῦ γελοιοποιοῦ Τίλ Ὀυλενσπίγκελ καὶ τῶν περιφημῶν ἀδελφῶν Γκρίμ. Ἐκεῖ δὲ, ὁ στρατάρχης Μοντγκόμερυ δέχτηκε τὴν παράδοσι τῶν γερμανικῶν στρατιῶν στὸ τέλος τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου.

Τὸ Λούνεμπουργκ εἶναι καὶ ἕνα εἶδος ἱστορικοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ μουσεῖου, μετὰ παλὰ κτίρια του καὶ τὶς ἐκκλησίες του, χτισμένα ὅλα σὲ διαφόρους ρυθμούς.

Στὴ δυτικὴ πλευρὰ τοῦ Λούνεμπουργκ, λοιπόν, ὑπάρχει μιὰ περιοχή που οἱ δρόμοι καὶ τὰ κτίρια τῆς βουλιάζουν κάθε χρόνο κατὰ πέντε ἑκατοστὰ!...

Τοὺς δύο τελευταίους αἰῶνες πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς ἐπικίνδυνης περιοχῆς ἀναγκάσθηκαν νὰ ἐγκαταλείψουν ὀριστικά τὰ σπίτια τους, γιὰτὶ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ ταφούν κάτω ἀπὸ τὰ ἐρεῖπιά τους. Ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Λάμπερτ ἐπίσης, τοῦ προστάτη τῶν ἀλατωρύχων, — ἕνα σπάνιο δείγμα μεσαιωνικῆς ἀρχιτεκτονικῆς — ἐγκαταλείφθηκε ὀριστικά, γιὰτὶ βρίσκεται στὴ ζώνη αὐτῇ.

Ἡ πόλις τοῦ Λούνεμπουργκ εἶναι κτισμένη πάνω στὸ ἄλατι, θὰ μπορούσε νὰ πῇ κανεὶς. Κάτω ἀπὸ τὸ ἐδάφος τῆς ὑπάρχει ἕνα μεγάλο στρώμα ἀποκρυσταλλωμένου ἁλατιοῦ, που καλύπτει ἀρκετὰ χιλιόμετρα. Ὅπως ἐξηγοῦν δὲ οἱ γεωλόγοι, αὐτὸ ὀφείλεται σὲ τρωμερὲς κοσμικὲς καταστροφές, που ἔγιναν πρὶν ἀπὸ ἀρκετὰ ἑκατομμύρια χρόνια στὸ ἐσωτερικὸ τῆς γῆς, καὶ ἰδιαίτερα στὴν περιοχή τοῦ Λούνεμπουργκ.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ δημιουργηθῇ μιὰ ἐκτεταμένη περιοχή ἀποκρυσταλλωμένου ἁλατιοῦ στὸ ἐπέδαφος τοῦ Λούνεμπουργκ, που, φυσικὰ, δὲν ἀποτελεῖ καθόλου σταθερὴ βάση γιὰ νὰ χτιστοῦν σπίτια.

Ἀπὸ τὸν Μεσαίωνα, ἰδρύθηκαν πολλὰ ἐργοστάσια, που ἐκμεταλλεύονταν τὸ ἄλατι. Ἀκόμη καὶ σήμερα ὑπάρχουν ἀρκετὰ τέτοια ἐργοστάσια στὸ Λούνεμπουργκ. Σ' ἕνα σημεῖο μάλιστα, τὰ κοιτάσματα τοῦ ἁλατιοῦ βρίσκονται σὲ βάθος τριάντα μίλις μέτρων κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς.

Ἀπὸ τότε που χτίσθηκε, τὸ Λούνεμπουργκ δὲν φαίνεται νὰ γνώρισε τὴν ἡσυχία στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους του. Τὸ 1300, ὅπως ἀναφέρεται ἕνα χρονικὸ τῆς ἐποχῆς, ἔγινε ἕνας τέτοιος σεισμός, ὥστε οἱ δρόμοι τοῦ Λούνεμπουργκ ἐξοίσαν με τὴν ἐπιφάνεια ταραγμένης θαλάσσης.

Τὰ τελευταῖα χρόνια, μάλιστα, τὸ Λούνεμπουργκ ἀναστατώνεται συχνὰ ἀπὸ τὶς παραξενιές τοῦ ἐδάφους του καὶ δὲν εἶναι σπάνιες οἱ φορές που βλέπει κανεὶς δλόκληρα σπίτια νὰ χοροπηδοῦν. Αὐτὸ βέβαια δὲ σημαίνει ὅτι ὅλο τὸ Λούνεμπουργκ διατρέχει τὸν κίνδυνο νὰ βυθιστῇ καὶ ὅτι οἱ 60.000 κάτοικοί του ἀντιμετωπίζουν συνεχῶς τὸ φᾶσμα τῆς καταρρεύσεως τῶν σπιτιῶν τους.

Ἡ ἐπικίνδυνη ζώνη βρίσκεται στὸ δυτικὸ μέρος τῆς πόλεως καὶ καλύπτει μὴν λιγὸς τετραγωνικὸ μίλι. Οἱ εἰδικοί ἔχουν καταρθῶσι νὰ καθορίσουν ἀκριβῶς τὴν περιοχή αὐτὴ καὶ λαμβάνονται ὅλα τὰ μέτρα, ὥστε οἱ κάτοικοι καὶ οἱ διαβάτες νὰ μὴν διατρέχουν πολλοὺς κινδύνους.

Περπατώντας κανεὶς στοὺς δρόμους

οἱ πινακίδες προειδοποιοῦν τοὺς ποδηλάτες γιὰ τὸν κίνδυνο που διατρέχουν στὰ σπίτια ἀπὸ τὸ πέρασμά τους.

Μιὰ γερμανικὴ πόλις χτισμένη — πάνω στὸ ἄλατι!... —

τοῦ Λούνεμπουργκ, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ καταλάβῃ ποῦ βρίσκεται ἡ ζώνη αὐτῇ. Κι' ἂν ἀκόμη δὲν προσέξῃ τοὺς δρόμους, που σὲ πολλὰ σημεία τους εἶναι

βουλιαγμένοι ἢ τὰ σπίτια, που οἱ τοῖχοι τους κάνουν μιὰ σοβαρὴ καὶ ἐπικίνδυνη κλίσι πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, ὑπάρχουν πινακίδες στοὺς δρόμους που προειδοποιοῦν : «Μόνον διὰ πεζοῦς». Ἀπὸ τοὺς δρόμους αὐτοὺς, ἀπαγορεύεται αὐστηρὰ νὰ περάσουν τρό-

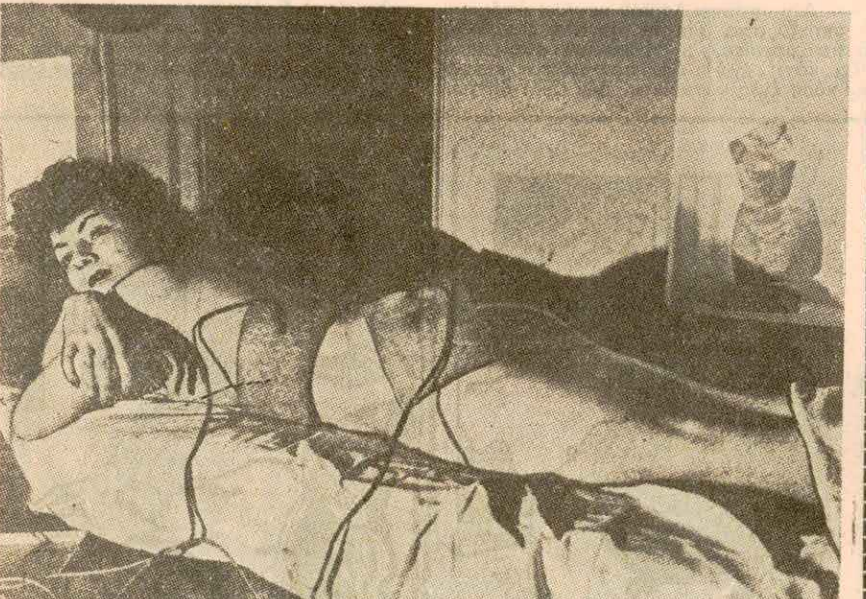
Οἱ κάτοικοι τῶν σπιτιῶν αὐτῶν, που γέρνουν ἐπικίνδυνα, δὲν μποροῦν νὰ τὰ ἐγκαταλείψουν.

χοφόρα, γιὰτὶ τὰ τραντάγματα που θὰ προκαλέσουν μετὰ τὸ πέρασμά τους εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνα. Τὰ τραντάγματα αὐτὰ κάνουν τὴν βάση τοῦ ἀποκρυσταλλωμένου ἁλατιοῦ νὰ τραντάξεται καὶ ἐστὶν πρακαλοῦνται μικροὶ, τοπικοὶ σεισμοί, που κατεβαίνουν ἐπὶ τὴν ἐπιφάνεια τῶν σπιτιῶν κατὰ μερικὰ χιλιοστὰ!...

Ἀκόμη καὶ οἱ ποδηλάτες καὶ οἱ μικροὶ μετὰ τὰ πατινά τους, εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ διτρονά τους.

Οἱ συχνοὶ αὐτοὶ σεισμοὶ ὀφείλονται στὸ γεγονός ὅτι τὸ νερὸ «τρώει» τὸν ὄγκο τοῦ ἁλατιοῦ καὶ δημιουργοῦνται κενά.

Γιὰ νὰ προλαβαίνουν τὶς συνέπειες τῶν σεισμῶν αὐτῶν, οἱ ἀρχὲς τοῦ Λούνεμπουργκ ἔχουν δημιουργηθῇ μιὰ ἰδιαίτερη ἀστυνομία, τὴν ἀστυνομία τῶν σκόδαμῶν. Οἱ ἀστυφύλακες αὐτοὶ ἐξετάζουν κάθε τόσο τὰ σπίτια τῆς ἐπικίνδυνης περιοχῆς καὶ ἐπιδιορθώνουν τὶς βλάβες, ἢ προσπαθοῦν νὰ προβλέψουν καὶ νὰ προλάβουν τὶς προσεγεῖς καταστροφές. Γι' αὐτὸ καί, κάθε λίγο, ἐπισκευάζονται τὰ δίκτυα τοῦ ηλεκτρισμοῦ, τοῦ νεροῦ καὶ τῶν ἀποχετεύσεων.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΜΑΣ ΣΑΖ

Πολλὰ μεγάλα ἱνστιτούτα καλλονῆς τῆς Εὐρώπης διαθέτουν νέες τελειότερες ἐγκαταστάσεις που ἐπιτρέπουν τὸ ἡλεκτρικὸ μασάζ με κύματα ὑψηλῆς συχνότητας. Τὸ μασάζ αὐτὸ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἀφαίρῃ μέσα σὲ βραχὺ χρονικὸ διάστημα ὅλα τὰ περιττὰ λίπη καὶ νὰ δυναμώνῃ συγχρόνως τοὺς μῦς καὶ τοὺς ἰστούς τοῦ σώματος. Στὴ φωτογραφία μας ἡ νέα μέθοδος ἐφαρμόζεται πάνω σὲ μιὰ νεαρὴ Ἱταλίδα σ' ἕνα ἱνστιτούτο τῆς Ρώμης.

Τα δώρα προδιαθέτουν πάντα ευνοϊκά τη γυναίκα...

Πώς να διευθύνετε ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Η τέχνη να διαλέγετε τα δώρα που θέλετε να τους προσφέρετε

Τώρα που η ισοτιμία των φύλων άρχισε να γίνεται πραγματικότητα, αρκετές γυναίκες άρχισαν να φέρωνται σαν άνδρες και έχουν την απαίτηση να τις μεταχειριζώμαστε σαν ίσες με τους άνδρες, αναφέρει ο Άντρέ Μωρουα. Αλλά, αν και λένε ότι το πιστεύουν αυτό, εκπλησσονται και πληγώνονται όταν πάρουμε τα λόγια τους στα σοβαρά και φερθούν με τον τρόπο που ζητούν. Η ισοτιμία των φύλων είναι καλή, όσο δεν έρχεται σε αντίθεση με την ιδιαιτελική ζωή και τη φυσική θέση της γυναίκας. Αλλά κάθε τόσο πρέπει να επαναλαμβάνετε ότι λυπάσθε που δεν είσθε ο τρυφερός φίλος της...

Ο μεγάλος φιλόσοφος Νίτσε, είπε: «Όταν βρίσκεσθε στο βασίλειο της γυναίκας, μην ξεχνάτε ποτέ το μαστίγιο».

Το μαστίγιο, βέβαια, είναι ένα σύμβολο, αλλά δεν παύει να είναι αλήθεια ότι οι γυναίκες εκτιμούν τη δύναμη του χαρακτήρα στον άνδρα. Πολλές, μάλιστα, δεν αποκλείουν και τη βία, αρκεί να μην ξεπεράσει τα όριά της...

Η βασίλισσα Βικτωρία ένοιωσε μεγαλύτερη εκτίμηση και αγάπη για τον σύζυγό της, τον πρίγκιπα Αλβέρτο, όταν εκείνος, μετά από έναν καυγά, κλείστηκε στο δωμάτιό του και άνοιξε να βγει, αν η έστεμμένη σύζυγός του δεν έδειχνε μετάνοια και ταπεινοφροσύνη.

Οι γυναίκες περιφρονούν τους αδύνατους άνδρες, ενώ αντίθετα, είναι μεγάλης βοήθειας για έναν δυνατό άνδρα.

Θέλουν να έχουν κάποιον, που να τον θαυμάζουν. Κι' όταν η ζωή τις φορτώνει με ευθύνες, ή κρυφή τους επιθυμία είναι να θρουν έναν άνδρα για να τις μοιρασθούν μαζί του. Είναι θαυμασίες σαν βοηθοί, αλλά χρειάζονται πάντοτε έναν «αφέντη».

Η αλήθεια είναι ότι οι γυναίκες ζουν ευτυχισμένες σ' ένα συναισθηματικό κόσμο. Πρέπει όμως να μαθαίνουν τι σημαίνει ανδρική πειθαρχία.

Οι γυναίκες μπορούν να είναι εξαιρετικά έξυπνες. Παρ' όλο αυτό, το μυαλό τους δεν δουλεύει, όπως το μυαλό ενός άνδρος. Αν θέλετε να γίνει το δικό σας, έχετε υπ' όψιν σας ότι οι γυναίκες παίρνουν ευκολότερα από χάδια και στοργή, παρά από λογικές υποδείξεις.

Οι περισσότεροι άνδρες δεν δίνουν μεγάλη προσοχή στη γυναίκα και ύστερα, έντελώς ξαφνικά, έχουν την απαίτηση από εκείνη να τους αφοσιωθεί. Αυτό δεν μπορεί να γίνει, γιατί η γυναίκα πρέπει να νοιώσει προηγούμενες ότι έχουμε κάποιο συνεχές ενδιαφέρον γι' αυτήν. Και, δεν υπάρχει τίποτα πιο απαραίτητο για την ολοκλήρωση ενός άνδρος, από τη συντροφιά μιας πραγματικής γυναίκας, είτε είναι η σύζυγος, είτε τρυφερή φιλενάδα, είτε απλή φίλη.

Τα δώρα, όσο μικρά και αν είναι, προδιαθέτουν ευνοϊκά τη γυναίκα. Αλλά, όταν χαρίζουμε ένα δώρο, πρέπει να έχουμε υπ' όψιν μας τι μπορεί να άρει στη γυναίκα, και όχι το δικό μας γούστο. Οι άνδρες έχουν την έμφυτη τάση να αντιπαθούν τα πολύτιμα πετράδια και δεν δείχνουν μεγάλη διάθεση να ξεδεύουν τα χρηματά τους για να αγοράσουν ένα τέτοιο πετράδι που το θεωρούν άνοστο. Αν όμως ένας άνδρας θέλει να μάθει να διευθύνει μια γυναίκα, πρέπει να καταλάβει ότι οι γυναίκες θέλουν δώρα, που να τα έχει κανείς διαλέξει με προσοχή. Σε πολλές περιπτώσεις, μια ανδοθέση ή ένα καλό βιβλίο, διαλεγμένα όμως με προσοχή, μπορούν να κάνουν θαυμάσια τη δουλειά τους.

Το κυριώτερο είναι ότι το δώρο πρέπει να αποδείξει πως ο δωρητής μελέτησε προσεκτικά τα γούστα της γυναίκας, πριν αποφασίσει να το δώσει. Πάντως είναι αποδεδειγμένο από την πείρα ότι τα διαμάντια και τα χρυσά κοσμήματα, είναι «τηλεκταυθνομένα βλήματα», που δρουν άμεσα στο δρόμο τους για την καρδιά της γυναίκας...

Ο τίτλος του άρθρου αυτού είναι «Πώς να διευθύνετε τις γυναίκες». Ένας καλύτερος τίτλος θα ήταν: «Πώς να σας διευθύνουν οι γυναίκες». Γιατί, όλοι μας, διευθυνόμαστε από τις γυναίκες.

«Ακόμη και η πιο ανόητη γυναίκα, μπορεί να διευθύνει έναν άνδρα, είτε κάποιος σοφός. Αλλά χρειάζεται μια εξαιρετικά έξυπνη γυναίκα για να διευθύνει έναν άνδρα άνοστο».

Μια έξυπνη γυναίκα, δεν εκμεταλλεύεται σε μεγάλο βαθμό την ύπομνη του άνδρος και κυρίως, δεν τον αφήνει να νοιώσει απέναντί της τον έαυτό του μειωμένο. Χρησιμοποιεί όλη την επιρροή της για να φέρη στην επιφάνεια, ότι καλό διαθέτει ο άνδρας. Πολλές γυναίκες, που δεν ήταν όμορφες, αγαπήθηκαν σ' όλη τους τη ζωή, επειδή ήξευραν πως να επαινούν τους άνδρες.

Ο καλύτερος και ο πιο εξυπνότερος τρόπος για έναν άνδρα, που θέλει να «κουμαντάρη» μια γυναίκα, είναι να της δίνει την ψεύτικη εντύπωση ότι εκείνη τον διευθύνει...

□□

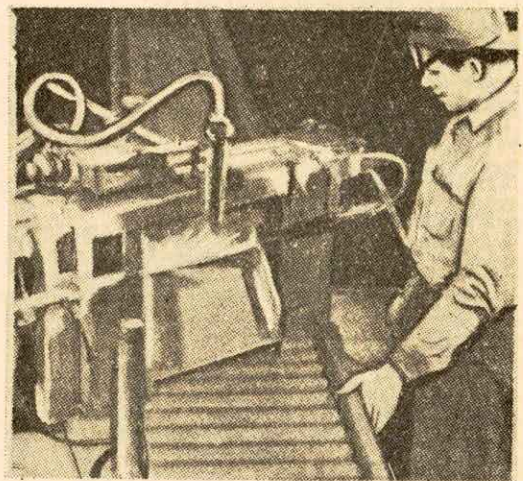
Ο ξεχασμένος διαρρήκτης

Τελευταίως, στο Καϊμπάτον της Νοτίου Αφρικής, κάποιος διαρρήκτης, ονόματι Τζέιμς βάν ντερ Στρούς, ηλικίας 30 ετών, έδυσε ένα σπίτι... και έλασε σ' αυτό το ήμερολόγιό του, στο οποίο είχε γράψει τ' όνομά του και την υπόμνηση: «Επομένη δουλειά. Όδος Ουίτφουτ 13». Όπως εξήγησε στο δικαστήριο, κρατούσε ήμερολόγιο γιατί είχε πολύ αδύνατη μνήμη! Τώρα λοιπόν το πληρώνει με 3 μήνες φυλακή.

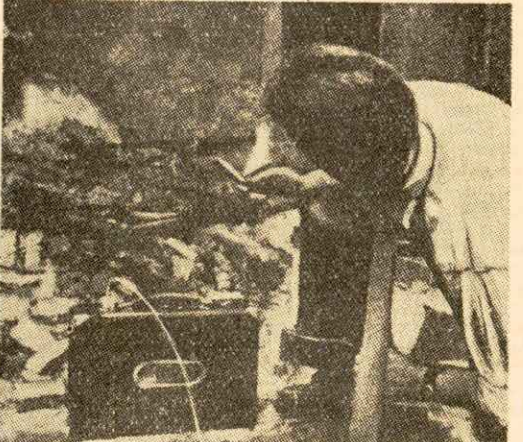
ΓΕΡΑ ΔΟΝΤΙΑ ΚΑΙ ΟΥΛΑ

«Αν θέλετε να έχετε ωραία δόντια και πρό παντός γιαρά και ωραία ουλά, από καιρού σέ καιρό καθαρίζετε τα και τριβετέ τα μόνο με την βούρτσά σας, αφύπ προηγούμενως στάεστε πάνω σ' αυτήν λίγες στιγόνες φρέσκου χυμού λεμονιού».

ΜΗΧΑΝΙΚΕΣ ΠΡΟΟΔΟΙ

Η ελκονομένη μηχανή είναι μια νέα αμερικανική εφεύρεση, που κόβει ατσάλινες πλάκες και γενικά μέταλλα τρεις φορές πιο γρήγορα από τα μηχανικά ατσάλοπρίονα. Το κόψιμο, όπως βλέπετε, με τη νέα μηχανή, γίνεται με τη χρησιμοποίηση μιας δυνατής φλόγας από ασετυλίνη.

ΤΟ ΝΤΙΚΤΑΦΟΝ ΤΟΥ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Ένα νέο θαύμα της σημερινής βιομηχανίας είναι το «ντικταφόν του ρεπόρτερ». Το νέο ηλεκτρονικό μηχάνημα, που χωράει μέσα σε μια πολύ μικρή βαλίτσα, θα αποθή στο προσεχές μέλλον το απαραίτητο εξάρτημα κάθε δημοσιογράφου. Αποτυπώνει στην φωνητική ταινία τον κάθε διάλογο και τον παραμικρό ψιθυρισμό. Στη φωτογραφία μας ο κάτοχος μιας νέας συσκευής αποτυπώνει στη φωνοταινία τον χαρακτηριστικό θορύβο της φωτιάς, ενώ συγχρόνως την περιγράφει.

ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ έγγαστριμύθων

Μερικά σπαρταριστά ανέκδοτα

Οι έγγαστριμύθοι — οι άνθρωποι δηλαδή που μπορούν από κάποια ιδιοτροπία της φύσεως να κάνουν ώστε να θυγίην ή φωνή τους από την κοιλιά και να δίνουν έτσι την εντύπωση στον άκροατή ότι του μιλούν δύο άνθρωποι με δυο διαφορετικές φωνές — γίνονται τακτικά ήρωες κομικών έπεισοδίων. Τα σχετικά δε ανέκδοτα για έγγαστριμύθους είναι άπειρα. Αναφέρεται π.χ. ότι ο καρδιναλιός Ρισελιέ αναγκάσθηκε κάποτε να χρησιμοποιήσει έναν εύγενή που ήταν έγγαστριμύθος, για ν' αναγκάσει κάποιον επίσκοπο γλεντζέ να φύγη από την Αυλή.

Μία μέρα, λοιπόν, ο Ρισελιέ καθόταν με τον επίσκοπο στο γραφείο του, ενώ πίσω από το καθίσμα του τελευταίου, ήταν κρυμμένος ο έγγαστριμύθος. Ξαφνικά ακούστηκε μια μακρινή φωνή να καλή τον επίσκοπο με τ' όνομά του.

—Μπά! Είναι η φωνή του... πατέρα μου! φώναξε συγκινημένος ο επίσκοπος.

— Τότε, είπε ο Ρισελιέ, ρώτησέ τον τι σε θέλει...

Ο επίσκοπος έπεσε γονατιστός και... ρώτησε τον πατέρα του. Ο νεκρός τότε του απάντησε:

— Παιδί μου, ήρθα για να σε σώσω! Αντί να κθεσαιο στο Παρίσι και να χάνης τον καιρό σου σε διασκεδάσεις, πήγαινε καλύτερα στην έπαρχία σου και κύτταξε να προσηλυτίσης τους αίρετικούς...

Όπως ήταν επόμενο ο επίσκοπος υπάκουσε στη φωνή του πατέρα του κι' έσπευσε την άλλη μέρα να εγκαταλείψη το Παρίσι.

★

Στη Λίβερπουλ, επίσης, ήταν κάποτε ένας τσιγγάνος, που με μια γυμνασμένη ακούδα, γύριζε στους δρόμους και μάζευε από τους περιέργους χρήματα. Μία μέρα, όμως, ένας έγγαστριμύθος πλησίασε τον τσιγγάνο και τον ρώτησε αν ή άρκοῦδα του... μιλούσε.

—Ρώτησέ την να σου πη, του απάντησε εκείνος πειραγμένος.

Τότε μεταξύ του έγγαστριμύθου και της άρκοῦδας έπηκολούθησε ο εξής διάλογος:

—Από πού είσαι; ρώτησε ο έγγαστριμύθος.

—Από τις Άλπεις, απάντησε η άρκοῦδα, ενώ όσοι παρακολουθούσαν αυτή τη σκηνή, ακούγοντας την να μιλά, όπισθοχώρησαν φοβισμένοι.

—Σ' έχει πολύ καιρό ο άτσιγγανός;

—Ναι, πολύν καιρό και τον δωρέθηκα πιά!...

—Γιατί; Δεν σου φέρνεται καλά;

—Με βασανίζει. Γι' αυτό κι' εγώ σκοπεύω να τον φάω μία από αυτές τις ημέρες!...

Τρομαγμένος τότε ο άτσιγγανός, έκανε να τραβήξη την άλυσίδα της άρκοῦδας. Αλλά εκείνη έδωσε ένα τέτοιο μούγκρο ώστε ο κόσμος νομίζοντας ότι είχε έρθει η ώρα να φάη το άφεντικό της τώσαλε στα πόδια μαζί με το δυστυχισμένο άρκοῦδιάρη.

Ένας άλλος Γάλλος έγγαστριμύθος δρισκεταν χωρίς δουλειά. Πεινούσε και δεν είχε λεπτά για να φάη. Τι έπρεπε να κάνει;

Ξαφνικά του ήρθε μια ιδέα: Σφύριξε σ' ένα αδέσποτο σκυλί που περνούσε, το πήρε μαζί του και μπήκε σ' ένα ρεστوران.

Μόλις κάθισε, το γκαρσόνι πήγε κοντά του:

—Τι επιθυμεί ο κύριος;

—Ένα μπιφτέκι... έπε μια φωνή που φαίνεται σαν να έβγαινε από το στόμα του σκύλου.

Όλος ο κόσμος γύρω έμεινε κατάπληκτος. Σ' όλο δε το γεύμα, ο σκύλος εξακολουθούσε να δίνει παραγγελίες.

Ο ιδιοκτήτης του έστιατορίου, ένθουσιασμένος, πρότεινε τότε στον έγγαστριμύθο να του πουλήση το σφο σκυλί.

Ο έγγαστριμύθος στην' αρχή ούτε ήθελε να το άκούση, αλλά στο τέλος υποχώρησε και το πουλήσε για είκοσι χιλιάδες φράγκα.

Αμέσως κατόπιν ακολούθησε ο εξής διάλογος:

—Όποτε με πουλήσεις; ρώτησε το σκυλί.

—Ναι, Τόμ...

—Ε, αν ξαναμιλήσω να με φτύσεις!...

Και, φυσικά, δεν... ξαναμιλήσε!...

Στο Μαρόκο, κάποιος Ιμάμης ονόματι Άμπεντ Ντεχάρ είχε μπλέξει άσχημα μ' έναν Εύρωπαίο, που είχε μεγάλη επιρροή στο Σουλτάνο. Η αλήθεια ήταν ότι ο Ιμάμης δεν είχε καλή φήμη στην πόλη του. Έτσι η κατηγορία του Ευρωπαίου έμπορου — κάποιου μίστερ Μπίγκ — έρθηκε απήχηση στη κοινή γνώμη, με αποτέλεσμα να τον ένθαρρύνει να πάη στο δικαστήριο τον Άμπεντ Ντεχάρ με την κατηγορία ότι είχε συμπεριφερθή άσχημα σε μια γυναίκα.

Ο Ιμάμης άρνήθηκε αυτή τη κατηγορία, αλλά το θέμα, μια ύπνρετρια άμφιδολού ήθικη, που έργαζόταν στο σπίτι του μίστερ Μπίγκ, βεβαίωσε το δικαστήριο ότι ο Ιμάμης ήταν ο πατέρας του παιδιού που έπρόκειτο να φέρη στον κόσμο.

Έτσι ο Ιμάμης υπέκυψε στην κατηγορία αυτή και δέχθηκε να δικασθ. Μα ήταν βέβαιος, ότι χάρις στο τέχνασμα που είχε έπινοήσει, θα κερδίσε τη δική και θαδγαίνε άθώως.

Πραγματικά την ημέρα της δίκης, ο Ιμάμης παρουσιάστηκε στο δικαστήριο μ' ένα διερμηνέα που ήταν έγγαστριμύθος.

Όταν λοιπόν η μνύτρια πλησίασε στην έδρα του Προέδρου για να κάνει την κατάθεσή της, ο δικηγόρος του Άμπεντ Ντεχάρ τη ρώτησε:

— Ποιος είναι ο πραγματικός πατέρας του παιδιού που θα φέρη στον κόσμο;

Η ένάγουσα έτοιμάστηκε ν' απαντήσει, καταγγέλλοντας τον Ιμάμη, που παρακολουθούσε γαλήνιος τη σκηνή από το έδωλιό του, μα δεν προλαβε να προφέρει λέξη γιατί στο μεταξύ άκούστηκε μια μαρτυρία σκή φωνή, που εκπροενόταν από την κοιλιά της!... Και το κατάπληκτο δικαστήριο άκουσε το μαρ να προφέρει τ' όνομα ενός άλλου!...

Ο έγγαστριμύθος είχε παήσει θαυμασία το ρόλο του. Κι' ο Ιμάμης άδωώθηκε έτσι πανηγυρικά.

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ της Καίτης

— Τι σ' άρέσει περισσότερο σε μένα; με ρώτησε ξαφνικά η Καίτη.

Αιφνιδιάστηκε και σάστισε. Και για ν' αποφύγω ένδεχομένη κακοτοπία, χαμογέλασα ήλιθια και την διαβεβαίωσα:

— Όλα σου!...

Δεν άσνηκε ικανοποιημένη από την απάντησή μου. Και μ' έζωσαν μαύρα φίδια, που λένε, γιατί φοβήθηκε ότι για μία τόσο άσημη απή φθομή, για ένα τίποτα, θα έχανα την Καίτη που για να την κερδίσω χρεώστηκαν 182 βλογερά έρωτικά γραμμάτια, 126 καντάδες, 87 ανθοδέσμες, 4 βραχιόλια, 2 δαχτυλίδια, ένα ρολόι και μια ύποσχέσις γάμου.

Κι' άπάνω που ήμουν έτοιμος να χαρώ στο πρώτο μας ραντεβού τα ευχάριστα αποτελέσματα της ύπομνης μου, των κόπων μου και των θυσιών μου — ψυχικών και υλικών — ήρθε αυτή η απεπάντητη και καταραμένη έρώτησι να με φέρη καπάκι.

Κι' έπλέον, με άποτέλεσμα να τον ένθαρρύνει να πάη στο δικαστήριο τον Άμπεντ Ντεχάρ με την κατηγορία ότι είχε συμπεριφερθή άσχημα σε μια γυναίκα.

Ο Ιμάμης άρνήθηκε αυτή τη κατηγορία, αλλά το θέμα, μια ύπνρετρια άμφιδολού ήθικη, που έργαζόταν στο σπίτι του μίστερ Μπίγκ, βεβαίωσε το δικαστήριο ότι ο Ιμάμης ήταν ο πατέρας του παιδιού που έπρόκειτο να φέρη στον κόσμο.

Έτσι ο Ιμάμης υπέκυψε στην κατηγορία αυτή και δέχθηκε να δικασθ. Μα ήταν βέβαιος, ότι χάρις στο τέχνασμα που είχε έπινοήσει, θα κερδίσε τη δική και θαδγαίνε άθώως.

Πραγματικά την ημέρα της δίκης, ο Ιμάμης παρουσιάστηκε στο δικαστήριο μ' ένα διερμηνέα που ήταν έγγαστριμύθος.

Όταν λοιπόν η μνύτρια πλησίασε στην έδρα του Προέδρου για να κάνει την κατάθεσή της, ο δικηγόρος του Άμπεντ Ντεχάρ τη ρώτησε:

— Ποιος είναι ο πραγματικός πατέρας του παιδιού που θα φέρη στον κόσμο;

Η ένάγουσα έτοιμάστηκε ν' απαντήσει, καταγγέλλοντας τον Ιμάμη, που παρακολουθούσε γαλήνιος τη σκηνή από το έδωλιό του, μα δεν προλαβε να προφέρει λέξη γιατί στο μεταξύ άκούστηκε μια μαρτυρία σκή φωνή, που εκπροενόταν από την κοιλιά της!... Και το κατάπληκτο δικαστήριο άκουσε το μαρ να προφέρει τ' όνομα ενός άλλου!...

Ο έγγαστριμύθος είχε παήσει θαυμασία το ρόλο του. Κι' ο Ιμάμης άδωώθηκε έτσι πανηγυρικά.

Καταλάβατε τώρα, κύριε συνάδελφε, γιατί μ' αγαπούν οι μαθηταί μου;

Καίτη.

Εύθυμη Ιστοριογλα

«Έξυσα το κεφάλι μου και της δώλωσα άποφασιστικά:

— Τα μάτια σου!

— Τα μάτια μου; Ξαφνιάστηκε.

— Ναι, τα μάτια σου! Γιατί δηλαδή παραξενεύσαι. Δεν είναι ωραία τα μάτια σου;

— Ναι, δεν λέω, συγκάτευσε γεμάτη μετριοφροσύνη. Αλλά έχω και κάτι ωραιότερο.

— Ποιό;

— Τα μαλλιά μου!

— Ω! τα μαλλιά σου!; φάνασα με ψεύτικο θαυμασμό.

Και κάνοντας μια πολύ έμυνη διπλωματική στοφή, της ώρκιστηκε ότι δήθεν δεν τολμούσα να έκφρασθώ για τ' άριστο γυναικείο μαλλιά της, για τα οποία μόνον ένας μεγάλος ποιητής όπως ο Κάιζερ θα μπορούσε να μιλήσει.

Έτσι εισέπραξα το πρώτο φιλή. Κι' εύλόγησα ένδοξως τα περιβόητα μαλλιά της Καίτης, που, έδω που τα λέμε, είχανε τα κακά τους χάγια και άνεμίζανε στο βραδυινό άεράκι σαν άναμικά στόχουνα.

Ζήσαμε μια ώρα άνεϊπωτης εύτυχίας στο έξοχικό καφεενόκι που είχαμε καταφύγει. Η Καίτη, μάλιστα, τόσο πολύ ένθουσιάστηκε, ώστε έκτός από τις δύο άρχικές βανίλλιες, έφαγε κι' ένα ραχάτ λουκούμι.

Και για να την άποτρελλάνω, τη στιγμή που χωρίζαμε τη φίληρα στα μαλλιά. «Ε! και να ήσαστε από μια μεριά να βλέπατε τις χαρές που έκανε η δόλια».

Δεκα πέντε μέρες κύλησαν μέσα σ' αυτή την άνεβελη εύδαιμονία. Και τη δακτύλη έκτι — καταραμένη μερά — μούσα σάλιφα έκίσασαν τον έρωτικό μου δαίμοντα.

Δεν μ' αγαπάς, Φακίων! παραπονέθηκε κλαίγοντας η Καίτη.

— Πώς σου ήθελε τέτοια ιδέα, λατρεία μου;
— Νά, δεν με προσέχεις!
— Έγώ;
— Έσύ! Κι' απόδειξης ότι δεν μου είπες τίποτα για τα μαλλιά μου.
— Τι να σου πω, Καϊτούλα, για τα μαλλιά σου;
— Τα βλέπεις που στάλεγα ότι δεν με προσέχεις;
Με κάρφωσε δυο-τρία λεπτά με τα μάτια της σαν να χαιρότανε την αγωνία μου κι' έπειτα μου εξήγησε:
— Άλλαξα χτένισμα!
Προσπονήθηκα τον έμβρόντητο:
— Μωρέ, καλά λές! Πώς δεν το προσέξα; Μπα! Μπα! Μπα! Κι' ανάθεμά με αν διέκρινα κοιμιά αλλαγή στο τρίχινό περικάλυμμα του καύκαλου της Καίτης. Κι' ευτυχώς ότι μου εξήγησε η ίδια το μυστήριο αυτής της αδιόρατης αλλαγής.
— Νομίζω, μου είπε, ότι μου πάει καλύτερα η χωρίστρα δύο πόντους αριστερότερα!
— Βεβαίως!, συμφώνησα άνακουφισμένος.
'Από κεί και κάτω ο ρυθμός της ζωής μας δεν άλλαξε. Δυο βδομάδες αδιάτάκτικης έρωτικής γαλήνης και εσπασμα χτενίσματος και έσπασμα άνυπόφορης γκρίνιας. Αυτή η ομιώδης ή χωρίστρα της Καίτης ποτέ δεν έμεινε στην ίδια θέση. 'Αλλά κι' όταν έμεινε αμετατόπιστη ή χωρίστρα, άλλαζε το χρώμα των μαλλιών.

ΟΛΑ ΠΑΜΦΘΗΝΑ

ΚΑΛΤΣΕΣ Νάυλον Δρχ. 27
Νάυλον 54-15 » 35
» Περιπάτου » 10

ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκοτρώνη 52

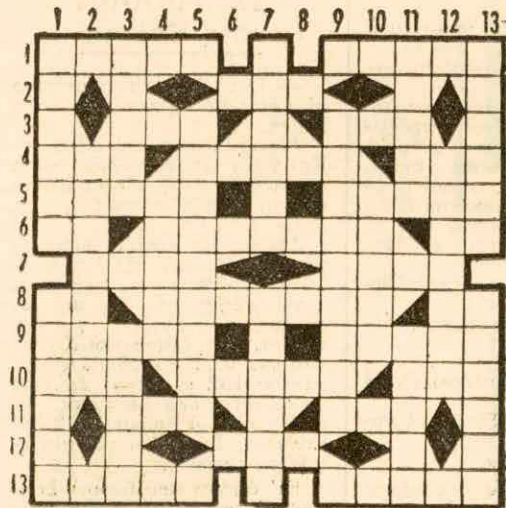
ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο και ποιητής

Τα αρχικά γράμματα των καθέναν λέξεων του σταυρόλεξου αυτού θα σάς δώσουν, στη σειρά διαβαζόμενα το όνοματεπώνυμο ενός μεγάλου Έλληνα ποιητού.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Εύρωπαϊκή χώρα. — Θα βγί σε λίγο απ' τη ναυβαλίνα.
- 2) Χρονικό διάστημα.
- 3) Χρονικό επίρρημα (δημοτ.). — Αρχικά όργα-νώσανε νέων.

- 4) Άρθρο. — Άναιδής. — Συγχρόνως.
- 5) Φυτό που λέγεται και κιχώριον. — Βασανίζου την ανθρωπότητα.
- 6) Υπαρξίς. — Ζούν στα χωριά. — Αλυσιπιακή θεότης.
- 7) Άρνητικός σύνδεσμος. — Θεός των αρχαίων (γεν.).
- 8) Αρχικά ιδρυτού θρησκείας. — Χειμωνιάτικο βράδυ. — Μοιάζει με κλωστή.
- 9) ... Συλλύ: επώνυμον δυο διασημών Γάλλων ηθοποιών. — Ομολό εδαφος.
- 10) Άγιος (δημοτ.). — Άξιο. — Γερμανός ζωγράφος στον οποίον οφείλονται οι τοιχογραφίες του Πανεπιστημίου Αθηνών.
- 11) Θα τα βρήτε σε κάθε έφημερίδα. — Σύνομη απάντησις.
- 12) Κατοικίδιο πτηνό.
- 13) Όπλο άχρηστο σ' ένα σύννερον πολέμιστή. — Πράσινο ποτό.

ΚΛΕΤΩΣ:

- 1) Το καλοκαίρι άναζητούμε τη σκιά του. — Χότζας.
- 2) Λαχείον οίνου των αρχαίων.
- 3) Μέγας 'Ινδός ποιητής (έπων.). — Κοινός λέγεται νεραϊδόχορτο.
- 4) 'Ο διαβολός σε ξένη γλώσσα.
- 5) Δεσμεύει κάθε άνθρωπο με μία χώρα.
- 6) Δεν έχει κανένα να φροντίξη γι' αυτό.
- 7) Μονάς βάρους για έζλα.
- 8) Συγκέντρωσις πολλών προσώπων προς λήψιν αποφάσεων.
- 9) Βρίσκεται κοντά στον Θεό.
- 10) Φαγητό για άρρώστους. — Ένας από τους πιο λαμπρούς άστερισμούς.
- 11) Μοιραία.
- 12) Μοιραία.
- 13) Βρίσκονται στην ούρα (ούδ.). — Άνοίγει την όρεξη.

Ποιό άπ' τα τρία:

Άπό τις τρεις απαντήσεις που συνοδεύουν καθενιά από τις κατωτέρω φράσεις, μόνο ή μία είναι σωστή. Προσπαθήστε να την βρήτε διαγράφοντας τις δυο άλλες:

- 1) 'Η Ναρβόνη είναι:
Χημική ύλη — Φυτό — Πόλις.
- 2) 'Η συναισθη είναι:
Φάρμακο — Όρος της γραμματικής — Άρχαίον ένδυμα.
- 3) 'Ο Πάπας της Ρώμης 'Υγίνος ήταν:
Έλληνας — Ιταλός — Άγγλος.
- 4) Το τάγμα των Καθολικών μοναχών Σαρτρέξ πήρε το όνομά του από:
Το όνομα του ιδρυτού του — Την πόλι στην οποία χτίστηκε ή πρώτη μονή.
- 5) Τα Σατουρνάλια ήταν:
Έορτές των αρχαίων Ρωμαίων. — Πολυτελή ένδύματα αυτοκρατόρων — Όπλα των αρχαίων Αιγυπτίων.
- 6) Το πίνγκ-πόνγκ είναι παιχνίδι προελεύσεως:

Ιαπωνικής — Άγγλικής — Άμερικανικής.
7) 'Η πιστόλα ήταν:
Όπλο — Παιό — Νόμισμα.
8) Το πινάκιον είναι:
Βιβλίο των δικαστηρίων — Μνημείο των αρχαίων — Έπασθλον σε άγώνες.

Οι δακτυλογράφοι

Σ' ένα γραφείο εργάζονται δυο χαριτωμένες δακτυλογράφοι που ίσχυρίζονται ή καθενιά πως είναι πολύ πιο γρήγορη από την άλλη στη δουλειά. Για να δει ποιά έχει δίκιο, ο προϊστάμενός τους τους δίνει να γράφουν στη μηχανή δυο έκθεσις που έχουν ακριβώς 2700 λέξεις ή καθενιά. 'Η πρώτη τελειώνει την δουλειά της μέσα σε μία ώρα ακριβώς και ή άλλη 7½ λεπτά άργότερα. Πόσα γράμματα στο λεπτό γράφει ή καθενιά από τις δυο δακτυλογράφους.

Λογοπαικτικές στοιχειόγραφες

Το Μι πάνω στον όμο σου να φορτωθής γυρεύεις;
Τότε φυλάξου από τινάτος από το τέκνο της Νυκτός και τον θεό της χλεύης.

Άναγραμματισμός

Νησί όμοιο ελληνικό αν του αποκόψης την ούρα και τ' αναγραμματίσης με πτεροφόρο φονικό — τί γίνεται καμιά φορά! — το τόξο σου θα όπλισης.

Λεξιγραφές

Νέος, δικός μας ποιητής με ψευδώνυμο όμοιο και ησάκι στο Αίγαιο, όπου κιμνω να πής κάνουν άγιο... θαρραλέο.

Έπιγραφή

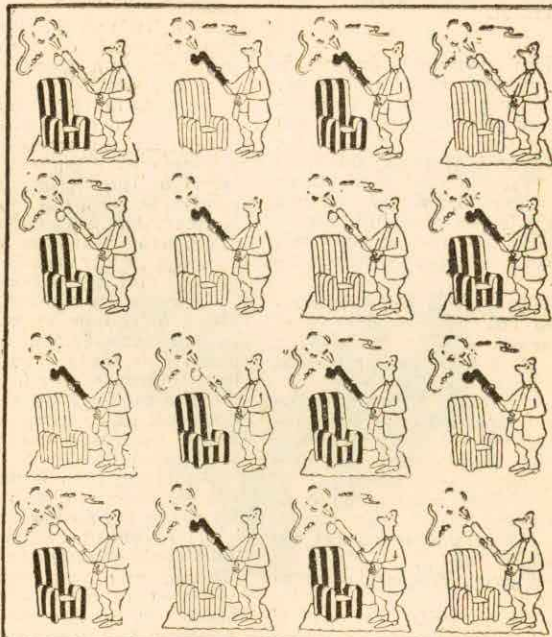
Υ Ο Δ
Η Ρ Ο Δ Ο
Α Κ Υ Ο Δ Ι Σ
Ι Τ Ο Π Η
Μ Η Δ
Α

Καλός λύτης λές πως είσαι;
Τότε την έπιγραφή μου λύσει!...

Στο τέννις

Σ τους άγώνες τέννις θα λάθουν μέρος 92 παίκτες. Κάθε φορά, θα παίξουν μόνο δυο παίκτες, κι' ό ένας, ό χαμένος, θα αποκλείεται από έξω. Πόσες φορές πρέπει να παίξουν έν δλω, για ν' άπομειν στο τέλος ένας νικητής;

Οι δυο όμοιες εικόνες

Άπό τις 16 φαινομενικά όμοιες, μικρές εικόνες του σχεδίου μας μόνο οι δυο είναι τελείως όμοιες ακόμα και στην παραμικρότερη λεπτομέρεια. Θα μπορούσατε να τις βρήτε μέσα σε ένα λεπτό της ώρας; Άν τό επιτύχετε μέσα σε μικρότερο χρονικό διάστημα θα σάς αξίζουν συγχαρητήρια για την παρατηρητικότητα σας.

Οι λύσεις στη σελ. 82

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΙΑ ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΠΑΓΙΔΑ

Οι λιγοστοί πελάτες του μπάρ άδειαζαν ήσυχα τα ποτήρια τους, όταν μπήκα και κάθησα σ' ένα ψηλό σκαμνί. Παράγ-γελια ένα ούισκυ. Στο διπλανό σκαμνί καθόταν ένας άντρας με-σόκοπος, ένας συμπαγεμένος τύπος. Πιάσαμε κουβέντα.

— Έρχομαι σ' αυτό τό μπάρ γιατί δεν υπάρχει ρολόι του τοί-χου, μου είπε κάποια στιγμή. Δεν ξέρετε πόσο άντιπαθώ τα ρο-λόγια! Μου θυμίζουν πως κάποτε, λίγα λεπτά της ώρας, έκριναν δόκληρη τη ζωή μου...

Κι' ό άγνωστος άρχισε να μου διηγείται μία άσυνήθιστη ίστο-ρία...

Τρία ήσαν τα πρόσωπα που λάβαιναν μέρος σ' αυτήν: ένας ευ-πορος άνωτερος υπάλληλος, ή όμορφη γυναίκα του κι' ό άπαραι-τητος «τρίτος», κάποιος Μπράντσου.

Ο Φλέμιγκ — ό παντρεμένος — έμεινε με τη γυναίκα του σ' ένα διαμέρισμα του έδδδμου πατώματος μίας πολυκατοικίας. Τό δια-μέρισμα του Μπράντσου βρισκόταν ακριβώς κάτω απ' τό δικό τους.

Ο νέος αυτός ζούσε μονάχος. Έτυχε να συναντηθί έπανειλημέ-ως στη σκάλα με τη Τζέννυ Φλέ-μινγκ. Στην αρχή, άλλαζαν μόνο χαμόγελα και μερικές τυπικές λέ-ξεις. Σιγά-σιγά, όμως, γνωριστη-καν στενότερα, και στο τέλος τους ένωσε ένας έντονος έρωτας. Ήταν κάτι που έπρεπε να τό πε-ριμένη κανείς, από ένα συμπαθη-τικό νέο κι' από μία νέα γυναίκα που ό άντρας της την παραμελού-σε, γιατί τον άπορροφούσε ή δου-λειά του...

Είχε άλλωστε διάφορες παρα-ξενιές ό Φλέμιγκ, που έξευεύριζαν τη γυναίκα του. Μία απ' αυτές, ή-ταν πως δεν μπορούσε ν' άνεχθί κανένα θόρυβο. Γι' αυτό έμειναν στο έδδδομο πάτωμα, μακριά απ' τό θορυπό του δρόμου. Δεν είχαν ραδιόφωνο, ούτε γραμμόφωνο. Ά-κόμα και στο τηλεφώνό τους είχαν άντικαταστήσει τό κουδούνι μ' ένα μικρό φωτάκι.

Αυτή, λοιπόν, ή «θορυβοφοβία» του Φλέμιγκ γέννησε στο έννοχο ζευγάρι την ιδέα μίας παγίδας του θαλάτου!

Τό σχέδιο που κατέστρωσαν, ήταν απλό: Ο Μπράντσου θα τοποθετούσε ένα μετρονόμο στο κάτω μέρος του μικρού μπαλκο-νιού του διαμερίσματος των Φλέ-μινγκ, σε τέτοια θέση που να μη φαίνεται από πάνω, μα ούτε κι' απ' τό δ-όμο. Θα τον κρεμούσε απ' τον κρίκο της κορυφής του σ' ένα γάντζο, που θα τον βίδωνε κάτω απ' τό μπαλκόνι.

Η Τζέννυ, έξ άλλου, θα φρόν-τιζε να μισοεγκολληθί απ' τα τουβλά του τοίχου τό κάγκελλο του μπαλκονιού, έτσι που να φύ-γη απ' τη θέση του με την παρα-μικρή πίεσι. Πραγματικά, έγιναν αυτές οι προετοιμασίες, χωρίς ν' άντιληφθί τίποτε ό Φλέμιγκ.

Κάθε βράδυ, πριν φύγί απ' τό γραφείο του, ό Φλέμιγκ συνήθιζε να τηλεφώνη στη γυναίκα του πως θα ξεκινούσε για τό σπίτι του. Χρειάζότανε μισή ώρα για τη διαδρομή — που την έκανε πάντα με τό μετρό. Είχαν, λοιπόν, οι δυο συνένοχοι στη διάθεσί τους τριάντα λεπτά της ώρας, για να στήσουν την παγίδα τους κι' ύστερα ν' άπομακρυνθούν, να εξασφαλίσουν τό άλλοθι. Έτσι, θα-ταν άδείο τό διαμέρισμα, όταν θα συνέβαινε τό «δυστύχημα».

Μόλις λάβαινε ή Τζέννυ τό τηλεφώνημα του άντρας της, θα κα-τέβαινε και θα είδοποιούσε τό φίλο της. Ύστερα θα πήγαινε στο σπίτι της άδελφής της, αφού άφηνε ένα σημείωμα για τήν άντρα της, ότι είχε εκεί μία επείγουσα δουλειά κι' ότι θα του εξηγούσε τηλεφωνικά.

Ο Μπράντσου θα περίμενε είκοσι λεπτά περίπου. Ύστερα θα κούρδιζε τό μετρονόμο, θα τον ρύθμιζε στο «άργα» και θα τον κρεμούσε κάτω απ' τό μπαλκόνι. Είχε κάμει έπανειλημμένες δοκι-μές κι' είχε βρή, ότι μπορούσε να λειτουργήσι έτσι επί 25 λεπτά της ώρας. Θα είχε, λοιπόν, κι' ένα περιθώριο 10 - 15 λεπτών, για την περιπτώσι που θ' άργοπορούσε κάπως ό Φλέμιγκ να γυ-ρίσι σπίτι του.

Όταν θ' άκούγε τό «τίκ-τάκ» του μετρονόμου, ό ιδιόρρυθμος Φλέμιγκ, θα έκνευριζόταν άμέσως, θα βγαίνει στο μπαλκόνι και θα σκούβε πάνω απ' τό κάγκελλο, για να εξασκενίσω την προέλευσι

του έννοχλητικού έκείνου θορύβου. Στο μεταξύ, θαχε φύγει κι', ό Μπράντσου και θαχε πάει στο άντικρυνό καφενείο να παίξι μπι-λιάρδο.

Τί θακανε ό Φλέμιγκ; Θα ζητούσε να σταματήσι με κάθε τρόπο τό άνυπόφορο «τίκ-τάκ». Μόλις όμως θάσκούβε προς τα έξω, άκούμ-πώντας στο κάγκελλο του μπαλκονιού, θα γκρεμιζότανε στο δρόμο απ' τό ύψος του έδδδμου πατώματος!

«Μοιραία δυστύχημα!», θαλεγαν όλοι.

Ο Μπράντσου θ' άκούγε απ' τό καφενείο τις φωνές των πε-ραστικών, ύστερα τη σειρήνα του νοσοκομειακού αυτοκινητού... Θα γύριζε τότε βιαστικά στο διαμέρισμά του, θα έκρεμούσε και θα-κρυβε τό μετρονόμο. Έτσι, δεν θαμνε κανένα ίχνος...

Στο σημείο αυτό, διέκοψα την αφήγησι του άγνώστου, λέγοντάς του:

— Φαντάζομαι όμως πως θ' άπέτυχε τό σχέδιο και πως δεν θα γκρεμοσκάστικε ό συζυγος!

— Καθόλου! άπάντησε έκείνος. Ολα... ή μάλλον σχεδόν όλα,

έγιναν όπως τάχε προσχεδιάσει τό ζευγάρι: Ο Φλέμιγκ τηλεφώνησε, ή Τζέννυ έγραψε τό σημείωμά της, είδοποιήσε τό Μπράντσου κι' έφυγε για τό σπίτι της άδελ-φής της. Ο φίλος της περίμενε 20 λεπτά, κι' ύστερα κούρδισε και κρέμασε τό μετρονόμο. Έ-πειτα ξεκίνησε για τό καφενείο. Η παγίδα περίμενε να λειτουρ-γήσι!...

Μά, την ήμέρα κείνη, έτυχε για πρώτη φορά να προτείνη στο Φλέμιγκ ό προϊστάμενός του να τον πάη σπίτι του με τ' αυτοκι-νητό του. Έκείνος δέχτηκε, φυσί-κά. Θα γλύτωνε έτσι απ' τό θό-ρυβο του μετρο τό θάφτανε σπι-τι του 10 λεπτά γρηγορότερα.

Έτσι κι' έγινε. Ο Φλέμιγκ μπήκε, λοιπόν, στο διαμέρισμά του, τη στιγμή ακριβώς που έ-βγαίνει ό Μπράντσου απ' τό δι-κό του για να πάη στο καφενείο. Ο πρώτος άκούσε άμέσως τό «τίκ-τάκ» του μετρονόμου και τράβηξε κατ' ευθείαν προς τό μπαλκόνι. Έσκούπε προς τα έξω, για να εξασκενίσω από που προ-ερχόταν ό θόρυβος. Τό κάγκελλο έφυγε τότε απ' τη θέση του κι' ό Φλέμιγκ γκρεμίστηκε στο κενό, με τό κεφάλι!

Σ' αυτό όμως τό σημείο, ή Τύ-χη τάφερε αλλιώς... μ' ένα τρό-πο που θυμίζει άπίστευτο μυσί-στόρημα! Ο Φλέμιγκ έπεσε ά-κριβός πάνω στο Μπράντσου, που έβογαινε απ' την εξώπορτα του σπιτιού, και τον άφησε στον τόπο!

Ο ίδιος γλύτωσε μονάχα μ' ένα σπασμό του ποδιού και με-ρικά άλλα μικροχτυπήματα. Ή-ταν αληθινά τυχερός! Μόνο που, όταν βγήκε απ' τό νοσοκομείο, εί-χε τό δεξιό του πόδι λίγο κονύ-τερο από τό άλλο.

Ο μετρονόμος λειτουργούσε άκόμη, όταν μπήκε ή αστυνομία στο διαμέρισμα του Φλέμιγκ. Ύστερα απ' αυτή την ανακάλυ-ψη, άνέκριναν έπιμονα τη Τζέννυ, κι' έψαξαν να βρύνουν ή γυναίκα του.

Τώρα, βρίσκεται ακόμα στη φυλακή... Κι' ό Φλέμιγκ, τί άπόγινε; Ρώτησα.

Είναι πολύ καλά... όπως βλέπετε! άπάντησε ό συνομιλητής μου.

Ύστερα με καληνύχτησε ευγενικά, σηκώθηκε και τράβηξε προς την πόρτα του μπάρ, κουτσαινώντας απ' τό δεξιό πόδι...

ΤΖΩΝ ΚΑΡΛΟΝ

Άλλεργία στη βέρα

Ζητώντας διαζύγιο απ' τό σύζυγό της, μία γυναίκα του Χάμιλτον (Ήνωμ. Πολιτεία) έξηγησε στο δικαστήριο: «Έχω άλλεργική ευ-αισθησία στη βέρα μου! Τό μετάλλο της έρεβίζει τό δέρμα μου και τό κάνει να σκάει». Ο δικαστής όμως δεν παραδέχθηκε αυτό τον πρωτότυπο λόγο διαζυγίου!

Ο Βάνγκ έπεσε γονατιστός με μια σφαίρα στον ώμο...

Ένα «έρωτικό τρίγωνο» ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Για να μη «χάσει τη φάτσα του»

Μια ιστορία που συνέβη τελευταίως στην Κίνα, αποδεικνύει ότι το κομμουνιστικό καθεστώς δεν μπόρεσε να αλλάξει βασικά τη νοοτροπία των Κινέζων, ούτε και να τους απομακρύνει από την προσήλωσή τους στις παραδόσεις της φυλής τους. Είναι κάτι που θα μπορούσε να είχε συμβεί και πριν από χιλιάδες χρόνια, στη μακρινή εποχή της δυναστείας των Μινγκ.

Ας δούμε όμως πώς το αφηγήθηκαν οι εφημερίδες της Σαγκάης.

Ένας απ' τους πιο διακεκριμένους κατοίκους αυτής της πόλεως, ο δόκτωρ Μιάου Βού - Ζούγκ, είχε μια χαριτωμένη γυναίκα. Είχε επίσης κι ένα στενό φίλο, το Βάνγκ Λίνγκ.

Όπως λοιπόν συμβαίνει συχνά, οι κακές γλώσσες άρχισαν να λένε πολλά για τις σχέσεις του φίλου και της γυναίκας του δόκτορος... Όταν έφτασαν οι διαδόσεις αυτές στα αυτιά του, ο Μιάου ρώτησε τη σύζυγό του αν ήταν αληθινές. Έκείνη έσκυψε το κεφάλι της, ντροπισμένη. Ήταν μία σιωπηλή ομολογία της αλήθειας.

— Όποτε λοιπόν αγαπάς τον εντιμώτατο φίλο μας; είπε άργα ο δόκτωρ.

— Οχι, δεν τον αγαπώ αληθινά, απάντησε η νέα γυναίκα πέφτοντας γονατιστή. Μ' έρριξε στην αγκαλιά του μονάχα ένας ασυλλόγιστος, τρελλός πόθος... Σκότωσέ με, σεβαστέ μου σύζυγε, για να εξαλειφής το στίγμα που σκόρπισα τόσο ασυλλόγιστα στ' όνομά σου!

Μα ο δόκτωρ, ημερος πάντα, σήκωσε από χέμα τη μετανομένη.

— Πηγαίνω να επισκεφθώ τον εντιμώτατο φίλο μας Βάνγκ, είπε. Πριν φύγει ωστόσο, φρόντισε να πάρη μαζί του ένα πιστόλι. Γιατί, σύμφωνα με τον κώδικα τιμής των Κινέζων, ένας άντρας δεν επιτρέπεται ποτέ να «χάνει τη φάτσα του», δηλαδή να ντροπιάζεται.

Ο Βάνγκ δέχθηκε με χαρά τον καλό του φίλο στο σπίτι του, γεμάτο από πολυτίμη χαλιά, πορσελάνες και κομψοτεχνήματα.

Υποκλίθηκε μπροστά του και του

είπε, με την διαχθισμένη γλώσσα των Κινέζων:

— Το ταπεινό μου σπίτι έχει την τιμή να δέχεται την ένδοξη παρουσία σας.

Εκείνος απάντησε με δεύτερη υπόκληση και με τις ανάλογες λέξεις: — Εύχομαι να είναι πάντα καλά η πολύτιμη υγεία σου, ανεκτίμητε φίλε μου.

Αφού ανταλλάξαν κι' άλλες τέτοιες φιλοφρονήσεις, ο δόκτωρ ρώτησε τον άλλο:

— Έχετε ένα γυιό, ώστε να εξακολουθήσει να τιμά πάντα τους ενδοξους προγόνους σας;

(Ήξερε ωστόσο καλά ότι ο φίλος του είχε, όχι ένα μονάχα, αλλά τρεις γυιούς).

— Ναι, έχω αυτή τη μεγάλη ευτυχία, δίχως να την αξίζω, απάντησε με μετριοφροσύνη ο Βάνγκ.

Αυτό βγάζει το βάρος μιας μεγάλης αγωνίας από την καρδιά μου. Θα ήταν αληθινή συμφορά, αν δεν εύρισκε ανάξιους συνεχιστές το ένδοξο όνομα των Βάνγκ.

Κι' ο δόκτωρ Μιάου έφτασε επιτέλους στο θέμα του:

— Ήρθε για να σάς σκοτώσω, εύγενικέ μου φίλε Βάνγκ, είπε μ' ένα ήρεμο χαμόγελο.

Ο άλλος δεν παράχθηκε καθόλου.

— Αυτό είναι κάτι που δεν το περιμένα, σεβαστέ μου φίλε, απάντησε. Μπορώ όμως να μάθω την αιτία αυτής της τιμής που θα κάνετε στο ανάξιο σαρκίο μου;

Ο δόκτωρ Μιάου του την εξήγησε, πάντα με αβυσσική λεπτότητα.

— Συμφωνώ πως δεν υπάρχει άλλη λύση, παραδέχθηκε ο Βάνγκ με μια υπόκλιση. Η ζωή μου είναι στη διάθεσή σας.

Αφού είχαν τηρηθεί πιά δλοι οι κανόνες της κινεζικής ευγένειας, ο δόκτωρ τραβήξε το πιστόλι του.

— Είσαστε έτοιμος να πεθάνετε, εντιμώτατε φίλε μου; ρώτησε σοβαρά.

— Πιστεύω ότι ο σεβαστός μου φίλος θα μου επιτρέψει να αφιερώσω πέντε λεπτά στην οικογένειά μου και άλλα πέντε στον Κομφούκιο, είπε μαλακά ο Βάνγκ.

— Θα περιμένω, εύγενικέ μου φίλε.

Σε 10 λεπτά ακριβώς, ο Βάνγκ ξαναγύρισε. Κι' ο δόκτωρ τον πυροβόλησε.

Ο Βάνγκ έπεσε, με μια σφαίρα στον ώμο. Ο άπατημένος σύζυγός είχε «σώσει τη φάτσα του». Έδωσε λοιπόν άμέσως τη θέση του στο γιατρό.

Κι' ο δόκτωρ έβγαλε τη σφαίρα, έγραψε την πληγή, διάταξε να ξαπλώσουν το φίλο του στο κρεβάτι και τον περιποιήθηκε με πραγματική αφοσίωση.

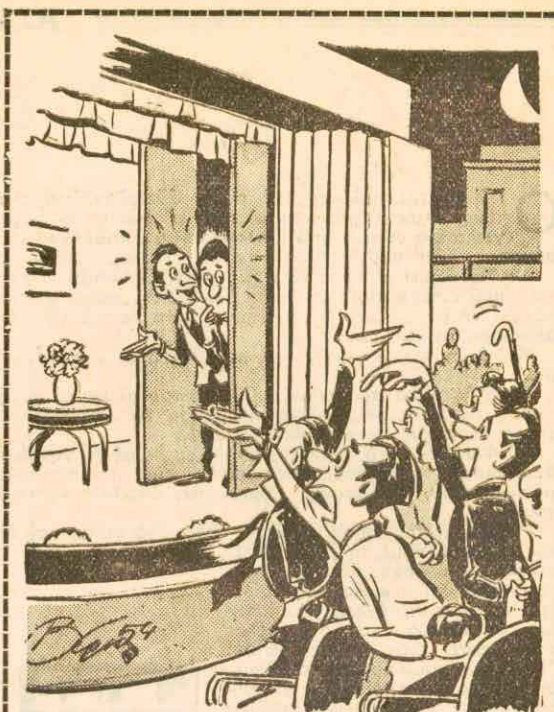
Σε τρεις βδομάδες, ο Βάνγκ ήταν τελείως καλά και πάλι.

Κι' όταν ο δόκτωρ Μιάου δικάσθηκε για παράνομο κατοχή και χρησιμοποίησι πυροβόλου όπλου, παρουσιάστηκε στη δίκη ο Βάνγκ και ικέτεψε το δικαστήριο να απαλλάξη τον κατηγορούμενο!

Πραγματικά, η απόφασι ήταν άθωωτική.

Στο μεταξύ, ο δόκτωρ Μιάου συμφιλιάθηκε με την άπιστη αλλά μετανομένη σύζυγό του, καθώς και με τον άπιστο αλλά μετανομένο φίλο του. Κι' η κοινή γνώμη ικανοποιήθηκε, γιατί κανείς δεν «έχασε τη φάτσα του».

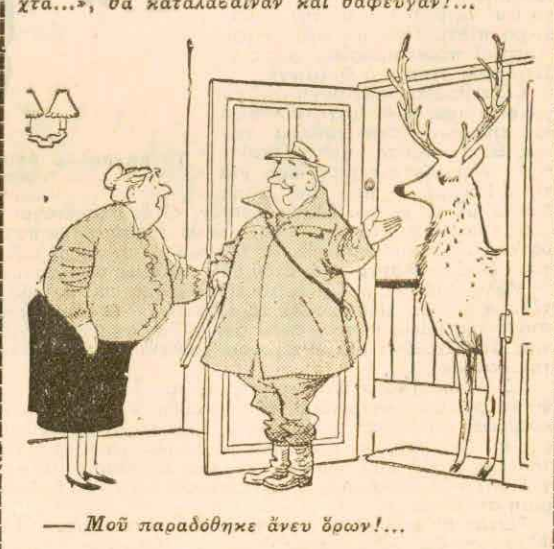
Δεν βρέθηκε ωστόσο κανείς άγνης και αδιάκριτος, που να ρωτήσει πώς ένας άριστος σκοπευτής, όπως ο δόκτωρ Μιάου, δεν μπόρεσε να πετύχει το Βάνγκ στην καρδιά, και μάλιστα από τόσο κοντά!... Έφ' όσον είχαν γίνει δηλ σύμφωνα με τον κινεζικό κώδικα τιμής, κανείς δεν είχε το δικαίωμα να κάμη την παραμικρή παρατήρησι!

Φαίνεται ν' άρεσε πολύ το έργο σας. Ο κόσμος ζητάει τον συγγραφέα επί σκηνής!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Νόμισα πως, αν έπαιζα το «Είναι μεσάνυχτα...», θα καταλάβαιναν και θάφευγαν!...

Μου παραδόθηκε άνευ όρων!...

Ποιά από τις δυο

Λουλουδι του βουνού, (Χανιά): Χαίρομαι που δεν μιλάτε καθόλου με τους άλλους νεαρούς της ηλικίας σας, μα αν γνωστικό και τίμιο παιδί, σκεπτεσθε, μια και θα μπλέξετε κάποτε στα δίχτυα του έρωτα, αμέσως να παντρευθήτε. Αυτό, αληθινα, τιμά και σας και τον πατέρα σας, που δέχεται αυτή σας την άποψι. Όσο για το ζήτημα ποιάν από τις δυο γνωστές σας κοπέλλες να προτιμήσετε για σύζυγο, φαντάζομαι πως δεν θα σας είναι δύσκολο να κρίνετε και να διαλέξετε. Στην εκλογή σας αυτή, που είναι φυσικά, πολύ λεπτή, και θα κρίνη την εύτυχία της ζωής σας όλης, θα σας υποβοηθήσουν δυο παράγοντες: Απο το ένα μέρος η φωνή της καρδιάς. Μόνος σας θα ήθελε ποιά από τις δυο σας συγκινεί περισσότερο εξετάζοντας συγχρόνως και αν σας συμπάσκει κι' εκείνη ελκρινά κι' αν θ' ακολουγε ευχαρίστως την πρότασή σας να την κάμετε σύζυγο του βίου σας. Από το άλλο, πάλι, μέρος είναι η ήθικη και κοινωνική θέση της κοπέλλας που θα γίνει γυναίκα σας. Σχετικά με το δεύτερο αυτό, φαντάζομαι πως δεν πρόκειται να δυσκολευθήτε, αφού και τα δυο κορίτσια ικανοποιούν και σας και τον πατέρα σας. Τώρα μένει το άλλο ζήτημα, το πως θα έρθετε σ' επαφή με τη νέα που θα προτιμήσετε. Και λέτε πως αυτό σας είναι δύσκολο, γιατί έχετε το ελάττωμα να ντρέπεστε. Αυτό δεν το βρισκω πρώτα, πρώτα ελάττωμα. Είναι μία νεανική έμφυτη αιδωμοσύνη, μία μορφή τιμότητος, που δεν είναι μειονετική. Είμαι όμως βέβαιη πως όταν αντιμετωπίσετε τους δυο πρώτους παράγοντες και καταλήξετε σε σοβαρή απόφασι για τη μία που θα κάνετε ταίρι σας, τότε αυτόματα θα έρθετε το θάρρος να της μιλήσετε, αφού μάλιστα σύντομα θα γίνει και γυναίκα σας.

Α γ α π ω έ ν α φ τ ω γ ό: Θα μιλάω τις ερωτικές αποφάσεις που παίρνετε για το αίσθηματικό σας ζήτημα. Μου γράφετε πως αγαπάτε έναν εξαιρετικό τύπο, αλλά ότι η μαμά σας δεν τον θέλει, γιατί είναι φτωχός. Μα έσεις επιμένετε και τονίζετε ότι δεν πρόκειται να πάρετε άλλον. Και με ρωτάτε τι να κάνετε. «Μά, να τον πάρετε, θα σας έλεγα! Αλλά, φυσικά, πως να τον πάρετε και πως να σας πάρη, ακόμη και αν το θέλη αυτό κι' εκείνος;» Αντί να πεισματίζεστε, όπως καταλαβαίνω, για την άσχημη της μητέρας σας και να τρέχη το μυαλό σας σε άκαιρες αποφάσεις, το σωστό και λογικό είναι να εξετάσετε κι' οι δυο σας την αίσθηματική σας υπόθεσι. Θέλετε να ενώθετε νομίμως; Εύλογημένος ο πόθος σας. Μα πως θα επιμελήσετε ν' αντιμετωπίσετε τις υποχρεώσεις, τις απαιτήσεις και τις ευθύνες του γάμου; Από την άποψι αυτή η επιφυλακτικότητα της μητέρας σας είναι απολύτως δικαιολογημένη.

Μ α ν ο υ λ ι: Το γράμμα σας φανερώνει άνθρωποι με μορφωσι, με γνώσι, με συνειδησι των ευθυνών του, πράγμα που θα μ' έκανε ν' αγαπηθώ μαζί σας για την όλη σας επιπολαιότητα στις ζητημα του αίσθηματικού σας ζήτηματος, αν έσεις ο ίδιος προλαμβάνοντας την κρίσι μου, δεν αναλαμβάνετε μονάχος σας να κάνετε τους αόλητους χαρακτηρισμούς που σας ταιριάζουν. Και καθώς πολύ σωστά προσθέτετε, δικαιολογία για σας δεν υπάρχει καμμία, έστω και αν έχετε εκ μέρους της κοπέλλας απαιτήσεις να φερνόνται αυτή πιο δυνατή και να συγκρατηθήτε στον μοιραίο καθήφορο, που τον καθιστά ακόμα πιο απελπιστικό κι' τόσο στενή συγγένεια που σας συνδέει... Χαίρομαι, πάντως, που καταλαβαίνετε το μέγεθος του εγγληματός σας και κατανοείτε την ανάγκη να προστατεύεστε, να περιορίσετε την κακομιορη την κοπέλλα, που τόσο σκληρά πληρώνει τώρα κι' αυτή τις συνέπειες της απειλείας της. Όσο για τη λύσι, νομίζω πως είναι μία και μόνη, αυτή που σας απομένει: «Όπως-όπως ν' αποκαταστήσετε με το νόμιμο νόμιμο τρόπο τα πράγματα, δηλαδή με γάμο. Κατ' άρχην άρχουν βέβαια, κωλύματα θρησκευτικής φύσεως, λόγω της συγγενείας που μεσολαβεί. Αλλά έφθον ό-πάρχει, ως αποχρών λόγος, η καταστάσι της κοπέλλας, που μπορεί να την οδηγήσει σε κανένα άνοητο νομιμό διασθημα, είμαι βέβαια πως οι εκκλησιαστικοί αρμόδιοι θα συγκινηθούν και θ' άνεχθούν έναν τέτοιον γάμο. Αλλάως συχνά έχει επιτραπή κατ' άνοχην ο γάμος σε ανάλογες περιπτώσεις. Συμβουλευθήτε, λοιπόν, τους αρμόδιους και κινηθήτε δραστηριότερα, για να προλάβετε μοιραίες εξελίξεις...

Ε ρ ω τ ε υ μ έ ν ο μ ε μ ι α ν ά γ ν ω σ τ η: Έκάνετε λάθος να γυρεύετε από τη στήλη αυτή τετοιου είδους εξυπηρετήσεις.

Α θ ώ α κ α ι φ ο β ή σ ι μ έ ν η: Κάνετε πολύ καλά ν' άρνείστε κατηγορηματικά να προδείτε στις «παρρηγορήσεις», που ο φίλος σας ζητάει, για να το αποδεχέστε, την ελκρινή σας αγάπη! Σας συγχάριω για την σταθερή σας άποψι να το κόψετε την όρεξι αυτή, ακόμα και αν φτάση μέχρι του σημείου να σας εγκαταλείψη, όπως φοβάστε. Και κάνετε άριστα να μην άνεχστε τέτοιες άποψιες, που κηλιδώνουν το ήθος, την άγνότητα και την αξιοπρέπεια σας! Ούτε δε να στενοχωρηθήτε για ό,τι κι' αν γίνει. Είναι προτιμώτερο, τώρα κι' όλας, να κόψετε αυτόν τον δεσμό, παρά να υποκύψετε στον έκδηλο του και να γίνετε θύμα του. Τονίζετε, λοιπόν, μία και καλή πως δεν πρέπει να περιμένετε τέτοιες βδελυρότητες από σας. Και αν θέλη να κερδίση την

ευτυχία, ο δρόμος είναι εύκολος. Να έρθη στους δικούς σας και να σας ζήτησι σε γάμο!

Δ ή μ ο: Για να ενδιαφέρεστε τόσο για την τύχη της κοπέλλας, που την παρασύρατε σε άσχημη περιπέτεια, σημαίνει ότι και αν δεν την αγαπάτε, έχετε ώστόσο την έντιμη-τητα να έπανορθώσετε το λάθος σας. Το μίσος που λέτε πως αισθάνεστε γι' αυτήν είναι άδικαιοσύνη γι' αυτήν να σας επιτρέπεται να το αφήνετε να σας κυριεύη. Γεννιέται απ' τον φόβο που έχετε, αντιμετωπίζοντας τις ήθικες και κοινωνικές ευθύνες για την αποκατάστασι της φτωχής κοπέλλας. Και την αποκατάστασι αυτή την όφειλετε, για να έχετε και τη συνειδησι σας εν τάξει. Αυτή δε έχει κάθε δικαίωμα και κάθε λόγο να σας εκβιάζει, αφού έσεις την εξώθησατε στα έσχατα και καταφέρατε να την διαλύσετε από το σπίτι της. Λίγο τότε αυτο για μία κοπέλλα, που και μόνο το όνομα να της βγί είναι κιόλας η χειρότερη δυστυχία γι' αυτήν; Αφού λοιπόν, είστε σε ηλικία και εύκαταστατος, όπως μου γράφετε, πρέπει να εκπληρώσετε στο άκέραιον το καθήκον σας. Να παντρευθήτε την κοπέλλα. Της χρειάζεται μια επανόρθωσι, για να σταθή στην κοινωνία, έστω και αν άργότερα αποφασίσετε να τη χωρίσετε. Μην επικαλήστε την άρνησι των γονέων σας, για να ξεφύγετε από το χρέος σας αυτό! Μήπως έχετε ζητήσει την συγκατάθεσι των γονέων σας, για να καταστρέψετε τη δυστυχισμένη νέα;...

Α μ φ ι θ ο λ ι ε ς μ ε τ υ ρ α ν ο υ ν: Το σφάλμα άσφαλώς είναι άκέραιο του συζύγου σας, που όχι μόνο φέρθηκε άπιστο και άθλια άπέναντι σας, αλλά συχνά έδειξε και μεγάλη άχαριστία σε σας, που τόσο μοιγήετε μονάχη σας για να τον συντηρήσετε. Έπρεπε να σεβαστή και την καλωσύνη σας και τον όρκο του και όχι να τρέχη να επιδιώκη παράνομες σχέσεις, χωρίς τουλάχιστον να έχη την δικαιολογία ότι τάχα έσεις αδών το άρέσετε... Αλλά πρέπει συγχρόνως να λογικευθήτε. Να πνίξετε την άγανάκτησι σας και να τον συγχάρισε, μία κι' ο άνθρωπος έδειξε πως μετανοώνει και αφού σας βελτιώνει ότι στο μέλλον θα είναι πιστός και δεν θα παρεκκλίνη. Άνεχθήτε τον, λοιπόν, και αν αντίληφθήτε στο μέλλον ότι πάλι άρχιση την ίδια ιστορία, τότε βέβαια πρε-

πει να τον αφήσετε και να χωρίσετε. Αλλάως δεν χάνετε τίποτε με την νόμιμη διάλυσι ενός τέτοιου γάμου, όταν όποιον έσας φορτωθήκατε όλοκληρα τα οικονομικά βά-ρη, ενώ αυτός με τους δικούς σας κόπους γλεντάει άναρχώντας τις παράνομες περιπέτειες...

Β. Τ. 122, Καλλιθέα: Διάβασα με προσοχή το γράμμα σας, που μπορούσε να ήταν και συνητώ-τερο. Βρίσκω, λοιπόν, από τα όσα μου γράφετε μία έξηγησι: «Ότι πήρατε και οι δυο σας πολύ επί-πολα απ' την άρχη το δεσμό αυτό. Ίδιως η κοπέλλα, που δεν μου φαίνεται να σας αγαπάει ελκρινά να. Αλλάως η πρότασι σας τώρα να την παντρευθήτε θα έπρεπε και να την ένδομισή και να την πει-ση άμέσως. Οι διαταγμοί της ό-μους, οι μεταπτώσεις της, φανερώνουν ότι δεν αποδέχεται σοβαρά στις σχέσεις σας. Και είναι εξ ά-λου άκατανόητο το μπλεξιμό της με τον άλλον. Γι' αυτό νομίζω πως πρέπει ν' άντικρύσετε με ψυχραι-μία και λογική τα πράγματα. Να της έπαναλάβετε την πρότασι. Η σας και της θέσετε μία προθεσμία όχι για να συζητήση, μα για να δεχθή τους όρους σας. Αν και τώρα πάλι άρchiση τις άοριστιες και τις ύπαναρχήσεις, τότε δεν σας μένει τίποτ' άλλο να κάνετε, παρά ν' άποτραβηχθήτε απ' αυτήν και να την αφήσετε στην τύχη της... έπιπολαιότητα και της άνοη-σίας, της!...

Β α σ α ν ι σ μ έ ν ο α π ό τ η ς ή λ ε ι α ς τ η ς: Μου γράφετε ότι χωρίσατε με την άρραβωνιστική σας, γιατί σας έζηλευσε τρομερά και δεν μπορούσατε να υποφέρετε τις άνοητες και φοβερές σκηνές που σας δημιούργουσε. Τώρα, ύστερα από τρεις μήνες, ήρθε και η μετανομένη για την συμπερι-φορά της, σας ζητάει να τη συγχά-ρίσετε και σας υπόσχεται, αν έ-νασμιζετε, να μην έαναρχήση ποτέ πιά τα παλιά. Γι' αυτό πρέπει να επιχειρήσετε μια... δοκιμή ακόμα! Ένωσώ, να την συγχάρισετε, α-φού μάλιστα την αγαπάτε και να την δεχθήτε πάλι κοντά σας. Και αν μπορεί να κάνει το συντομώ-τερο το γάμο σας, που συχνά βά-ζει τέμια στις περιπέτειες αυτές της ήλειας. Γιατί τότε η γυναίκα σας θα σας έχη κοντά της, δεν θα φοβάται και οι ευθύνες του νο-ικοκυριού θα της διασκεδάσουν την άήσυχη φαντασία. Θα έχη δε να

Η ΟΡΑΙΟΤΕΡΗ ΑΓΓΕΙΔΑ ΤΟΥ 1954
Σε μία έκθεσι φωτογραφιών που έκανε ποτ ήμεραν από Λονδίνο, ο «Άγγλος φωτογράφος της βασιλικής αυλής κ. Μπάρνι, η νέα της φωτογραφία αυτής βραβεύτηκε ως η οραιοτέρα Άγγειδα του 1954. Πρόκειται για την κυρία Τιμοθι Τζώνς, ηλικίας 26 χρόνων που είναι ιδιοκτήτρια ενός έργασιού κατασκευής ελληνικών αρχαίων βάζων.

Να έρθη στους δικούς σας και να σας ζήτησι σε γάμο!

Δ ή μ ο: Για να ενδιαφέρεστε τόσο για την τύχη της κοπέλλας, που την παρασύρατε σε άσχημη περιπέτεια, σημαίνει ότι και αν δεν την αγαπάτε, έχετε ώστόσο την έντιμη-τητα να έπανορθώσετε το λάθος σας. Το μίσος που λέτε πως αισθάνεστε γι' αυτήν είναι άδικαιοσύνη γι' αυτήν να σας επιτρέπεται να το αφήνετε να σας κυριεύη. Γεννιέται απ' τον φόβο που έχετε, αντιμετωπίζοντας τις ήθικες και κοινωνικές ευθύνες για την αποκατάστασι της φτωχής κοπέλλας. Και την αποκατάστασι αυτή την όφειλετε, για να έχετε και τη συνειδησι σας εν τάξει. Αυτή δε έχει κάθε δικαίωμα και κάθε λόγο να σας εκβιάζει, αφού έσεις την εξώθησατε στα έσχατα και καταφέρατε να την διαλύσετε από το σπίτι της. Λίγο τότε αυτο για μία κοπέλλα, που και μόνο το όνομα να της βγί είναι κιόλας η χειρότερη δυστυχία γι' αυτήν; Αφού λοιπόν, είστε σε ηλικία και εύκαταστατος, όπως μου γράφετε, πρέπει να εκπληρώσετε στο άκέραιον το καθήκον σας. Να παντρευθήτε την κοπέλλα. Της χρειάζεται μια επανόρθωσι, για να σταθή στην κοινωνία, έστω και αν άργότερα αποφασίσετε να τη χωρίσετε. Μην επικαλήστε την άρνησι των γονέων σας, για να ξεφύγετε από το χρέος σας αυτό! Μήπως έχετε ζητήσει την συγκατάθεσι των γονέων σας, για να καταστρέψετε τη δυστυχισμένη νέα;...

Α μ φ ι θ ο λ ι ε ς μ ε τ υ ρ α ν ο υ ν: Το σφάλμα άσφαλώς είναι άκέραιο του συζύγου σας, που όχι μόνο φέρθηκε άπιστο και άθλια άπέναντι σας, αλλά συχνά έδειξε και μεγάλη άχαριστία σε σας, που τόσο μοιγήετε μονάχη σας για να τον συντηρήσετε. Έπρεπε να σεβαστή και την καλωσύνη σας και τον όρκο του και όχι να τρέχη να επιδιώκη παράνομες σχέσεις, χωρίς τουλάχιστον να έχη την δικαιολογία ότι τάχα έσεις αδών το άρέσετε... Αλλά πρέπει συγχρόνως να λογικευθήτε. Να πνίξετε την άγανάκτησι σας και να τον συγχάρισε, μία κι' ο άνθρωπος έδειξε πως μετανοώνει και αφού σας βελτιώνει ότι στο μέλλον θα είναι πιστός και δεν θα παρεκκλίνη. Άνεχθήτε τον, λοιπόν, και αν αντίληφθήτε στο μέλλον ότι πάλι άρχιση την ίδια ιστορία, τότε βέβαια πρε-

πει να τον αφήσετε και να χωρίσετε. Αλλάως δεν χάνετε τίποτε με την νόμιμη διάλυσι ενός τέτοιου γάμου, όταν όποιον έσας φορτωθήκατε όλοκληρα τα οικονομικά βά-ρη, ενώ αυτός με τους δικούς σας κόπους γλεντάει άναρχώντας τις παράνομες περιπέτειες...

Β. Τ. 122, Καλλιθέα: Διάβασα με προσοχή το γράμμα σας, που μπορούσε να ήταν και συνητώ-τερο. Βρίσκω, λοιπόν, από τα όσα μου γράφετε μία έξηγησι: «Ότι πήρατε και οι δυο σας πολύ επί-πολα απ' την άρχη το δεσμό αυτό. Ίδιως η κοπέλλα, που δεν μου φαίνεται να σας αγαπάει ελκρινά να. Αλλάως η πρότασι σας τώρα να την παντρευθήτε θα έπρεπε και να την ένδομισή και να την πει-ση άμέσως. Οι διαταγμοί της ό-μους, οι μεταπτώσεις της, φανερώνουν ότι δεν αποδέχεται σοβαρά στις σχέσεις σας. Και είναι εξ ά-λου άκατανόητο το μπλεξιμό της με τον άλλον. Γι' αυτό νομίζω πως πρέπει ν' άντικρύσετε με ψυχραι-μία και λογική τα πράγματα. Να της έπαναλάβετε την πρότασι. Η σας και της θέσετε μία προθεσμία όχι για να συζητήση, μα για να δεχθή τους όρους σας. Αν και τώρα πάλι άρchiση τις άοριστιες και τις ύπαναρχήσεις, τότε δεν σας μένει τίποτ' άλλο να κάνετε, παρά ν' άποτραβηχθήτε απ' αυτήν και να την αφήσετε στην τύχη της... έπιπολαιότητα και της άνοη-σίας, της!...

Β α σ α ν ι σ μ έ ν ο α π ό τ η ς ή λ ε ι α ς τ η ς: Μου γράφετε ότι χωρίσατε με την άρραβωνιστική σας, γιατί σας έζηλευσε τρομερά και δεν μπορούσατε να υποφέρετε τις άνοητες και φοβερές σκηνές που σας δημιούργουσε. Τώρα, ύστερα από τρεις μήνες, ήρθε και η μετανομένη για την συμπερι-φορά της, σας ζητάει να τη συγχά-ρίσετε και σας υπόσχεται, αν έ-νασμιζετε, να μην έαναρχήση ποτέ πιά τα παλιά. Γι' αυτό πρέπει να επιχειρήσετε μια... δοκιμή ακόμα! Ένωσώ, να την συγχάρισετε, α-φού μάλιστα την αγαπάτε και να την δεχθήτε πάλι κοντά σας. Και αν μπορεί να κάνει το συντομώ-τερο το γάμο σας, που συχνά βά-ζει τέμια στις περιπέτειες αυτές της ήλειας. Γιατί τότε η γυναίκα σας θα σας έχη κοντά της, δεν θα φοβάται και οι ευθύνες του νο-ικοκυριού θα της διασκεδάσουν την άήσυχη φαντασία. Θα έχη δε να

Να έρθη στους δικούς σας και να σας ζήτησι σε γάμο!

Δ ή μ ο: Για να ενδιαφέρεστε τόσο για την τύχη της κοπέλλας, που την παρασύρατε σε άσχημη περιπέτεια, σημαίνει ότι και αν δεν την αγαπάτε, έχετε ώστόσο την έντιμη-τητα να έπανορθώσετε το λάθος σας. Το μίσος που λέτε πως αισθάνεστε γι' αυτήν είναι άδικαιοσύνη γι' αυτήν να σας επιτρέπεται να το αφήνετε να σας κυριεύη. Γεννιέται απ' τον φόβο που έχετε, αντιμετωπίζοντας τις ήθικες και κοινωνικές ευθύνες για την αποκατάστασι της φτωχής κοπέλλας. Και την αποκατάστασι αυτή την όφειλετε, για να έχετε και τη συνειδησι σας εν τάξει. Αυτή δε έχει κάθε δικαίωμα και κάθε λόγο να σας εκβιάζει, αφού έσεις την εξώθησατε στα έσχατα και καταφέρατε να την διαλύσετε από το σπίτι της. Λίγο τότε αυτο για μία κοπέλλα, που και μόνο το όνομα να της βγί είναι κιόλας η χειρότερη δυστυχία γι' αυτήν; Αφού λοιπόν, είστε σε ηλικία και εύκαταστατος, όπως μου γράφετε, πρέπει να εκπληρώσετε στο άκέραιον το καθήκον σας. Να παντρευθήτε την κοπέλλα. Της χρειάζεται μια επανόρθωσι, για να σταθή στην κοινωνία, έστω και αν άργότερα αποφασίσετε να τη χωρίσετε. Μην επικαλήστε την άρνησι των γονέων σας, για να ξεφύγετε από το χρέος σας αυτό! Μήπως έχετε ζητήσει την συγκατάθεσι των γονέων σας, για να καταστρέψετε τη δυστυχισμένη νέα;...

Α μ φ ι θ ο λ ι ε ς μ ε τ υ ρ α ν ο υ ν: Το σφάλμα άσφαλώς είναι άκέραιο του συζύγου σας, που όχι μόνο φέρθηκε άπιστο και άθλια άπέναντι σας, αλλά συχνά έδειξε και μεγάλη άχαριστία σε σας, που τόσο μοιγήετε μονάχη σας για να τον συντηρήσετε. Έπρεπε να σεβαστή και την καλωσύνη σας και τον όρκο του και όχι να τρέχη να επιδιώκη παράνομες σχέσεις, χωρίς τουλάχιστον να έχη την δικαιολογία ότι τάχα έσεις αδών το άρέσετε... Αλλά πρέπει συγχρόνως να λογικευθήτε. Να πνίξετε την άγανάκτησι σας και να τον συγχάρισε, μία κι' ο άνθρωπος έδειξε πως μετανοώνει και αφού σας βελτιώνει ότι στο μέλλον θα είναι πιστός και δεν θα παρεκκλίνη. Άνεχθήτε τον, λοιπόν, και αν αντίληφθήτε στο μέλλον ότι πάλι άρχιση την ίδια ιστορία, τότε βέβαια πρε-

πει να τον αφήσετε και να χωρίσετε. Αλλάως δεν χάνετε τίποτε με την νόμιμη διάλυσι ενός τέτοιου γάμου, όταν όποιον έσας φορτωθήκατε όλοκληρα τα οικονομικά βά-ρη, ενώ αυτός με τους δικούς σας κόπους γλεντάει άναρχώντας τις παράνομες περιπέτειες...

Β. Τ. 122, Καλλιθέα: Διάβασα με προσοχή το γράμμα σας, που μπορούσε να ήταν και συνητώ-τερο. Βρίσκω, λοιπόν, από τα όσα μου γράφετε μία έξηγησι: «Ότι πήρατε και οι δυο σας πολύ επί-πολα απ' την άρχη το δεσμό αυτό. Ίδιως η κοπέλλα, που δεν μου φαίνεται να σας αγαπάει ελκρινά να. Αλλάως η πρότασι σας τώρα να την παντρευθήτε θα έπρεπε και να την ένδομισή και να την πει-ση άμέσως. Οι διαταγμοί της ό-μους, οι μεταπτώσεις της, φανερώνουν ότι δεν αποδέχεται σοβαρά στις σχέσεις σας. Και είναι εξ ά-λου άκατανόητο το μπλεξιμό της με τον άλλον. Γι' αυτό νομίζω πως πρέπει ν' άντικρύσετε με ψυχραι-μία και λογική τα πράγματα. Να της έπαναλάβετε την πρότασι. Η σας και της θέσετε μία προθεσμία όχι για να συζητήση, μα για να δεχθή τους όρους σας. Αν και τώρα πάλι άρchiση τις άοριστιες και τις ύπαναρχήσεις, τότε δεν σας μένει τίποτ' άλλο να κάνετε, παρά ν' άποτραβηχθήτε απ' αυτήν και να την αφήσετε στην τύχη της... έπιπολαιότητα και της άνοη-σίας, της!...

Β α σ α ν ι σ μ έ ν ο α π ό τ η ς ή λ ε ι α ς τ η ς: Μου γράφετε ότι χωρίσατε με την άρραβωνιστική σας, γιατί σας έζηλευσε τρομερά και δεν μπορούσατε να υποφέρετε τις άνοητες και φοβερές σκηνές που σας δημιούργουσε. Τώρα, ύστερα από τρεις μήνες, ήρθε και η μετανομένη για την συμπερι-φορά της, σας ζητάει να τη συγχά-ρίσετε και σας υπόσχεται, αν έ-νασμιζετε, να μην έαναρχήση ποτέ πιά τα παλιά. Γι' αυτό πρέπει να επιχειρήσετε μια... δοκιμή ακόμα! Ένωσώ, να την συγχάρισετε, α-φού μάλιστα την αγαπάτε και να την δεχθήτε πάλι κοντά σας. Και αν μπορεί να κάνει το συντομώ-τερο το γάμο σας, που συχνά βά-ζει τέμια στις περιπέτειες αυτές της ήλειας. Γιατί τότε η γυναίκα σας θα σας έχη κοντά της, δεν θα φοβάται και οι ευθύνες του νο-ικοκυριού θα της διασκεδάσουν την άήσυχη φαντασία. Θα έχη δε να

Να έρθη στους δικούς σας και να σας ζήτησι σε γάμο!

Δ ή μ ο: Για να ενδιαφέρεστε τόσο για την τύχη της κοπέλλας, που την παρασύρατε σε άσχημη περιπέτεια, σημαίνει ότι και αν δεν την αγαπάτε, έχετε ώστόσο την έντιμη-τητα να έπανορθώσετε το λάθος σας. Το μίσος που λέτε πως αισθάνεστε γι' αυτήν είναι άδικαιοσύνη γι' αυτήν να σας επιτρέπεται να το αφήνετε να σας κυριεύη. Γεννιέται απ' τον φόβο που έχετε, αντιμετωπίζοντας τις ήθικες και κοινωνικές ευθύνες για την αποκατάστασι της φτωχής κοπέλλας. Και την αποκατάστασι αυτή την όφειλετε, για να έχετε και τη συνειδησι σας εν τάξει. Αυτή δε έχει κάθε δικαίωμα και κάθε λόγο να σας εκβιάζει, αφού έσεις την εξώθησατε στα έσχατα και καταφέρατε να την διαλύσετε από το σπίτι της. Λίγο τότε αυτο για μία κοπέλλα, που και μόνο το όνομα να της βγί είναι κιόλας η χειρότερη δυστυχία γι' αυτήν; Αφού λοιπόν, είστε σε ηλικία και εύκαταστατος, όπως μου γράφετε, πρέπει να εκπληρώσετε στο άκέραιον το καθήκον σας. Να παντρευθήτε την κοπέλλα. Της χρειάζεται μια επανόρθωσι, για να σταθή στην κοινωνία, έστω και αν άργότερα αποφασίσετε να τη χωρίσετε. Μην επικαλήστε την άρνησι των γονέων σας, για να ξεφύγετε από το χρέος σας αυτό! Μήπως έχετε ζητήσει την συγκατάθεσι των γονέων σας, για να καταστρέψετε τη δυστυχισμένη νέα;...

Α μ φ ι θ ο λ ι ε ς μ ε τ υ ρ α ν ο υ ν: Το σφάλμα άσφαλώς είναι άκέραιο του συζύγου σας, που όχι μόνο φέρθηκε άπιστο και άθλια άπέναντι σας, αλλά συχνά έδειξε και μεγάλη άχαριστία σε σας, που τόσο μοιγήετε μονάχη σας για να τον συντηρήσετε. Έπρεπε να σεβαστή και την καλωσύνη σας και τον όρκο του και όχι να τρέχη να επιδιώκη παράνομες σχέσεις, χωρίς τουλάχιστον να έχη την δικαιολογία ότι τάχα έσεις αδών το άρέσετε... Αλλά πρέπει συγχρόνως να λογικευθήτε. Να πνίξετε την άγανάκτησι σας και να τον συγχάρισε, μία κι' ο άνθρωπος έδειξε πως μετανοώνει και αφού σας βελτιώνει ότι στο μέλλον θα είναι πιστός και δεν θα παρεκκλίνη. Άνεχθήτε τον, λοιπόν, και αν αντίληφθήτε στο μέλλον ότι πάλι άρχιση την ίδια ιστορία, τότε βέβαια πρε-

πει να τον αφήσετε και να χωρίσετε. Αλλάως δεν χάνετε τίποτε με την νόμιμη διάλυσι ενός τέτοιου γάμου, όταν όποιον έσας φορτωθήκατε όλοκληρα τα οικονομικά βά-ρη, ενώ αυτός με τους δικούς σας κόπους γλεντάει άναρχώντας τις παράνομες περιπέτειες...

Β. Τ. 122, Καλλιθέα: Διάβασα με προσοχή το γράμμα σας, που μπορούσε να ήταν και συνητώ-τερο. Βρίσκω, λοιπόν, από τα όσα μου γράφετε μία έξηγησι: «Ότι πήρατε και οι δυο σας πολύ επί-πολα απ' την άρχη το δεσμό αυτό. Ίδιως η κοπέλλα, που δεν μου φαίνεται να σας αγαπάει ελκρινά να. Αλλάως η πρότασι σας τώρα να την παντρευθήτε θα έπρεπε και να την ένδομισή και να την πει-ση άμέσως. Οι διαταγμοί της ό-μους, οι μεταπτώσεις της, φανερώνουν ότι δεν αποδέχεται σοβαρά στις σχέσεις σας. Και είναι εξ ά-λου άκατανόητο το μπλεξιμό της με τον άλλον. Γι' αυτό νομίζω πως πρέπει ν' άντικρύσετε με ψυχραι-μία και λογική τα πράγματα. Να της έπαναλάβετε την πρότασι. Η σας και της θέσετε μία προθεσμία όχι για να συζητήση, μα για να δεχθή τους όρους σας. Αν και τώρα πάλι άρchiση τις άοριστιες και τις ύπαναρχήσεις, τότε δεν σας μένει τίποτ' άλλο να κάνετε, παρά ν' άποτραβηχθήτε απ' αυτήν και να την αφήσετε στην τύχη της... έπιπολαιότητα και της άνοη-σίας, της!...

Η ΟΡΑΙΟΤΕΡΗ ΑΓΓΕΙΔΑ ΤΟΥ 1954
Σε μία έκθεσι φωτογραφιών που έκανε ποτ ήμεραν από Λονδίνο, ο «Άγγλος φωτογράφος της βασιλικής αυλής κ. Μπάρνι, η νέα της φωτογραφία αυτής βραβεύτηκε ως η οραιοτέρα Άγγειδα του 1954. Πρόκειται για την κυρία Τιμοθι Τζώνς

Πουζέτε τὰ μαλλιά σας.
υπό μέ τι;

Όχι βέβαια κώδε σαπουνί ή τις απομιμήσεις του Σαμπουάν, που περιέχουν αλκαλικά άλατα τούς καταστrophείς των ριζών. Μόνον τὸ γνήσιο Σαμπουάν TÊTE-NOIRE, ἀπληλαγμένο ἀπὸ χρωστικές ή άλλες ἐπιβλαβεῖς ουσίες, εἶναι κατασκευασμένο μετὰ τελευταία δεδομένα τῆς Ἑπιστήμης. Τὸ Σαμπουάν TÊTE-NOIRE, διατηρεῖ τὰ μαλλιά ὑγιή, ἐλαστικά, στιλνὰ καί σὺ φυσικὸ τους χρώμα καὶ σχήμα.

Ζητεῖτε μ' ἐπιμονή τὸ γνήσιο Σαμπουάν TÊTE-NOIRE
Φάκελλοι - Φιάλοι - Κρέμα

Τὸ σαμπουάν
DOP
ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΠΤΩΣΙ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΧΟΡΩΝ
Μετά τριμήνου διακοπὴν ἤρ-
χισαν αἱ ἐγγράφαι καὶ τὰ μα-
θηματα τῆς σοφῆς καὶ δια-
κριτικῆς ΣΧΟΛΗΣ ΧΟΡΟΥ
ΜΠΟΥΣΙΩΤΗ, ΔΙΟΜΕΙΑΣ Σ 4
(Παροδὸς Ἑρμῶ 18). Με λίγα
μαθηματα μαθαίνετε ὅλους
τοὺς Εὐρωπαϊκοὺς χοροὺς πα-
λαιῶν καὶ νέων. Κάθε μέρα
ἐγγράφαι καὶ μαθηματα. Μα-
θηματα ὁμαδικά καὶ ἰδιαίτερα.
Διὰ Κας καὶ Διδας ἰδιαίτερα
ὄνται. Δι' ἐπαρχιώτας μαθήμα
πρὸς ταχεῖαν ἐκμάθησιν δύο
φορὰς τὴν ἡμέραν. Διδάσκον-
ται καὶ ὅλοι οἱ Ἕλληνικοί. Δι-
δασκαλία ἀρίστη καὶ τελεία
ἐκμάθησις.

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ - ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Λέγεται
9-12 & 5-7 ὥς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει.
Ἄμα. Τριφυλίας 113. Τηλ. 613-610

σκεφθῇ τὸσα ἀλλὰ σοφωτέρα
ζητήματα καὶ δὲν θὰ σὰς βασανί-
ζῃ με ἀδικεῖς ζήλειες. Ἄν καὶ πάλι
δῆτε πὺς εἶναι... ἀδιόρθωτη, θὰ
ἔχετε καιρὸ νὰ τὴν... ἐξαποστεί-
λετε!

ΕΡΗ
Ἄνυπακοή

Ἡ Ἄνυπακοή μικροῦλα γρά-
φει με παράπονο πὺς ὁ ἀρραβώ-
νιαστικός της, γιὰ λόγους τούς ὁ-
ποίους αὐτὸς κρίνει ἀκόμιους, τὴν
παρεκάλεσε νὰ μὴ συνανα-
στρέφεται καὶ νὰ μὴ χαιρετᾷ σὺ
δρόμῳ ὠρισμένα πρόσωπα, γιὰτι
— ὅπως λέγει ἐκεῖνος — βίγεται
ἡ ἀξιοπρέπεια της. Δυστυχῶς, ἐ-
κείνη δὲν τὸν ἀκούει, οὐτε τὸν ἀ-
κούει καὶ δημιουργεῖ ζητήματα ἄ-
νυπακοῆς, βάζει σὲ στενωπὴν ὅ-
σιν τὸν ἀρραβωνιαστικὸν της. Μα
διαλύσουν τοὺς ἀρραβῶνες, ἂν
αὐτὸ ἐπαναληφθῇ. Ἄν ὅμως ἀπὸ
τώρα ὁ νέος αὐτὸς δημιουργῇ τε-
τοια ζητήματα, ἀργότερα πού θὰ
παντρευθῇ, τὰ ζητήματα αὐτὰ θὰ
γίνουν ἀφορμὴ συνεχῶς γκρινίας
καὶ ἀφόρητης ζωῆς.

Ἀγαπᾷ τὸν ἀρραβωνιαστικὸν
της ἡ φίλη μας; Τότε γιὰτι δὲν
τὸν ἀκούει; Κάνει καλύτερους
τοὺς ἄλλους ἀπὸ τὸν μέλλοντα
σύντροφο τῆς ζωῆς της; Γιὰτι ἀπὸ
τώρα τοῦ βάσει ὑπόνοιες σχετικῶς
μετὰ τὸν παρελθόν της καὶ δημιου-
ρεῖ ἑστὶ ἑνα τύπο ζήλιαρχ; Ὁχι,
ἀγαπητὴ μου. Αὐτὸ πού κάνετε
δὲν εἶναι σωστό. Δὲν πρόκειται νὰ
ζήσετε με τὸν ἄλλον, θὰ ζήσε-
τε μετὰ τὸν νεὸν αὐτόν, τὸν ὅποιον πρέ-
πει ν' ἀγαπᾷτε καὶ νὰ σέβεστε
ἀπὸ τώρα, ἂν θέλετε ἡ ζωὴ σας
νὰ περάσῃ εὐτυχισμένη. Ἐξ ἄλλου
ἡ ἀνυπακοή δείχνει κακὴ ἀνταρ-
χή, πράγμα, πού δὲν βλέπω κα-
θόλου νὰ ἔχετε σεις.

Τι νὰ γένῃ μαργαρίτα;
Δὲν βλέπω πὺς εἶναι ἀξιοπρεπὲς
γιὰ μὴ σὰν κι' ἐσὰς, νὰ θεω-
ρῆται ὡς καταφύγιον τῶν ἐλπιῶν
ἐνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος, ὅταν κιν-
δυνεύῃ ἄλλῳ, ἐρχεται σὲ σὰς, ἐ-
πειδὴ εἶναι βέβαιον, ὅτι μέσα σας
βρίσκονται ἀκόμη οἱ σπινεῖς τῆς
φωτιστῆς πού εἶχε ἀνάγει ἄλλοτε.
Αὐτὸ ὅμως δείχνει ἀνθρώπῳ δίχως
χαρακτῆρα, καὶ δίχως σεβασμὸν
γιὰ σὰς. Ἀπὸ τέτοιους ἀνθρώπων,
λοιπόν, δὲν ἔχετε ἀνάγκη, σεις ἔ-
να νοικοκυροκόριτσο. Δὲν πρέπει
νὰ πάτε.

Τρικυμισμένη ἀγάπη:
Ἔχετε δημιουργήσει ἑνα ἄδικο
θάρρος γύρω ἀπὸ τ' ὄνομα σας,
δίχως νὰ καταλαβαίνετε ὅτι ὅ-
λα αὐτὰ ἐξοπούν ἐξ βάρους σας. Ὁ-
ταν ἀπὸ μικρὴ ζητούσατε διαρκῶς
περιπέτειες, πὺς θέλετε νὰ ἐμπνεύ-
σετε ἐμπιστοσύνη σὲ κάθε νεὸν πού
γνωρίζετε; Φυσικὸ εἶναι ὁ νέος νὰ
μαθαίνει ἀπὸ τὸν ἄλλο τὴν προη-
γουμένης καὶ ν' ἀμφισβη-
τῇ γιὰ τὸ χαρακτῆρα σας. Σὰς
συμβουλεύω, λοιπόν, νὰ σβύσετε
ἀπὸ τὸ μυαλό σας ὅλα ὅσα κάνα-
τε, νὰ ἀλλάξετε τακτικὴ καὶ νὰ ἐ-
πιδοθῆτε σὲ μαθηματα σας. Κι'
ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς καὶ βρεθῆτε
σὲ ὠριμὴ ἡλικία, τότε νὰ παντρευ-
τῆτε, γιὰτι ἡ ἰδιοσυγκρασία σας
δὲν ἐπιδέχεται συμβιβασμούς.

Ἀτυχὸ ἔρωτα Α. Γ., Χίο:
Βλέπω ὅτι ἔχετε πάρει στὰ σο-
φάρὰ τὰ γλυκόλογα καὶ τὴν ὑπο-
σχέσεις ἐνός νέου, τοῦ ὁποῖου ἡ
ἡλικία δὲν εἶναι ἐκείνη πού μπορεί
νὰ σὰς ἐγγυηθῇ μὴ οἰκονομικὴ
εὐτυχία. Σὲ ἡλικία 19 ἐτῶν, ὅλα
εἶναι ἐνθουσιώδη, ἀλλὰ τίποτα δὲν
εἶναι θετικὸ καὶ βέβαιον. Αὐτὸς ἔ-
χει τὴν μητέρα του, καὶ σεις θάχε-
τε τὸν κόσμο, πού διαρκῶς θὰ μι-
λᾷ πονηρὰ γιὰ σὰς. Μὴν ἐκτίθε-
στε, λοιπόν, γιὰ πράγματα πού
δὲν πρόκειται νὰ γίνων. Νὰ συγ-
κεντρωθῆτε στὸν ἐαυτὸ σας, νὰ
σκεφθῆτε τὸ μέλλον σας καὶ τὴν
εὐθύναν πού ἔχετε ἐναντὶ τοῦ σπι-
τιοῦ σας γιὰ ἑνα παραστράτημά
σας ἐπιπόλαιον.

Ἀγνή, Σύρο: Τὸ γράμμα
σας παρεδόθη στὸν ἄρμωμο, ὅπως
με παρακάλεσε νὰ κάμω.
Ὁ νεῖροπαρμένη: Εἶσθε
πολύ νέα κι' ὅλα αὐτὰ, βέβαια,
σὰς κάνουν μεγαλὴ ἐντύπωση.
Πρέπει ὅμως, νὰ εἴσθε καὶ λογική,
ὅσο εἴσθε καὶ φρόνιμη. Δὲν πρέπει
νὰ ἐκτεθῆτε διόλου. Τὰ ραντεβὺ

εἶναι γιὰ τὰ κορίτσια πού ἔχουν
συνήθειαν πιά με τέτοια σπορ.
Ἄλλ' ἀφοῦ ὑπάρχει μὴ καλὴ γνω-
ριμία μετὰ σὰς, γιὰτι νὰ μὴ θε-
ωρήσετε τὸ αἶσθημα σας σὰν μὴ
ἀγνή φίλια, πού με τὸν καιρὸ, με
τὰ χρόνια πού θὰ περάσουν θὰ ἐ-
ξελιχθῇ σὲ μὴ ἀγάπη; Δὲν εἶναι
διόλου σωστὸ σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία,
οὐτε αὐτὸς, οὐτε σεις νὰ σκέπτε-
στε, ὅπως σκέπτονται ἀνθρώποι ὠ-
ριμοὶ καὶ ἐτοιμοὶ γιὰ γάμο.

Χάρταετό: Τὸ ἐρώτημα πού
μοῦ κάνετε μαρτυρεῖ ὅτι τὸν νεὸν
αὐτὸν δὲν τὸν ἀγαπᾷτε, ἀλλ' ὅτι
σὰς ἔχει θαμπώσει ἡ στολή του
καὶ οἱ τρόποι του.

Ἄν σὰς «συμφέρη», λοιπόν, ἡ
δύναμις νὰ πάρετε αὐτὸν νεὸν, τὸ
ξέρете ἐσείς καλύτερα ἀπὸ μένα.
Φοβόσαστε γιὰ τὴν ἡρεμία σας,
τὴν ἡσυχία σας, τὸ μέλλον σας,
ἐπομένως καλὰ θὰ κάνετε νὰ μὴ
τὸν πάρετε. Ἀγάπη καὶ ὑπολογι-
σμός εἶναι δύο πράγματα ἀντίθε-
τα σὲ μὴ συζυγικὴ εὐτυχία.

Ρηνοῦλα: Πρέπει νὰ ξέρете
ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ ἐντιμοὶ νέοι,
πού σέβονται τὴν ἀξιοπρέπεια μὴς
γυναίκας. Ἄλλα ποῖς ὁ σκοπὸς
σας; Ἡ γυναιμία σας μ' αὐτὸν
τὸν ἀντρα ἀποδέλπει σ' ἑνα δεύ-
τερο γάμο; Ἄν καί, τότε σὰς εἶ-
ναι εὐκόλο νὰ τοῦ θέσετε ὅπ' ὅμι
αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἀπὸ τῆς στασι-
του, θὰ καταλαβετε πῶς, ἂν αὐ-
τὰ πού ὑποπτεύετε εἶναι ὠσὸς τῆ
εἶναι ἄλλως ἑνας σεβασμὸς πρὸς
τὴν ἀξιοπρέπεια σας.

Δὲν προτιμῶ τὰ πλούτη
τοῦ μπαμπᾶ: Ὅπως καταλα-
βαίνετε ἐγὼ δὲν μπαρῶ ἀπ' αὐτὴ
τὴν σελίδα, οὐτε θαύματα νὰ κάνω,
οὐτε μαντικὴ δύναμι νὰ ἔχω. Ἡ
κατάστασις ὅμως, ἡ δική σας εἶναι
ἀπλή καὶ τέτοιες περιπτώσεις πα-
ρουσιάζονται συχνά. Πολλὰς κα-
ταληγνὸν αἰσίως. Καὶ ξέρете γιὰ-
τι; Γιὰτι ἐπιβαίνει ἡ λογική καὶ
τῶν δύο νέων πού ἀντιπώνονται καὶ
λένε: Πρῶτον θὰ κάνουμε πὺς
σταματήσε μετὰ μὴς κάθε σέ-
χιον. Δεύτερον θὰ κάνουμε ὅποιοι
νῆ, ὥσπου νὰ βρεθῇ καμμιὰ κα-
τάλληλη εὐκαιρία. Τρίτον θὰ προ-
σπαθῶμε σὲ μετὰ νὰ δημι-
ουργήσουμε εὐνοϊκὴ ἀτμόσφαιρα
μετὰ γαμπροῦ καὶ πεθεροῦ. Τέ-
ταρτον θὰ βάλουμε φίλους καὶ ἐξ-
νοῦς νὰ λένε σὲ μπαμπᾶ ὅλο καλὰ
λόγια γιὰ τὸ γαμπρό. Ἔτσι ἐρχε-
ται ἡ κατάλληλη στιγμή, καὶ ὁ
μπαμπᾶς ἀρχίζει νὰ συλλογίζεται
πὺς ἑνας καλὸς κι' ἐργατικός νέ-
ος ἀξίζει πῶς πολὺ ἀπὸ ἑνα ἀχαί-
ρευτο πλοῖσιον.

Πληγωμένο πούλι Φ.:
Γιὰτι δημιουργεῖτε μόνη σας μὴ
κατάστασι, πού δὲν ἔχει τὴν θέσι
της σὲ σκοπὸ τὸν ὅποιον ἐπιδιώ-
κετε; Εἴστε φρόνιμη καὶ λογική.
Τὸ ὅτι δώσατε μερικὰ ραντεβού,
αὐτὸ τὸ κάνετε ἀπὸ ὑπερβολικὴ ἀ-
γάπη καὶ πιθανὸν ἀπὸ ἐνθάρρυν-
σιν γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ σκοποῦ σας.
Αὐτὸν, ὅμως, τὸ σκοπὸ τῶν σέ-
χιων σας τὸν συζητήσατε ποτέ;
Γιὰτι δὲν τοῦ κάνετε ὑπαίνυμν,
νὰ πάρῃ κάπως πῶς σοφὰ τὸ ζή-
τημά σας καὶ νὰ ἐνδιαφερθῇ πῶς
πολύ νὰ μὴ σὰς ἐκθέτῃ; Ἡδὲ ἔ-
χετε ἐκτεθῇ σὲ φίλες, καὶ σκεφθῆ-
τε πὺς δυσάρεστο θὰ εἶναι γι' αὐ-
τὸν ἂν μάθῃ αὐτὲς τὴν μηχανορρα-
φίαν; Δὲν εἶναι, λοιπόν, σωστὸ νὰ
πιστεύετε στὴν καφετζούδα, ἀλλὰ
οὐτε καὶ νὰ ἐκτίθεστε σὲ ραντε-
βού. Μὴ ἐξήγησι μαζί του θὰ σὰς
ὠφελοῦσε πῶς πολὺ.

Μ. Μ.: Τὸ τὸλμημα θὰ εἶναι με-
γάλο καὶ πρέπει νὰ σκεφθῆτε τὴν
συνέπειαν. Μὴ κουβέντα εἶναι, νὰ
λέγῃ κανεὶς: νὰ ἀλλοπλασθοῦ-
με; Ἔπειτα, πὺς θὰ τὰ περάσετε;
Πὺς θὰ ζήσετε; Εἶναι ἱκανὸς νὰ
φτιασῇ σπιτικό καὶ νὰ ζήσετε ἀνε-
πα; Συλλογισθῆτε ὅλ' αὐτὰ ψυ-
χραιμα καὶ μὴ βρίσκεστε κάτω ἀ-
πὸ τὴν ἐπὶ τῆς ἐνθουσιώσεως.

Δυστυχισμένη γιὰ πᾶν-
τα, Ρ. Π. Π.: Μὴ θεωρεῖτε τὸν
ἐαυτὸ σας τόσο δυστυχισμένο ὅ-
σο νομίζετε. Κρατήσατε τὴν ἀξιο-
πρέπεια σας σεβαστὴ ἐπὶ ἐναντί
του, μὴν ἐνδιαφερθῆτε περισσότε-
ρο κι' ἂν πραγματικὰ σὰς ἀγαπᾷ
καὶ ἐνασχοληθῇ σέ σεις, τότε αὐ-
τὴ τὴν φορὰ νὰ τὸν στείλετε στοὺς
γονεῖς σας.

Τὸ μόνον ἡγνυμμένον
ὅτι μισὴ ὥρα μετὰ τὴν
τοποθέτησιν τοῦ δὲν βγαί-
νει ἀπὸ τὰ χεῖλη ἀκόμη
καὶ ἂν τὸ ἐκφυσιέτε.

Τὰ χεῖλη σας δὲν ξεβα-
φουν οὔτε σὲ φαγητὸ
οὔτε σὲ φίλημα.

Κατέστη ἀσυναγώνι-
στον ἐπὶ γειράν ἐτῶν
χαρὶς εἰς τὰς ἀνω ἰδι-
ότητες του.

Προέβατε νὰ ἀγοράσετε
τὸ γνήσιο Κραγιόν
ΝΕΛΣΟΝ

ΑΝΤΙΠ. ΒΟΡ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΚ. ΚΕΦΑΛΑΣ
ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ 31. ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

ΤΡΙ-ΤΡΙ
δὲν βγαίνει
ἀπὸ τὰ χεῖλη
ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Μενάνδρου 15. Τηλ. 55.638

Μία δυστυχισμένη μη-
τέρα: Συμμερίζομαι ἀπόλυτα
τὸ μητρικὸ σας πόνον καὶ θὰ ἤμουν
προθυμὸς νὰ σας βοηθῶ με ὅποι-
οδήποτε τρόπο μπορούσα. Δυστυ-
χῶς, ὅμως, εἶμαι ὑποχρεωμένος,
με μεγάλη μου λύπη, νὰ σὰς πῶ,
ὅτι τὸ νόσημα τῆς κόρης σας εἶ-
ναι ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀνίατον,
ἐκτός ἐξαιρέσεων. Πάντως εἶναι
ἀνάγκη νὰ νοσηλευθῇ σὲ νοσοκο-
μεῖο. Στὸ σπῆτι δὲν μπορεί νὰ
μείνῃ.

Πρόωρα γηρασμένο: Πρέπει
νὰ πιστέψετε ὅτι ἡ παλαιὰ
σας κακὴ συνήθεια συνετέλεσε κα-
τὰ ἑνα ποσοστὸ στὴν παρούσαν κα-
τάστασι. Ἐγὼ τὴν γινώσκω ὅτι με
μὴ καλὴ προσπάθεια τὰ πράγμα-
τα θὰ διορθωθοῦν σχετικῶς. Θὰ
κάνετε λοιπόν 15 ἐνέσεις Αρεποπιν
ἡ Teston τῶν 25 μλγρ. δύο ἡ τρεῖς
τὴν ἐβδομάδα ἐνδομυϊκῶς. Κατό-
πιν ἐπὶ 20 ἡμέρες θὰ παίρνετε
πρωτὶ - μεσημέρι - βράδυ ἀπὸ ἑνα
χασπάκι τῶν ἰδίων φαρμάκων τῶν
ἐνέσεων. Μετὰ διημέρον διακοπὴν,
ἐπαναλαμβάνετε.

Δίαιτα στὴν ἐπαρχία: Τὸ
πῶς οὐστὸ θὰ ἦταν νὰ σὰς ἔδωκε
ἑνας γιαντρός καὶ ἀκολουθῶς νὰ
σὰς συνιστοῦσε θεραπευτικὴ ἀγω-
γὴ. Δὲν θὰ πῇ ὅμως ὅτι, ἐπειδὴ βοι-
σκόσαστε στὴν ἐπαρχίαν, πρέπει νὰ
ἐγκληματῆτε κατὰ τὸν δερματο-
στὸν προσώπου σας, κάνοντας χρῆ-
σιν σκευασμάτων ἀνευθύνου προε-
λεύσεως. Θὰ σὰς συστήσω δοκι-
μαστικῶς νὰ μεταχειρισθῆτε τὴν
Neige Phyllis σὲ συνδυασμὸ με τὴν
Mousse Phyllis γιὰ ἐξῆρα δερμάτα
καὶ θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ
γράψετε πάλιν ἀποτέλεσματα, τὰ
ὅποια ἀσφαλῶς θὰ εἶναι εὐχα-
ρίστα.

Ἀρρωστον Ε. Μ.: Ὅταν ἑ-
νας ἀρρωστὸς σκέπτεται διαρκῶς
τὴν ἀρρώστειαν του, ἀποκτᾷ ἐμμε-
νές, πρᾶγμα πολὺ ἐπικίνδυνον γιὰ
τὸν ἐαυτὸ του καὶ τοὺς οἰκείους
του. Γι' αὐτὸ, χωρὶς ἐγὼ νὰ ἔχω
γινώσκῃ ἐπὶ τῆς ἐιδικῆς παθήσεως
σας, σὰς συμβουλεύω ἀπ' ἐνός νὰ
πέψετε νὰ σκέπτεσθε διαρκῶς τὰ
ἰδία ποσάμεντα καὶ ἀπ' ἐτέρου γιὰ
ἱατρικὴ βοήθεια ν' ἀποταχῆτε σὲ
συνδεδεφὸν νευρολόγῳ τοῦ περιοι-
κοῦ σας.

Ντιάνα: Τὸ χτυπητὸ αὐτὸ
εἶναι, βέβαια, μὴ ἀπὸ τὴν πολλὴν
τοσὺν πού θὰ πρᾶξῃ νὰ τῶν ἑνα
παῖδι, ὅχι ὅμως καὶ ἡ νοσηλεία.
Ὁ ὀργανισμὸς ἐνδ' ἑαυτοῦ, (δὲν
ξέρω, βέβαια, ποῖας ἡλικίας εἶναι
τὸ δικὸ σας), γιὰ νὰ ἀναπτυχθῇ
κανονικὰ, ἔχει ἀνάγκη εἰδικῆς δι-
αιτῆς, μέσα στὴν σειρά τῆς ὁποίας
σ' ἀπερὶλαμβάνεται καὶ τὸ σὺνδ,
σὲ ποσότητα βέβαια πού νὰ μὴ
γίνετα ἐπιβλαβές. Γενικότερα ὁ-
μως τὴν διαίταν πού θὰ τὴν καθο-
ρίσῃ ὁ γιαντρός πού τὸ παρακο-
λοῦε.

Ε. Β. Ν., Θεο(ν)ική: Ἀπὸ ἐπὶ
βλέπω στὴν ἐπιστολή σας ὁ γιαν-
τρός σας ἀκολουθεῖ ἀπολύτως ἐν-
δεδειγμένην θεραπευτικὴν ἀγωγὴν
καὶ ἀρίστη φαρμακευτικὴ τοιοῦτη,
δεδομένου ὅτι σὰς χορηγῇ τὸ τε-
λευταῖον γνωστὸ φάρμακον, τὰ γά-
πια πού μοῦ γράφετε. Ἐγὼ γὰρ
σὰς ἤμουν αὐτοπρότερος ὅσον
ἀφῶς τὴν διαίταν. Ὁχι μόνον δὲν
μπορῶ νὰ σὰς ποσοθῶ τροφῇ, ὅ-
πως μοῦ λέτε, ἀλλὰ ἀντιθέτως θὰ
σὰς ἀφαιρούσα.

Φοῖδῃ, Ἐνταῦθα: Ὅσο γιὰ
τὴν ὑπερτρίχωσην τοῦ προσώπου ἐ-
παναλαμβάνω καὶ σὲ σὰς ὅτι μόνον
διὰ τῆς μεθόδου τῆς ηλεκτρο-
πηξίας θὰ ἀπαλλαγῆτε, ἐφ' ὅσον
ζῶας πρόκειται περὶ ὑπερτρίχω-
σεως καὶ ὄχι γιὰ χνούδι, ὅπως τὸ
προσδιορίζετε. Γιὰ τὸ δεύτερον, σὲ
γυναικολόγῳ.

Μαρία Β.: Σὰς παρακαλῶ
νὰ γράψετε με ψευδώνυμον. Πάν-
τως, ἐπειδὴ τὸ θέμα σας εἶναι γυ-
ναικολογικόν, ἀποταχθῆτε σὲ γυ-
ναικολόγῳ τοῦ περιοιδοῦ.
Καθυστοερμένη χω-
ρι-
ατοπούλα: Καὶ σὲ σὰς συνι-
στῶ νὰ ἀποταχθῆτε στὸν γυναικο-
λόγῳ τοῦ περιοιδοῦ, γιὰ τὴν πρῶ-
τὴν ἐρώτησιν. Γιὰ τὴν δεύτερη πε-
ρίπτωσιν θὰ παίρνετε πρωτὶ - μεσημέ-
ρι - βράδυ ἑνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ
Hervavite ἡ So'epar.

Ἀπογοητευμένη Φ. Θεο(ν)
νική: Γιὰ τὸ πρόσας σας θὰ
ἐννοῶ τὴν γῆ τῆς crème Phyllis σὲ
συνδυασμὸ με τὴν Mousse Phyllis

Ἄπαντήσεις ἐπιστολῶν

ἐφ' ὅσον τὸ δερμα σας εἶναι ξηρὸ
ἢ τὴν Perle Phyllis ἐφ' ὅσον τὸ
δερμα σας εἶναι λιπαρὸ. Ὅσο γιὰ
τὴν ἀποτρίχωσην, ἡ μόνη βέβαια καὶ
ἀσφαλὴς καθὼς καὶ ἀβλαβὴς μέ-
θοδος εἶναι μετὰ τὴν ηλεκτροπηξίαν,
ἡ ὁποία βέβαια θὰ ἀπαιτήσῃ λίγο
χρονικὸν διάστημα ὡς καὶ χρημα-
τικὴν δαπάνην.

Ἀπελπισμένο νεὸν, Αἴγυ-
πτο: Ἡ θεραπεία πού κάνετε εἶ-
ναι ἡ ἐνδεδειγμένη γιὰ τὴν περι-
πτώσιν σας, ἀλλὰ ἀνεπαρκής. Δὲν
φαντάζομαι ὅτι ὁ γιαντρός σας εἶ-
πε νὰ σταματήσετε τὴν θεραπεία
σὲ σημεῖον πού τὴν σταματήσατε.
Λοιπόν, θὰ ἐξακολουθήσετε τὴν
θεραπείαν διὰ 10 ἐνέσεων Teston ἢ
Arenoprin ἡ Testoviron ἢ Peradren
τῶν 25 μλγρ. ἡ ὁποιαδήποτε ἄλλη
σχετικὴ βρῆτε ἐκεῖ καὶ ἐν συνε-
χείᾳ θὰ παίρνετε ἐπὶ 15 ἡμέρες
τρία χάπια τὴν ἡμέραν ἀπὸ τὸ ἰδί-
ον φάρμακον τῶν ἐνέσεων. Μετὰ διημέ-
ρας διακοπῆς θὰ ἐπαναλάβετε
τὴν ἰδίαν σειράν θεραπείας καὶ θὰ
μοῦ ξαναγράψετε ἀποτελέσματα. Α. Α.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Ἐπιταγή: Ἡ θέσις καὶ
τὸ μέγεθος τοῦ ἰνομυώματος δὲν
ἐμποδίζουν πρὸς τὸ παρὸν τὴν τε-
κνοποίησιν. Οὐτε πρὸς τὸ παρὸν ὁ
φύσικος ἀνάγκη ἐνχειρίσεως ἐφ'
ὅσον δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἀνωμαλία,
καμὴν ἢ στένωσι τοῦ τραχήλου τῆς
μήτρας. Πρέπει νὰ ἐλπίσετε καὶ νὰ
ἔχετε ὑπομονή. Βοηθητικῶς θὰ
παίρνετε καθ' ὅλον τὸν μήνα καὶ
8' ἀρχίσετε μετὰ τὴν μηνιαία ἀ-
διαθεσίαν τρία δισκία ἡμερησίως
ἐκ τοῦ φαρμάκου Evit. Forte τῶν
50 μλγρ. ἐπὶ δύο μῆνες καὶ πάλιν
μοῦ γράφετε.

Μία δυστυχισμένη, Ἐν-
ταῦθα: Ἡ ἐλάττωσι τῆς ποσότη-
τος τοῦ αἵματος μαρτυρεῖ πρῶτον
κώπασιν τῶν ὠθητικῶν, συνδε-
σμένην ἀπὸ ἀνίας, μελαγχολία καὶ
ἐλάττωσι τοῦ βάρους. Ἀσφαλῶς
ἡ παρούσα κατάστασις εἶναι ἀπο-
τέλεσμα τῶν ὅλων ἔχετε ὑποστῇ
μέχρι τοῦδε. Γιὰ τὴν βελτίωσιν τῆς
καταστάσεως θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέ-
σεις τὸ μήνα καὶ ὅκτω ἡμέρες πρὸ
τῆς ἀναμενόμενης ἀδιαθεσίας ἐκ
τοῦ φαρμάκου Estro - Prol καὶ κα-
θημερινῶς. Ἐσωτερικῶς δὲ θὰ
παίρνετε τρία κουταλάκια τοῦ γλυ-
κοῦ ἡμερησίως ἐκ τοῦ φαρμάκου

Μία δυστυχισμένη μητρί-
της, Κέρκυρα: Οἱ ἐνέσεις ὀνο-
μαζόμεναι Estro-ProL καὶ θὰ γίνων-
ται δύο τὸ μήνα, ὅκτω μέρες πρὸ
τῆς ἀναμενόμενης ἀδιαθεσίας, κα-
θημερινῶς καὶ ἐνδομυϊκῶς. Ἐν-
ταῦθα: Νὰ ἐπισκεφθῆτε γρήγορα
νευρολόγῳ, γιὰ τὴν μελαγχολίαν
δὲν περιμένει καὶ πολλὰς φορές εἶ-
ναι πολὺ καταστρεπτικὴ, ἐνῶ ἡ
θεραπεία τῆς εἶναι εὐκόλο.

Ἀπελπισμένο Α.: Κάθε
εἰκοσι μέρη θὰ κάνετε ἐνδομυ-
κῶς ἀπὸ μὴς ἑνὸς Testoviron De-
por 50 μλγρ. Θὰ παίρνετε τούτο-
χροῦνος δύο καὶ ἡμερησίως Tabl. E-
vit, σύνολο 20 ἡμέρες. Καὶ πάλιν
νὰ μοῦ γράψετε τὸ ἀποτέλεσμα.
Τὸ ἀγριο-λόλοῦδο, Ἐν-
ταῦθα: Νὰ ἐπισκεφθῆτε γρήγορα
νευρολόγῳ, γιὰ τὴν μελαγχολίαν
δὲν περιμένει καὶ πολλὰς φορές εἶ-
ναι πολὺ καταστρεπτικὴ, ἐνῶ ἡ
θεραπεία τῆς εἶναι εὐκόλο.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤ ΣΟΠΟΥΛΟΣ Σ

Πὺς
ἐδμηιούρητε
τὸν τύπο της;
Μετὰ τὴν ὑπέροχην πούδρα Scherk.
Ἀφομοιώνεται μετὰ τὴν ἐπιδερμίδα
εἶναι λεπτὴ σὰν ἀχνὸς καὶ ἀρω-
ματισμένη αἰδέρια. Κατασκευα-
σμένη μετὰ τὰ πῶς ἀγνὰ καὶ εἰδικὰ
ὕλικά εἶναι ἡ...
Πούδρα
SCHERK
Καθαρίζετε τακτικὰ
τὴν ἐπιδερμίδα μετὰ τὴν
Λοσιὸν προσώπου Scherk
γιὰ ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ
τὰ μμηκία καὶ ρυτίδες.

κατὰ χρονικὰ διαστήματα ἀδειάζει
καὶ γεμίζει. Θεραπεύεται ριζικῶς
διὰ μίαν χειρουργικὴν τομὴν ἢ
καυτηρίασιν. Γιὰ τὸ δεύτερον ζή-
τημα θὰ κάμετε πέντε ἐνέσεις τὸ
μήνα ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp Fem-
topme 5 μλγρ., μὴ ἀρχίζετε παρ' ἡ-
μέρα καὶ θὰ

64

Οι Δωλιάδες ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Τό κλειδί

Σ' αναμένα κάρθουνα καθούταν άπόψε ή Έφταλία όσο ήθελε τοσσι κουμπάροι τση πούρταν βεγκέρα, νά μιν έχουν ξεκολλημό! Καί τούς ρίχνει άλάτι, βάζει τή φροκαλιά στό τζάκι, μπας ξεκουμπιστούνε και φύγουνε! Τέλος μετά πολλά, θες γιατί ήτανε πια άπούντο μεσάνυχτα, θες γιατί τήν πήρανε χαμπάρι, σηκώθηκαν άρουτι-μπαρουτι και φύγανε.

Σέ λίγο, πάνω στόν πρώτο τους ύπνο, χτύπησε ή πόρτα.
— Έφταλία, ή πόρτα... μουμούρισε ό Νικολάκης και τήν σκουτά γιατί είχε άρχισει τό ροχαλιτό.

— Δέν είσαι γιατρός, ούτε έχεις νταλαβέρια με τή Καρακώλια, γιά νά σε σηκώσουνε μιά άπ' τή μεσάνυχτα. Κάποιο λάθος θάσαι... τούπε γκιζτισμένη και μαχμουρλού ή Έφταλία.

Στό μεταξύ, ή πόρτα πάει νά σπάση άπ' τή χτύπηματα και μιά φωνή ακούστηκε άπ' τό πεζοδρόμιο:

— Καλέ Φταλία, μάς συγχωρή! Μήπως κοιμηθήκατε;...

Ήταν ή κουμπάρα μιά δέν άντρα τση, πούχαν φύγει πριν μισή ώρα.

— Τί πάθατε, καλέ, νυχτιάτικο;...

— Αχ! Αυτό πού πάθαμε, μήτε έχτρός σου, μήτε σκυλί τού σοκακιού!

— Μήπως κάμκε τό στίτι σας και θά σάς έχω άπόψε μουσαφίρδες;...

Και ό διάλογος έξακολουθεί μεταξύ παραθύρου και πεζοδρομίου.

— Καλέ, δηγήθητε πιά, με μπαϊλντίσατε!

— Έσχάσαμε, Φταλία μου, τό κλειδί τού δώζωπορτάς μας στίτι σου... έίπε ό κουμπάρος.

— Έσχασα, νά λές. Τό καμπαέτι είναι δικό σου! Ξεφώνισε άγριεμένη ή κουμπάρα.

— Δέν ήρθαμε εδώ νά μοιράσουμε εύθύμες και νάχουμε και τήν Έφταλία ξεστοιδωμένη στό παράθυρο!... έίπε ό διακριτικός κουμπάρος.

Και συνέχισε:

— Γι' αυτό, άν θές, Έφταλία μου, ψάξε πάνω στό: μπόμπιλα, γιά κάτω άπ' τή μαξιλαρία τού ντιβανιού...

— Κι' άπό κάτω στήν κονσόλα... πρόσθεσε ή κουμπάρα.

Ή Έφταλία, γιά νά ξεφορτωθή τό νυχτερινό αυτό μπεδά, άναψε όλα τή φωσία, ήφαζε παντού και ξαναγύρισε άπραχτη.

— Δυστυχώς, δέν τό βρήκα! Άνεβήτε και σεις και ψάξτε...

Τους άνοίξε. Άνέβηκαν κι' άρχισαν νά ψάχνουν, και νά βλαστημούν — έκείνοι τό κλειδί κι' ή Έφταλία τ' άντρίγγενο...

— Καλέ, κουμπάρε! Ξεφώνισε σε λίγο, μπας τόχεις σε καμμία τσέπη;...

— Τί λές τώρα, κουδέντες θά κάνουμε; φώναξε γκιζτισμένος ό κουμπάρος, και τήν άγριοκύταξε.

Σέ κατάστασι άπογνώσεως ή Έφταλία και γιά νά δώσει τόπο τού όργης, σκύβει γιά τελευταία φορά κι' άναποδογυρίζει τή πάντα. "Ήκανε τό στίτι σπητάλια!

Έκείνη τή στιγμή, ό κουμπάρος φταρνίστηκε, ήγαλε τό μαντήλι τού νά σκουπιστή και τότε και τότε έπεσε στό πάτωμα.

— Τό κλειδί! φώναξε ντροπισμένος. Έίχε χωθή μέσ' στό μαντήλι μου. Πού νά τό φανταστώ!...

Και τότε ή Έφταλία, ξεφώνισε:

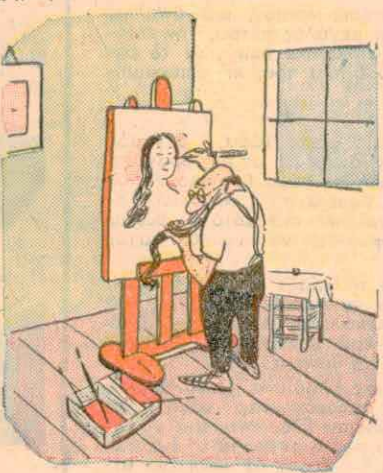
— Κι' εγώ, λίγο άκόμη, θά σουδινά ένα άλλο κλειδί, π' άνοίγει... κεφάλια ξερά, σαν τό δ' σου!

Κι' άρπα και σαβουρινά, μιά καρέγλα στόν άφηρημένο, στόν ξεροκέφαλο κουμπάρο τση.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Άντί νά πάμε στήν Τροχαία, κύριε, δέν κανονίζουμε καλύτερα μεταξύ μας τό άτύχημα;...

Έκ τού φυσικού...

Πήραμε ό,τι είχαμε δανειστή άπ' τούς γείτονες. Τώρα ν' αγοράσουμε και κάτι γιά τόν εαυτό μας!

ΠΩΣ ΒΥΘΙΣΘΗΚΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΦΟΡΟ

Ή παρόξενη τύχη τού Ιαπωνικού «Σινάνο» στόν τελευταίο πόλεμο

Τό μεγαλύτερο αεροπλανοφόρο, πού κατασκευάστηκε στό διάστημα τού τελευταίου πολέμου, ήταν τό Ιαπωνικό «Σινάνο». Τό αεροπλανοφόρο αυτό είχε τήν πιά περιεργή τύχη άπό όλα τήν πολεμικά σκάφη τών διαφόρων χωρών, γιατί δέν βυθίστηκε σε καμμία ναυμαχία, αλλά πριν καλά-καλά άρχισή τήν πολεμική του δράση.

Ή κατασκευή του είχε άρχισει άπό τό 1939 και προωριζόταν γιά θωρηκτό. Άλλά μετά τήν ναυμαχία τού Μιντοναϊ, όπου οι Ιάπωνες έχασαν τέσσερα αεροπλανοφόρα, αποφάσισαν νά μετατρέψουν τό «Σινάνο» σε αεροπλανοφόρο.

Τό 1944 τό «Σινάνο» ήταν σχεδόν έτοιμο. Έπειδή όμως τή ναυπηγεία τού Τόκιο διέτρεχαν τόν κίνδυνο νά βομβαρδιστούν άπό τούς Αμερικανούς, οι Ιάπωνες αποφάσισαν νά τό μεταφέρουν στό «Αϊλαντ Ση, σε άπόσταση 250 μιλίων άπό τό Τόκιο.

Τό «Σινάνο» ξεκίνησε άπό τό Τόκιο τό άπόγευμα τής 28 Νοεμβρίου 1944, συνοδευόμενο άπό τέσσερα άντιτορπιλλικά. Τό σκάφος ήταν τελειωμένο, τό πεδίο προσγειώσεως, πού χωρούσε 100 ως 150 αεροπλάνα στή θέσι του, ή τεράστια μηχανή τών 200.000 ίππων λειτουργούσε κανονικά και τό πλήρωμα τού άπό 1.900 άνδρες βρισκόταν πάνω στό πλοίο.

Τό μόνο πού έλειπε, ήταν νά τοποθετηθ ό όπλισμός τού πλοίου και νά γίνη ή τελική επιθεώρησι άπό τούς τεχνικούς.

Ύστερα άπό αυτό, τό «Σινάνο» θ' άρχιζε τήν πολεμική του δράση. Άλλά αυτό δέν ήταν γραφτό, όπως απέδειξαν τή πράγματι.

Έκείνες τίς ήμέρες, τήν άμερικανική ύποβρύχιο «Άρτσερφισ» περνούσε γύρω άπό τό Τόκιο. Τό βράδυ τής 28 Νοεμβρίου, τό ραντάρ τού «Άρτσερφισ» έπιασε τούς ήχους τών μηχανών πέντε πλοίων και άρχισε νά τήν καταδιώκει. Αυτό όμως δέν ήταν διόλου εύκολο, γιατί τήν πέντε Ιαπωνικά σκάφη έτρεχαν με ταχύτητα 20 κόμβων, ενώ τό «Άρτσερφισ» μπορούσε νά άναπτύξει ταχύτητα μόνο 19 κόμβων.

Στό μεταξύ, ό κυβερνήτης είδε με τό περισκόπιο ότ ή λεία του θά ήταν ένα τεράστιο, σύγχρονο αεροπλανοφόρο, πού μπορούσε νά μεταφέρει 100-150 αεροπλάνα. Έστειλε λοιπόν ένα έπείγον μήνυμα στό Πέρλ Χάρμπορ. Ό ναύαρχος διακήρυξε στό Πέρλ Χάρμπορ σήκώθηκε άπό τό κρεβάτι του γιά νά πάρη τό μήνυμα και έστειλε διαταγή νά συνεχισθ ή καταδίωξη, πράγμα πού έκανε τό «Άρτσερφισ». Άλλά ή καταδίωξη αυτή δέν ήταν εύκολη, γιατί τό αεροπλανοφόρο και τήν άντιτορπιλλικά έκαναν διαφόρους έλιγμούς και ό κυβερνήτης τού άμερικανικού ύποβρυχίου δέ μπορούσε νά προβλέψη τήν πορεία τους.

Ή καταδίωξη συνεχίστηκε επί έξη ώρες και ό Αμερικανός κυβερνήτης Τζο Ένράιτ έέλεπε ότ δέν θά μπορούσε νά κινή τίποτα. Ξαφνικά όμως, γιά καλή του τύχη, τό αεροπλανοφόρο έκανε μιά στροφή πρós τόν νότο, πρós τήν πλευρά δηλαδή πού βρισκόταν τό άμερικανικό ύποβρύχιο. Αυτή ήταν μιά πρώτη τάξεως εύκαιρία, γιατί τό «Άρτσερφισ» θά μπορούσε νά κερδίσει τήν χαμένη άπόσταση, και νά ρίξη τίς τορπίλλες του πάνω στό αεροπλανοφόρο.

Τό «Σινάνο» έρχόταν πρós τό μέρος τού άμερικανικού ύποβρυχίου, πού σταμάτησε και περίμενε τήν κατάλληλη εύκαιρία. Γιά λίγο, μάλιστα, ύποχρεώθηκε νά άνεβυθθ. Άν οι Ιάπωνες τό είχαν δει, τό «Σινάνο» θά σωζόταν. Άλλά τήν άντιτορπιλλικά συνέχιζαν ήσυχά τήν πορεία τους, χωρίς νά νοιάζονται γιά μιά άνίχνευσι. Έτσι, τό «Άρτσερφισ» μπόρεσε νά ρίξη τίς έξη τορπίλλες του ακριβώς πάνω στό τεράστιο αεροπλανοφόρο και νά καταδυθ, πριν άκόμη σέύση ό κρότος τών εκρήξεων.

Οι έξη τορπίλλες βρήκαν τό σκάφος σε καίρια σημεία. Άλλά, άκόμη και τότε, τό «Σινάνο» θά μπορούσε νά είχε σωθ. Ή κατασκευή του ήταν τέτοια, ώστε μπορούσε νά άνδρξή σε 20 τορπίλλες.

Φαίνεται όμως ότ ή τύχη του τό είχε νά μιν μείνι γιά καλό στήν επιφάνεια τής θάλασσας. Τά νερά, βρήκαν διέξοδο άπό τή στεγανά διαμερίσματα τού πλοίου, στό όποια δέν είχαν τοποθετηθ άκόμη οι όρτες και πλημμύρισαν τό πλοίο.

Έτσι, στό τέλος, άναγκάστηκαν νά εγκαταλείψουν κάθε προσπάθεια γιά τή διάσωσι τού πλοίου και άνέβηκαν στή γέφυρα, περιμένοντας τή σωτηρία άπό τήν άντιτορπιλλικά τής συνοδείας. Στίς έντεκα τό μεσημέρι, τό «Σινάνο» έγειρε στό πλάγια και λίγο άργότερα άργισε νά βυθιστεί.

Έίχε μείνει στή θάλασσα μόλις 19 ώρες και οι δύο χιλιάδες άνδρες του και τέσσερα άντιτορπιλλικά δέ μπόρεσαν νά κάνουν τίποτα γιά νά τό σώσουν.

ΤΑ ΠΙΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ «ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ»

Περιέχουν ραδιενέργεια
πού σκοτώνει...

ΑΠΟ τότε πού άρχισε νά λειτουργή στό Σικάγο ή πρώτη μικρή άτομική στήλη (1942), γεννήθηκε αυτόματως κι' ένα σοβαρώτατο πρόβλημα: τίς τύχες τών ύποπροϊόντων τής άτομικής διασπάσεως. Όστόσο οι ειδικοί δέν τού έδωσαν σημασία, παρά μόνον όταν, με τή δημιουργία τών άτομικών εργοστασίων με έντατική παραγωγή, τό πρόβλημα αυτό έγινε πιά φλέγον κι' έπρεπε άπωδολίποτε νά λυθ.

Πραγματικά, μέσα σε 10 χρόνια (άπ' τήν κατασκευή τής πρώτης άτομικής βόμβας ως σήμερα) συγκεντρώθηκαν μυριάδες τόνοι άπ' αυτά τή ύποπροϊόντα, τή «σκουπίδια» τών άτομικών εργοστασίων. Κι' ή ποσότης τους αύξάνει, όλοένα με ταχύτερο ρυθμό.

Έχουν όλες τίς μορφές: υγρά, στερεά, άέρια και άτμιά. Κανένα άπ' τή συνήθειά νά προσφυλακτικά μέσα δέν ώφελει έναντίον τής επικίνδυνης, και συχνά θανατηφόρου ραδιενέργειας πού περιέχουν. Ή ραδιενέργεια δέ αυτή φέρνει τή δαείρεια άποτελέσματα τής, άόρατη και άθόρυβη, άοση και άγνωστη, έτσι πού δέν μπορεί κανείς νά τήν άντιληφθ έγκαίρως και νά φυλαχθ.

Τά επικίνδυνα αυτά «σκουπίδια» δέν μπορούν λοιπόν νά πεταχτούν, γιατί θά προκαλούσαν τότε φοβερές ασθένειες και τό θάνατο σ' άμέτρητους άνθρώπους. Δέν μπορούν έπίσης νά καταστραφούν με κανένα τρόπο. Και δέν ύπάρχει κανένα γνωστό μέσον γιά νά εξαλειφθ ή ραδιενέργεια τους — πού, σ' ώριμμένες περιπτώσεις, διατρείται επί χιλιάδες χρόνια! Άν ένα άπό τήν άντικείμενα αυτά καί π. χ. ή διαλυθ, δέν θά εξαφανισθούν τή ραδιενέργια μόρια του, αλλά άπλώς και μόνον θ' αλλάζουν μορφή και διατηρηθούν στό νερό ή στόν άέρα, διατηρώντας όλοκληρη τήν καταστρεπτική τους δύναμη.

Ό,τι έρθη σ' επαφή μ' ένα ραδιενεργό στοιχείο, μολύνεται. Έτσι, μπορεί νάχη ραδιενέργεια τό κάθε τι, άπ' τή μηχανήματα τών άτομικών εργοστασίων ως ένα άκροστο χαρτάκι άπό κάποιο εργοαστήριο τους... Οί σκελετοί τών πειραματοζώνων περριέχουν μικρές ποσότητες ραδιενεργείας. Τό ίδιο και τό νερό με τό όποιο πλύθηκαν ρούχα μολυσμένα με ραδιενέργεια!

Τά ραδιενεργά λοιπόν αυτά ύποπροϊόντα πρέπει νά διατηρούνται υπό αυστηρόν έλεγχο, γιατί άκόμη κι' άπίστευτα μικρές ποσότητες τους μπορεί νά μολύνουν μεγάλες εκτάσεις. Κάποτε, σ' ένα άπ' τή άτομικά εργοστήρια, κάποιος άπρόσεκτος πέταξε κάμψ και πάτησε ένα γυάλινο σωλήνιο, πού περιείχε λίγους κόκκους ραδίου, σχεδόν άόρατους. Έ λοιπόν, σε λίγες ώρες, ή μόλυνση είχε ήδη επεκταθ σε άκτίνα 35 χιλιομέτρων όλόγυρα, και τή είδικά συνεργεία παιδεύτηκαν πολλές μέρες γιά νά τήν εξουδετερώσουν! Έπιπλο, ρούχα, χαλιά κι' άλλα μολυσμένα αντικείμενα κλεισθηκαν σε βαρείες τσιμεντένιες κάσες και πετάχτηκαν στή θάλασσα, σε μεγάλο βάθος. Και τή κτίρια έμειναν άκατοίκητα επί τρείς μήνες, γιά λόγους άσφαλείας.

Στά άμερικανικά εργοστήρια άτομικής ενεργείας έχουν ληφθ όλες οι άπαιτούμενες προφυλάξεις γιά τή ραδιενέργεια. Ή άπρόφρατα εξετάζεται συνεχώς, σε άκτίνα έκατοντάδων χιλιομέτρων, όλόγυρα. Τό ίδιο γίνεται γιά τό έδαφος, τίς ύπονόμους και τή ποταμία πού περνούν άπ' τή εργοστάσια. Έπίσης τό προσωπικό τών εργοστασίων.

Πριν γίνη ή «ταφή» τών υγρών ύποπροϊόντων, στό Όκ Ριτζ, τήν συμπακνώνουν μέσα σε τεράστια καζάνια, γιά νά έλαττωθ ό όγκος τους.

Μία μέθοδος πού χρησιμοποιείται στό εργοστάσιο τού Όκ Ριτζ είναι ή άπόρριψις τών ύποπροϊόντων μέσα σε βάθεις λάκκους και τό σκέπασμά τους κατόπιν με παχύ στρώμα τσιμέντου.

γοστασίων, όταν τελειώση τή δουλειά του, εξετάζεται άπ' τό κεφάλι ως τή νύχια, γιά νά μιν τυχόν μεταφέρη έξω άπ' τό εργοστάσιο ίσως ραδιενεργών υλικών.

Συγχρόνως, ειδικοί έπιστήμονες όλων τών κλάδων ζητούν νά εξακριβώσουν πώς ραδιενέργεια μπορεί νά δεχθούν άκίνδυνα οι άνθρώποι, τή ζωά και τή φυτά.

Χάρις στίς προφυλάξεις αυτές, κανείς άπ' τό πολυάριθμο προσωπικό τών άτομικών εργοστασίων δέν έπαθε τό παραμικρό, μέσα στήν τελευταία πενταετία.

Μένει όμως πάντα τό πρόβλημα τών ραδιενεργών ύποπροϊόντων, πού δέν έχει λυθ ριζικά. Θά γίνη δέ άκόμη σοβαρώτερο όταν άρχίσουν νά ύπάρχουν και ίδιωτικά εργοστήρια γιά τίς ειρηνικές εφαρμογές τής άτομικής ενεργείας, άτομικά κίνητα τρέινα, αεροπλάνα και πλοία, κλπ.

Έχουν προταθ πολλές λύσεις, π. χ. νά πετάνε αυτά τή «σκουπίδια» μέσα σε έγκαταλελειμένα όρυκτα ή σε εξαντλημένες πετρελαιοπηγές. Κάποιος μάλιστα συνέστησε νά τή βάσουν μέσα σε ρουκέτες και νά τή στέλνουν στό Άπειρο!

Στά εργοστήρια τού Χάνφοντ, όπου παράγεται τό πλουτόνιο, κλείνουν τό ύποπροϊόντα σε τεράστια πεδία και τή θάβουν βαθεία μέσα στή γη. Κάθε τέτοιο πεδίο όμως στοικίζει 287.000 δολάρια! Έχουν θανατηθ ήδη, γι' αυτό μόνο τό σκεπτό, 27.000.000 δολάρια. Τά θάμμένα αυτά πεδία περιέχουν άφάνταστα μεγάλες ποσότητες ενεργείας, πού είναι άκί μόνον άκίνητα άλλα και επικίνδυνα.

Ένα μανάκι άπ' τή ύλική πού περιέχουν τό στρόντιον 90, είναι 60 φορές πιά ραδιενεργό άπ' τό ράδιο. Υπολόγισθηκε ότ ένα γραμμάριο στρόντιου θάπρεπε νά διαλυθ σε 210 εκατομμύρια τόνους νερό, γιά ν' αραιωθ ή ραδιενέργεια τού τόσο πού νά γίνη άκίνδυνη!

Τό νερό τού ποταμού Κολούμπια, με τό όποιο ψύχονται οι άντιδραστήρες τού εργοστασίου, περιέχει κατόπιν έλαχιστες ποσότητες ραδιενεργών υλικών. Ιδίως δέ ψωφούρου. Είναι όμως τόσο μικρές οι ποσότητες αυτές, ώστε μπορεί νά θεωρηθούν άκίνδυνες.

Όστόσο, οι ειδικοί είχαν άνησυχήσει στήν άρχή άπό τήν έλαση παρατήρησι: Τό πλάγκτον και τή φυτά τού ποταμού άπορροφούν άπλιστα τό ραδιενεργό ψωφούρο και τόν συγκεντρώνουν, σε συγκέντρωση μέχρι 200.000 φορές μεγαλύτερες άπ' τού περιβάλλοντος. Όσοθ εκαν άπορροφούν, τόσοθ εκαν νά έτρωγαν αυτά τή ραδιενεργά ζωότομα, ύστερα οι άνθρώποι άτρώγαν τή ψάρια, κι' έτσι θάφανε ως άπό τή ραδιενέργεια.

Ευτυχώς όμως εξακριβώθηκε ότ ή συγκεντρώσι τού ψωφούρου περιορίζεται μόνο στό ζωότομα, ενώ στό ψάρια ή ποσότης τού γίνεται και πάλι έλαχιστη και άκίνδυνη.

Στά εργοστήρια τού Λος Άλάμος, θάβουν τή άκίνητα ύποπροϊόντα σε βάθος 7-20 μέτρων μέσα στή γη. Πρέπει όμως νά μείνουν εκεί μέσα 23.000 χρόνια, γιά νά λείψ ή ραδιενέργεια τους! Ποίος μπορεί δέ νά τό άγγιξή, αυτό;

Τά άτομικά εργοστήρια τού άμερικανικού Ναυτικού πέτουν στή θάλασσα τό λίγα σχετικά ύποπροϊόντα τους, σε μεγάλη άπόσταση άπό τίς άκτές και κλεισμένα μέσα σε στεγανά δοχεία. Τί θά γίνη όμως, αν ακολουθήσουν τήν ίδια τακτική ή Άγγλία, ή Καναδάς, ή Νορβηγία, ή Γαλλία, ή Τσίβη, ή Ολλανδία κι' όλες οι άλλες χώρες πού έχουν ή θ' άποκτήσουν άτομικές στήλες; Όσο γιά τή Ρωσία, είναι άγνωστο: τί κάνει μ' αυτά τή ύποπροϊόντα.

Ραδιενεργά ύποπροϊόντα άποθηκευμένα προσωρινώς σε μιά περιοχή τού Όκ Ριτζ, ως ότου χάσουν τό μεγαλύτερο μέρος τής ραδιενεργείας τους και γίνουν άκίνδυνα.

Γαμπρός για πούλημα

Πριν παντρευτεί τη φανί με το Ναστραδίν Χότζας, είχε για γυναίκα του μια σωστή μέγαιρα, την Έμινε.

Ο Άλλος όμως τον λυπήθηκε και γλύτωσε. Και το περίεργο είναι ότι από τότε ένα μέρος βοηθούσε ή ίδια η Έμινε με τη τσιγκουνιά της κι από το άλλο η πλούσια χήρα του χωριού η Γκιούλ.

Η Γκιούλ, λοιπόν, που είχε τα χρυσά της αλλά και μπόλικά χρυσά φλουριά, κληρονομιά του μακαρίτη, ήθελε να ξαναπαντρευτεί. Και την επιθυμία της αυτή την εκμυστηρεύθηκε στη φίλη της και γειτόνισσά της:

— Έμινε, κανονικά, άκου τι θα σου πω: Έγώ δεν είμαι βέβαια καμιά κοπελιά, αλλά, ούτε και κανένα τέρας. Έχω ένα σωρό φλουριά και θέλω να ξαναπαντρευτώ έναν της σειράς μου... Σ' όσες όμως προσέζητες το είπα, δεν έκαναν τίποτα.

Η Έμινε, ακούγοντας την πλούσια χήρα, άρχισε να ενδιαφέρεται.

— Βέβαια, κανονικά, πρέπει να σκεφτώ για κανένα που να σου αρέσει.

— Έμινε μου, δεν θα τσιγκουνευτώ τα λεφτά μου.

Και πόσα δίνεις, Γκιούλ κανονικά;

— Νά, και πενήντα χρυσά φλουριά θάδινω! αποκρίθηκε η χήρα.

— Πενήντα είναι λίγα! παρατήρησε η Έμινε. Αν ήταν τουλάχιστον εκατό, εγώ σου κανονίζω τη δουλειά!

— Άλλο που δεν ήθελε η Γκιούλ. Δέχτηκε και μέτροσε στη φιλενάδα της δέκα φλουριά προκαταβολή.

Η Έμινε δεν είχε βέβαια στο μυαλό της κανένα γαμπρό. Τη θάμνωσαν όμως τα εκατό χρυσά φλουριά.

Το πορνό της μυαλό, λοιπόν, δεν άργησε να ανακαλύψει το γαμπρό στο πρόσωπο του Ναστραδίν. Γι' αυτό, μόλις γύρισε σπίτι, του είπε:

— Άκου, Ναστραδίν, κάνεμα πιά την τύχη μας. Στο χέρι μας είναι να κερδίσουμε εκατό χρυσά φλουριά απ' τη πλούσια χήρα τη Γκιούλ. Θάνατε της γράφης πως θα την παντρευτείς. Το πολύ-πολύ μένεις μία-δυό μέρες κοντά της κι ύστερα φεύγεις πάλι κι έρχεσαι κοντά μου...

Ο Χότζας δέχτηκε πρόθυμα.

Η Έμινε τον στόλισε λοιπόν με τα καλά του ρούχα και τράβηξαν κι οι δυο για το σπίτι της χήρας.

Η Γκιούλ, που της καλάρωσε ο Χότζας, τρελλάθηκε απ' τη χαρά της. Για να διώξει λοιπόν, πιο γρήγορα τη φίλη της και να μείνει μόνη με το Ναστραδίν, της είπε:

— Έμινε, κανονικά, ο ευχαριστώ για τη θυσία που έκανες για μένα. Σου δώσα δέκα χρυσά φλουριά για προκαταβολή κι αύριο-μεθαύριο θα σου στείλω και τα υπόλοιπα. Όρα καλή...

Ετσι ο Ναστραδίν έμεινε μόνος με την πλούσια χήρα, όχι μόνον για μία δυό μέρες, όπως είχαν πιά, αλλά για βδομάδες. Η Έμινε, ανασύχθηκε στο τέλος κι έτρεξε να τον πάρει.

Όταν μπήκε λοιπόν μέσα είδε το Χότζα θρονιασμένο σαν μπάι.

— Αίντε, ξερωμάμε, πάμε στο σπίτι μας τώρα. Άρκετα βάστηξε αυτή η ιστορία! φώναξε μανιασμένη η Έμινε.

Κι ο πορνός Χότζας, χαϊδεύοντας τα γένεια του, της αποκρίθηκε:

— Τι είν' αυτά που λες, Έμινε; Νά φούγω από τα πλούτη μου και την αγαλιά της γλυκειάς μου Γκιούλ; Δεν θάσαι φαίνεται με τα καλά σου! Έσύ βλέπεις βιάζεσαι με δώσες την υποσχέση και να πάρης για προκαταβολή τα δέκα φλουριά. Ετσι κι εγώ θα καθίσω εδώ να φάω τα υπόλοιπα ένενήντα φλουριά, ως που να πεθάνω! Κι αν πιάς στον Κατή, άλλοίμονό σου! Σίγουρα θα μπής φυλακή, που σκέφτηκες για εκατό φλουριά να πουλήσης τον άντρα σου!

Κι έτσι ο Χότζας ξεφορτώθηκε τη Έμινε και πέρασε ζωή και κόττα.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΟΙ ΛΕΚΕΔΕΣ

Αντιρροπός στον δρόμο Ιστέκεται άμα μπιρροσία του ένα τριμπελάκι έχει και άπανω στο τριμπελάκι ένα μπουκάλι έχει και μέσα στο μπουκάλι ένα νερό έχει. Αντιρροπός κοντός ένεταί άμα φωνή του μεάλο ένεταί — βράϊ κιονόλου κιονέκ πως φωνάζει:

— Κυρίες και κύριοι περάστε να ιδείτε το καταπληκτικόν φάρμακον, που βγάζει όλους τους λεκέδες. Όρίστε, κύριοι! Περάστε κύριοι! Είναι η τελευταία αμερικανική εφεύρεσις!

Υστερα άναπνοή ίπαίρνει και πάλι το φωνή του κόσμο χαλασμένο έκανε:

— Όρίστε κύριοι! Περάστε κυρίες και κύριοι! Καλοκαίρι είναι. Σκόνες, μύινες, παντού σάς γεμίζουν λεκέδες. Έδώ το καταπληκτικόν φάρμακον που καθαρίζει όλους τους λεκέδες στο άψε-οβύσε!

Κόσμος το φωνή του άκουε, άμα σιγά-σιγά μαζεμένους έίνονται. Κορίτσια, μορίτσια, κυρίες μυρίες, σπιρουμπουλές, λιγνές και άλλοι πολλοί ύψ-ύψ στο τριμπελάκι μαζεμένοι έίνονται.

Έγώ Ιστέ χίτς για το φάρμακο τσοκιστό δεκαράκι ντέν έδινε, άμμμα όταν είδα κορίτσια σπιρουμπουλές, λέω, καλά είναι, πιλοισαμένους να ένομαι, άστεια να έκανω, κορίτσια διασκεδασμένα να έκανω.

Το λοιπόν πιλοισάζω, λέω στο ύναίκες «με το μπαρδόν γιαθρόνι, με το μπαρδόν κουζούμ» και το ύναίκες τόπο με κάνουν να περάσω.

— Όρίστε κύριε! Όρίστε παρακαλώ, λέει το αντιρροπός. Έλάτε να ιδίτε την τελευταία αμερικανική εφεύρεσις του καταπληκτικού φάρμακου...

— Φάρμακο είναι κουζούμ; λέω.

— Φάρμακο κύριε. Φάρμακο.

Υστερα τον κουτό κάνω τα κορίτσια έλεια να έκανουν — μάτι στα κορίτσια κλεισμένο έκανω.

— Φάρμακο για άρρώστεια ένεταί;

— Όχι για άρρώστεια, κύριε. Φάρμακο για τους λεκέδες. Άλλά και οι λεκέδες άρρώστεια είναι. Μόλις σάς πέση ένας λεκές άπάνω στο κοινούργιο σας κοστούμι δεν άρρωσταίνετε;

— Έσύ, κουζούμ, άρρωσταμένος ένεσαι;

— Άφιστε τα τ' άστεια κύριε! Μην κοροϊδεύετε το φάρμακό μου. Όρίστε. Είσαοτε γεμάτος λεκέδες και γεμάτος βρωμίες! Έλάτε μια στιγμή να μονάχα, μια δοκιμή να σάς κάνω να ιδίτε για πότε θα φύγουν οι λεκέδες...

— Έτσι λέει άμμμα τέτοιες κουθέντες έμένα δεν μ' άρέσουν.

— Λεκέδες και βρωμίες έσύ έχεις, μπουνταλά έρίφ! Άπάνω σου δεν ρίχνεις λίγο φάρμακο;

— Άμα αντιρροπός από σακκάκι πιασμένο με κάνει, στόν κόσμο με δείχνει και φωνή με άλη έδνάζει:

— Κυττάξτε, κυρίες και κύριοι! Κυττάξτε λεκέδες και βρωμίες. Έχει ο κύριος λεκέδες;

— Όλο το κόσμος φωναγμένο έκανε:

— Έχει! Έχει! Και βέβαια έχει! Γεμάτος λεκέδες είναι!

— Έχει βρωμίες έπάνω του; Τις βλέπετε, κυρίες και κύριοι;

Κορίτσια, ύναίκες φωνάζουν:

— Έχει, έχει! Για βγάλτε τους λεκέδες, να δούμε βγαίνουν;

Βάϊ, βέϊ, κιονόλου κιονέκ — σείρι θα ένωμαι; Άμα το αντιρροπός γρήγορα γρήγορα μπουκάλι άνοιγμένο έκανε, άπάνω μου φάρμακο ήθέλει να ρίξη.

— Σταθήτε μια στιγμή, λέει.

— Γιόκ μπέ! Ντέν ήθέλω.

— Νά σάς βγάλω τους λεκέδες. Γεμάτος είστε.

— Βάϊ ντινί ντινί, ι-δικούς σου λεκέδες να ι-δυλάω μπέ! Τι θα ίνωμαι εδώ έ; Θέατρο;

— Ύναίκες, κορίτσια πολλά έλεια έκανουν, άμμμα έγώ μπουκάλι άπάνω του άδειασμένο έκανω. Έκείνος βρωμμένος ένεταί «έζων» με λέει, «γιαδούρι» τόν λέω, γοροβία με δίνει, κολωτσία τόν δίνω, ιστονουμία έρχεται, μέσα μέσ πηλαίνουν. Βάϊ, βάϊ, βάϊ, τι τιλαιωρία ήταν τούτο κουζούμ; Ντινί, ι-μανινί!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

«Για σάς»

«Όχι, κύριε, ευχαριστώ πολύ. Ευχαριστώ πολύ, αλλά δεν θα το πάρω. Πώς; Ποιος ο λόγος; Νά σου τόν εξηγήσω, αφού δεν τόν καταλαβαίνεις. Εισέρχομαι, κύριε, σ' αυτό το κατάστημα με την πρόθεση ν' αγοράσω κάποιο αντικείμενο. Βλέπω τα αντικείμενα, ξεχωρίζω εκείνο που τυχάνει της άρεσκειάς μου και έρωτώ:

— Πόσο κάνει αυτό

Και περιμένω ν' άκούσω μια τιμή, μια οποιαδήποτε τιμή. Και μου ανακοιτώνετε την τιμή, αλλά τη συνοδεύετε και με μια ύποπτη ούρά! Μου άπαντάτε, δηλαδή:

— Αυτό έχει 230, αλλά για σάς θα κάνουμε μια καλύτερη τιμή.

Και στέκομαι και άπορώ και έρωτώ: Γιατί «για μένα» καλύτερη τιμή; Ποιος είμαι έγώ; Συγγενής σας, φίλος σας, ή τακτικός πελάτης;

Τυχάνω έντελώς άγνωστός σας, ένας τυχαίος και άνάωνμος πελάτης, ο οποίος μάλιστα μπαίνει στο μαγαζί σας για πρώτη φορά και τελευταία, βέβαια. Και μου λέτε: «Για σάς θα κάνουμε μια καλύτερη τιμή». Και έρωτώ: Για ποιά λόγο; Μήπως με συμπαθήσατε ξαφνικά;

Και έρωτώ άκόμη: Άφου, προφανώς, αυτή τη φράση τη λέτε σε όποιον ήδηποτε πελάτη, που τη λέτε άναμφισβητήτως — και μη μου πείτε όχι γιατί θα σάς στρίψω το λαρύγγι — γιατί, έρωτώ, δεν άναγράφετε στα αντικείμενα την τιμήν, στήν όποιαν έχετε σκοπό να υποχωρήσετε; Την πραγματική δηλαδή;

Τι γελοιώτητες είν' αυτές; Και τί σκοπό έχει το γεγονός, ότι βάζετε μεγαλύτερη τιμή και δηλώνετε άμέσως, ότι θα κατέδετε; Ποιον πάτε να κοροϊδέψετε, να εξαπατήσετε, να βαυκαλιστείτε;

Και έρωτώ άκόμη: Ποιά είναι ή καλύτερη τιμή; Διακόσιες δέκα; Διακόσιες; Η εκατόν πενήντα; Διότι, κύριε, όσο και να μου το άφίσετε, πάντοτε θα έχω την έντύπωσι, ότι μπορούσατε να μου το δώσετε και λιγώτερο. Όστε με υποχωρώντας ν' άρχίσω τα παζάρια, τα όποια άντιπαθώ και άπεχθάνομαι τα μέγιστα, γιατί τα θεωρώ μειωτικά της αξιοπρεπείας μου.

Και στο κάτω της γραφής, αν σάς κάνω έντύπωσιν παζαρολόγου πέστε μου ένα «230» κι' άφήστε με έμένα να έπιχειρήσω το παζάρι. Όχι άμέσως — άμέσως «για σάς»...

Η μήπως με περνάτε για κανένα ήλιθιο, που θα κολακευθί μ' αυτό το έλεεινó «για σάς»;

Όχι, λοιπόν. Δεν θα το πάρω. Όχι εκατόν πενήντα να μου το δώσετε, αλλά ούτε ένα τάλληρο. Διότι, έγώ, κύριε, θέλω ένα κατάστημα με τιμές άρισμένες, πρί-φιζ που λένε, που άν προτείνω να μου κόψουν έστω και μια δέκαρά, να μου πούν, ότι δεν γίνεται. Εκεί φωνίζω έγώ. Και όχι από μαγαζιά που έχουν ως σύνθημα το «για σάς».

Ένωσώμεθα; Λοιπόν, συμμορφώθητε. Κι' αν προτιμάτε το «για σάς», σάς το άφινω για τους άφελείς, που χάδουν τέτοια χάπια. Κι' άσε το χαμόγελο που μου δίνει σ'α νούρα, γιατί κρατάω και μαγγούρα για σάς. Παζαροφιλικατζήδες!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

«Για σάς»

«Όχι, κύριε, ευχαριστώ πολύ. Ευχαριστώ πολύ, αλλά δεν θα το πάρω. Πώς; Ποιος ο λόγος; Νά σου τόν εξηγήσω, αφού δεν τόν καταλαβαίνεις. Εισέρχομαι, κύριε, σ' αυτό το κατάστημα με την πρόθεση ν' αγοράσω κάποιο αντικείμενο. Βλέπω τα αντικείμενα, ξεχωρίζω εκείνο που τυχάνει της άρεσκειάς μου και έρωτώ:

— Πόσο κάνει αυτό

Και περιμένω ν' άκούσω μια τιμή, μια οποιαδήποτε τιμή. Και μου ανακοιτώνετε την τιμή, αλλά τη συνοδεύετε και με μια ύποπτη ούρά! Μου άπαντάτε, δηλαδή:

— Αυτό έχει 230, αλλά για σάς θα κάνουμε μια καλύτερη τιμή.

Και στέκομαι και άπορώ και έρωτώ: Γιατί «για μένα» καλύτερη τιμή; Ποιος είμαι έγώ; Συγγενής σας, φίλος σας, ή τακτικός πελάτης;

Τυχάνω έντελώς άγνωστός σας, ένας τυχαίος και άνάωνμος πελάτης, ο οποίος μάλιστα μπαίνει στο μαγαζί σας για πρώτη φορά και τελευταία, βέβαια. Και μου λέτε: «Για σάς θα κάνουμε μια καλύτερη τιμή». Και έρωτώ: Για ποιά λόγο; Μήπως με συμπαθήσατε ξαφνικά;

Και έρωτώ άκόμη: Άφου, προφανώς, αυτή τη φράση τη λέτε σε όποιον ήδηποτε πελάτη, που τη λέτε άναμφισβητήτως — και μη μου πείτε όχι γιατί θα σάς στρίψω το λαρύγγι — γιατί, έρωτώ, δεν άναγράφετε στα αντικείμενα την τιμήν, στήν όποιαν έχετε σκοπό να υποχωρήσετε; Την πραγματική δηλαδή;

Τι γελοιώτητες είν' αυτές; Και τί σκοπό έχει το γεγονός, ότι βάζετε μεγαλύτερη τιμή και δηλώνετε άμέσως, ότι θα κατέδετε; Ποιον πάτε να κοροϊδέψετε, να εξαπατήσετε, να βαυκαλιστείτε;

Και έρωτώ άκόμη: Ποιά είναι ή καλύτερη τιμή; Διακόσιες δέκα; Διακόσιες; Η εκατόν πενήντα; Διότι, κύριε, όσο και να μου το άφίσετε, πάντοτε θα έχω την έντύπωσι, ότι μπορούσατε να μου το δώσετε και λιγώτερο. Όστε με υποχωρώντας ν' άρχίσω τα παζάρια, τα όποια άντιπαθώ και άπεχθάνομαι τα μέγιστα, γιατί τα θεωρώ μειωτικά της αξιοπρεπείας μου.

Και στο κάτω της γραφής, αν σάς κάνω έντύπωσιν παζαρολόγου πέστε μου ένα «230» κι' άφήστε με έμένα να έπιχειρήσω το παζάρι. Όχι άμέσως — άμέσως «για σάς»...

Η μήπως με περνάτε για κανένα ήλιθιο, που θα κολακευθί μ' αυτό το έλεεινó «για σάς»;

Όχι, λοιπόν. Δεν θα το πάρω. Όχι εκατόν πενήντα να μου το δώσετε, αλλά ούτε ένα τάλληρο. Διότι, έγώ, κύριε, θέλω ένα κατάστημα με τιμές άρισμένες, πρί-φιζ που λένε, που άν προτείνω να μου κόψουν έστω και μια δέκαρά, να μου πούν, ότι δεν γίνεται. Εκεί φωνίζω έγώ. Και όχι από μαγαζιά που έχουν ως σύνθημα το «για σάς».

Ένωσώμεθα; Λοιπόν, συμμορφώθητε. Κι' αν προτιμάτε το «για σάς», σάς το άφινω για τους άφελείς, που χάδουν τέτοια χάπια. Κι' άσε το χαμόγελο που μου δίνει σ'α νούρα, γιατί κρατάω και μαγγούρα για σάς. Παζαροφιλικατζήδες!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

«Για σάς»

«Όχι, κύριε, ευχαριστώ πολύ. Ευχαριστώ πολύ, αλλά δεν θα το πάρω. Πώς; Ποιος ο λόγος; Νά σου τόν εξηγήσω, αφού δεν τόν καταλαβαίνεις. Εισέρχομαι, κύριε, σ' αυτό το κατάστημα με την πρόθεση ν' αγοράσω κάποιο αντικείμενο. Βλέπω τα αντικείμενα, ξεχωρίζω εκείνο που τυχάνει της άρεσκειάς μου και έρωτώ:

— Πόσο κάνει αυτό

Και περιμένω ν' άκούσω μια τιμή, μια οποιαδήποτε τιμή. Και μου ανακοιτώνετε την τιμή, αλλά τη συνοδεύετε και με μια ύποπτη ούρά! Μου άπαντάτε, δηλαδή:

— Αυτό έχει 230, αλλά για σάς θα κάνουμε μια καλύτερη τιμή.

Και στέκομαι και άπορώ και έρωτώ: Γιατί «για μένα» καλύτερη τιμή; Ποιος είμαι έγώ; Συγγενής σας, φίλος σας, ή τακτικός πελάτης;

Τυχάνω έντελώς άγνωστός σας, ένας τυχαίος και άνάωνμος πελάτης, ο οποίος μάλιστα μπαίνει στο μαγαζί σας για πρώτη φορά και τελευταία, βέβαια. Και μου λέτε: «Για σάς θα κάνουμε μια καλύτερη τιμή». Και έρωτώ: Για ποιά λόγο; Μήπως με συμπαθήσατε ξαφνικά;

Και έρωτώ άκόμη: Άφου, προφανώς, αυτή τη φράση τη λέτε σε όποιον ήδηποτε πελάτη, που τη λέτε άναμφισβητήτως — και μη μου πείτε όχι γιατί θα σάς στρίψω το λαρύγγι — γιατί, έρωτώ, δεν άναγράφετε στα αντικείμενα την τιμήν, στήν όποιαν έχετε σκοπό να υποχωρήσετε; Την πραγματική δηλαδή;

Τι γελοιώτητες είν' αυτές; Και τί σκοπό έχει το γεγονός, ότι βάζετε μεγαλύτερη τιμή και δηλώνετε άμέσως, ότι θα κατέδετε; Ποιον πάτε να κοροϊδέψετε, να εξαπατήσετε, να βαυκαλιστείτε;

Και έρωτώ άκόμη: Ποιά είναι ή καλύτερη τιμή; Διακόσιες δέκα; Διακόσιες; Η εκατόν πενήντα; Διότι, κύριε, όσο και να μου το άφίσετε, πάντοτε θα έχω την έντύπωσι, ότι μπορούσατε να μου το δώσετε και λιγώτερο. Όστε με υποχωρώντας ν' άρχίσω τα παζάρια, τα όποια άντιπαθώ και άπεχθάνομαι τα μέγιστα, γιατί τα θεωρώ μειωτικά της αξιοπρεπείας μου.

Και στο κάτω της γραφής, αν σάς κάνω έντύπωσιν παζαρολόγου πέστε μου ένα «230» κι' άφήστε με έμένα να έπιχειρήσω το παζάρι. Όχι άμέσως — άμέσως «για σάς»...

Η μήπως με περνάτε για κανένα ήλιθιο, που θα κολακευθί μ' αυτό το έλεεινó «για σάς»;

Όχι, λοιπόν. Δεν θα το πάρω. Όχι εκατόν πενήντα να μου το δώσετε, αλλά ούτε ένα τάλληρο. Διότι, έγώ, κύριε, θέλω ένα κατάστημα με τιμές άρισμένες, πρί-φιζ που λένε, που άν προτείνω να μου κόψουν έστω και μια δέκαρά, να μου πούν, ότι δεν γίνεται. Εκεί φωνίζω έγώ. Και όχι από μαγαζιά που έχουν ως σύνθημα το «για σάς».

Ένωσώμεθα; Λοιπόν, συμμορφώθητε. Κι' αν προτιμάτε το «για σάς», σάς το άφινω για τους άφελείς, που χάδουν τέτοια χάπια. Κι' άσε το χαμόγελο που μου δίνει σ'α νούρα, γιατί κρατάω και μαγγούρα για σάς. Παζαροφιλικατζήδες!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

«Για σάς»

«Όχι, κύριε, ευχαριστώ πολύ. Ευχαριστώ πολύ, αλλά δεν θα το πάρω. Πώς; Ποιος ο λόγος; Νά σου τόν εξηγήσω, αφού δεν τόν καταλαβαίνεις. Εισέρχομαι, κύριε, σ' αυτό το κατάστημα με την πρόθεση ν' αγοράσω κάποιο αντικείμενο. Βλέπω τα αντικείμενα, ξεχωρίζω εκείνο που τυχάνει της άρεσκειάς μου και έρωτώ:

— Πόσο κάνει αυτό

Και περιμένω ν' άκούσω μια τιμή, μια οποιαδήποτε τιμή. Και μου ανακοιτώνετε την τιμή, αλλά τη συνοδεύετε και με μια ύποπτη ούρά! Μου άπαντάτε, δηλαδή:

— Αυτό έχει 230, αλλά για σάς θα κάνουμε μια καλύτερη τιμή.

Και στέκομαι και άπορώ και έρωτώ: Γιατί «για μένα» καλύτερη τιμή; Ποιος είμαι έγώ; Συγγενής σας, φίλος σας, ή τακτικός πελάτης;

Τυχάνω έντελώς άγνωστός σας, ένας τυχαίος και άνάωνμος πελάτης, ο οποίος μάλιστα μπαίνει στο μαγαζί σας για πρώτη φορά και τελευταία, βέβαια. Και μου λέτε: «Για σάς θα κάνουμε μια καλύτερη τιμή». Και έρωτώ: Για ποιά λόγο; Μήπως με συμπαθήσατε ξαφνικά;

Και έρωτώ άκόμη: Άφου, προφανώς, αυτή τη φράση τη λέτε σε όποιον ήδηποτε πελάτη, που τη λέτε άναμφισβητήτως — και μη μου πείτε όχι γιατί θα σάς στρίψω το λαρύγγι — γιατί, έρωτώ, δεν άναγράφετε στα αντικείμενα την τιμήν, στήν όποιαν έχετε σκοπό να υποχωρήσετε; Την πραγματική δηλαδή;

Τι γελοιώτητες είν' αυτές; Και τί σκοπό έχει το γεγονός, ότι βάζετε μεγαλύτερη τιμή και δηλώνετε άμέσως, ότι θα κατέδετε; Ποιον πάτε να κοροϊδέψετε, να εξαπατήσετε, να βαυκαλιστείτε;

Και έρωτώ άκόμη: Ποιά είναι ή καλύτερη τιμή; Διακόσιες δέκα; Διακόσιες; Η εκατόν πενήντα; Διότι, κύριε, όσο και να μου το άφίσετε, πάντοτε θα έχω την έντύπωσι, ότι μπορούσατε να μου το δώσετε και λιγώτερο. Όστε με υποχωρώντας ν' άρχίσω τα παζάρια, τα όποια άντιπαθώ και άπεχθάνομαι τα μέγιστα, γιατί τα θεωρώ μειωτικά της αξιοπρεπείας μου.

Και στο κάτω της γραφής, αν σάς κάνω έντύπωσιν παζαρολόγου πέστε μου ένα «230» κι' άφήστε με έμένα να έπιχειρήσω το παζάρι. Όχι άμέσως — άμέσως «για σάς»...

Η μήπως με περνάτε για κανένα ήλιθιο, που θα κολακευθί μ' αυτό το έλεεινó «για σάς»;

Όχι, λοιπόν. Δεν θα το πάρω. Όχι εκατόν πενήντα να μου το δώσετε, αλλά ούτε ένα τάλληρο. Διότι, έγώ, κύριε, θέλω ένα κατάστημα με τιμές άρισμένες, πρί-φιζ που λένε, που άν προτείνω να μου κόψουν έστω και μια δέκαρά, να μου πούν, ότι δεν γίνεται. Εκεί φωνίζω έγώ. Και όχι από μαγαζιά που έχουν ως σύνθημα το «για σάς».

Ένωσώμεθα; Λοιπόν, συμμορφώθητε. Κι' αν προτιμάτε το «για σάς», σάς το άφινω για τους άφελείς, που χάδουν τέτοια χάπια. Κι' άσε το χαμόγελο που μου δίνει σ'α νούρα, γιατί κρατάω και μαγγούρα για σάς. Παζαροφιλικατζήδες!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

«Για σάς»

«Όχι, κύριε, ευχαριστώ πολύ. Ευχαριστώ πολύ, αλλά δεν θα το πάρω. Πώς; Ποιος ο λόγος; Νά σου τόν εξηγήσω, αφού δεν τόν καταλαβαίνεις. Εισέρχομαι, κύριε, σ' αυτό το κατάστημα με την πρόθεση ν' αγοράσω κάποιο αντικείμενο. Βλέπω τα αντικείμενα, ξεχωρίζω εκείνο που τυχάνει της άρεσκειάς μου και έρωτώ:

— Πόσο κάνει αυτό

Και περιμένω ν' άκούσω μια τιμή, μια οποιαδήποτε τιμή. Και μου ανακοιτώνετε την τιμή, αλλά τη συνοδεύετε και με μια ύποπτη ούρά! Μου άπαντάτε, δηλαδή:

— Αυτό έχει 230, αλλά για σάς θα κάνουμε μια καλύτερη τιμή.

Και στέκομαι και άπορώ και έρωτώ: Γιατί «για μένα» καλύτερη τιμή; Ποιος είμαι έγώ; Συγγενής σας, φίλος σας, ή τακτικός πελάτης;

Τυχάνω έντελώς άγνωστός σας, ένας τυχαίος και άνάωνμος πελάτης, ο οποίος μάλιστα μπαίνει στο μαγαζί σας για πρώτη φορά και τελευταία, βέβαια. Και μου λέτε: «Για σάς θα κάνουμε μια καλύτερη τιμή». Και έρωτώ: Για ποιά λόγο; Μήπως με συμπαθήσατε ξαφνικά;

Και έρωτώ άκόμη: Άφου, προφανώς, αυτή τη φ

Η ζωή της γυναίκας

ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ

Σε κάθε αλλαγή εποχής δοκιμάζουμε ένα διπλό συναίσθημα: την ευχαρίστηση να ατενίσουμε την καινούργια εποχή και την ανησυχία πως δεν είμαστε προετοιμασμένες για να την υποδεχτούμε.

Ανοίγουμε το ντουλάπι μας και μολοντί το βλέπουμε γεμάτο, μας φαίνεται πως στο κάθε τι λείπει κάτι για να ανταποκριθούμε στις νέες τάσεις, στις τελευταίες ιδιοτροπίες, στις απαιτήσεις της μόδας.

Έχουμε λοιπόν και δίκη και άδικο! Γιατί βέβαια, αν δεν θέλουμε να είμαστε στο περιθώριο της μόδας, είναι αρκετά δύσκολο να φορέσουμε ένα περσινό μας φόρεμα ακριβώς όπως είναι. Άλλα ως μη ξεχνάμε συγχρόνως πως η κάθε τουαλέτα επιδέχεται ένα σωρό μεταποιήσεις, έτσι που η περσινή γραμμή της να υποχωρήσει, δίδοντας την θέση της στη νέα γραμμή, που σας φέρνει άμεσα στο προσκήνιο της γυναικείας μόδας.

Σας μίλησαμε ήδη για την επικράτηση της ίδιας γραμμής και ότι για την κάποια ρευστότητα που παρουσιάζει έφετος η μόδα, η τάση αυτή δεν αποκλείει και την έντελως αντίθετη άποψη.

Για τις βραδυνές τουαλέτες, π.χ. το φόρεμα της φούστας είναι κάτι αναπόσπαστο με την κομψή εμφάνιση. Πως θα το πετύχετε όμως, αν η περσινή βραδυή τουαλέτα σας έτυχε να έχει ίδια φούστα;

Το πράγμα είναι απλούστατο. Θα συνδυάσετε ένα μακρύς άλλου ύφασματος, που μπορεί να είναι διαφορετικό και σε ποιότητα και σε χρώμα, και θα προσθέσετε δύο πανώ στα δυο πλαϊνά της φούστας, έτσι που από ίσια να την κάμει κλός.

Μια μικρή επίσης αλλαγή στο κορσάκι. Ένα ντεκολτέ σε σχήμα «αμυγδαλό», ένα έλαφο ριζίμο στους ώμους και η τουαλέτα σας άλλαξε έντελως μορφή. Φαίνεται σαν καινούργια!...

Αλλάζοντας μόνο τη φούστα και προσθέτοντας ένα μεγάλο γιακά στο κορσάκι, έχετε μια χαριτωμένη τουαλέττιστα για μια άπνευστη συγκέντρωση. Και να μερικοί συνδυασμοί για να τους έχετε υπ' όψιν σας: Βελούδο με ταφτά, σατέν μāt με σατέν γυαλιστερό, μουσελίνα με φαίγ, τούλι με δαντέλλα.

1) Το ίδιο φόρεμα γίνεται από ταφτά για βράδυ και με ένα μπλουζόν γίνεται άπνευστη. 2) Το ίδιο σχέδιο γίνεται από σκουαζέικο ύφασμα ή από μονόχρωμο.

Η φετινή μόδα χρησιμοποιεί γι' αυτά τα διάφορα λαιμάς και το όττομάν.

Χαρακτηριστικό της γραμμής τους είναι το πολύ εφαρμοστό στη μέση, που επιτυγχάνεται με ώριμες πένες στην κατάλληλη θέση, με στρογγυλεμένες τσέπες και με ανάλογη τοποθέτηση των κομψιών.

Η φούστα στα «εντέ-πιές» αυτά κρατάει την εύθυμη γραμμή της, ενώ η φανταζή ζακεττούλα, άλλοτε συμπληρώνεται με ένα γιακά και άλλοτε τον παραλείπει κι' έτσι έχει την ευκαιρία να επιδιώξει μια εύθυμη νότα με μια εσάρπα δαμένη στο λαιμό.

ΠΤΙΤ - ΡΟΜΠ

Η «πτίτ-ρόμπ», όπως συνηθίσαμε να τη λέμε, το απλό και κομψό συγχρόνως φαρματάκι της κάθε ώρας, συχνότατα γίνεται σε σκουαζέικα ύφασματα, αλλά χωρίς να αποκλείονται και τα μονόχρωμα. Το κυριώτερο προσόν αυτής της τουαλέττιστας είναι ότι φοριέται εύκολα, εύχαρακτα και συγχρόνως είναι κομψή.

Μια από τις πιο συνηθισμένες κομπι είναι η κομπ ρογκλάν, με μανίκια τρουά κάρ με κατεδαστό γιακαδάκι και εύθυμο κομψό πωμα. Η φούστα έχει πιέτες, που συγκρατούνται από δύο μεγάλες τσέπες και στη μέση μία δερμάτινη ζώνη.

Αυτή είναι η κλασική κομπ της «πτίτ-ρόμπ», που θα μάς εξυπηρετήσει σε κάθε περίπτωση: Για τις κούρες μας στα μαγαζιά, για τα ψώνια του νοικοκυριού, για ένα πρωινό περίπατο, αλλά και για το γραφείο μας.

Ας δούμε όμως και μια άλλη κομπ, πιο άμπτυγιέ, που θα μάς χρησιμεύει για άπνευστη πττίτ-ρόμπ.

Δύο ύφασματα έντελως διαφορετικά, αλλά κατάλληλα και τα δύο, είναι το τούιντ και το όττομάν.

Η κομπ εφαρμόζει και εδώ το ρογκλάν κορσάκι, με κομψό πωμα όμως έλαφρώς σταυρωτό, με γιακά ή χωρίς γιακά. Ένιστε γαζιά γύρω από το λαιμό δίνουν την εντύπωση ενός πλαστρόν. Η φούστα αντίθετα από το προηγούμενο μοντέλο είναι στενή και μόνο μια πιέτα τοποθετημένη πίσω-πλάι δίνει στη φούστα το απαιτούμενο φάρδος στο περπάτημα.

Η ΦΟΥΣΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΝΗΛΕΡΜΑ ΤΗΣ

Η φούστα έχει πιά την πρωτεύουσα θέση μέσα στη γυναικεία γκαρνταρόμπα. Και πολύ δικαίως, γιατί κατάνησε να είναι το απαραίτητο ένδυμα.

5) Σειμίζε από ποπλίνα ριγέ ή μονόχρωμη. Ένα πλαστρόν πικεδένιο και μανσέτες της δίνουν άλλη μορφή.

Προτιμήστε την όμως έφετος πολύ πλατειά, όπως την θέλει η τελευταία λέξη της μόδας, δηλαδή με τέσσερα φύλλα εφαρμοστά στη μέση που φασαίνονται προς τα κάτω. Δύο μεγάλες τσέπες πλάγιες, που ξεφεύγουν από το μπροστινό φύλλο, και φτάνουν σχεδόν πίσω, είναι τοποθετημένες αρκετά χαμηλά και υπογραμμίζονται με δύο μεγάλα ρεδέρ.

Από τί ύφασμα θα είναι καιμωμένη ή φούστα; Αυτό εξαρτάται από τον προορισμό της. Πάντως, αν μπορούμε να διαλέξτε ένα ύφασμα που να συνδυάζεται με τη μία ή την άλλη περίπτωση, θα είναι μεγάλη επιτυχία.

Ένα κορσάκι διμοιάμορφο ή και διαφορετικό, με πολύ ντεκολτέ και τρουά κάρ μανίκια, να ένα γυτίμο, με το οποίο μπορείτε να εμφανισθείτε σε μια μικρή συγκέντρωση.

Ένα πουλόβερ κλειστό ως το λαιμό, αλλά και κάπως σκερτσάζικο στην πλέξι, και να που εισθε ντυμένη για να περάσετε ένα απόγευμα στο σπίτι μιας φίλης σας.

Μια μπλουζίτσα σειμίζε μονόχρωμη ή ριγωτή, με μεγάλο κατεδαστό γιακά, που είναι τόσο της μόδας έφετος, και να που ο καθρέφτης σας σας δείχνει δέκα χρόνια πιο νέα!...

Η ΓΡΑΜΜΗ ΣΟΥΕΤΕΡ

Η «γραμμή σουέτερ», που πρώτος ο Κριστιάν Ντιόρ λανσάρισε, παρουσιάζει μπουστό εφαρμοστό, αλλά εσούπλε, που φτάνει ως τους γοφούς. Η τάλλια σχηματίζεται χωρίς να το καταλάβετε ακόμη και όταν υπάρχει ζώνη. Στο ύψος των γοφών αρχίζει η φούστα ίσια ή πλάσιδωτη. Έτσι έχουμε ένα είδος ντε-πιές, γιατί το κορσάκι είναι ανεξάρτητο από τη φούστα, χωρίς να αποκλείεται όμως να είναι και έναμμένο.

Άλλα φορεματάκια, που λανσάρισε ο Ζάκ Φάτ, είναι τα «φουρά πρενσές» και τα «ντεζενέ-ντινέ», που είναι κάτι τουαλέττιστα με διπλό προορισμό: επίσημες και λιγώτερο επίσημες.

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ ΠΛΕΚΤΟΥ ΚΑΙ ΥΦΑΣΜΑΤΟΣ

Η μόδα θα συνεχίσει να εύνη τον συνδυασμό ύφασμάτων και πλεκτών και αυτή η λεπτομέρεια καταντά να μην είναι πιά λεπτομέρεια, γιατί μας προσφέρει πολύτιμες υπηρεσίες. Μας επιτρέπει να μεταποιήσουμε ένα περσινό φόρεμα με προσθήκη πλεκτού και να παρουσιάσουμε έντελως μονάδες, χωρίς πολλά έξοδα.

Ένας τέτοιος συνδυασμός γίνεται με πολλούς τρόπους.

Άλλοτε το πλεκτό παρουσιάζεται μόνο στη μέση για να σχηματίσει μια κορσελέ ζώνη, που κατορθώνει με την πλέξι λάστιχο να υπογραμμίσει τη μέση μιας τουαλέττιστας από λαινάς.

Άλλοτε το πλεκτό μπαίνει γύρω από το λαιμό, σχηματίζοντας ένα μεγάλο γιακά και επαναλαμβάνεται και στα πουανιέ.

Άλλοτε σχηματίζουμε με πλεκτό ένα ναμπίτ που καταλήγει σ' έναν δρόμο γιακά.

Τέλος άλλοτε γίνεται όλο σχεδόν το κορσάκι πλεκτό και μόνο τα μανίκια και η φούστα είναι από ύφασμα. Μά και πόσοι άλλοι ακόμη συνδυασμοί!...

ΔΙΔΟΤΕΛΕΣ ΣΤΙΣ ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ

* Η τελευταία λέξη της μόδας είναι: Γάντια καστόρινα σε χρώματα παστέλ με αμυγδαλωτά κεντημένα μικρά μοτίφ. Επίσης γάντια σε δύο αποχρώσεις.

* Μπερέ ντραπαρισμένα με σατέν ή βελούδο στις αποχρώσεις του γκρι: Γκρι-φέν, γκρι-έλεφαν, γκρι-σουρί, γκρι-πέρλ.

* Εσάρπα σε είδος γραβάτας από ατράκταν που δίνει γύρω στο λαιμό, συνοδεύοντας μια τουαλέτα με υπερό ντεκολτέ.

* Οι πλατειές εσάρπες από λεπτά λαινά.

* Οι άμπτρες, που κλείνουν με το χέρι από φίλντισι.

* Κολλιέ από ζαί με δέσιμο άσημνο.

* Ζιζέ φανταζή σε χρώματα γκρι, σάμπλ, κόνιας αλλά και στα χρώματα της έλας, του ρουμπινιού, της φωτιάς. Επίσης θα ίδου-με πολλά ζιζέ σκουαζέικα.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Αναγνώστη 13: Να βάζετε άφθονη μπριγιαντίνη. Είναι το μόνο που συνιστάται για το έπρά μαλλιά.

Της Μοίρας το Γραφτό: Όχι, δεν πρέπει να καθίστε με σταυρωμένα χέρια. Η τύχη εύνοει τους τομπρούς.

Αποφασίστε, λοιπόν, να μιλήσετε καθαρά και ξάστερα για να κατατοπισθείτε.

ΕΙΣΗΡΕΛΛΑ

3) Φούστα, που φοριέται με ένα σουέτερ, άμπτυγιέ ή με κορσάκι κρουαζέ για πιο άπνευστη. 4) Για τις κούρες στην πόλη από τούιντ για άπνευστη τουαλέττιστα από όττομάν.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μπόμπυ και οι φίλοι του, φορώντας τ' αδοστωμένα ρούχα των ενγαιών, μπήκαν στο φρενοκομείο με τη βοήθεια του φύλακα, που δέχτηκε να τους βοηθήσει. Επειτα, ο φύλακας αυτός τους άφησε σε μία ακαλωσία και πήγε να βρή τον τυφλό κόμπη. Ο Μπόμπυ τότε σκέφτηκε να πείσει από ένα παράθυρο του φρενοκομείου. Ο Γκαγιαντίνι από κάτω θα τον άρπαζε στην αγκαλιά. Μόλις, λοιπόν, ο φύλακας έφερε τον τυφλό κόμπη Μουσύ ή ένα παράθυρο, ο Μπόμπυ του είπε ποιος ήταν κι' ότι είχε πάει για να τον σώσει.

36ον

—Μάλιστα, κύριε κόμπη! Φτάνει να κάνετε ό,τι θα σας πω...
—Είμαι έτοιμος και τη ζωή μου να θυσιάσω, για να εκδιώξω τον κακούργο, που μ' έκλεισε εδώ μέσα!
Ο φύλακας, που άκουγε αυτή τη συνομιλία, έφερε από το φάρο του μήπως μπή κανένας 'Αδελφός του 'Ελέους στο δωμάτιο εκείνο, ή μήπως έδωκε κανένας από την αλήτη του Μπόμπυ σκαρφαλωμένο στο παράθυρο...

Ο φύλακας τότε μεγάλωσε όταν του είπε ο Μπόμπυ να πετάξει τον τυφλό από το παράθυρο.

—Αυτό που μου γυρεύεις είναι φοβερό! Είπε ο φύλακας. Πώς να τον πετάξω;...
Ο Μπόμπυ όμως επέμεινε, λέγοντας στο γέρο:

—Κύριε κόμπη, σάς υπόσχομαι ότι δεν θα πάθετε τίποτα! Ο σύντροφός μου που θα σας άρπάξει είναι ένας γίγαντας. Δεν έχετε κανένα φόβο. Δεν κινδυνεύετε, ούτε εγώ ζητάω το θάνατό σας!

—Δεν με μέλλει καθόλου, αποκρίθηκε ο κόμπης. Μήπως εδω μέσα δεν είμαι για πάντα νεκρός; Έμπροσθ, λοιπόν, μικρέ μου...

Ο μικρός τζοκέρ έδωσε τότε τα χέρια του γέρο του σακκι, που το είχε δώσει στη μέση του για ποδιά.

Ο κόμπης το πήρε και είπε στο φύλακα: —Φίλε μου, ξέρεις καλά ότι δεν είμαι τρελός, αν και φρόντισαν να με παρουσιάσουν για τρελό. Βοήθησε και μένα και το μικρό τζοκέρ και σου αρκίζω στα κόκαλα των προγόνων μου, στο σταυρό του 'Αγίου Πνεύματος που φέρω πάνω μου, στην τιμή μου επί τέλους ότι, αν κατορθώσω να δραπέτευσω από δω, θα γίνης πλούσιος!... Μέσα σε τρεις ή μέρες θα σου δώσω δέκα χιλιάδες χρυσά φράγκα!...

Ο φύλακας ακούγοντας το μεγάλο αυτό ποσό τάχως. 'Αλλά κι' εκεί που είχε φτάσει, δεν μπορούσε να υποχωρήσει. 'Αν δεν βοηθούσε, υπήρχε φόβος να τον μαρτυρήσουν οι δυο ψευδοχτίστες και τότε η θέσι του ήταν χειρότερη. Κι' αν ομολογούσε ότι άλλοι τον ανάγκασαν, πάλι θα τον τιμωρούσαν.

Κι' ενώ ο φύλακας σκεπτόταν κάπως διστακτικός, ο κόμπης του είπε:

—'Ελα, κάνε γρήγορα! Πετάξέ με από το παράθυρο! 'Αν σκοτωθώ, θα νομίσουν ότι πάνω στην τρέλλα μου, αυτοκτονήσα. 'Αν όμως γλυτώσω, εσύ θα γίνης πλούσιος!

Με τη σκέψη, λοιπόν, πως θα γινόταν πλούσιος, ο φύλακας απάντησε:

—Καλά, αφού το θέλετε... Σκέπασε καλά τον κόμπη με το σακκι και με κόπο τον ανέβασε ως το παράθυρο. 'Επειτα, αφού βεβαιώθηκε ότι δεν περνούσε τη στιγμή εκείνη κανείς από την αλήτη, του έδωσε μία σπινελία κι' ο κόμπης βρέθηκε στο κενό.

Από κάτω ο Γκαγιαντίνι περίμενε μ' ανοιχτά χέρια. Κι' άμέσως τον άρπαξε στην αγκαλιά του, σαν μήλο που πέφτει από το δέν-

τρο, όπως είχε πη. 'Επειτα τον άκούμπησε άμεσως στα σανίδια του γιαιού. Σε λίγα λεπτά τελείωσαν όλα.

—'Αχ! Τα καταφέραμε! είπε ο Μπόμπυ άνακουφισμένος και σκουίζοντας το μέτωπό του, που είχε ιδρώσει από την αγωνία.

Δεν έμενε τώρα παρά να κατεβάσουν το πολύτιμο φορτίο από το γιαιό. 'Αλλά κι' αυτό ήταν παιχνίδι για το Γκαγιαντίνι.

Τον σήκωσε στον ώμο του σκεπασμένο με το σακκι και κατέβηκε μαζί με το Μπόμπυ στην αλήτη.

Τη στιγμή εκείνη έφτασε ο φύλακας τρέμοντας και σέροντας ένα χειρομαξί.

—Γρήγορα! Γρήγορα! τους είπε. Φορτώστε τον σ' αμάξι, σκεπάζετε τον με τα σακκάρια σας και τα εργαλεία, κι' έλατε, έλατε! Θα μπορέσω να σας βγάλω από τα φυλάκια!

Ο Γκαγιαντίνι κι' ο Μπόμπυ έκαναν γρήγορα-γρήγορα ό,τι τους είπε ο φύλακας. Βιάζονταν αυτοί πιο πολύ από εκείνον να βγούν έξω από το φρενοκομείο.

Ο γίγαντας ξάπλωσε μαλακά-μαλακά τον γέρο-κόμπη, τον σκέπασε με δ,τι μπόρεσε κι' ακολουθώντας τον φύλακα, πάνοντας αυτός τα χερούλια τ' αμαξιού, ενώ ο Μπόμπυ έσπρωχνε από πίσω.

Έτσι έφτασαν ως τη μεγάλη πόρτα. Εκεί καθόταν σε μία καρέκλα ένας 'Αδελφός του 'Ελέους κι' ένας φρουρός στρατιώτης.

Ο φύλακας είπε στους ψευδοχτίστες να σταματήσουν, κι' εκείνοι πλησίασε το θυρώρο.

—'Αδελφέ 'Ιωακείμ, του είπε, συνοδεύω τους εγγάτες, που τελείωσαν τη δουλειά τους στο περίπτερο του 'Αγίου Φραγκίσκου.

—Καλά, αποκρίθηκε εκείνος. 'Αλλά γιατί παίρνουν και τα εργαλεία τους; Είχα διαταγή να τους αφήνω να περνούν άχτω μέρες!...

—'Ε, μα βλέπετε, 'Αδελφέ, φώναξε ο Γκαγιαντίνι, που άκουσε τη συζήτηση, άμα οι μαστόροι είναι καλοί, ή δουλειά τελειώνει γρήγορα! 'Όταν μάς ξαναχρειαστήτε, μάς φωνάζετε...

—Θα σάς φωνάξουμε! απάντησε ο θυρώρος, άνοιγοντας τη μεγάλη καγκελόπορτα για να περάσουν οι αληθινοί χτίστες, όπως νόμιζε.

Μόλις έκλεισε ή πόρτα, ο Γκαγιαντίνι έσκασε στα γέλια. 'Επειτα άρχισαν να τρέχουν σέροντας το χειρομαξί.

Όταν απομακρύνθηκαν αρκετά, ο Μπόμπυ απάλλαξε το γέρο-κόμπη, από τα σακκάρια, τα εργαλεία, τα σακκάρια.

Και τότε εκείνος, συγκινημένος, άνοιξε την αγκαλιά του, στην οποία έρριχτηκε ο μικρός τζοκέρ λέγοντας:

—Ω, κύριε κόμπη, τι εύτυχισμένος που είμαι που καταρθώσα με σάς σώσω, όπως σάς το είχα άρκεσει.

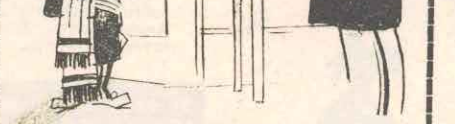
Σε λίγο έφτασαν όλοι στο σπιτάκι, όπου ο Πορτιμπέφ φρουρούσε τους αιχμαλώτους. Όταν αυτός τους είδε να φέρουν τον γέρο, έτριψε τα μάτια του. Του φαινόταν άπιστευτο!

Ο Γκαγιαντίνι βλέποντάς τον ν' άπορη, του είπε:

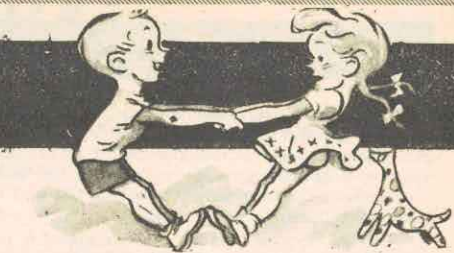
—Να πώς τα καταφέρνουμε έμεις, άμα πάρομε άπάνω μας μία δουλειά. Φτάνουμε το μεσημέρι και στις έξη είναι όλα τελειωμένα!

Ο κόμπης άπλωσε τα χέρια του που έτρεμαν στους ανθρώπους, που τον έλευθέρωσαν, και τους είπε:

—Σας εύχαριστώ, φίλοι. Είστε τόσο καλοί και γενναίοι! Χάρis σε σάς... χάρis σε σένα καλό μου παιδί, δεν θα πεθάνω, χωρίς να εκδιώξω τον άνέμο άνημφο μου και να το πά-

—Μα εσύ δεν μου είπες, μαμά, πως ένα παιδί πρέπει να έχει πάντοτε σ' άνταρά τ' αυτιά του και τον λαμό του;...

ρω την περιουσία που μοιζάλε, για να την δώσω σε σάς!...

—Ω, κύριε, απάντησε ο μικρός τζοκέρ, δεν αποδέχεται την περιουσία σας!...

—'Από τη νύχτα που σάς είδα στον Μαύρο Πύργο, πάντα σάς συλλογίζομαι... 'Αλλά τι μπορούσα να κάνω εγώ, ένα φτωχό παιδί, αν δεν είχα την τύχη να συναντήσω αυτούς τους καλούς μου φίλους;

Ο κόμπης εύχαρίστησε και πάλι τον μικρό τζοκέρ και για ν' αποδείξει στους συντρόφους του ότι δεν ήταν καθόλου τρελλός, τους είπε:

—Φίλοι μου, δεν έχω την άξια να σάς δώσω συμμόλη, γιατί είστε άρκετά φρόνιμοι. Θεωρώ όμως καθήκον μου να σάς προειδοποιήσω ότι υπάρχει κίνδυνος, μένοντας εδω, να μάς πιάσουν. Πρέπει να φύγουμε!... Αυτή την ώρα στο φρενοκομείο θα φ'ν ότι λείπω και θ' άρχίσουν τις έρευνες!...

—Έχει άδικο ο μπαρμπακι! είπε ο Γκαγιαντίνι. Πρέπει να το σκάσουμε το γρηγορότερο! —'Δράμο λοιπόν! φώναξε ο Μπόμπυ, που ήταν πολύ άνηματός.

Τη στιγμή, όμως, που έτοιμαζόντουσαν να φύγουν, ο Πορτιμπέφ, χτυπώντας το μέτωπό του, είπε:

—Διάβολο! Ξεχάσαμε τους αιχμαλώτους μας!

—Δεν βαρύνεται! απάντησε ο Γκαγιαντίνι. 'Ας τους αφήσουμε εκεί πού είναι! 'Όσο είναι δεμένοι δεν υπάρχει φόβος να μάς κάνουν κακό.

—Καλά λές, σύντροφέ! είπε ο Πορτιμπέφ. 'Ας τους αφήσουμε εδω πού είναι.

Κι' όταν πιά άρχισε να βραδυάζει, ο κόμπης, σηκώνοντας το χέρι του στον άμο του Μπόμπυ, έκανε λίγα βήματα. 'Αλλά ο Πορτιμπέφ, που τον πρόσεχε, έσφηνάκε τον σταμάτησε:

—Μπαρμπακι, του είπε με σεβασμό, δεν το λέω για να σε προσβάλω, μού φαίνεται όμως πως θα κουρασής για να πάμε μακριά.

—'Αλήθεια, απάντησε ο γέρο-κόμπης. 'Ε, χασα, βλέπετε τη συνθήκη να περπατάω, και τα τυφλά μάτια μου δεν με βοηθούν!... 'Ετσι θα σάς είμαι βάρος... 'Αφήστε με έξω από την πόλη, στο πρώτο δάσος που θ' άπαντήσετε.

Οι δυο γίγαντες άγανακτήσαν με την πρότασή του. Νά τον εγκαταλείψουν; Τότε γιατί να κινδυνεύουν να τον πάρουν από το φρενοκομείο;

—'Αμέσως ο Πορτιμπέφ, μ' άλο πού ήταν θεομήτορας, γύρισε τρέχοντας και πήρε το χειρομαξί.

—'Εμπα μέσα, μπαρμπακι, είπε στον κόμπη και μ' ένοιαζε. 'Εμεις θα σε τραβήξουμε ως την άκρη του κάμμου!

Ο κόμπης κάθισε, κι' ο Πορτιμπέφ ζήτησε τ' αμάξι κι' άρχισε να τρέχει.

Πηγαίνοντας πίσω τους ο Μπόμπυ είδε ξαφνικά στα παράθυρα του φρενοκομείου πολλά φάνα.

—Θα γυρεύουν τον κόμπη! είπε.

—Ναι, απάντησε ο Πορτιμπέφ, και πρέπει να βιαστούμε.

—'Υστερα από μισή ώρα έφτασαν στον μεγάλο δρόμο κι' έτοιμαζόνταν να μπουν στο Παρίσι.

—Θέλετε να ξεκουραστούμε λιγάκι; είπαν οι δυο γίγαντες.

Ο Μπόμπυ είδε λίγο πιο πέρα ένα δάσος κι' έπρότεινε να πάνε εκεί να κρυφτούν. Πραγματικά σε λίγο σταμάτησαν. Δεν πρόφτασαν όμως να καθίσουν, όταν είδαν καμιά δεκαριά στρατιώτες καθάλα στ' άλογά τους κι' έχοντας άδηγό τους έναν 'Αδελφό του 'Ελέους να καλπάζουν στη δημοσιά.

—'Εμένα κυνηγάει και πάνε για το Παρίσι, είπεν ο κόμπης, όταν το άν άνάφεραν. Δόξα σοι ο Θεός που σταθήκαμε εδω! Θα μπορούσαμε έτσι να ξεφύγουμε... Και πιο έπειτα τους είπε πάλι:

—Φίλοι μου, θέλω να πάω στον Πύργο της Καμπανίας.

—Στο Μαύρο Πύργο; ρώτησε ο Μπόμπυ τρομαγμένος. Και γιατί;

—Θα το μάθετε γρήγορα, απάντησε ο κόμπης.

Και οι τρεις σεβάστηκαν την επιθυμία του κι' άποφασίστηκε να τραβήξουν άμέσως στον πύργο της Καμπανίας.

—'Ενώ λοιπόν ο Μπόμπυ κουβέντιαζε με τον τυφλό, οι δυο γίγαντες σκεπτόντουσαν ποόν δρόμο να πάρουν για να μη συναντηθούν με τους στρατιώτες και τον 'Αδελφό του 'Ελέους.

Ο Μπόμπυ μάλιστα σύρθηκε σ' ένα μικρό άμμοσταμάκι για να δει αν άπομακρύνθηκαν οι διώκτες τους.

Σε λίγο γύρισε και είπε στους συντρόφους του ότι πλησίαζε ένα τοξιδιωτικό αμάξι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Τα δυο αδέρφια

Μία φορά κι' έναν καιρό, ήταν ένας βασιλιάς και μία βασίλισσα, που δεν είχαν παιδιά. 'Από τον καύμό του ο βασιλιάς πήγε σ' ένα μάγο να τον ρωτήσει πως ν' άπακτήσει διάδοχο.

—Πολυχρονεμένη μου, του άποκρίθηκε εκείνος, πάρε αυτό το μήλο. Το μισό να το φάς ή βασίλισσα και το άλλο μισό να το φας εσύ, ή φοράδα σου κι' ή σκύλα σου!

Κι' άλήθεια, σε λίγο, ή βασίλισσα γέννησε δυο αγόρια, ή φοράδα δυο φοραδίτσες κι' ή σκύλα δυο σκυλίτσες.

Όταν μεγάλωσαν τα βασιλόπουλα, πήρε το καθένα από μία φοραδίτσα και μία σκυλίτσα. 'Η σκυλίτσα του ενός δέ μιλούσε, του άλλου όμως είχε φωνή ανθρώπινη.

—'Ενα ήρωινό, το πρώτο βασιλόπουλο, θέλησε να πάη ταξίδι. Και, πριν φύη, είπε στον άδελφό του:

—Πάρε το ρολόι μου... 'Αν το δής και μαυρίση, να καταλάβης πως κάτι κακό μού συμβαίνει!...

Μέρες και νύχτες περπατούσε στις έρημιές. Στις έφτα ήμέρες άντίκρυσε ένα φως σε μία καλύβα. Πάει τότε, χτυπάει την πορτούλα της και ή άίνει μία γρηούλα.

—Πεινώ, κυρούλα μου, της είπε, κι' ήρθα να ξαποστάσω εγώ, ή φοραδίτσα μου κι' ή σκυλίτσα μου...

—'Η γρηούλα τους δέχτηκε με καλωσύνη, τους έδωσε άπ' το φάι της και τους έστρωσε να κοιμηθούν.

Το πρωί, που ξύπνησε το βασιλόπουλο, άκουσε τις καμπάνες να χτυπούν.

—Γιατί, κυρούλα μου, χτυπάνε οι καμπάνες; ρώτησε.

—Παιδάκι μου, εδω έχουμε μία βρύση. Κάθε Σάββατο πούργεται το νερό, βγαίνει το έφτακέφαλο θηρίο και δεν μάς άφίνει να πάρουμε νερό, αν δεν φάη πρώτα μία κοτέλλα. Σήμερα, λοιπόν, είναι ή σειρά της βασιλοπούλας μας...

Το βασιλόπουλο, χωρίς να χάση καιρό, τρέχει γρήγορα στη βρύση. Βλέπει εκεί τη βασιλοπούλα δεμένη με άλυσίδες.

Το βασιλόπουλο έλυσε άμέσως τις άλυσίδες της κοτέλλας και περίμενε.

Σε λίγο άκούστηκε βουή μεγάλη. 'Ηταν το έφτακέφαλο θηρίο, που χύνηε πάνω στη βασιλοπούλα. Χωρίς να χάση καιρό το βασιλόπουλο, σηκώνει το σπαθί και το παίρνει το κεφάλι. Μα άμέσως πρόβαλε μπροστά του δεύτερο κεφάλι. Το βασιλόπουλο έκοψε έτσι όλα τα κεφάλια του θηρίου!

—'Η βασιλοπούλα σώθηκε κι' άπ' τη χαρά της έσκυψε κι' άγκάλιασε το βασιλόπουλο.

Το βασιλόπουλο έκοψε τότε τις γλώσσες άπ' τα κεφάλια του θηρίου και γύρισε στη γρηά.

Σε λίγο, ο βασιλιάς έστειλε τον άράπη του στη βρύση να δη τί άπόγινε ή κόρη του.

Ο πανούργος τότε παίρνει τη βασιλο-

πούλα, παίρνει μαζί και τα έφτα κεφάλια του θηρίου και γυρίζει στο παλάτι.

—Πολυχρονεμένη μου, λέει στο βασιλιά, σκότωσα το θηρίο κι' έσωσα την κόρη σου. Δεν θα μού άρνηθής να μού τη δώσης γυναίκα μου.

Ο βασιλιάς, άπ' τη χαρά του, άρισε και τους γάμους για την Κυριακή.

Την παραμονή, όμως, μεγάλη φασαρία γινόταν στην πόλη.

—Κυρούλα μου, γιατί τόσοσ σαματάς; ρωτάει το βασιλόπουλο τη γρηούλα.

—Γιατί, κυρούλα μου, του άπαντάει εκείνη, παντρεύεται ή βασιλοπούλα τον άράπη, που την έσωσε άπ' το έφτακέφαλο θηρίο!

Μά, την ώρα που θα γινόταν ο γάμος, το βασιλόπουλο φτάνει στο παλάτι.

—'Η βασιλοπούλα, μόλις το είδε, πήρε άβρηρος και φώναξε:

—Πατερούλη μου, να ο σωτήρας μου! Αυτός σκότωσε το θηρίο.

—Μά ο άράπης, κόρη μου, μού έφερε τα έφτα κεφάλια του!...

—Κεφάλια χωρίς γλώσσες! φώναξε το βασιλόπουλο χαρούμενο.

—'Ετσι ο βασιλιάς τιμώρησε σκληρά τον άράπη και πάντρεψε την ίδια στιγμή την κόρη του με το βασιλόπουλο.

Μία μέρα, το βασιλόπουλο ρωτάει τη γυναίκα του:

—Πού πάνε αυτοί οι δυο δρόμοι; —Ο ένας πάει στο χωριό. —'Οποιος πάρη τον άλλο, δέ γυρίζει πίσω!...

Το βασιλόπουλο, περιέργο, παίρνει το πρωί το δεύτερο δρόμο. Εκεί πού πήγαινε, βλέπει έναν πύργο. Πάει να μπη μέσα, μα μία γρηά τούδωσε μία με τη βεργίτσα της και τον μαρμάρωσε.

Την ίδια στιγμή, ο άδελφός του βλέπει το ρολόι να μαυρίζει.

Μία και δυο, μαζί με τη φοραδίτσα και τη σκυλίτσα του, τρέχει να βρή τον άδελφό του.

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Βράδυ

Νά, ο ήλιος δύει πάλι πίσω στα βουνά και σε χώρα πνέει άλλη να φανή ξανά.

Λες πως έπιασε μεγάλη στα βουνά φωτιά και απλώνει μαύρο πάλι πέπλο ή νυχτιά.

Χίλια δυο συννεφάκια πάνω άπ' το βουνό, βγαίνουν πάλι τ' άστεράκια να, στον ουρανό.

Τώρα πιά ένα τραγουδάκι δεν σκορπεί πουλί και μονάχα άπδονάκι στα κλαδιά λαλεί.

(Γαύ! γαύ! γαύ!) ο σκύλος μέσ' ατά σκετίνει. (Γρύ! γρύ! γρύ!) ο γρύλλος τον καιρό περνά.

Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Χιούμορ

—Νίκο, μπροστά σου έχεις το βορρά, άριστερά σου είναι ή δύσι και ή άνατολή είνε δεξιά σου. Πίσω σου πούν έχεις;

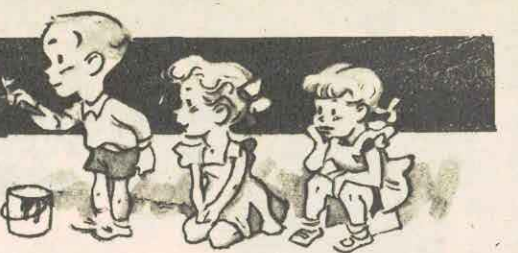
—'Εγω, κύριε, το Γιαννάκι, που με τρυπάει με μία καρφίτσα!

—Ο δάσκαλος: Γιατί δεν έγραψες το μάθημα της γεωγραφίας;

—Ο Μαγώλακης: Γιατί ο πατέρας μου μού λέει ότι ο κόσμος αλλάζει κάθε μέρα. Γι' αυτό κι' εγώ περιμένα να ήσυχάση...

—Ο πατέρας: Δεν ξέρεις, παιδί μου, ότι άμα μω στα πενήντα χρόνια θα είμαι πιά γέρος;

—Ο γυιός: Το ξέρω, μπαμπά. Το γράφει ή... Ζωολογία!

—Όταν έφτασαν στο παλάτι, βλέπουν τη βασιλοπούλα να κλαίη στο παράθυρο.

—Ρώτησε, του λέει ή σκυλίτσα, γιατί κλαίει;

—Γιατί κλαίς; τη ρωτάει το βασιλόπουλο.

—'Εχασα τον άντρα μου! άποκρίθηκε εκείνη. Πήρε το δρόμο που δέ γυρίζει πίσω...

Το βασιλόπουλο πήρε κι' αυτό το δρόμο κι' έφτασε στον πύργο. Μπήκε μέσα και είδε τη γρηά.

—Ζήτησέ της τη βεργίτσα, του λέει ή σκυλίτσα, κι' αν δεν σου τη δώση, πάρ' της το κεφάλι!

Το βασιλόπουλο ζήτησε τη βεργίτσα με το καλό. Μα ή γρηά άρνήθηκε. Τότε βγάει το σπαθί του και της παίρνει το κεφάλι. 'Υστερα με τη βεργίτσα ξεμαρμάρωσε τον άδελφό του.

Τα δυο αδέρφια ξεσπασαν τότε άπ' τη χαρά τους σε κλάματα κι' άγκαλιάσμενα πήγαν στο παλάτι, όπου έγιναν γιορτές δεσφανα και τούμπανα κι' έζησαν καλά κι' έμεις καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Το παράπονο του Λάκη

Ο μικρός Λάκης είναι έτοιμος πάλι να πς... φάη άπ' τον άυτοπρό του πατέρα που δεν έννοει να συνχωρήση τις τόσο σκληρές άταξίες του γιου του.

Ο Λάκης όμως πριν άρχισή να... μετράη τις ζυλιές του πατέρα του, σκέπτεται να τον ρωτήσει μισοκλαίγοντας:

—Καλά, μπαμπά, όταν ήσουν μικρός σ' έδερε ο παπούς;

—Βέβαια, άπαντά ο πατέρας του.

Κι' ο Λάκης ξαναβρίσκοντας το κουράγιο του παρρησιέ:

—Δεν νομίζεις λοιπόν, μπαμπά, ότι θα έπρεπε εσύ τουλάχιστον να σταματήσεις αυτό το κληρονομικό βάβαρο έθιμο;

MIKY MAOYΣ

Η Ζωίτσα δεν τὰ χάνει στις κρίσιμες στιγμές

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΤΑΝ τὸ «Σήπερ» ἀγκυροβόλησε στὸ Πάου-Πούτι, ὁ Φράνκ Μπρέζεν πάτησε γιὰ πρώτη φορά τὸ χῶμα ἐνὸς νησιῦ τοῦ Εἰρηνικοῦ.

Κάμποσοι ἰθαγενεῖς, ποὺ ἐργάζονταν γιὰ λογαριασμὸ τοῦ «ἄσπρου ἀφέντη» τοῦ τόπου, μαζεύτηκαν στοὺς βράχους τῆς ἀκρογιαλίας, γιὰ νὰ χαιρετήσουν τοὺς νεοφερμένους. Ὁ Μπρέζεν κτύπησε ἀκόμα μιὰ φορά τὴ θάλασσα, ποὺ βαφόταν κόκκινη ἀπ' τὸ ἥλιοβασιλεμα.

Ύστερα στράφηκε στοὺς ἰθαγενεῖς, ντυμένους μόνο μὲ κοντές φούστες ἀπὸ φύλλα καὶ στολισμένους μὲ ἄσπρα φυλαχτά. Ἐκεῖνοι φανέρωναν μὲ κάθε τρόπο τὴν χαρὰ τους γιὰ τὸ δέχονταν καινούργιους ξένους στὸ νησί τους.

Ἐκατὸ μέτρα μακριὰ ἀπ' τὴ θάλασσα, βρισκόταν ἓνα κομψὸ σπιτάκι κρυμμένο στὴν πρασιναδα, καὶ δίπλα του μιὰ πρωτόγονη καλύβα ἀπὸ κορμούς δέντρων—ἀποθήκη, δίχως ἄλλο. Ὁ Φράνκ τὰ εἶδε ὅλα αὐτὰ μὲ μερικές γρήγορες ματιές, γιὰ τὴν ἀπασχόλησαν ὕστερα τὴν προσοχή του οἱ ἰθαγενεῖς ποὺ τὸν εἶχαν περικυκλώσει.

Δὲν εἶχε παραλείψει νὰ πάρῃ μαζί του μερικά δῶρα γιὰ τὰ κορίτσια τους. Μοίρασε τέσσερα—πέντε δαχτυλίδια μπρούτζινα μὲ κόκκινες πέτρες, ἓνα ζευγάρι μεγάλα καὶ λαμπερά σκουλαρίκια καὶ κατὶ ἄλλα τέτοια φτηνὰ στολίδια.

Ἀφοῦ κι' οἱ ἄλλοι ταξιδιώτες χάρισαν στοὺς ἰθαγενεῖς ὅ,τι τοὺς εἶχαν φέρεῖ, μιὰ κοπέλλα ζύγωσε τὸ Φράνκ, παραποιημένη γιὰ τὴν εἶχαν ξεχάσει καὶ δὲν τῆς εἶχαν δώσει τίποτα.

Ἦταν πολὺ ὁμορφὴ. Τὸ μελαχροινὸ πρόσωπό της φωτιζόταν ἀπὸ δύο κατάμαυρα μάτια. Καθὼς χαμογέλουσε, ἔδειχνε τὰ κανονικά καὶ λαμπερά της δόντια. Εἶχε χτενισμένα μὲ τέχνη τὰ κατσαρά μαλλιά της καὶ φορούσε ἓνα διάδημα ἀπὸ ἄσπρα μαλλιά.

— Πῶς σὲ λένε; τὴ ρώτησε ὁ Φράνκ.

— Βαϊτούνα, ἀπάντησε.

Ὁ Μπρέζεν ἔβλεπε τὸ μεταξωτὸ μαντῆλι ποὺ φορούσε στὸ λαιμό του. Ἦταν τὸ μοναδικὸ ἐνδυμίο ποὺ τοῦ ἀπόμεινε ἀπ' τὴ χαμένη μνηστὴ του. Μὰ συγχρόνως ἦταν τὸ μόνο πράγμα ποὺ μπορούσε νὰ χρησιμεύσει στὴ Βαϊτούνα.

Ἡ κοπέλλα τῶσε γύρω ἀπ' τὸν ἥλιοκαμένο λαιμό της κι' ἔτρεξε νὰ βρῇ τοὺς συντρόφους της, ποὺ εἶχαν ἀπομακρυνθῇ. Καθὼς ἔφευγε, στράφηκε δύο φορές καὶ χαμογέλασε στὸ Μπρέζεν...

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Φράνκ γινώριζε τὸ Τζιμ Πάρκερ, τὸν «ἄσπρο ἀφέντη» τοῦ νησιῦ. Καθὼς πριγύριζε στὶς φυτείες, εἶδε ἓνα μεγαλόσωμο λευκὸ νὰ δέρνει ἄγρια ἓνα ἰθαγενή.

Ὁ Φράνκ ἔγινε ἔξω φρενῶν. Ὁρμησε, τοῦ ἄρπαξε τὸ μαστίγιο καὶ τὸν πέταξε χάμω μὲ δύο γερὰς γροθιές. Μὰ ἐπελθόντων οἱ σύντροφοι τοῦ τελευταίου καὶ τοὺς χάρισαν.

— Θάθελα νὰ σοὺ φυτέψω μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι, γιὰ νὰ μὴ φυτρώνῃς ἐκεῖ ποὺ δὲ σὲ σπέρνουνε! φώναξε ὁ Πάρκερ.

Μὰ ὁ Φράνκ ἀναστήκωσε περιφρονητικά τοὺς ὤμους του κι' ἀπομακρύνθηκε.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἦταν γιορτὴ. Ὁ Φράνκ ἔκανε ἓνα γύρο στὴν ἀκρογιαλιά, ὅταν εἶδε ξαφνικά τὴ Βαϊτούνα νὰ τρέχει

πρὸς τὸ μέρος του. Εἶχε τὸ πρόσωπό της μελανιασμένο, ματωμένο.

— Σὲ χτύπησε ὁ «ἄσπρος ἀφέντης»; τὴ ρώτησε ὁ Φράνκ.

— Ναι. Χτύπησε σήμερα τὸ πρωὶ τὸ Μοῦ-Ρούνι τὸν ἀρραδωνιαστικὸ μου. Θέλησα τότε νὰ τὸν ὑπερασπιστῶ, κι' ὁ ἀφέντης μὲ χτύπησε καὶ μένα... Ἐλα τώρα μαζί μου, ξέρε!

Ὁ Φράνκ τὴν ἀκολούθησε. Στρίψανε ἀπὸ ἓνα ψηλὸ βράχο κι' ἀντίκρισαν ἓνα φυσικὸ λιμανάκι.

Ἕνας νεαρὸς ἰθαγενὴς κολυμποῦσε μὲ δύναμι πρὸς τὴ στεριά.

— Μοῦ-Ρούνι! τοῦ φώναξε ἡ Βαϊτούνα.

Ἐκεῖνος ἔκουσε τὴ φωνὴ της καὶ γύρισε πίσω κολυμπώντας. Ὁ Φράνκ τὸν ἀσπνῶρισε: Ἦταν ὁ μαῦρος ποὺ τὸν χτυποῦσε τὴν προηγούμενη μέρα ὁ Πάρκερ. Τὸν εἶχε ξαναδεῖρὶ καὶ σήμερα, ὅπως τοῦγε πῇ ἡ Βαϊτούνα.

Περὶ μισὴ στιγμὴ, κύριε... εἶπε ὁ ἰθαγενὴς στὸ Μπρέζεν. Καὶ ξαναπῆγε στὴ θάλασσα, μὲ μιὰ ἀριστοτεχνικὴ βουτιά.

— Πηγαίνει νὰ σοὺ φέρῃ κάτι, γιὰ νὰ σοὺ ἀποδείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνη του, εἶπε ἡ κοπέλλα στὸ Φράνκ.

Σὲ λίγα λεπτά, ξαναφάνηκε στὴν ἐπιφάνεια τὸ μελαχροινὸ κορμὶ τοῦ Μοῦ-Ρούνι. Ὁ ἰθαγενὴς κρατοῦσε κατὶ σφιχτὰ στὴν ἀριστερὴ του φούχτα. Βγήκε στὴ στεριά, πλησίασε τὸ Φράνκ καὶ τοῦδωσε στὸ χεῖρ ἓνα μεγάλο μαῦρο μαργαριτάρι.

— Περὶ μισὴ πάλι! τοῦ φώναξε.

Καὶ ξαναβούτησε στὸ νερό.

Ὁ Φράνκ κτύπησε τὸ θαυμάσιο μαργαριτάρι, τὴ Βαϊτούνα ποὺ γελοῦσε, καὶ τὴν ἤσυχθη θάλασσα...

Ξαφνικά, ἡ Βαϊτούνα ἔμπηξε ἓνα οὐρλιασμα. Ἄρπαξε ὕστερα τὸ μαχαίρι ποὺ εἶχε στὴ ζώνη του ὁ Φράνκ, κι' ἔπεσε κι' αὐτὴ στὸ νερό.

Ὁ Μπρέζεν τὴν εἶδε νὰ χάνεται μέσ' στὸν ἄβυσσο. Ὅταν ἤσυχσε πάλι ἡ θάλασσα, ἡ κοπέλλα φάνηκε νὰ σκίζῃ μὲ δύναμι τὸ νερό, σφίγγοντας τὸ μαχαίρι ἀνάμεσα στὰ δόντια της.

Τότε μονάχα διέκρινε ὁ Φράνκ κι' ἓναν ἄλλο σκούρον ὄγκο: ἓνα καρχαρία!

Ἡ Βαϊτούνα τὸν εἶχε δῆ κι' εἶχε πέσει στὴ θάλασσα γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἀρραδωνιαστικὸ της.

Τὸ τέρας διευθυνόταν πρὸς τὸ Μοῦ-Ρούνι, σκαλωμένο στοὺς βράχους τοῦ βυθοῦ. Μὰ ὅταν πρόσεξε τὴ Βαϊτούνα, τὴν προτίμησε, γιὰ τὴν βρισκόταν πιὸ κοντὰ του.

Ἐκεῖνη πῆγε τὸ μαχαίρι ἀπ' τὸ στόμα της καὶ τῶσε τὸν δαχτυλίδι της, περιμένοντας τὴν ἐπίθεσι. Ὁ Μοῦ-Ρούνι κατάλαβε τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε ἡ ἀγαπημένη του γιὰ χατῆρὶ του, κι' ἔσπευσε γιὰ νὰ τὴν ὑπερασπιστῇ.

Κάποια στιγμὴ, ὁ Φράνκ νόμισε πῶς διέκρινε τὸ μαχαίρι τῆς Βαϊτούνα νὰ χάνεται στὴν κοιλία τοῦ καρχαρία. Ὑστερὰ ἓνας ἀναδρασμός τοῦ νεοῦ τὸν ἐμπόδιζε νὰ δῇ τὴ συνέχεια. Ἡ θάλασσα βάφτηκε κόκκινη στὸ μέρος ἐκεῖνο... Ἐπειτα φάνηκε ὁ Μοῦ-Ρούνι, καὶ κολυμπῆσε πρὸς τὴν ἀκροθαλασσιά...

Ἦταν μονάχος! Ἡ Βαϊτούνα εἶχε θυσιάσει τὴ ζωὴ της γιὰ νὰ τὸν σώσῃ!...

Τ' ἄλλο πρωὶ, ἐνῶ τὸ «Σήπερ» ἀπομακρυνόταν ἀργὰ ἀπ' τὸ νησί, ὁ Φράνκ κτύπησε γιὰ τελευταία φορά ἓνα ψηλὸ βράχο. Ἕνας ἰθαγενὴς στεκόταν ἐκεῖ πάνω κι' ἀνέμιζε ἓνα χρωματιστὸ μαντῆλι—ἐκεῖνο ποὺ εἶχε χάρισει ὁ Μπρέζεν στὴν ἀμοιρὴ Βαϊτούνα...

Ὁ Φράνκ ἔφερε τὸ χεῖρ του στὴ μικρὴ τσέπη τῆς ζώνης του κι' ἀγγίξε τὸ μεγάλο μαῦρο μαργαριτάρι, τὸ ἐνδυμίο ποὺ τοῦ εἶχε ἀπομείνει ἀπ' τὴν πραγματικὴ ἐκείνη περιπέτεια...

Λ. ΜΟΥΦΡΕ

Ἡ Βαϊτούνα ἄρπαξε τὸ μαχαίρι ποὺ εἶχε στὴ ζώνη του ὁ Φράνκ κι' ἔπεσε κι' αὐτὴ στὴ θάλασσα.

Συναρπαστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Τζέιμς Μίλλερ

Τὸ δημόδι τοῦ θανάτου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Μάρτζυ κατορθώνει νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὴν ἐπίθεσι τοῦ Μόρισον καὶ φεύγει μ' ἓνα αὐτοκίνητο, μαζί μὲ τὸν ἔντι Λάντερς καὶ τὸν Τόμμου Μπρένσον. Ὁ Μόρισον τοὺς κυνηγᾷ καὶ τοὺς ἀναγκάζει νὰ σταματήσουν, σ' ἓνα μέρος ἐρημικὸ. Τότε ἐκεῖνοι, ἀπειλώντας τὸν μ' ἓνα πιστόλι, τὸν ἱκνύναι χειροπόδαρα καὶ τὸν φιμώσουν, γιὰ νὰ τὸν ἐγκαταλείψουν στὴν ἐρημία, μέσος σ' ἓνα κωράφι. Ὅταν προσπαθῇ ν' αὐτανθῇ, τὸν δέρνουν ἄγρια. Ἡ Μάρτζυ τοῦ ἀναγγέλλει πῶς πηγαίνουν νὰ παντρευτοῦν μὲ τὸν Λάντερς, κρυφὰ ἀπ' τὸν πατέρα της. Ὑστερὰ τὸν ἀφίουν καὶ φεύγουν. Μέσ' στὸ σκοτάδι, ὁ Μόρισον βλέπει ἓνα μακρινὸ φῶς σπιτιοῦ, ποὺ δύνει.

λεσμα ἦταν νὰ παίρνω τελείως ἀντίθετη κατεύθυνσι ἀπὸ κείνη ποὺ ἤθελα!

Ἀναγκάσθηκα λοιπὸν νὰ ξαναγυρῶ στὴ μέθοδο τῆς κάμπιτας...

Τὸ φεγγάρι μὲ κτύπαζε κοροϊδευτικά ἀπὸ ψηλά. Τὸ κτίριο διαγραφόταν πάντα πίσω μου καὶ φαινόταν πῶς δὲν εἶχε σκοπὸ ν' ἀπομακρυνθῇ καὶ θόλου...

Γιὰ νὰ τὸνῶσα κάπως τὸ ἥθικό μου, σκέφθηκα τὰ καθήκοντα ποὺ περπατοῦσα ἀνάποδα, τὰ μύδια ποὺ δὲν μποροῦν ν' ἀλλάξουν θέσι παρὰ μόνον ὅταν ταξιδεύῃ τὸ καράβι ποὺ τάχει κολημένα στὴν κορφή του, ὀριζόμενος βατράχους ποὺ κουβαλᾶνε ὅλα τ' αὐτὰ τους κολημένα στὰ πόδια τους, τὸ καγκουρὸ ποὺ πηδαῖ μετὰ τὰ πιασινὰ του πόδια...

Μὰ εὐρίσκα πῶς δὲν αὐτὰ, ἔτσι ποὺ ἦταν, εἶχαν πάντως μεγαλειότητα τὴν ἀπὸ μένα... Βλαστήμηση, βόγγηση, ἐξακολούθησα ὅμως νὰ σέρνωμαι...

Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ ἓνα ἀπροσδιόριστο χρονικὸ διάστημα, κύλησα μέσα σ' ἓνα χαλαρὸ ποὺ βρισκότανε πλάϊ στὸ δρόμο.

Τὸ λίγο νερὸ ποὺ ὑπῆρχε ἐκεῖ μέσα, ἄνοιξε νὰ μεταβάλλῃ σὲ λαμπρὸ τὸ χῶμα ποὺ εἶχε μαζεμένη πάνω μου. Δὲν ἄντεγα γιὰ... Μοῦ φαινόταν πῶς εἶχα κάνει ἓνα ταξίδι ὡς τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου!

— Τί συνέβη; με ρώτησε ὁ ἀγνώστος. Ποῦ σὰς ἔδεσε ἔτσι;

— Ἀ, κατὶ φίλοι μου, γὰ φάσσα, ἀπάντησα.

— Χὰ, χὰ! Τί σοφιστικῶς οἱ φίλοι σας!

— Ποσο, ἀπεκρίνα ἀπὸ τὸ μεγάλο δρόμο;

— Ὡς ἓνα μίλι. Ἀνεβήκατε ἀπὸ κάρρο μου, νὰ σὰς πάω μέσος ἐκεῖ.

Δὲν περιμένα νὰ μοῦ τὸ ξαναπῇ.

Τὰ πόδια μου ἔαζαν νὰ ξανακολληθῶνται στὴ φυσικὴ τους κατεύθυνσι.

Ὅσο ὅμως περνοῦσε τὰ μούδιασμα, ἐνοῶνθα ὅλοένα ἀνιωνότερο ποιοῦσθαι ἀσπασκῶν. Κι' ἐπὶ τῆς σιγῆς νὰ μὲ πονᾶνε πολὺ, γιὰ νὰ τραβᾶνε ἰδιαιτέρως τὴν προσοχή μου, μ' ὅλο ποὺ τὸ σῶμα μου ὁλόκληρο ἦταν κατασκοτωμένο...

Ὁ καρποστῆρας σκαρφάλωσε διπλὰ μου. Ἐβγαλε ἓνα παρασκευαστὸ ἥχο, καὶ τ' ἄλλογό του ξεκίνησε ἀμέσως.

Τὴ στιγμὴ ποὺ φάιναι πῶς μακρὰ τὸ χωράφι, ἐνοῶνθα ἐξοφνικά μίαν ἀνυπόφορη μυρωδιά.

— Πού! Τί εἶν' αὐτὸ; Σκουπίδια γκορίνια!

Ἡ Μάρτζυ ἔβλεπε τὸν Μόρισον, ὁ Μόρισον τὸν Μπρένσον, ὁ Μπρένσον τὸν Λάντερς, ὁ Λάντερς τὴν Μάρτζυ. Ὁ Μόρισον τὸν Μπρένσον, ὁ Μπρένσον τὸν Λάντερς, ὁ Λάντερς τὴν Μάρτζυ. Ὁ Μόρισον τὸν Μπρένσον, ὁ Μπρένσον τὸν Λάντερς, ὁ Λάντερς τὴν Μάρτζυ.

— Ὁ κ. Πανσοφίδης τότε σήκωσε τὰ χεῖρά του ψηλά. Ἐδεῖξε ἓνα κομμάτι λευκοῦ χαρτί κι' ἓνα μολύβι, καὶ κατόπιν τὰ ξανάκρυψε ἀμέσως καὶ ρώτησε τὴν πιὸ ἡλικιωμένη κυρία.

— Πέστε μου εἰσε, εἰλικρινῶς ὅμως, τί σκεφθήκατε;

— Ἕνα διάσημο συγγραφεῖ, ἀπάντησε ἐκεῖνη.

— Πολὺ καλά. Κι' εἰσε, κυρία μου...

— Ἐγὼ σκέφθηκα, ἀπάντησε ἡ δεύτερη, ὅτι μὰς δεῖξατε δύο ἀντικείμενα, ἐνῶ μὰς εἶχατε πῇ, ὅτι θὰ μὰς δείχνατε μόνον ἓνα...

— Θαυμάσια, κυρία μου, ἀπάντησε ὁ κ. Πανσοφίδης. Καὶ γύρισε πρὸς τὴν τρίτη, τὴ νεώτερη κυρία.

— Εἰσε, κυρία μου,

— Ἐγὼ σκέφθηκα τὸν Κλέαρχο!

— Ποῖος εἶναι αὐτός; ὁ Κλέαρχος; ρώτησε ὁ καθηγητής.

— Ἐ... Κάποιος ποὺ μ' ἀγαπᾷ.

— Καὶ γιὰ ποῖο λόγο σκεφθήκατε τὸν Κλέαρχο;

— Ἐτσι! Γιὰτὶ δὴν τὴν ὥρα, ὅτι κι' ἂν βλέπω, ὁτιδήποτε κι' ἂν μοῦ συμβαίνει, τὸ μυαλό μου εἶναι πάντα στὸν Κλέαρχο!

Έκεί που βγαίνουν οι
τελειότερες μεδιέτες...

ΖΗΤΗΤΙΚΗ ΔΑΠΤΙΚΗ ΖΗΤΗΤΙΚΗ

Ευρωπαϊκά διπλώματα

RIQUOT NAPOLITANO

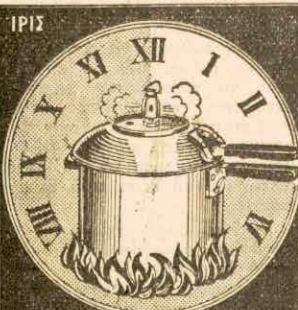
Η φίρμα που εγγυάται την
πλήρη κατάρτιση των μαθη-
τριών με την διαρκή πρακτι-
κή εξάσκηση επί οφθαλμάτων.

ΣΗΜ. Διά τας απόρους-πο-
λύτεκνους εγγράφει μέχρι τέ-
λους 'Οκτωβρίου ε.ε. με τὰ
ήμισα σχεδόν διδάκτρα.

Δεκτά εσωτερικά

ΑΘΗΝΑΙ: Υπερείδου 3. (Σύν-
ταγμα), Τηλ. 32-316.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασ. Κων-
σταντίνου 73. Τηλ. 47-522.

ΔΕ ΛΙΓΑ ΛΕΠΤΑ
ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΕΠΤΑ
ΕΤΟΙΜΟ ΓΑΓΗΤΟ
ΚΑΛΟΜΑΓΕΙΡΕΜΕΝΟ!

"SILVER"
Η ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ
ΧΥΤΡΑ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ

ΕΡΓ. Μ. ΣΙΓΑΛΑ - ΕΡΜΟΥ 161 - ΤΗΛ. 53.310

ΔΙ ΛΕΣΧΑΙ ΤΟΥ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ

Φέρεται εις γνώσιν των εργα-
ζομένων κοριτσιών, ότι η Λέσχη
Εργαζομένου Κοριτσιού "Αμαλίας
και Περιάνδρου 1", υπό την έ-
ποπείαν του "Υπουργείου Κοιν.
Προνοίας, ως και τὰ Τμήματα αὐ-
τῆς Πειραιῶς - Τσαμαδού 43-
Καλλιθέας - Σοφοκλέους 150-
και Ν. "Ιωνίας - Ἀδερῶφ 10-
ἀρχίζουν τὰς ἐγγυράσιων των ἀπὸ
τῆς 15 Σεπτεμβρίου.

Θὰ λειτουργήσουν εἰς αὐτὰς
Νυκτερινὰ Τάξεις Κοπτικής, "Ελ-
ληνικῶν, Γαλλικῶν, Ἑργοχειρῶν,
Μαντινάριατος, Χορωδίας, Καλλι-
τεχνίας ἀπὸ τῆς 15 Ὀκτωβρίου,
1954.

Καθε εργαζόμενο κορίτσι μπορεί
νὰ ἐγγράφῃ καὶ νὰ τυχῇ τῶν εὐερ-
γετημάτων τοῦ Ἰδρύματος.

— "Οχι, κοριό. Σὰς μυρί-
ζει ἄσκημα, εἰ;

— Φαντάζομαι πόση θὰ βό-
ζουσε στὰ χωράφια τους, γιὰ
νὰ βρωμοκοπάνε ἔτσι!

— Μὰ δὲν εἶναι στὰ χωρά-
φια. Τὴν ἔχω μὲς στὸ κάρρο
μου.

— Βούλωσα τὴ μύτη μου, ἐνῶ
ὁ καρροτσέρος πρόσθεσε:

— Αὐτοὶ ποὺ τὴν ἀγοράζου-
νε, προτιμᾶνε νὰ τοὺς τὴν πη-
γαίνω νύχτα, γιὰ νὰ μὴ γί-
νῃται παράπονα.

— Βέβαια, ὑπάρχουν ἄν-
θρωποι μυγιάγγιχτοι, ποὺ χα-
λᾶνε τὸν κόσμο γιὰ τὸ τίπο-
τά! εἶπα.

— Κατὰφερα ν' ἀνθῆξω λίγο
ἀκόμα, μὰ ὕστερα πιά παραι-
τήθηκα.

— Μοῦ φαίνεται πὼς θάκα-
να καλλίτερα νὰ κατεβῶ καὶ
νὰ περπατήσω, εἶπα. Θὰ ξε-
μουδιάσουνε τὰ πόδια μου.

— Μπᾶ, καθήστε ἐδῶ ποὺ
βρισκόσαστε. Δὲν μ' ἐνοχλεῖ-
τε καθόλου.

— Πιστεύω... πὼς θὰ μοῦ
κάνη καλὸ λίγη γυμναστική,
ἐπέμεινα.

— Καὶ πῆδησα ἀπὸ τὸ κάρρο.
— Σὰς εὐχαριστῶ πολύ, εἶ-
πα. Μοῦ προσφέρατε μιὰ με-
γάλη ὑπηρεσία.

— Μπᾶ, δὲν ἔκανα τίποτα
σπουδαῖο... Τελος πάντων, ἄ-
φοῦ προτιμᾶτε νὰ πάτε με τὰ
πόδια...

— Ζικίνισα καὶ προσπέρασα
ἀμέσως τ' ἄλλο.

— Σὲ δέκα λεπτά, εἶχα φτά-
σει στὸ Τσέστερ Πάικ.

— Ἐμμεῖνα ἀκίνητος μιὰ στιγ-
μή, κυττάζοντας τ' αὐτοκίνη-
τά, ποὺ περνοῦσαν.

— Ὑστερα προχώρησα λίγο
κι' ἔκανα νόημα σ' ἕνα ἄπ' αὐ-
τὰ νὰ σταματήσῃ.

— Τ' αὐτοκίνητο πλησίασε πε-
ρισσότερο, ἔφτασε μπροστά
μου... κι' ἀπομακρύνθηκε...

— Σίγουρα, ὁ σῶφρὸς με εἶχε ὑ-
ποψιασθῇ!

— Ξαναδοκίμασα μὲ τὸ ἐπόμε-
νο αὐτοκίνητο. Αὐτὸ λίγο ἔλει-
ψε, νὰ με πάρῃ κάτω ἀπὸ τὶς
ροδες του... Τὸ τρίτο, ὅχι
μόνο δὲν σταμάτησε, ἀλλὰ
μούστειλε ἕνα σύννεφο καπνὸν
στὸ πρόσωπό.

— Μὰ δὲν ἀπελπίσθηκα. "Ἐμ-
μεῖνα καρφωμένος στὴν ἴδια θέσι,
μὲ τὸ χεῖρ τεταμένο μπροστά
καὶ τ' ἄλλο στὴ μέση μου,
κυττάζοντας μ' ἀπογοητεῖσι
ὅλες τὶς μάρκες αὐτοκινήτων
ποὺ περνοῦσαν μπροστά μου.

— Αὐτὸ κράτησε περὶ τὰ δέκα
λεπτά τῆς ὥρας. Ξαφνικά, λί-
γο ἔλειψε νὰ μοῦ ξεσκίση τ' αὐ-
τιά ἕνα στρίγγιμα φρέ-
νων. "Ἐνα μῦθο αὐτοκίνητο
σταμάτησε στὴ δεξιὰ ἄκρη τοῦ
δρόμου. Ἡ πόρτα τοῦ ἀνοίξε
καὶ βῆκε ἔξω ἕνας ἄντρας ψη-
λὸς μὲ φαρδιὲς πλάτες.

— Μιὰ ματιά στὴ στολή του
καὶ στὸ πλῆκτό του μούφτα-
σε γιὰ νὰ καταλάβω πὼς ἦ-
ταν ἀστυνομικός.

— "Ἐλα δῶ, εὐύ, μοῦ εἶπε
ξερά κι' ἐπιτακτικά.

— Πῆγα κοντὰ του. Μὲ ἀγριο-
κῆτάξε καὶ πρόσθεσε:

— Σπάξεις κέφι μ' αὐτὸ τὸ
παλινδῖ;

— Ἀφοῦ δὲν ἔχω τίποτα κα-
λύτερο νὰ κάνω... ἀπάντησα.

— Μοῦρριξε μιὰ ματιά, ἀπὸ
τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια.

— Ἀπὸ ποῦ ξεφύτρωσε;
ρώτησε. Κυλίστηκε στὴ λα-
σπη!

— Ναί, ἔφαγα νὰ βοᾷ ἕνα
κουμπὶ ποὺ κόπηκε ἀπὸ τὸ
σακκάκι μου!

— Τί ἀστεῖος ποὺ εἶσαι, τε-

λοσπόντων! Κι' εἶχα μεγάλη
διάθεση ἀπόψε νὰ γελάσω...

— Δεύτερος ἀστυνομικός κατέ-
θηκε ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα τοῦ
αὐτοκινήτου κι' ἔφτασε ἀθόρυ-
βα πίσω μου. Αὐτὸς ἦταν πιὸ
κοντὸς καὶ πιὸ ἡλικιωμένος ἀ-
πὸ τὸ σύντροφό του. Πέρασε
τὰ χεῖρα του κάτω ἀπὸ τὶς
μασχάλες μου.

— Ψηλά τὰ χεῖρα, διέταξε.

— Ὑπάκουσα. Μ' ἔφαξε μ' ἐ-
πιμέλεια, ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς
τὰ πόδια.

— Μοῦ πῆρε ἀκόμα καὶ τὸ στυ-
λό μου, καὶ μοῦ τὸ ἐπέστρε-
ψε μονάχα ἀφοῦ τ' ἀνοίξε καὶ
βεβαίωθηκε πὼς δὲν ἔκρυβε μέ-
σα τίποτα τὸ ὑπόπτο.

— Καταλαβαίνω πὼς σκο-
πεῖτε νὰ μοῦ κάνετε ἕνα σω-
ρὸ ἐρωτήσεων, εἶπα στὸν πρῶ-
τὸ ἀστυνομικό. Γιὰ νὰ σὰς
βγάλω λοιπὸν ἀπὸ τὸν κόπο,
θὰ σὰς τὰ πῶ μόνος μου: Εἴ-
μαι στὴν ὑπηρεσία τοῦ κ.
Φρέντερικ Τζίλχαμ, ποὺ μένει
κοντὰ στὸ Μήντοουροφ, στὸ
δρόμο τοῦ Βέρο. Εἶμαι σωμα-
τοφύλακας τῆς κόρης του. Ἀ-
πόψε λοιπὸν ἡ μικρὴ τῶσκα
μὲ κάποιον ἀποτυχημένο γκάν-
γκστερ.

— Θέλησα νὰ τοὺς ἐμποδίσω,
μὰ πέσανε πάνω μου, μὲ κου-
βαλῆσαν ἐδῶ στὴν ἐρημιά, μὲ
δέσανε χειροπόδερα καὶ μὲ
παράτησαν σ' ἕνα χωράφι.
Θὰ βρισκόμουν δὲ ἐκεῖ ἀκόμα,
ἂν δὲν μ' εὕρισσε καὶ δὲν μ'
ἔβλεπε ἕνας περαστικός καρρο-
τσέρος.

— Ὁ ἀστυνομικός βρισκόταν
σὲ φοβερὴ ἀμηχανία. Στράφη-
κε στὸ σύντροφό του.

— Τί λὲς καὶ σύ; τὸν ρώ-
τησε.

— Δὲν ξέρω, αὐτὴ εἶναι δι-
κή σου δουλειά, Κάκεϋ, ἀπάν-
τησε ἐκεῖνος ἀνασηκώνοντας
τοὺς ὤμους του.

— Ὁ Κάκεϋ ἀπευθύνθηκε πάλι
σὲ μένα.

— Φαντάζεσαι πὼς θὰ τὰ
χάσω, αὐτὰ ποὺ μοῦ ἀραδιά-
ζεις; εἶπε.

— Δὲν ξέρω τί θὰ κάνετε
σεῖς. Ἐγὼ ὅμως προέπει ὁπωσ-
δήποτε νὰ προφτάσω τὴ μικρὴ
καὶ τὸ φίλο της! Πᾶνε στὸ
"Ἐλκτον γιὰ νὰ παντρευτοῦνε.

— Ἡ κοπέλλα ὅμως εἶν' ἀνῆλι-
κη, κι' ὁ πατέρας της δὲν ἔ-
δωσε τὴ συγκατάθεσί του γιὰ
τὸ γάμο.

— "Ἐλα δῶ, εὐύ, μοῦ εἶπε
ξερά κι' ἐπιτακτικά.

— Πῆγα κοντὰ του. Μὲ ἀγριο-
κῆτάξε καὶ πρόσθεσε:

— Σπάξεις κέφι μ' αὐτὸ τὸ
παλινδῖ;

— Ἀφοῦ δὲν ἔχω τίποτα κα-
λύτερο νὰ κάνω... ἀπάντησα.

— Μοῦρριξε μιὰ ματιά, ἀπὸ
τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια.

— Ἀπὸ ποῦ ξεφύτρωσε;
ρώτησε. Κυλίστηκε στὴ λα-
σπη!

— Ναί, ἔφαγα νὰ βοᾷ ἕνα
κουμπὶ ποὺ κόπηκε ἀπὸ τὸ
σακκάκι μου!

— Τί ἀστεῖος ποὺ εἶσαι, τε-

λοσπόντων! Κι' εἶχα μεγάλη
διάθεση ἀπόψε νὰ γελάσω...

— Δεύτερος ἀστυνομικός κατέ-
θηκε ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα τοῦ
αὐτοκινήτου κι' ἔφτασε ἀθόρυ-
βα πίσω μου. Αὐτὸς ἦταν πιὸ
κοντὸς καὶ πιὸ ἡλικιωμένος ἀ-
πὸ τὸ σύντροφό του. Πέρασε
τὰ χεῖρα του κάτω ἀπὸ τὶς
μασχάλες μου.

— Ψηλά τὰ χεῖρα, διέταξε.

— Ὑπάκουσα. Μ' ἔφαξε μ' ἐ-
πιμέλεια, ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς
τὰ πόδια.

— Μοῦ πῆρε ἀκόμα καὶ τὸ στυ-
λό μου, καὶ μοῦ τὸ ἐπέστρε-
ψε μονάχα ἀφοῦ τ' ἀνοίξε καὶ
βεβαίωθηκε πὼς δὲν ἔκρυβε μέ-
σα τίποτα τὸ ὑπόπτο.

— Καταλαβαίνω πὼς σκο-
πεῖτε νὰ μοῦ κάνετε ἕνα σω-
ρὸ ἐρωτήσεων, εἶπα στὸν πρῶ-
τὸ ἀστυνομικό. Γιὰ νὰ σὰς
βγάλω λοιπὸν ἀπὸ τὸν κόπο,
θὰ σὰς τὰ πῶ μόνος μου: Εἴ-
μαι στὴν ὑπηρεσία τοῦ κ.
Φρέντερικ Τζίλχαμ, ποὺ μένει
κοντὰ στὸ Μήντοουροφ, στὸ
δρόμο τοῦ Βέρο. Εἶμαι σωμα-
τοφύλακας τῆς κόρης του. Ἀ-
πόψε λοιπὸν ἡ μικρὴ τῶσκα
μὲ κάποιον ἀποτυχημένο γκάν-
γκστερ.

— Θέλησα νὰ τοὺς ἐμποδίσω,
μὰ πέσανε πάνω μου, μὲ κου-
βαλῆσαν ἐδῶ στὴν ἐρημιά, μὲ
δέσανε χειροπόδερα καὶ μὲ
παράτησαν σ' ἕνα χωράφι.
Θὰ βρισκόμουν δὲ ἐκεῖ ἀκόμα,
ἂν δὲν μ' εὕρισσε καὶ δὲν μ'
ἔβλεπε ἕνας περαστικός καρρο-
τσέρος.

— Ὁ ἀστυνομικός βρισκόταν
σὲ φοβερὴ ἀμηχανία. Στράφη-
κε στὸ σύντροφό του.

— Τί λὲς καὶ σύ; τὸν ρώ-
τησε.

— Δὲν ξέρω, αὐτὴ εἶναι δι-
κή σου δουλειά, Κάκεϋ, ἀπάν-
τησε ἐκεῖνος ἀνασηκώνοντας
τοὺς ὤμους του.

— Ὁ Κάκεϋ ἀπευθύνθηκε πάλι
σὲ μένα.

— Φαντάζεσαι πὼς θὰ τὰ
χάσω, αὐτὰ ποὺ μοῦ ἀραδιά-
ζεις; εἶπε.

— Δὲν ξέρω τί θὰ κάνετε
σεῖς. Ἐγὼ ὅμως προέπει ὁπωσ-
δήποτε νὰ προφτάσω τὴ μικρὴ
καὶ τὸ φίλο της! Πᾶνε στὸ
"Ἐλκτον γιὰ νὰ παντρευτοῦνε.

— Ἡ κοπέλλα ὅμως εἶν' ἀνῆλι-
κη, κι' ὁ πατέρας της δὲν ἔ-
δωσε τὴ συγκατάθεσί του γιὰ
τὸ γάμο.

— "Ἐλα δῶ, εὐύ, μοῦ εἶπε
ξερά κι' ἐπιτακτικά.

— Πῆγα κοντὰ του. Μὲ ἀγριο-
κῆτάξε καὶ πρόσθεσε:

— Σπάξεις κέφι μ' αὐτὸ τὸ
παλινδῖ;

— Ἀφοῦ δὲν ἔχω τίποτα κα-
λύτερο νὰ κάνω... ἀπάντησα.

— Μοῦρριξε μιὰ ματιά, ἀπὸ
τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια.

— Ἀπὸ ποῦ ξεφύτρωσε;
ρώτησε. Κυλίστηκε στὴ λα-
σπη!

— Ναί, ἔφαγα νὰ βοᾷ ἕνα
κουμπὶ ποὺ κόπηκε ἀπὸ τὸ
σακκάκι μου!

— Τί ἀστεῖος ποὺ εἶσαι, τε-

λοσπόντων! Κι' εἶχα μεγάλη
διάθεση ἀπόψε νὰ γελάσω...

— Δεύτερος ἀστυνομικός κατέ-
θηκε ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα τοῦ
αὐτοκινήτου κι' ἔφτασε ἀθόρυ-
βα πίσω μου. Αὐτὸς ἦταν πιὸ
κοντὸς καὶ πιὸ ἡλικιωμένος ἀ-
πὸ τὸ σύντροφό του. Πέρασε
τὰ χεῖρα του κάτω ἀπὸ τὶς
μασχάλες μου.

— Ψηλά τὰ χεῖρα, διέταξε.

— Ὑπάκουσα. Μ' ἔφαξε μ' ἐ-
πιμέλεια, ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς
τὰ πόδια.

— Μοῦ πῆρε ἀκόμα καὶ τὸ στυ-
λό μου, καὶ μοῦ τὸ ἐπέστρε-
ψε μονάχα ἀφοῦ τ' ἀνοίξε καὶ
βεβαίωθηκε πὼς δὲν ἔκρυβε μέ-
σα τίποτα τὸ ὑπόπτο.

— Καταλαβαίνω πὼς σκο-
πεῖτε νὰ μοῦ κάνετε ἕνα σω-
ρὸ ἐρωτήσεων, εἶπα στὸν πρῶ-
τὸ ἀστυνομικό. Γιὰ νὰ σὰς
βγάλω λοιπὸν ἀπὸ τὸν κόπο,
θὰ σὰς τὰ πῶ μόνος μου: Εἴ-
μαι στὴν ὑπηρεσία τοῦ κ.
Φρέντερικ Τζίλχαμ, ποὺ μένει
κοντὰ στὸ Μήντοουροφ, στὸ
δρόμο τοῦ Βέρο. Εἶμαι σωμα-
τοφύλακας τῆς κόρης του. Ἀ-
πόψε λοιπὸν ἡ μικρὴ τῶσκα
μὲ κάποιον ἀποτυχημένο γκάν-
γκστερ.

— Θέλησα νὰ τοὺς ἐμποδίσω,
μὰ πέσανε πάνω μου, μὲ κου-
βαλῆσαν ἐδῶ στὴν ἐρημιά, μὲ
δέσανε χειροπόδερα καὶ μὲ
παράτησαν σ' ἕνα χωράφι.
Θὰ βρισκόμουν δὲ ἐκεῖ ἀκόμα,
ἂν δὲν μ' εὕρισσε καὶ δὲν μ'
ἔβλεπε ἕνας περαστικός καρρο-
τσέρος.

— Ὁ ἀστυνομικός βρισκόταν
σὲ φοβερὴ ἀμηχανία. Στράφη-
κε στὸ σύντροφό του.

— Τί λὲς καὶ σύ; τὸν ρώ-
τησε.

— Δὲν ξέρω, αὐτὴ εἶναι δι-
κή σου δουλειά, Κάκεϋ, ἀπάν-
τησε ἐκεῖνος ἀνασηκώνοντας
τοὺς ὤμους του.

— Ὁ Κάκεϋ ἀπευθύνθηκε πάλι
σὲ μένα.

— Φαντάζεσαι πὼς θὰ τὰ
χάσω, αὐτὰ ποὺ μοῦ ἀραδιά-
ζεις; εἶπε.

— Δὲν ξέρω τί θὰ κάνετε
σεῖς. Ἐγὼ ὅμως προέπει ὁπωσ-
δήποτε νὰ προφτάσω τὴ μικρὴ
καὶ τὸ φίλο της! Πᾶνε στὸ
"Ἐλκτον γιὰ νὰ παντρευτοῦνε.

— Ἡ κοπέλλα ὅμως εἶν' ἀνῆλι-
κη, κι' ὁ πατέρας της δὲν ἔ-
δωσε τὴ συγκατάθεσί του γιὰ
τὸ γάμο.

— "Ἐλα δῶ, εὐύ, μοῦ εἶπε
ξερά κι' ἐπιτακτικά.

— Πῆγα κοντὰ του. Μὲ ἀγριο-
κῆτάξε καὶ πρόσθεσε:

— Σπάξεις κέφι μ' αὐτὸ τὸ
παλινδῖ;

— Ἀφοῦ δὲν ἔχω τίποτα κα-
λύτερο νὰ κάνω... ἀπάντησα.

— Μοῦρριξε μιὰ ματιά, ἀπὸ
τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια.

— Ἀπὸ ποῦ ξεφύτρωσε;
ρώτησε. Κυλίστηκε στὴ λα-
σπη!

— Ναί, ἔφαγα νὰ βοᾷ ἕνα
κουμπὶ ποὺ κόπηκε ἀπὸ τὸ
σακκάκι μου!

— Τί ἀστεῖος ποὺ εἶσαι, τε-

λοσπόντων! Κι' εἶχα μεγάλη
διάθεση ἀπόψε νὰ γελάσω...

— Δεύτερος ἀστυνομικός κατέ-
θηκε ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα τοῦ
αὐτοκινήτου κι' ἔφτασε ἀθόρυ-
βα πίσω μου. Αὐτὸς ἦταν πιὸ
κοντὸς καὶ πιὸ ἡλικιωμένος ἀ-
πὸ τὸ σύντροφό του. Πέρασε
τὰ χεῖρα του κάτω ἀπὸ τὶς
μασχάλες μου.

— Ψηλά τὰ χεῖρα, διέταξε.

— Ὑπάκουσα. Μ' ἔφαξε μ' ἐ-
πιμέλεια, ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς
τὰ πόδια.

— Μοῦ πῆρε ἀκόμα καὶ τὸ στυ-
λό μου, καὶ μοῦ τὸ ἐπέστρε-
ψε μονάχα ἀφοῦ τ' ἀνοίξε καὶ
βεβαίωθηκε πὼς δὲν ἔκρυβε μέ-
σα τίποτα τὸ ὑπόπτο.

— Καταλαβαίνω πὼς σκο-
πεῖτε νὰ μοῦ κάνετε ἕνα σω-
ρὸ ἐρωτήσεων, εἶπα στὸν πρῶ-
τὸ ἀστυνομικό. Γιὰ νὰ σὰς
βγάλω λοιπὸν ἀπὸ τὸν κόπο,
θὰ σὰς τὰ πῶ μόνος μου: Εἴ-
μαι στὴν ὑπηρεσία τοῦ κ.
Φρέντερικ Τζίλχαμ, ποὺ μένει
κοντὰ στὸ Μήντοουροφ, στὸ
δρόμο τοῦ Βέρο. Εἶμαι σωμα-
τοφύλακας τῆς κόρης του. Ἀ-
πόψε λοιπὸν ἡ μικρὴ τῶσκα
μὲ κάποιον ἀποτυχημένο γκάν-
γκστερ.

— Θέλησα νὰ τοὺς ἐμποδίσω,
μὰ πέσανε πάνω μου, μὲ κου-
βαλῆσαν ἐδῶ στὴν ἐρημιά, μὲ
δέσανε χειροπόδερα καὶ μὲ
παράτησαν σ' ἕνα χωράφι.
Θὰ βρισκόμουν δὲ ἐκεῖ ἀκόμα,
ἂν δὲν μ' εὕρισσε καὶ δὲν μ'
ἔβλεπε ἕνας περαστικός καρρο-
τσέρος.

— Ὁ ἀστυνομικός βρισκόταν
σὲ φοβερὴ ἀμηχανία. Στράφη-
κε στὸ σύντροφό του.

— Τί λὲς καὶ σύ; τὸν ρώ-
τησε.

— Δὲν ξέρω, αὐτὴ εἶναι δι-
κή σου δουλειά, Κάκεϋ, ἀπάν-
τησε ἐκεῖνος ἀνασηκώνοντας
τοὺς ὤμους του.

— Ὁ Κάκεϋ ἀπευθύνθηκε πάλι
σὲ μένα.

— Φαντάζεσαι πὼς θὰ τὰ
χάσω, αὐτὰ ποὺ μοῦ ἀραδιά-
ζεις; εἶπε.

— Δὲν ξέρω τί θὰ κάνετε
σεῖς. Ἐγὼ ὅμως προέπει ὁπωσ-
δήποτε νὰ προφτάσω τὴ μικρὴ
καὶ τὸ φίλο της! Πᾶνε στὸ
"Ἐλκτον γιὰ νὰ παντρευτοῦνε.

— Ἡ κοπέλλα ὅμως εἶν' ἀνῆλι-
κη, κι' ὁ πατέρας της δὲν ἔ-
δωσε τὴ συγκατάθεσί του γιὰ
τὸ γάμο.

— "Ἐλα δῶ, εὐύ, μοῦ εἶπε
ξερά κι' ἐπιτακτικά.

— Πῆγα κοντὰ του. Μὲ ἀγριο-
κῆτάξε καὶ πρόσθεσε:

— Σπάξεις κέφι μ' αὐτὸ τὸ
παλινδῖ;

— Ἀφοῦ δὲν ἔχω τίποτα κα-
λύτερο νὰ κάνω... ἀπάντησα.

— Μοῦρριξε μιὰ ματιά, ἀπὸ
τὴ

Η κουτομάρα!
ΧΡΟΝΙΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΑ
Μεταχειριζόμενα
(ΜΙΑ ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΗ ΠΟΥΔΡΑ)

*Απείρους γυναικες μεταχειριζονται αποτυχημένο χρώμα πούδρας. Άγνοούν μέχρι ποιά σημεία θα γίνουνταν χαριτωμένες και ποιά πιο γοητευτικές εάν μεταχειρίζονταν χρώματα που τους πηγαίνουν πραγματικά. Θα έβλεπε φοβόταν την πούδρα σας άνομεσα στις αποχωρήσεις που είναι διαλεγμένες με το χρωμακόπιο, χία την πούδρα Tokalon Fascination. Κάνετε μία δοκιμή. Η πούδρα Tokalon Fascination είναι εξαιρετική, γοητευτική, αρωματισμένη και τόσο φινιά που είναι έντελως άορατη, πάνω στο δέρμα σας. Είναι μία πούδρα που κρατάει τόσο καλά, που δεν βόχετε πιά «γυαλιστερή μύτη» άκομα κι αν δεν ξαναπου-δραριζόητε.

«Ο Δερματολόγος Ιατρός κ. ΓΕΩΡΓ. ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ»
Επιστρέψας εκ του εις Λονδί-
νον. Ρώμην και Παρισίους επί-
στημονικού ταξιδιού του,
ΔΕΧΕΤΑΙ
δδός 'Ακαδημίας 35, ως και
πρότερον, 10 π.μ. έως 3 μ.μ.
συνεχώς. — Τηλ. 32-692.

ΑΝΤΙΣΤΗΝΑ ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΠΡΟΣΠΟΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΝ
ΡΥΤΙΔΩΝ-ΛΕΚΕΔΩΝ
ΠΛΑΔΩΡΣΕΩΣ ΤΩΝ ΙΣΤΩΝ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΡΙΣΙΚΗ ΜΕ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ ΒΡΑΧΕΩΗ ΚΥΜΑΤΩΝ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
ΜΕΣΥΧΡΩΜΑ ΗΛΕΚΤΡΟΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
Constant
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 28 ΤΗΛ. 36-396

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΠΙ-
ΣΚΕΥΑΙ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΚΡΕΠ
ΚΑΙ ΑΔΙΑΒΡΟΧΩΝ
Ο «ΒΥΡΩΝ»
Γεωργίου Σταύρου 6

Πώς τ' αποφασίσατε ν' πα-
τορευτήτε έναν άντρα, κι' ύστε-
ρα από λίγη ώρα αντίληφθήκα-
τε ότι δεν τον θέλατε πιά. Για
όλο το χρυσάφι του κόσμου.
Πιστεύω πως, κατά βάθος, δεν
τον αγαπήσατε ποτέ.
— Σας άφορά, αυτό;
— Λιγάκι... Μ' ενδιαφέρει
πολύ. Δεν μπορεί κανείς να
μην ενδιαφερθή για κάποιον,
όταν κερδίει το ψωμί του
φροντίζοντας γι' αυτόν. Άλ-
λωστε, θα μ' ευχαριστούσε πο-
λύ να μου τ' πητε. "Εστω κι'
αν δεν είναι δική μου δουλειά.
— "Όπως θέλετε... Μάθετε
λοιπόν πως αγαπούσα τον
"Εντι. Ναί, τον αγαπούσα πολ-
ύ. Είναι ωραίο παιδί και τον
έβρισκα πολύ διασκεδαστικό.
Πίστευα πως θα τον εύχαιστο
να γίνει γυναίκα του. Μα ύ-
στερα άλλαξα ιδέα. Κατάλαβα
πως ήταν ανανδρός και ύπο-
κριτής. Κι' έπειτα, δεν μπο-
ρούσα, βέβαια, να τρώω γα-
στουκιά! Κατάλαβα τώρα;
— Μα θάπρεπε ναχέτε κατα-
λάβει από την αρχή πως ήταν
ένας φαναρόνος, ένας τιποτέ-
νιος! Τόδελε αυτό καθένας.
Και σεις άκομα θα τόχατε κα-
ταλάβει, αν κάνατε τον κόπο
να σκεφθήτε. Δεν είσατε τό-
σο κουτή, όσο θέλετε να φαίνε-
σθε.
— Ξέρατε πολύ καλά πως δά'
αυτά θα τελείωναν με την ά-
κύρωσι του γάμου σας. "Ο πα-
τέρας σας θα τ' άκούσε, ό-
πως και την προηγούμενη
φορά.
— "Ομολογήστε το λοιπόν!
Μα κι' αν άκομα δεν πετυχαί-
νε την άκύρωσι, ό πατέρας σας,
θα τ' άκούσει, μ' ένα φιλικό
διαζύγιο, πληρώνοντας βεβαί-
ως ένα στρουγγυλό ποσόν. Σ'
αυτό άκριβώς υπολόγιζε ό "Εν-
τι σας.
— "Ετσι θέλετε να πιστεύε-
τε, έσεις...
— Μα αυτή είναι ή αλήθεια.
"Ο "Εντι Άλκτερας δεν είναι πα-
ρά ένας κωμικός τύπος, ένας
άχαριος. Προσπαεί να βγά-
λη λεφτά όπως-όπως, άκομα
κι' εκδιάζοντας λιγάκι, όποι-
ους μπορεί!
— Ποιους εκδιάζει δηλαδή;
— Δεν μπορώ να σας τ' πώ.
— Τό ξέρετε όμως;
— Ναί, τό ξέρω
— Με νομίζετε πολύ μωρό,
για να μου άραδιάζετε τέτοι-
ες βλακείες.
— Καθόλου. Πιστεύω άπε-
ναντίας πως έχετε πολύ πιο
ώριμο μυαλό άπ' ό,τι δείχνετε.
"Η Μάρτζυ δεν άπάντησε.
Είχε στριμωχτή στη σκοτεινή
γωνιά του ταξί. Δεν έβλεπα
τό πρόσωπό της, παρά μονά-
χα κάπου-κάπου, όταν μάς φώ-
τιζαν για μία στιγμή οι προ-
βολείς κάποιου άλλου αυτοκι-
νήτου που έρχόταν αντίθετως.
Φαινόταν τότε μικρούλα, άνυ-
περόσπιστη και πολύ-πολύ
νέα.
— "Ακούστε, Μάρτζυ, της εί-
πα. "Αφίστε έλευθερο τον έα-
νό σας. Πάστε πιά να παίξε-
τε κωμωδία! Είσατε κατά
βάθος ένα καλό κοριτσάκι, και
τό ξέρετε καλά. Δεν σας ται-
ριάζει καθόλου να παριστάνε-
τε την τυχοδιώκτρια.
— Ξαναρχίσατε πάλι τη
φλυαρία σας, μου είπε περι-
φρονητικά.
— Μα έχετε σκοπό να μ' ά-
κούσετε επιτέλους; Ξέσπασα.
Την άπορξα άπ' τό μπρό-
στο, την τραβήξα διά της βί-
ας από τη γωνιά της και την
κάθισα στη μέση του καθί-

σματος. "Η όπομνή μου είχε
πιά έξαντληθί.
— Δεν ξέρω τί με κρατάει
και δεν σας τις βρένω! φώ-
ναξα.
— Για δοκιμάστε να δούμε!
Παίν προλάβει να καταλάβει
τί συνέβαινε, της άπορξα τό
κεφάλι και τόσφια άνάμεσα
στα γόνατά μου. Σπαταρούσε
σαν άποκεφαλίσμένη κόττα και
κλωτσούσε στην τύχη. Μα, ά-
διαφορώντας για την αντίστα-
σή της, της έπιασα σφικτά με
τόνα χέρι τ' άνω μπρόστω της,
ένώ τό άλλο χέρι μου άρχιζε
ν' άνεβοκατεβαίνει ρυθμικά και
με δύναμη...
— "Αφίστε με! "Αφίστε με!
Βογγούσε εκείνη.
Δεν μπορούσε να φωνάξει,
γιατί τ' άνωτά μου της έ-
κοβαν την άνάσα. "Εξακολου-
θησα να την δένω έτσι άκε-
την ώρα. "Ηταν κάτι που τό
είχα επιθυμεί από τη στιγ-
μή που πρωτοείδα τό αυθάδικο
μουτσάκι της!
"Ο σωφέρ είχε γυρίσει πί-
σω, άνήσυχος.
— Τί πάθατε έσεις εκεί; ρώ-
τησε.
— Παίζουμε λιγάκι, άπάντη-
σα. Μη σκοτίζετε για μάς.
"Η Μάρτζυ άρχισε να πνίγε-
ται. "Αφού της έδωσα άκομα
δυό ήχηρότατες ξυλίδες, δυνα-
τώτερες άπ' όλες τις προηγού-
μενες, ξέσφια επιτέλους τ' ά-
νωτά μου και την έσπασα
γανάθια της!
Μου ξέφυγε τότε από τ' ά-
χρία κι' άρχιζε την άντεπιθεσι.
Μου κατάφερε μία γερή γρο-
θιά στο μελίγγι. Μα πόνεσε
αυτή περισσότερο από μένα
κι' έβγαλε μία φωνή.
Μία δεύτερη γροθιά της, ό-
χι τόσο δυνατή, με βρήκε στον
ώμο. Πριν προλάβει να μου δώ-
ση κι' άλλη, την άπορξα από
τά χέρια, την έσπρωξα στη
γωνιά της κι' άκούμπησα πά-
νω της μ' όλο μου τό βάρος.
ώσπου έπαψε πιά να σπάζει.
Τότε μονάχα την άφισα έ-
λεύθερη.
"Εμεινε άκίνητη, τ' άτία
της όμως πετούσαν φωτίες.
— Είσατε ανανδρός! τσαύ-
λισε. Κι' έχετε ένα κεφάλι...
σκληρό σαν πέτρα! Πονέσανε
τά δαχτυλά μου. Θα τ' άσπασα,
σίγουρα...
— Για να τ' άδω!
— Μη μ' άγγίζετε... κτήνος.
— Λυπάμαι που πονέσατε έξ
αίτίας μου. Μα δεν έπρεπε να
με χτυπήσετε στο κεφάλι. Ξε-
χάσατε λοιπόν ό,τι σας έμα-
θα, από τό ζίου-ζίσου;
— Ναί, αλήθεια! "Επρεπε
να δοκιμάσω εκείνο τό περίφη-
μο χτύπημα στη μύτη. "Θάσα-
στε τώρα μακαρίτης!
— Πολύ άργά τό θυμηθή-
κατε.
— "Ανανδρε! Με σφίγγατε
τόσο δυνατά, που δεν μπορού-
σα ν' άνασάνω.
— "Αλήθεια, ξέχασα να σας
διδάξω κι' αυτή τη λαβή. Πρέ-
πει να ξέρετε πως στο ζίου-
ζίσου επιτρέπονται όλα τ' ά-
κόλα. Καθίστε όμως ήσυχα
τώρα κι' άκούστε με. "Όπως
σας έλεγα...
— Δεν βέλω να σας άκούσω.
— "Όπως σας έλεγα, είσα-
στε κατά βάθος μία πολύ κα-
λή κοπέλλα. Δεν ξέρω γιατί ύ-
ποκριτές, μά είναι όλοφάνε-
ρο πως δεν σας εύχαρίστη, αυτό
Κοιτάζετε άλλωστε πολ-
ύ για να τ' άκατέφευγε. Θα-
βελαι να μάθω, λοιπόν, γιατί
χαλάτε τό κέφι σας, κάνετε τον
πατέρα σας ν' άρωσταίνει έ-

Flame-glo
ΦΛΕΪΜ-ΚΛΟ

Τό γνωστό δ'όλο τον κόσμο
"Αμερικανικό κραγιόν

ΦΛΕΪΜ-ΚΛΟ

πωλείται τώρα
και εις

Ανταρραβινά

εις την άπώτεμν τιμή
των 7.50 ± 12 δραχμών

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ "REZUVIA
BEAUTY LABS., Made in U.S.A.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΚΥΛΟΚΟΤΡΩΝΗ
& ΛΙΜΠΟΝΑ 9 ΤΗΛ. 28-033

Μ. ΛΟΥΪΖΙΔΟΥ-ΑΜΠΑΖΩ
Ειδικώς εκπαιδευθείσα εις Πα-
ρισίους διά την περιποίησην
προσώπου-δερματος. Μασάζ,
ρυτίδες, φακίδες, παχυσαρ-
κία. Δέχεται εις τό ΕΠΙΣΤΗ-
ΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ
ΚΑΛΟΝΗΣ.
"Αγ. Κων)τινου 14

ΤΡΙ-ΤΡΙ
Μονάδιον
για ηΐψισμο

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ
"Ενδυμασιών και φορεμάτων ό-
φανά από τεχνητήν έργασθέντα
εις ΓΑΛΛΙΑΝ. ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 21
Παράρτημα τό Γαλλικόν. Γυ-
ρίζονται ένδυμασία 150.000 δρ.
και καταρτίται 130.000 δρ. Ζη-
τήσατε δείγματα έργασίας μας.

ΚΑΤΑ ΤΗ Σ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
ΦΕΝΤΕΛΕ
Δυναμική χωρίς να προσθε-
τη περιττή λίπη
ΦΕΝΤΕΛΕ
Μεταχειριζήτε τό σά φα-
γητά και θα μάς εύγνωμώητε.
ΦΕΝΤΕΛΕ

πό την άνησυχία του και τον
αναγκάζετε να πληρώνη σωμα-
τοφυλάκες για να σας επιδύ-
λουν;
— Δεν ξέρετε τί λέτε...
— Πιστεύετε;
— Δεν άνησυχεί για μένα ό
πατέρας μου, αλλά για τον έ-
αυτό του.
— Τί θέλετε να πητε;
— Δεν δίνει πεντάρα για μέ-
να. "Αδιαφορεί τελείως κατά
βάθος αν είμαι εύτυχισμένη ή
όχι. Τό μόνο που θέλει, είναι
να τόν άφίσω ήσυχο, να τόν
σκοτώω όσο τό δυνατόν λιγώ-
τερα, για να μπορώ να σκέπτε-
ται μονάχα τις δουλειές του.
"Θάβλεπε επίσης να παντρευ-
τώ κάποιον από καλή οικογέ-
νεια, σοβαρό, καθώς πρέπει,
για να κάνουμε έντύπωσι
στούς γνωστούς μας και να ή-
κανοποιήσουμε τις ψυχές των
προγόνων μας... Κάποιον από
καλή οικογένεια, σοβαρό και
πληκτικό σαν τον Ράλφ να
πουμε! Μα μένα δεν μ' άρέ-
σουνε τό συναισθήματα. Δεν εί-
μαι καμμία φοράδα, που την
πληγαινουνε για εύγνώμονα μ'
ένα διαλεχτό και καθαρόαιμο
άλογο!
— Γι' αυτό σηκώσατε ση-
μαία άνταρσίας κι' αποφάσι-
σατε να παντρευτήτε μ' ένα
μασκαρά σαν τον "Εντι Λάν-
τερς;
— Καλύτερα αυτός, παρά έ-
νας σαχλός μπλαζέ!
— Μα πως ξέρετε ότι είναι
σαχλός ό Φόρντχαμ; Δεν τόν
άφίσατε καθόλου να δοκιμάση
την τύχη του...
— Τελος πάντων, αυτό είναι
δουλειά δική μου! Μιλάτε και
σεις σαν τον πατέρα μου. "Ο-
λοι σας θέλετε να με βάλετε
να κάνω ό,τι άρέσει στην ά-
φεντία σας.
— Γιατί είσατε τόσο πι-
κρόχολη;
— Πως να μην είμαι; "Από
μικρό παιδί, άκουγα πάντα τό
ίδιο τροπάριο: "Κάθισε φρό-
νιμα, Μάρτζυ!" Αυτό μονάχα
ζητούσαν οι γονείς μου. "Κά-
θισε φρόνιμα, πρόσεξε μη
σπάσης τίποτε, πηγαίνε περί-
πατο με την "Αλιν. "Η "Αλιν
ήταν ή γκουβερνάντα μου, μία
γρηά γκαμψή, που δεν είχε ή-
δεα πως άναντρέφουνε τ' ά-
δία. Αυτή με μεγάλωσε ώστό-
σο, κι' όχι ό πατέρας κι' ή
μητέρα μου. Στην αρχή, τους
έβλεπα σπάνια. "Ο μπαμπάς
ήταν διαρκώς άπασχολημένος
με τις υποτίλεις και τις έτι-
κέτες του, κι' ή μαμά με τις
κοσμικές ύποχρεώσεις της.
Ποιόρ νοιαζότανε για τ' ά-
μικρ Μάρτζυ; "Η "Αλιν βρισκό-
ταν εκεί, εύτυχώς, για ν' άνα-
λάβη αυτό τό μπλάι!
"Αρχικά τώρα να καταλα-
βαίνω καλύτερα τη Μάρτζυ και
να έξηγώ πού όφειλονται οι
παραξενιές κι' οι τρέλλες της.
Την είχαν παραμελήσει, όταν
ήταν παιδί, κι' ήθελε τώρα ν'
αποζημιωθεί τραβώντας με κά-
θε τρόπο την προσοχή όλου
τού κόσμου, κάνοντας να μι-
λάνε οι ένοπμοί της για τό ά-
τομό της, για τις σκανδαλώ-
δεις τουαλέτες της και τους

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
της "Εταιρείας Ψυχικών Έρευ-
νών. Βραβείον τηλεπαθείας πα-
ρά δόση άποστάσεως. Μετόδου
19 (Στ Μουσείου) 8-1 π.μ.
και 5-7 μ. μ. Τηλ. 663-673

κουφούς γάμους της...
— Δώστε μου ένα τσιγάρο,
μου είπε. Δεν βλέπετε πόσο
θέλω να καπνίσω;
"Εβγαλα από την τσέπη μου
ένα τσαλακωμένο πακέτο
— Είναι ζουληγμένα όλα, εί-
πα. Είχα πέσει πάνω τους.
— Δεν πειράζει. "Αφισα τ' ά-
δικά μου μέσ' στην τσάντα
μου, στ' αυτοκίνητο του "Εντι.
Την τσάντα της! Οί λέξεις
αυτές με πάγωσαν. Θυμήθηκα
άμέσως τις προσπάθειές της
για ν' αγοράση άκόνητον!
Πως να συνδυασθί αυτή ή
λεπτομέρεια με την εικόνα της
Μάρτζυ που είχα σχηματίσει
τόρα στο μυαλό μου;
— "Αλήθεια, ό Τόμυ Μπρέ-
υσον κράτησε τ' αυτοκίνητό
μου, πρόσθεσε εκείνη. "Ελπίζω
να την εύγνενα να μου τό
φέρε πίσω, στο σπίτι μου.
Θά μπορούσα να της μιλή-
σω για την ιστορία εκείνη με
τό άκόνητον. Μα δεν ήμασταν
μόνοι! Μπροστά μας, ό σω-
φέρ τέντωνε τ' αυτιά του για
ν' άκούση τ' έλάματα. Κι' οι
σωφέρ τών ταξί γίνονται συ-
χνά πληροφοριοδότες της αστυ-
νομίας...
— Προτιμώ να τηλεφωνήσω
στο Ντικ Μπλιντ να φυλάξω
αυτό τ' αυτοκίνητό μου, ώσ-
που να μπορέσω να τό πάρω,
πρόσθεσε ή Μάρτζυ. Δεν ή-
πάρχει λόγος να τό φέρη σπι-
τί μας ό Τόμυ και να δώση
έτσι την εύκαιρία στη μητέρα
μου να τόν ρωτήσει τί συνέβη.
Νά είσατε βέβαιος πως δεν
θ' άφηνε να χαθί τέτοια εύκαι-
ρία!
— Μου φαίνεται πως δεν
τά πάτε πολύ καλά με τη μη-
τέρα σας...
— Δεν χρειάζεται μεγάλη
έξυπνάδα για να τό καταλάβη
κανείς...
— Μα γιατί δεν μονοιάζετε
έσεις οι δύο;
— Την αντίπαθώ! "Ωρε-
ώρες μάλιστα, νοιώθω την έ-
πιθυμία να τη σκοτώσω!
"Η φωνή της Μάρτζυ έ-
τρεμε έλαφρά. "Ενοίωσα να
σηκώνωνται οι τρίχες μου...
— "Ε, ήσυχα, μη λησύνω
της σύτησα, με φωνή λίγο
βραχνή.
— Είν' αλήθεια αυτό που
σας είπα! φώναξε με θυμό.
Σώπαρε μία στιγμή, κι' ύ-
στερα πρόσθεσε, λίγο σιγανώ-
τερα:
— Βέβαια, είναι φοιχτό να
μιλά κανείς έτσι για τη μη-
τέρα του... Μα δεν μου φέ-
ρεται ποτέ σαν μητέρα! "Οχι,
ποτέ, όσο μπορώ να θυμηθώ...
"Όταν ήμουνα μικρούλα, τσα-
σάρων-πέντε χρονών, ήθελα
τόσο πολύ να παίξω μαζί μου
ή μητέρα μου, όπως έβλεπα
να κάνουν άλλες μητέρες με τ'
παιδιά τους. Μα αυτή ήταν
πάντα πολυάσχολη, με τις κο-
σμικές ύποχρεώσεις της. Κι'
όχι μονάχα μ' αυτές...
» Σας λέω πως την είδα να
κάνη πράγματα, που δεν θά-
πρεπε ποτέ να τ' άδ ή παι-
δί! "Ενα βράδυ, που με νομί-
ζε κοιμισμένη, σηκώθηκε άπ'
τό κρεβάτι μου, κατέβηκα στο
δευτερο πάτωμα, κίτταξα άνά-
μεσα στα κάγκελα του κεφα-
λάσκαλου κι' είδα τη μητέρα
μου...
Περίμενα τη συνέχεια. Τό
τσιγάρο της έσβυσε και ξανά-
ναβε πάλι, στη σκοτεινή γω-
νιά της, σύμφωνα με τό ουθύο
της άναπνοής της. Είχα την
έντύπωση πως τ' αυτιά του
σωφέρ είχαν γίνει τώρα γερά-
στια...
— Δεν μπορώ να σας τό
πώ, ψιθύρισε. Δεν θά μπο-
ρούσα να τό πώ σε κανένα...
Μα θυμάμαι άκομα την έντύ-
πωση που μου κάνατε!
Πέταξε τό τσιγάρο της έ-
ξω άπ' τ' αυτοκίνητο, και μία
βροχή από κόκκινες σπίδες αύ-
λάκωσε τό νυχτερινό σκοτάδι.
Της έδωσα άλλο τσιγάρο και
της πρόσφερα φωτιά.
"Αφού τραβήξε μία βαθειά
ρουφηξιά, συνέχισε:
— "Όταν ήγίνα δεκαπέντε
χρονών, δεν έκανε πιά τον κό-
πο να μου κρύβη τη διαγωγή
της. Με βρωρούσε πιά κενά-
λα. Μου έμπιστευόταν μάλι-
στα τ' άμυστικά της... σ' έμέ-
να, που ήμου άκόμη μία ά-
θωα κοπελλάτσα... κι' αυτό
μόνο και μόνο για να μην πώ
τίποτε στο μπαμπά, από άφέ-
λεια.
Φύσησε τον καπνό του τσι-
γάρου της κι' έξακολούθησε:
— Δεν τ' άπια ποτέ τίπο-
τε. Φοβόμουνα στην αρχή, Κι'
άργότερα, όταν έλειψε πιά αύ-
τός ό φόβος μου, δεν ήθελα
να τ' άκούσω την καρδιά...
Δεν είχε ποτέ φροντίσει για
μένα, τούλάχιστον όμως αύ-
τός δεν μου είχε κάνει κακό.
Δεν ήταν σαν τη μητέρα μου.
Αυτή με κατάστρεψε!
Και ή Μάρτζυ πρόσθεσε,
μ' ένα τόνο προκλητικό, σαν να
της είχα φέρε αντίορησι:
— Μα ναι, ναι! Αυτή μ' έ-
μαθε πως ό μόνος τρόπος να

χαίρεται κανείς τη ζωή, είναι
να μεθασί να κάνη ό,τι του
περάση άπ' τό κεφάλι. Κατά-
στρεψε όλες τις φιλίες που
μπορούσα ναχώ. Γιατί, στα
17 χρόνια μου, έβρισκα όλες
τις φίλες μου πολύ παιδικά
για μένα. Τις βρωμούμουν,
τις άπόφευγα. "Ενώ αυτές
βγαίνανε μ' άγόρια 18 ή 19
χρονών, έγω έκανα συντροφία
με άντρες τριαντάρηδες ή
τριανταπεντάρηδες... κάποτε
μάλιστα, με τους φίλους της
μητέρας μου!
Σταμάτησε μία στιγμή, κι'
ύστερα φώναξε, σκύδοντας
προς τό μέρος μου:
— Κατάλαβα... Κατα-
λάβατε επιτέλους γιατί ήγίνα
αυτό που ήγίνα; Κατάλαβα
γιατί είμαι κακή, έγωίστρια,
διεφθαρμένη;
— "Ω, μην τ' άπαράλετε!
Δεν είσατε τίποτε άπ' όλα
αυτά... αλλά μονάχα ένα κακο-
μαθημένο παιδί. Δεν φταίτε
σεις γι' αυτό. Μπορείτε δε να
διορθώητε, γιατί κατά βάθος
είσατε...
— Σας παρακαλώ, άφήστε
τώρα τ' εύγενικά κομπλιμέν-
τα! με δίκewe. Είμ' ένα βρω-
μοκόριτσο, σας λέω... Τό ξέ-
νω καλά! Και τό ξέρετε και
σεις. "Ολοι τό ξέρουνε!
— Δεν καταλαβαίνω τί εύ-
χαριστήρη βιάζεστε να ταπει-
νώσετε έτσι τον έαυτό σας.
Σας τό ξαναλέω, είσατε πολ-
ύ λιγώτερο κακή άπ' όσο θέ-
λετε να σας νομίζουτε.
Στριμώχτηκε στη γωνιά της,
δίχως να μιλήση πιά, ρουφών-
τας νευρικά τό τσιγάρο της.
Και τότε κουνήθηκε καθόλου
από κεί, ώσπου σταμάτησε τό
ταξί μπροστά στο θυρωρείο
της Βίλλας του πατέρα της.
"Ο θυρωρός βγήκε κι' έρρι-
ξε πάνω στ' αυτοκίνητο τό
φως ένός ηλεκτρικού φαναριού
του. "Όταν είδε μέσα τη Μάρ-
τζυ, της είπε ζωπα:
— "Ω, με συγχωρήτε, δε-
σποινίσι!
"Εσθυσε τό φανάρι του, έ-
κανε ένα βήμα πίσω κι' έφε-
ρε τό χέρι του στο πλίκιό
του.
— Προχωρήστε ως τό σπί-
τι, διέταξε ή Μάρτζυ τό σω-
φέρ.
Περάσαμε τη δενδροστοι-
χία με τις φυλίες, που σά-
λευαν οι φυλλοσκίες τους με
τό χλιαρό άεράκι. Πρόσεξα
ξαφνικά πως ήμουνα πολύ
βρωμικός και πολύ κουρασμέ-
νος. "Ενα καλό μπάνιο κι'
ένα μαλακό κρεβάτι άποτελού-
σαν τό κορυφώμα των πόθων
μου.
Τό ταξί, έστρίψε μπροστά
στο κεφαλόσκαλο. Οί προβο-
λείς του σάρωσαν την περ-
σέλα και την πρόσφω το
σπίτιού. "Ο σωφέρ φρενάρισε
προσπαθώντας σιγά-σιγά και
πρόσεξε έξω για να μάς άνοίξη
την πόρτα του αυτοκινήτου.
Κατέβηκα και τόν ρώτησα
τί του χρωστούσα.
— Με πληρώσατε, κύριε, με
τό παραπάνω! Σας εύχαριστώ
πολύ, μου είπε χαρούμενα.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

ΠΡΟΤΥΠΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ
ΑΘΗΝΩΝ
ΚΡΗΣΙΛΑ 27 Παγκράτι. Τηλ. 70-588, 73-771
ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟΝ - ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ - ΣΧΟΛΕΙΟΝ - ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ
Διεύθυνσις: κ. Β. ΠΕΤΡΟΥΝΙΑ
— Διδακτρία γεωμετρία επί σχεδίων έγκειμένων υπό της "Υ-
πηρεσίας του "Υπουργείου Παιδείας εις θαυμασίαν θέσιν.
— Αίθουσαι ήλιόλουστοι και εύρύχωροι. Μεγάλα προαυλία
μετά ύποστέγων χώρων. Διδακτικόν προσωπικόν άριστον.
"Εργασία μεθοδική. "Επίδωσις άρτίων.
"Αριθμός μαθητών ώρισμένος. Διδακτρα λογικά. Ξέναι γλώσ-
σαι — Μουσική — Ρυθμική Γυμναστική — Ψυχαγωγία.
— Μεταφορά των μαθητών δι' αυτοκινήτων.
ΕΓΓΡΑΦΑΙ και **ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ** καθ' έκάστην.
Πριν έγγράφητε τα παιδιά σας εις τά σχολεία έπισκεφθήτε
τά Διδακτρία μας.

ΡΙΣΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Είς. Θεραπεία Ρυτίδων Κρε-
ατοελιών και άποτελεσματική
θεραπεία πτώσεως μαλλιών.
Συμβούλι δωρεάν.
Αισθητική. Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Πέκης 13, Τηλ. 29-548

Ο Άντωνιος Παπαδόπουλος αφηγείται την περιπετειώδη ζωή του...

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ ΤΗΣ ΤΑΓΚΑΝΙΚΑΣ

Οι μυθιστορηματικές περιπέτειες της ζωής του

Για να μεταναστεύσει κανείς σε μία χώρα και ν' αρχίσει μία καινούργια ζωή, δεν είναι απλό και εύκολο πράγμα.

Χρειάζονται κόποι, προσπάθειες, στερήσεις, και προ πάντως δουλειά, για να μπορέσει ο μετανάστης να επιτύχει στη προσπάθειά του και να μην αναγκασθεί να εγκαταλείψει στη μέση ό,τι έχει δημιουργήσει ως εκείνη τη στιγμή.

Η φυλή μας, από πολλά χρόνια έχει τον πόθο της φυγής σε άλλους τόπους και γι' αυτό υπάρχουν σήμερα Έλληνες και στα πιο απομακρυσμένα σημεία της γης.

Οι συμπατριώτες μας αυτοί, πλούσιοι ή πτωχοί είναι πραγματικές ζωάνθρωποι ιστορίες, κι' έχουν υποστεί απειράριθμες ταλαιπωρίες ώσπου να φτάσουν εκεί όπου βρίσκονται σήμερα.

Οι άνθρωποι αυτοί προκαλούν τόσους πόθους και την εκτίμησή τους, που τους φιλοξενεί όσον και των νεώτερων συμπατριωτών τους, που αντιλαμβάνονται με τα ίδια τους τα μάτια τις δυσκολίες, που αντιμετώπισαν όλοι οι «παλιοί», όταν φτάνοντας σε άγνοια και άκατοίχτα μέρη προσπάθησαν με πρωτόγονα μέσα να δημιουργήσουν κοινωνική ζωή μέσα στις ζούγκλες.

Ένας τέτοιος Έλληνας ζή σήμερα στην Αρούσσα της Ταγκανίκας. Λέγεται Άντωνιος Παπαδόπουλος, είναι 66 ετών και κατάγεται από τη Λεμνιά της Κύπρου.

Στην Ταγκανίκα όλοι γνωρίζουν τον Παπαδόπουλο το σεβαστό κι' ευχάριστο ασπρομάλλη, που πρώτος άνοιξε το δρόμο και μάχησε για να βοηθήσει την εγκατάσταση των χιλιάδων Ελλήνων, που βρίσκονται σκορπισμένοι στην Ανατολική Αφρική.

Ο μετανάστης, αυτός ξεφυγε από τη πατρίδα του με 1 λίρα στη τσέπη και αφού δούλεψε σε διάφορα καράβια για να εξασφαλίσει τα ναύλα, αποδιδάσθηκε στο Πόρτ - Σάιντ.

Εκεί δούλεψε άκοιτος έ-

βδομάδες στο λιμάνι κι' όταν εξοικονόμησε μερικά χρήματα προχώρησε προς νότον. Πέρασε από το Άντεν και έφτασε μέχρι τη Βουδάβη. Αγώνιστηκε δε σκληρά για να μπορέσει να δημιουργήσει κάτι. Οι συνθήκες όμως ήταν δυσμενείς και γι' αυτό, μόλις βρήκε ευκαιρία, μπάρκαρσε ως εργάτης σ' ένα πλοίο και έπειτα από ταξίδι αρκετών εβδομάδων βρέθηκε στη Ταγκανίκα.

Ο αρχικός του σκοπός ήταν να γυρίσει στην Αίγυπτο. Άλλαξε όμως γνώμη όταν είδε τη πρωτόγονη ζωή των μαύρων της Ταγκανίκας.

Τότε, η χώρα αυτή ήταν υπό γερμανική κατοχή κατασκευάζονταν δε οι σιδηροδρομικές γραμμές του εσωτερικού. Εργαζόταν λοιπόν στις γραμμές και μόλις κερδίσε μερικά χρήματα, προχώρησε προς το βάθος της χώρας. Πουθενά όμως δεν εύρισκε κατάλληλο μέρος για μόνιμη εγκατάσταση.

Το 1912 έμαθε ότι είχε κρυφθή ο Βαλκανικός πόλεμος. Τότε μίλησε μέσα του το αίσθημα για τη πατρίδα του. Μπήκε σ' ένα βαπόρι κι' έπειτα από ένα ταξίδι έπι 5½ μήνες βρέθηκε στρατιώτης στην Ήπειρο!...

Η θητεία του κράτησε 13 μήνες, μετά δε επισκέφθηκε την ιδιαίτερη του πατρίδα. Δεν έμεινε όμως για πολύ εκεί. Ελάχιστοι συγγενείς και φίλοι του είχαν απομείνει. Πιστεύοντας ότι θα μπορούσε να σταδιοδρομήσει στη Ταγκανίκα, ξανάφυγε για τη μακρινή αυτή χώρα.

Δεν μπόρεσε όμως να ησυχάσει, γιατί είχε κρυφθή ο Α' παγκόσμιος πόλεμος και είχε επηρεαστεί και την μακρινή αυτή πατρίδα.

Πουθενά δεν υπήρχε ησυχία. Θέλησε τότε να προχωρήσει βαθύτερα, παρά τους κινδύνους που παρουσίαζε η ζούγκλα. Είχε αποκτήσει όμως μεγάλη πείρα και με την ευστρόφια που τον διέκρινε, αντιμετώπισε με επιτυχία κάθε δυσκολία που συνάντησε. Περιπατούσε μήνες ολόκληρους με συντροφιά μερικούς πιστούς μαύρους. Διέσχισε παρθένας εκτάσεις και έκτος από το φόβο των

αγρίων θηρίων υπήρχε και ο κίνδυνος από μέρους των άλλων μαύρων, που ήθελαν να τον σκοτώσουν για να τον ληστέψουν.

Κάθε ημέρα λοιπόν μεταχειριζότανε διάφορα τεχνάσματα για να μπορέσει να τα βγάλει πέρα.

Μία φορά, που είχαν κατασκηνώσει σε μία περιοχή γεμάτη λιοντάρια, παρά λίγο να κατασπαραχτεί από αυτά εξ αιτίας του φόβου των μαύρων.

Είχε στήσει τη σκηνή του και κοιμόταν ήσυχος, όταν τον πλησίασε ένα πεινασμένο λιοντάρι. Οι μαύροι είχαν αντίληψη τον κίνδυνο και είχαν σκαρφαλώσει στα δέντρα χωρίς να τον ειδοποιήσουν. Το λιοντάρι υπήκε στην σκηνή του και έτοιμαζόταν να χυμώσει άπάνω του, όταν ο Παπαδόπουλος δύννησε. Παγωμένος απ' το φόβο του δεν ήξερε τι να κάνει. Για μία στιγμή θέλησε να το βάλει στα πόδια. Προτίμησε ωστόσο να μείνει ακίνητος με μισάνοιχτα μάτια.

Οι μαύροι απ' έξω είχαν τη βεβαιότητα ότι ο λευκός θα κατασπαραζόταν από το λιοντάρι και περίμεναν να μοιράσουν τα υπάρχοντά του.

Ός εκ θαύματος όμως το λιοντάρι βρυχήθηκε μερικές φορές και βγήκε κατόπιν από τη σκηνή χωρίς να προξενήσει στον Παπαδόπουλο ούτε την παραμικρή άμυχή.

Οι μαύροι τότε απέδωσαν την αναχώρησή του λιονταριού σε υπερφυσικές ιδιότητες.

Κατόπιν από το 1918 - 22 ο Παπαδόπουλος νοίκιασε μερικά κτήματα και τα δούλεψε. Μετά δυο χρόνια παντρεύτηκε μία Ελληνίδα, που γνώρισε σ' ένα χωριό και μαζί της πήγε σε μία περιοχή, 200 χιλιόμετρα μακριά από τη Κένυα.

Εκεί βρήκε κατάλληλο έδαφος και αφού ξεκαθάρισε απέραντες εκτάσεις, άρχισε να καλλιεργεί καφέ. Το αποτέλεσμα ήταν αξιόλογο και η προσπάθειά του βρήκε μιμητές.

Σήμερα στην περιοχή που είχε εγκατασταθεί βρίσκεται η πόλη Αρούσσα με τη μεγαλύτερη ελληνική κοινότητα της Ανατολικής Αφρικής.

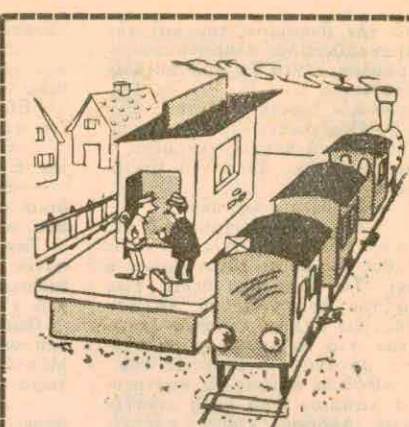
Γύρω από την πόλη, υπάρχουν τα απέραντα κτήματα των ομογενών που ζουν με το δειρό να επισκεφθούν την πατρίδα τους.

Ο Άντωνιος Παπαδόπουλος με τη πολυμελή του οικογένεια θα επισκεφθή την Ελλάδα τον προσεχή μήνα έπειτα από 40 χρόνια. Να δούμε πώς θα του φανεί.

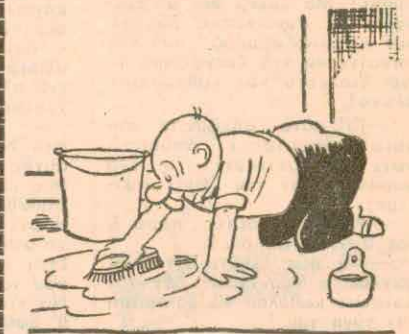
Χ. Α.

Τα τρεμερά παιδιά

Μία νέα 14 χρόνων, με ολόξανθα μαλλιά και γοητευτικό πρόσωπο, έκαμε σε διάστημα 48 ωρών τρεις ληστείες στην Βασιγκτόνα. Τα τρία θύματα της ήταν ένας εστιάτορας, ένας παντοπώλης και ένας ξενοδόχος. Και οι χειρότεροι...

— Τι ξγγύθσι μου δίνεις, κύριε σταθμάρα, πώς δεν θα φύγη το τραίνο, αν πάω να πιώ μία μπύρα; — 'Η καλύτερη ξγγύθσις είναι να με καλέσης κι' έμένα!...

Χωρίς λόγια.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Χαμένες ελπίδες

Η Άννέτα, μία μαυροφορεμένη, νέα γυναίκα, ψηλή, λεπτή, χλωμή κι' αλύγιστη προκαλεί τον οίκτο σ' όποιον την αντικρύζει.

— Την κακομοίρα! Άκόμα ελπίει πως ο θάνατός είναι ζωντανός, ψιθυρίζουν οι γείτονες, που ξέρουν το δράμα της και τη συμπονοούν.

— Από τότε, είπε κάποιος άλλος, που ένας από τους δημόρους, που γύρισε, της είπε πως συνάντησε τον θάνατο κάποτε σ' ένα στρατόπεδο... όλο και τον περιμένει. Είναι να τη λυπάσαι τη δόλια!

Κι' αλήθεια, πένε έξη χρόνια από τότε που η Άννέτα, ύστερα από την πληροφορία ότι ο αγαπημένος της ζούσε, πιστεύει στο γυρισμό του και τον περιμένει κάθε μέρα, με την εγκαρτέρησή της γυναίκας που αγάπησε και πόνοσε πολύ.

Η Άννέτα ήταν ένα από τα πολλά θύματα της Κατοχής. Πρώτα σκοτώθηκε ο αδελφός της στην Αλβανία, έπειτα ακολούθησε η Κατοχή με τις αγωνίες της και την πείνα της. Το πρόβλημα της ζωής είχε γίνει ο καθημερινός εφιάλτης του πατέρα της, που ήταν δικαστικός, στη Λάρσα. Εκεί ζούσε με την κορούλα του την Άννέτα, που η μακαρίτισσα η γυναίκα του, την άφησε 18 χρόνων.

Ο πατέρας της όμως μία μέρα πιάστηκε στο μπλόκο μιας γειτονιάς όπου είχε σκοτωθεί ένας Γερμανός, και τουφεκίστηκε.

Μόνη κι' έρημη, με το φάσμα του θανάτου απλωμένο γύρω της, μάζεψε ό,τι άπομεινε στο γυμνωμένο σπίτι, το πούλησε και ένα πρωί ξεκίνησε για την Αθήνα με τα πόδια.

Στα διάφορα χωριά, που συναντούσε, σταματούσε πότε στον Ισθμό ενός δέντρου, πότε σε κανένα καφενοτάκι για να φάει και να ξεκουραστή.

Ταλαιπωρημένη, πονεμένη έφτασε ένα δειλινό στην Αθήνα και τράβηξε για το Χαροκόπου. Εκεί η Άννέτα ξαναβρήκε τη ζεστασιά της ζωής στο σπίτι της θείας της της Βασιλικής, που ήταν αδελφή της μητέρας της και του αντρός της, ενός χρυσού ανθρώπου.

Η Άννέτα με τη βοήθεια της νεώτερης της γρήγορα ανέλαβε από τα βάσανα. Κι' η ζωή άρχισε πάλι να της χαμογελάει. Οι θείες της, που δεν είχαν παιδιά, την αγάπησαν σαν παιδί τους και φρόντισαν μάλιστα να την αρραβωνιάσουν με το θανάτο, ένα καλό κι' εργατικό παλληκαρί, που η Άννέτα αγάπησε με όλη τη δύναμή της τρυφερότητα καρδιάς της, γιατί δεν έλπιζε σε μία τέτοια όνειρεμένη ευτυχία.

Η κακή μοίρα της, όμως, την ξεγέλασε και τη χτύπησε σκληρά στον έρωτά της. Λίγο πριν από την απελευθέρωση, οι Γερμανοί έπιασαν τον αγαπημένο της μαζί με άλλους και τον έστειλαν στη Γερμανία.

Η δύστυχη Άννέτα περνούσε τη μέρα της στο παράθυρο, με τη λαχτάρα στην καρδιά, να δει τον ταχυπόρο να της φέρνει κανένα γράμμα. Και τις νύχτες τις περ-

νούσε άπληνη, μουσκεύοντας το μαξιλάρι της με δάκρυα.

Όπου απελπίστηκε πιά και πίστεψε πως ο θάνατος δεν ήταν πιά ζωντανός, αφού τόσο και τόσο γύρισαν στα σπίτια τους. Τότε ντύθηκε στα μαύρα και τον έκλαψε σαν λεκρό.

Όταν όμως μία μέρα έμαθε από κάποιον άλλον όμωρο, πως είχε δει αυτός ζωντανό τον θάνατο, ξανά ζωντανέψαν οι ελπίδες της.

«Αφού ζή, συλλογίζονταν η Άννέτα, κάποτε θα γυρίσει και σε μένα...»

Και το θαύμα έγινε! Έπέστρεψαν κι' άλλοι όμωροι και διάβασε μία ημέρα στην εφημερίδα ανάμεσα σ' άλλα ονόματα το δικό του.

Τα μάτια της θόλωσαν και λίγο ακόμη και θα έκανε τις αισθήσεις της. Όταν συνήλθε, έτρεξε να πέσει στην αγκαλιά της θείας της, που την παρηγορούσε με τα πιο στοργικά λόγια:

— Βλέπεις πως δεν πρέπει ποτέ κανείς να χάνει τις ελπίδες του;

— Άκόμα δεν μπορώ να το πιστέψω! Άλλά γιατί δεν ήρθε άμέσως σε μένα; Έλεγε η Άννέτα, ενώ δάκρυα χαράς έπνιγαν τα λόγια στο λαιμό της.

— Τόσα χρόνια περιμένεις, παιμου, και δεν μπορείς να περιμένεις ακόμη λίγες μέρες; Κάνε υ-πομονή και θάρρη. Κι' είμαι βέβαιη πως σ' αγαπάει ακόμη.

Οι μέρες, όμως περνούσαν και η Άννέτα περιμένε με την άνωγία στην ψυχή. Μα εκείνος ακόμα να φανεί. Έτσι πήρε το δρόμο για τον Έρυθρο Σταυρό. Οι υπάλληλοι που την ήξεραν από τις μέρες της απελπισίας της, γιατί πνίγανε τότε εκεί κάθε βδομάδα, ενδιαφέρθηκαν άμέσως και την πληροφορήσαν, πως ο Άθανάσιος Γανός, βρισκόταν στην Καρόιτσα!

Η Άννέτα χαμένη στη γωνιά των τελευταίων καθισμάτων του λεωφορείου, φέρνει στη μνήμη της τα τελευταία μαρτυρικά χρόνια της δυστυχίας της κι' αναστενάζει τώρα με ανακούφιση. Το πρόσωπό της είναι φωτισμένο από ένα χαμόγελο στη σκέψη πως όλα, τώρα πιά, τελείωσαν κι' ότι σε λίγο θα σφίξει τον αγαπημένο της στην αγκαλιά της και θα ξεχάσει όλα τα βάσανα. Μα, νά, από τώρα κι' όλες τάχει ξεχάσει. Όυγανε όλα μαζί με τη χλωμάδα του προσώπου της και σκέπτεται την εκπλήξη που θα του κάνει. Άλλά, γιατί να πάει στην Καρόιτσα; Γιατί να μην περάσει πρώτα από κοντά της; Μήπως ήταν άρρωστος; Μήπως είχε τίποτα συγγενείς εκεί; Γρήγορα θα τα μάθαινε όλα.

Το λεωφορείο σταμάτησε στην πλατεία. Οι επιβάτες κατέβηκαν κι' αυτή σαν ζένη, μ' ένα δερματάκι στο χέρι, κύτταξε γύρω της για να ρωτήσει κανένα.

— Γυρεύω το θανάτο Γανό, είπε. Μα κανείς δεν τον ήξερε.

— Ήταν όμωρος και γύρισε αυτές τις μέρες, εξήγησε εκείνη.

— Θάναι εκείνος που μένει στο σπίτι της κυράς Σωτήρας... Τράβα εκεί κάτω, εκατό βήματα μετά τη μοιριά...

Η Άννέτα περπατούσε γρήγορα. Νά, η μοιριά. Άκούμπησε στον κορμό της ν' ανασάνει, γιατί είχε λαχανιάσει. Άλλά παύο από τα δύο σπίτια; Το ψηλό ή το χαμηλό; Σ' ένα από τα δύο κρυβόταν η αγάπη της...

Κάποιος περνούσε, πλάι από τη μοιριά. Η Άννέτα του χαμογέλασε.

— Σε ποιο από τα δύο σπίτια μένει ο θάνατος ο Γανός, που ήταν όμωρος;

— Ο διαβάτης της εδοίξε το ψηλό; — Μένει στις θείες του. Νά, η γυναίκα του, αυτή που γύρισε να ταίσιον τις κόττες... Είναι Γερμανίδα... Τη γνώρισε εκεί που ήταν και την παντρεύτηκε. Είναι μία ηουχη και καλή κοπέλλα...

Η Άννέτα ακούμπησε στη μοιριά, για να μην πέσει από τη ζάλη της.

Τώρα καταλάβαινε γιατί δεν γύρισε κοντά το ο θάνατος...

Με την καρδιά ματωμένη, η Άννέτα έσκυψε το κεφάλι και κλαίγοντας βούδα, πήρε το δρόμο του γυρισμού...

Ήταν τώρα περισσότερος νεκρός, παρά ζωντανός. ΜΙΡΑΝΤΑ

Η ΜΠΕΓΚΟΥΜ ΠΕΡΙΟΔΕΥΕΙ

Δύσκολα θα μπορούσε κανείς να φαντασθεί πως η γυναίκα αυτή, η τυλιγμένη στην καταλευκή άραβική γκελεμπία, είναι η «κομψότερη κυρία της Εύρωπης», η Μπεγκούμ του Άγιά Χάν. Κατά την επίσκεψή της στην Σουδίκη Άραβία, η Μπεγκούμ άσπρηθηκε το εύρωστο ντύσιμο και έμφανίστηκε σαν καλή μουσουλμάνη, σύμφωνα με τις υποχρεώσεις, που της επέβαλλε ο τίτλος της.

ΜΙΑ ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

Η μικρούλα Τάνα Πάσο, που είναι μόλις τριών χρόνων έχει την μαγία να συνοδεύει στις πρόδες τη μητέρα της Νταϊάνα Πάσο, που σημειώνει κάθε βράδυ καταπληκτική επιτυχία στη μεγαλύτερη επίθεσή της στο Μπροντγουάι. Όπως βλέπετε η Τάνα, που είναι τριών χρόνων, ακολουθεί κατά βήμα την μητέρα της και θεωρείται ως ένα νέο παιδί-θαύμα.

ΚΙΘΑΡΑ ΑΠΟ ΣΠΙΡΤΑ

Πολλά πράγματα άρχισαν να κατασκευάζονται τελευταία με καμμένα σπирта. Ο Γενόβιος Πιέτρο Μπενέτι έφτιαξε την κιθάρα που κρατάει στην ανώτερη φωτογραφία χρησιμοποιώντας 15.000 σπирта και άφροκα σωληνώρια ειδικής καλής. Η ηχητική της κιθάρας είναι εξαιρετική, ο Μπενέτι όμως δεν σκοπεύει να την χρησιμοποιήσει ο ίδιος γιατί άπολαύεται δεν ξέρει να παίξει κιθάρα.

Ο Διεθνής ΧΗΤΙΒΟΛ

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΩΝ ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Πανελληνιονίκες και ρε- κερντμαν

ΟΙ ΚΓ' Πανελλήνιοι Κολυμβητικοί Αγώνες του 1954 δεν ήταν μόνον ένας καθρέφτης των μεγάλων προόδων που έκανε το ελληνικό κολύμπι κατά την τελευταία περίοδο, αλλά και ένας σταθμός στην ιστορία των ναυτικών αθλημάτων.

Τα πανελλήνια ρεκόρ του Γ. Σιδωρώφ (ΠΑΟ) στα 400 και 1500 μ. έλευσε κολυμήσει ως με 5'15"3 και 21'13"7. Τού Π. Καρατζά (Όλυμπιακού) στα 100 μ. υπήρξε με 1'15"8. Τού Γ. Κασιδόκου (ΠΑΟ) στα 100 μ. πεταλούδας έφησαν με 1'19"2. Τού Α. Αλεξανδράκη (ΠΑΟ) στα 100 μ. ελ. παίδων με 1'08"2. Τής Π. Ρουμπέν (Π. Φαλήρου) στα 100 μ. υπήρξε γυναικών με 1'31"5. Τών 6-μάδων σκυταλοδρομίας 4X50 μ. κορασίδων (Δάνου, Γαλάτη, Στεργιάδου, Καραμπελά, Καραμπελά, Καραμπελά) του Π. Φαλήρου με 2'37"2 και 4X100 μ. ελ. γυναικών (Ρουμπέν, Δάνου, Στεργιάδου, Σταυριανού) του Π. Φαλήρου με 5'53"1. Τού Βέργου (Ν. Ο. Βόλου) και του Βασιλοπούλου (ΠΑΟ) στα 50 μ. πεταλούδας παίδων με 37"6 και 37"7. Τής Μακρυγιάννη (Ν. Ο. Π.) στα 50 μ. υπήρξε κορασίδων με 42"9 και της Φωκά (Ολ.) με 43". Τού Πετσάλη (ΝΟΠ) στα 50 μ. 0-πίτις παίδων με 38"1. Τού Βέργου (Ν. Ο. Β.) στα 50 μ. προσθίας παίδων με 39". Τού Φιλία (ΠΑΟ) στα 100 μ. πεταλούδας έφησαν (β. νική-τού) με 1'20"6. Τού Γ. Σιδωρώφ (ΠΑΟ) στα 1.200 μ. ελ. ανδρών (κα. τα τη διαδρομή των 1.500 μ.) με 17'03"5. Τού Α. Αλεξανδράκη (ΠΑΟ) στα 50 μ. ελ. παίδων με 29"9 (ισοφαίριση). Τής δια-δου 4X50 ελ. παίδων του ΠΑΟ με 2'05"9. Όλα αυτά μαρτυρούν την αναμφισβήτητη πρόοδο των Ελλήνων κολυμβητών και κολυμβητριών.

Ο σταθμός στο ελληνικό κολύμπι σημειώνεται με τη μόντερνα υδατοσφαίριση που τήν ικανοποιητικά παρουσίασε ο Έθνικός Πειραιώς. Υπήρχαν φόβοι πως θα περνούσε πολύς καιρός μέχρις ότου το ελληνικό γυνώτερο πόλο θα προσαρμοζόταν στις νέες αντιλήψεις. Εύτυχως, χάρις στις θυσίες της Διοικήσεως του Έθνικού Πειραιώς και στη φιλοτιμία και στη χειμερινή προπόνηση των παικτών η μεταβολή έγινε γρήγορα και αποτελεσματικά. Σιγά-σιγά όλες οι ελληνικές ομάδες θα κερδίζουν από το υπόδειγμα του Έθνικού.

και θα φιλοτιμούνται να τον μιμηθούν. Θα χρειασθούν αναμφισβήτητοι κόποι, ιδρώτες, δάκρυα και ισχυρή θέληση για θυσίες. Όποιος όμως το μπόλ, νικά! Παράδειγμα ο Ν. Ο. Πατρών, που χωρίς να χη μεταβλήσει κατά 100% στη τακτική και στρατηγική του γυνώτερο πόλο, κατάρθηκε με προέχον έργο προσαρμογή του παιγνιδιού του στο παιγνίδι του Έθνικού να φέρη το τιμητικότερο αποτέλεσμα του 5-4 στους Πανελληνίους, κατά την δραματική συνάντησή του με την πρωταθλήτρια ομάδα της Ελλάδος.

Εξαιρετικά παρήγορο σημείο των Πανελληνίων Αγώνων ήταν οι νίκες και τα ωραία αποτελέσματα των επαγγελματιών ναυτικών ομάδων στους Πανελληνίους. Δικαιωματικά ο Ν. Ο. Πατρών εορτάζοντας φέτος και τα 25 χρόνια της γονιμής αθλητικής δράσεώς του, διεκδικήσε με πείσμα όχι μόνον την πρωτοπορεία για το Κύπελλο ενός έκλεκτου των Πατρών τέκνου, του κ. Νάντα Πετραλιά, αλλά και τη β' θέση στη γενική βαθμολογία όλων των συλλόγων της Ελλάδος. Έπρεπε και τα δύο. Εύγε τού 'Ο ξεπρετός Μπαλάνδης, η υπέροχη Μακρυγιάννη, ο έφελος Πετσάλης, η μαχητική Γασπαρινάτου, οι εξελισσόμενοι Ανδρεόπουλος, Μπακούπουλος, Ζαχαρόπουλος, έδωσαν ένα βροντερό παρόν στο Ολυμπιακό Κολυμβητήριο. Οι κόποι του κ. Ανδρέα Γεωργιάδη και των έκλεκτων συνεργατών του είναι αξίοι θερμών επαίνων.

Εκπληξίες μεγάλες και αναπάντεχες σημείωσε ο Ναυτικός Όμιλος Βόλου. Η δημιουργική εργασία του παλαιού μαθητού του κ. Ι. Εύγενα εξετιμήθη ιδιαίτερα. Η Δημητρίου, ο Βέργος, η Αναγνωστόπου, ο Βαλασμάκης, ο Οικονόμου, ο Ξεναγής κατέκλεισαν τιμητικές θέσεις και οι δύο πρώτοι κατέκτησαν και κύπελλα.

Ο Γιούρας Σιδωρώφ (ΠΑΝ), που κατέρριψε τρία πανελλήνια ρεκόρ στους αγώνες, έχει κοντά του τον Ζημά (ΑΟΠ) και τον Γαρυφαλό, αρχηγό της εθνικής ομάδας γυνώτερου πόλου.

Ο Α.Ο.Π. Φαλήρου είναι αναμφισβήτητο το φωτάριο της Ελληνικής γυναικείας κολυμβήσεως. Η σπογή των κ. κ. Γεωργακοπούλου και Καρανικά και οι στωϊκός μόχθος του άκαταβλήτου προπονητού του κ. Βασιλάκη έφεραν τους καρπούς των.

Ιδιαίτερα εκτιμήθηκε η αειθαλής Ρουμπέν, η μεγάλου μέλλοντος αθλήτρια Δάνου, η μαχητική Στεργιάδου, οι φερέλπιδες Γαλάτη, Καραμπελά, Μπαλάνδης, Παπακυριάκη.

Χαρακτηριστικά άλλωστε μιλούσαν και τα δύο νέα πανελλήνια ρεκόρ των ομάδων κορασίδων και γυναικών του ΠΑ. Φαλήρου στις σκυταλοδρομίες 4X50 και 4X100 μ. ελευθέρως.

Πολυνίκης σύλλογος των Πανελληνίων, ανέδειξε, για τρίτη φορά συνεχώς χρονιά, ο ΠΑΟ με 211,5 βαθμούς. Πολυνίκης αθλητής ο Αλεξανδράκης (ΠΑΟ) με 5 πρώτες νίκες (δύο συμμετοχές και πρώτες νίκες στις σκυταλοδρομίες 4X50 παίδων και 4X100 μ. εφθών) και ο Μπαλάνδης (Ν.Ο.Π.) με 2 πρώτες νίκες, μια δεύτερη, μια τρίτη (δύο συμμετοχές και μια τέταρτη νίκη στην 4X200 ανδρών και μια δεύτερη νίκη στην 4X100 μ. εφθών). Αμφότεροι έχουν από 28 βαθμούς. Ο Γ. Σιδωρώφ (ΠΑΟ) έχει 21,5 βαθμούς αλλά τρία πανελλήνια ρεκόρ στα 400 μ., 1200 και 1500 μ. Απ' τις κορασίδες πολυνίκης η Μακρυγιάννη (ΝΟΠ) και η Δημητρίου (ΝΟΒ) με 22 βαθμούς και απ' τις γυναίκες η Ρουμπέν (Π.Φ.) με 17,5 βαθμούς.

Από τις πιο εξέχουσες μορφές των αγώνων μετά τους νέους ερεκνόμενους και πολυνίκες, οι πάντα αειθαλές και φιλόδοξοι Π. Κατήκουρακας (Εθνικός Πειραιώς) με 1'02"9 στα 100 μ. ελευθέρως ανδρών, Ο Μωρακούδης (Εθν.) με 1'02"9 στα 200 μ. προσθίας ανδρών, Ο Φιλίας (ΠΑΟ) με 1'20"6 στα 100 μ. πεταλούδας έφησαν και 3'09"3 στα 200 μ. πεταλούδας ανδρών, Ο Κούλης (Π.Φ.) με 1'21"9 στα 100 μ. 0-πίτις ανδρών, Η Νικολαΐδου (Ο.λυμπ.) με 1'21"8 στα 50 μ. κορασίδων, Η Γεωργιάδου (ΝΟΠ) με 1'31"5 στα 100 μ. προσθίας γυναικών, Ο Παπασημακοπούλου (ΠΑΟ) με 1'30"6 στα 50 μ. ελευθέρως παίδων, Ο Χατζής (ΠΑΟ) με 1'54"8 στα 400 μ. εφθών, Ο 'Ορφανός (ΠΑΟ) με 1'17"2 στα 100 μ. 0-πίτις ανδρών και 5'32" στα 400 μ. ελ. ανδρών, Ο άκαταβλήτος και υπέροχος Αλέκος Ζημάς (Π.Φ.) με 1'58"3 στα 400 μ. και 21'28"6 στα 1500 μ. Η Δάνου (Π.Φ.) με 1'37"1 στα 50 μ. ελ. κορασίδων. Η μεγάλου μέλλοντος Μυτιληναία κολυμβήτρια 'Ορφανού με 1'37"6 στα 50 μ. ελ. κορασίδων και 1'27"4 στα 100 μ. ελ. γυναικών. Ο Κολοβός (ΠΑΟ) με 38"8 στα 50 μ. 0-πίτις ανδρών. Ο Κυνηγάκης (Ολ.) με 1'37"07"8 στα 200 μ. προσθίας έφησαν και ανδρών.

Εύφημος μνεία αξίζει στους: Σπαθόπουλο (ΝΟΚ), Σούση (ΠΑΟ), Αρτουτίλη (Ε.Π.), Ανδρεόπουλο (Ν.Ο.Π.), Μπαλάνδη (ΠΑΟ) κ. κ.

Εύφημος μνεία αξίζει στους: Σπαθόπουλο (ΝΟΚ), Σούση (ΠΑΟ), Αρτουτίλη (Ε.Π.), Ανδρεόπουλο (Ν.Ο.Π.), Μπαλάνδη (ΠΑΟ) κ. κ.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Σταυρώλεξο και ποιητής ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΔΑΝΙΑ — ΠΑΛΤΟ. 2) ΩΡΑ. 3) ΟΤΙ — ΣΕΠ. 4) ΤΟΥ — ΘΡΑΣΥ — ΑΜΑ. 5) ΡΙΤΣΑ — ΝΟΣΟΙ. 6) ΟΝ — ΑΓΡΟΤΕΣ — ΡΑ. 7) ΟΥΤΕ — ΔΙΟΣ. 8) ΙΧ — ΑΝΑ — ΣΤΡΟ — ΙΣ. 9) ΜΟΥΝΕ — ΙΣΜΑ. 10) ΑΗΣ — ΙΚΑΝΟ — ΡΑΛ. 11) ΝΕΑ — ΝΑΙ. 12) ΧΗΝ. 13) ΣΠΑΘΗ — ΜΕΝΤΑ.

Κ Α Θ Ε Τ Ω Σ :
1) ΔΕΝΤΡΟ — ΙΜΑΜΗΣ. 2) ΟΙΝΟΧΟΗ. 3) ΝΤΟΥΤ — ΥΣΝΕΑ. 4) ΣΑΤΑΝ. 5) ΙΘΑΓΕΝΙΑ. 7) ΟΡΦΑΝΟ — ΣΑΤΗΡ. 9) ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ. 10) ΟΣΙΟΣ. 11) ΛΑΠΑ — ΩΡΙΩΝ. 12) ΜΟΡΣΙΜΑ. 13) ΟΥΡΑΙΑ — ΣΑΛΑΤΑ.

Τα άρχικα των καθέναν λέξεων σχηματίζουν το ονοματεπώνυμο του ποιητή: ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ.

Ποιό άπ' τά τρία;
1) Πόλις της Ν. Γαλλίας. 2) Όρος της γραμματικής. 3) Έλληνα. 4) Το όνομα μιας πόλεως κοντά στη Γρενόβλη. 5) Έορτές των αρχαίων Ρωμαίων. 6) Άγγλική προελεύσεως. 7) Παλιό χρυσό Ισπανικό νόμισμα. 8) Βιβλίο των δικαστηρίων.

Οι δακτυλογράφει
Η πρώτη γράφει 45 λέξεις στο λεπτό και η δεύτερη 40. (2700:60 και 2700:67,5).

Λογοπατικόν στοιχειόγραφος
ΩΜΟΣ — ΜΩΜΟΣ

Άνγκραμματισμός
ΛΕΣΒΟΣ — ΒΕΛΟΣ

Λεξιγραφός
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ (Αθάνας-Ίος)

Επιγραφή
Η επιγραφή είναι: α' Ιδού η Ρόδος, Ιδού και το πηγάδι. Η αναγνώσις γίνεται εκ των άνω προς τα κάτω, βοοτροφιδόν.

Στό τέννις
Πρέπει να παίξουν 91 φορές. Πράγματι, στον πρώτο γύρο θα δοθούν 46 παιγνίδια. Οι 46 νικήται θα ανταγωνισθούν μεταξύ τους σε 23 παιγνίδια του δεύτερου γύρου. Απ' τους νικήτας, οι 22 θα λάβουν μέρος σε 11 παιγνίδια του τρίτου γύρου, ενώ ο 23ος θα παίξη άλλο ένα παιγνίδι με ένα από τους 11 νικήτας, κι έτσι ο τρίτος γύρος θα έχη 12 παιγνίδια, αλλά μόνο 11 νικήτας. Για τον ίδιο λόγο, ο τέταρτος γύρος θα έχη 6 παιγνίδια με 5 νικήτας, κι ο πέμπτος 3 παιγνίδια με 2 νικήτας. Απ' αυτούς, 6 απομείνουν τελικά ο ένας. Άρα, τα παιγνίδια θα είναι 46+23+12+6+3+1, το όλον 91.

Οι δύο έμοιες εικόνες
Οι δύο έμοιες μικρές εικόνες είναι η πρώτη της Β' σειράς και η πρώτη της τεταρτής.

Η λύσις του ύπ' αριθ. 505
σταυρώλεξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΟΦΘΑΛΜΟΣ — ΑΝΑΠΟΔΟΣ. 2) ΑΛΑΙ — ΠΩΣ — ΕΡΙΑ. 3) ΡΗ — ΑΟΣΜΑ — ΣΟΡΟΣ — ΠΑ. 4) ΑΛΤ — ΣΟΥΤ — ΑΛΑΣ — ΣΟΛ. 5) ΝΤΑΛ — ΣΤΑΘΜΟΣ — ΚΑΤΩ. 6) ΙΑΠΩΝ — ΦΑΝΟΣ. 7) ΩΜΟΣ — ΟΡΑ — ΜΑΤΙ. 8) ΣΙΝΑΣ — ΑΝΑΜΑ — ΛΙΣΤΑ. 9) ΤΙΤΟ — ΜΗΑΝ. 10) ΚΑΛΑΙ — ΑΜΝΟΣ — ΡΟΥΣΑ. 11) ΑΛΜΗ — ΑΙΣ — ΓΟΠΑ. 12) ΡΕΥΜΑ — ΝΤΙ. 13) ΑΥΡΑ — ΠΑΝΑΜΑΣ — ΑΝΗΡ. 14) ΦΡΑ — ΣΕΡΙ — ΑΔΑΜ — ΑΜΑ. 15) ΑΥ — ΜΟΡΑΝ — ΝΙΝΟΝ — ΑΝ. 16) ΤΟΜΑ — ΟΧΙ — ΤΡΑΜ. 17) ΙΝΔΙΑΝΟΣ — ΑΝΑΣΤΗΜΑ.

Κ Α Θ Ε Τ Ω Σ :

1) ΟΥΡΑΝΙΟΣ — ΚΑΡΑΦΑΚΙ. 2) ΗΤΑ — ΙΖΑ — ΕΥΡΥ. 3) ΘΑ — ΛΑΠΩΝ — ΛΑΥΡΑ — ΤΑ. 4) ΑΛΑ — ΩΜΑ — ΑΛΜΑ — ΜΟΙ. 5) ΛΑΟΣ — ΝΟΣΤΙΜΑ — ΣΟ. 6) ΜΙΣΟΣ — ΠΕΡΑΝ. 7) ΜΥΤΗ — ΑΤΑ — ΜΑΡΑ. 8) ΣΠΑΤΑ — ΟΝΟΜΑ — ΝΙΝΟΣ. 9) ΘΗΡΑ — ΝΙΛΑ. 10) ΑΣ — ΑΜΜΟΣ — ΜΑΝΙΑ. 11) ΟΛΟΣ — ΑΗΣ — ΔΑΔΙ. 12) ΛΕΡΑΣ — ΣΑΝΤΑ. 13) ΠΡΟΣ — ΦΑΛΗΡΟΝ — ΜΟΡΣ. 14) ΟΙΣ — ΚΑΤΙ — ΟΠΤΑ — ΝΑΤ. 15) ΔΑ — ΣΑΝΙΣ — ΥΑΙΝΑ — ΜΗ. 16) ΠΟΤΟ — ΤΑΣ — ΝΗΜΑ. 17) ΣΚΑΛΩΣΙΑ — ΑΜΑΡΑΝΤΑ.

Κ Α Θ Ε Τ Ω Σ :

1) ΟΥΡΑΝΙΟΣ — ΚΑΡΑΦΑΚΙ. 2) ΗΤΑ — ΙΖΑ — ΕΥΡΥ. 3) ΘΑ — ΛΑΠΩΝ — ΛΑΥΡΑ — ΤΑ. 4) ΑΛΑ — ΩΜΑ — ΑΛΜΑ — ΜΟΙ. 5) ΛΑΟΣ — ΝΟΣΤΙΜΑ — ΣΟ. 6) ΜΙΣΟΣ — ΠΕΡΑΝ. 7) ΜΥΤΗ — ΑΤΑ — ΜΑΡΑ. 8) ΣΠΑΤΑ — ΟΝΟΜΑ — ΝΙΝΟΣ. 9) ΘΗΡΑ — ΝΙΛΑ. 10) ΑΣ — ΑΜΜΟΣ — ΜΑΝΙΑ. 11) ΟΛΟΣ — ΑΗΣ — ΔΑΔΙ. 12) ΛΕΡΑΣ — ΣΑΝΤΑ. 13) ΠΡΟΣ — ΦΑΛΗΡΟΝ — ΜΟΡΣ. 14) ΟΙΣ — ΚΑΤΙ — ΟΠΤΑ — ΝΑΤ. 15) ΔΑ — ΣΑΝΙΣ — ΥΑΙΝΑ — ΜΗ. 16) ΠΟΤΟ — ΤΑΣ — ΝΗΜΑ. 17) ΣΚΑΛΩΣΙΑ — ΑΜΑΡΑΝΤΑ.

Κ Α Θ Ε Τ Ω Σ :

1) ΟΥΡΑΝΙΟΣ — ΚΑΡΑΦΑΚΙ. 2) ΗΤΑ — ΙΖΑ — ΕΥΡΥ. 3) ΘΑ — ΛΑΠΩΝ — ΛΑΥΡΑ — ΤΑ. 4) ΑΛΑ — ΩΜΑ — ΑΛΜΑ — ΜΟΙ. 5) ΛΑΟΣ — ΝΟΣΤΙΜΑ — ΣΟ. 6) ΜΙΣΟΣ — ΠΕΡΑΝ. 7) ΜΥΤΗ — ΑΤΑ — ΜΑΡΑ. 8) ΣΠΑΤΑ — ΟΝΟΜΑ — ΝΙΝΟΣ. 9) ΘΗΡΑ — ΝΙΛΑ. 10) ΑΣ — ΑΜΜΟΣ — ΜΑΝΙΑ. 11) ΟΛΟΣ — ΑΗΣ — ΔΑΔΙ. 12) ΛΕΡΑΣ — ΣΑΝΤΑ. 13) ΠΡΟΣ — ΦΑΛΗΡΟΝ — ΜΟΡΣ. 14) ΟΙΣ — ΚΑΤΙ — ΟΠΤΑ — ΝΑΤ. 15) ΔΑ — ΣΑΝΙΣ — ΥΑΙΝΑ — ΜΗ. 16) ΠΟΤΟ — ΤΑΣ — ΝΗΜΑ. 17) ΣΚΑΛΩΣΙΑ — ΑΜΑΡΑΝΤΑ.

Κ Α Θ Ε Τ Ω Σ :

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ Του Νερού

Παράξενο διήγημα

— Θέλετε να μάθετε γιατί μισώ τόσο τα χταπόδια; μου είπε ο υπαξιωματικός του πολεμικού ναυτικού Νοέλ Γκουρδί. Άκούστε λοιπόν, και θα με δικαιώσετε.

Πριν από ένα χρόνο, εγώ κι' ο μικρότερος αδελφός μου Μπερτράν ήμουν στρατιώτες στο καταδρομικό «Ανγκά», που περιπολούσε στις θάλασσες της Ίνδοκίνας. Μια μέρα, φτάσαμε στον πορθμό του Αλόνγκ. Είνα ένα μέρος με νερά βαθειά αλλά σπαρμένα από χιλιάδες ύπουλους βράχους. Οι ιθαγενείς μένουν διαρκώς μέσα σε μεγάλες βάρκες, μαζί με τα παιδιά τους και τα ζώα τους. Είναι ήμιαγριοι, ζούν απ' το ψάρεμα και πιστεύουν σε χίλιες-δυό ήλιθες δεισιδαιμονίες.

Ο κυβερνήτης μας είχε αναλάβει να χαρτογραφήσει τους βράχους του Αλόνγκ. Μά έπειδή συγχρόνως το πλοίο έπρεπε να κάνει γυμνάσια βολής στο ανοικτό πέλαγος, ανέβησε τη χαρτογράφησή σ' ένα έξιωματικό, το Βιρί. Τούδωσε τη μεγάλη βενζινακάτο του καταδρομικού και μερικώς ανδρες του πληρώματος — άναμεσα σ' αυτούς, έμένα και το Μπερτράν.

Ήταν μία δουλειά που μας διασκέδαζε. Μά οι ιθαγενείς δεν φαίνονταν ευχαριστημένοι... Μας έξηγησε το λόγο ο έφρος αρχηγός και μάγος τους: Μας έφερε δηλαδή πως υπήρχε μέσ' στα νερά του Αλόνγκ ένα επνεύμα, που ήταν το προστάτης τους, και πως θα μας τιμωρούσε γιατί του χαλούσαμε την ησυχία...

Φυσικά, σκάσαμε όλοι στα γέλια, κι' ο γέρος έφυγε θυμωμένος. Μονάκι ο Μπερτράν είχε μείνει σκεπτικός. Τόν ρώτησα γιατί.

— Άν τυχόν είν' αλήθεια, πλ' αυτά;... μου είπε σοβαρά.

— Έτσι! Βλάνας! τόν δέκαφα. Τέσσερις μέρες άσότηρα, καθώς στήναμε πάνω σ' ένα ψηλό βράχο κάτω έργαλεία για παρατηρήσεις, ο άδελφός μου παραπότησε, κύλησε από 10 μέτρα ψηλά κι' έσπασε τα δύο τόν ποδια και τόν χεράκι του.

— Ο θεός τους... το Πνεύμα του Νερού... μας τιμωρεί! ψιθύρισε, άνάμεσα στους φαριτικούς πόνους του. Είδοποίησα με τόν ασύρματο τόν κυβερνήτη του πολεμικού. Μας

Απαγορεύεται η άναδημοσίευση οποιαδήποτε θέματος από παρόντος τεύχους άνευ της έγγραφου άδειάς της Διευθύνσεως του «Εθ-σαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τώ άρθρω 6 § 7 τώ Ν.Α. 1092) 1938 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ — Δ. ΠΑΠΑ ΣΠΥΡΟΥ και Σίας. Διαχειριστής επαιρείας : ΔΗΜ. ΠΑΠΑ ΣΠΥΡΟΥ. Διευθυντής «Εθναυρού» : ΔΗΜ. ΠΑΠΑ ΣΠΥΡΟΥ. Πα-στέφ 14. Αθήνα. Υπεύθ. Τυπο-γραφείου : Σπ. Μπέλας δδός Δύ-σεως, Νέον Ηράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Έτησία Δρχ. 340.—
Εξαμήνιος 170.—
Τρίμησιος 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Έτησία 56 — \$ 24
» Γαλλικά 5.980
» Βελγικά 1.100

Εμδάσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομική έπιταγή και Έξωτε-ρικού διά τραπεζικής τωτηής προς τώ περιοδικό «ΕΘΝ. ΑΛΥΡΟΣ» Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ — Δ. ΠΑΠΑ ΣΠΥΡΟΥ και Σίας — Σανταρό-ζα 5, ΑΘΗΝΑΙ.

απάντησε πως θάσπελε άμεσως μ ένα υδροπλάνο, το γιατρό του πλοίου. Προαγματικά, σε δύο ώρες, άκούσαμε τώ βουητό του υδροπλάνου. Μία ση.αία που είχαμε στήσει για ση-μάδι, τώ άδηγησε να προσβάσασ-θή κοντά στο νησάκι μας. Οι ιθαγε-νείς έφυγαν άδοταχώς με τις ψαο-βαρκές τους, με τώ μάγο έπικεφαλής, και κρύφθηκαν πίσω απ' τούς βρά-χους, φωνάζοντας με τρόμο :

— Τώ Πνεύμα του Αιέμου!... Τώ Πνεύμα του Αιέμου!...

Έκτός απ' τόν πιλότο, βρίσκονταν στο υδροπλάνο ο γιατρός κι' ένας νοσοκόμος. Ο πρώτος π-πιτο ή'νε τόν αδελφό μου και διάταξε ύστερα να τόν μεταφέρουν στο υδροπλάνο. Ο πιλότος άναψε τήν μηχανή. Τώ υδροπλάνο γλίστρησε πάνω στο νε-ρό... Μά, τή στιγμή που άρχισε ν' ανεβαίνει, σταμάτησε άπτοτομα και έα-νάπεσε, ενώ οι επιβάτες του έχαναν τήν ίσορροπία τους...

Μπήσαμε τότε ένα ούρλιασμα φρί-κης... Γιατί είχαμε δη να ξε-οβαλ-λουν ξαφνικά απ' τή θάλασσα έξη κυ-λινδρικές λουρίδες, σαν φειδιά τερά-στια και γλοιώδη, έξη-έπτα μέτρα μακριές, και να πέσουν πάνω στο υδροπλάνο και στους επιβάτες του! Συγχρόνως έμφανίστηκε στην επιφά-νεια τής θαλάσσης ένας σκούρος όγ-κος, γυαλιστερός και στρογγυλός, σαν πυρηνικός υποβρύχιος!

Αυτό λοιπόν ήταν τώ «Πνεύμα του Νερού», τών ιθαγενών. Ένα τερά-στιο χταπόδι, ένα θαλάσσιο τέρας, άγνωστο στίς δικές μας θαλάσσεις!

Οι ψαράδες ούρλιαζαν τώρα από χαρά, μαζέμενοι γύω απ' τώ μάγο τους. Πήδησαν όλοι στή βενζινακά-το και στεύσαμε στο μέρος τού δρά-ματος. Είχαμε όπλισή μ' ό,τι βρή-καμε πρόχειρο: ντουφεκία, ρεβόλβερ, τσεκούρια, λαστούς...

Η μάχη που έσπασε, δεν περι-γράφεται. Τώ τέρας έμενε στερεωμέ-νο στο βυθό με δύο πλοκάμιους του. Με τούς άλλους έξη έσφιγγε τώ υ-δροπλάνο, που έτριξε, λυγίκε, και βούλιαξε σιγά-σιγά...

Τώ πυροβολήσαμε άπό κοντά. Τώ χτυπήσαμε με τώ τσεκούρια μας... μά φαίνεται πως δεν ένοιωθε τίποτε! Τώ χράμα του, άπό γκριζό που ήτανε πριν, είχε γίνει τώα σκουροκόκκινο. Τά μεγάλα μάτια του μας κύτταζαν, ενώ τώ στόμα του άνοιγόκλεινε άπει-λητικά, σαν ράμφος πουλιού.

Οί σφαίρες περνούσαν μέσ' απ' τώ σώμα του, σαν μέσ' άπό ζελατίνα. Τά τσεκούρια γλυτούσαν άπάνω του, δίχως τώ πληγνύναι.

Υδροπλάνο βενζινακάτος, άνδρα-ποι, χταπόδι, όλα άποτελούσαν έν άμορφο σύμπλεγμα, πού σπάρσε πάνω στο νερό. Και γύω άνηχού-σαν τά ούρλιασματα τών ιθαγενών!

Χτυπούσαμε όλοι, σαν τρελοί... Κατάφερα να βγάλω τόν ματι τού τέρατος. Ένας ναύτης τούκομε τώ πλοκάμι. Ήμουν βέβαιος πως θα νι-κούσαμε στο τέλος, πως θα τώ σκο-τώναμε...

Εσφηνά όμως, άνοιξε τώ στόμα του και μάς υπήλυσσε μ' ένα κύμα άπό δύσσομα ύγρα! Κυλήσαμε ο έ-νας πάνω στίς άλλο, μισοπνιγμένοι. Όταν συνήλασε και σπκήθηκε, τώ χταπόδι κι' τώ υδροπλάνο είχαν χαθή! Όσο κι' αν ψάξαμε, δεν βρή-καμε τώ παραμικρό ίχνος, τίποτ άλλο απ' τώ πληλίκιο τού γιατρού, που έπέπλεε στο νερό!

Τέσσερις άνδρατοι είχαν γίνει λεία τώ τέρατος, κι' άναμεσα σ' αυτούς ο άδελφός μου, ο μικρός μου Μπερτράν!...

Έχει περάσει πολύς καιρός άπό τότε. Μά, όταν αντικρύσω χταπόδι, δεν μπορώ να κρατηθώ! Τ' αρπάζω και τώ κομματιάω με μανία, για να έδκινηθώ για τώ φριχτό μαρτύριο τού αγαπημένου μου αδελφού!

Ζ. ΤΟΥΝΤΟΥΖ

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΟΡΜΟΝΕΣ

Α'

Οι όρμόνες είναι ουσίες, άπαραίτητες για τήν κανονική λειτουργία τού οργανισμού. Βγαίνουν άπό δια-φόρους άδένες τού σώματος, που λέγονται ένδοκρινικοί ά-δένες ή άδένες έσωτερικής έκκρίσεως. Οι άδένες αυτοί λέγονται έσωτερικής έκκρίσεως γιατί τίς ουσίες που πα-ράγουν, τίς όρμόνες, δεν τίς βγάζουν έξω στο δέρμα όπως οι ιδρωτοποιοί και οι σμηγματογόνοι, αλλά τίς ρίχνουν μέσα στο αίμα και απ' εκεί πηγαιίνουν σ' όλο τόν όργα-νισμό. Τέτοιοι άδένες είναι πολλοί και δεν έχουν άκόμα καλά μελετηθή όλοι, γι' αυτό θά σάς περιγράψω τούς πιο γνωστούς και τούς σχετικά καλύτερα μελετημένους.

Οι ένδοκρινικοί άδένες έχουν μεγάλη έξαρση ο ένας από τούς άλλους και με τώ νευροφυτικό σύστημα και γι' αυτό οι βλάβες τού ενός παρασώζουν σε κάθε λειτουργία και τούς άλλους.

Ο πιο σπουδαίος άδένας έσωτερικής έκκρίσεως είναι ή υπόφυση. Ο άδένας αυτός παράγει πολλές όρμόνες, που έπιδρούν στους άλλους άδένες και γι' αυτό τόν άδέναν αυτόν δεν θεωρούν σαν τόν μαστόρο τής όρμησης, που διευθύνει όλους τούς ένδοκρινείς άδένες. Άν ένας άδένας δεν λειτουργεί καλά, άμέσως ή υπόφυση παράγει όρμο-νες που αντιστοιχούν με τίς όρμόνες τού ελαττωματικού ά-δένος και έτσι διορθώνει τά πράγματα έως ότου ξαναανά-βη ο ελαττωματικός άδένας τήν κανονική του λειτουργία.

Η υπόφυση άν κι' έχει τήν διευθυντική των άλλων ένδο-κρινών άδένων, είναι ένας μικροσκοπικός άδένας που βρί-σκεται στή βάση τού κρανίου και ζυγίζει μόλις δύο βράμια. Έχει δύο λοβούς τόν πρόσθιο και τόν όπισθιο.

Οι όρμόνες που έκκρινει ο πρόσθιος όβος είναι πολλές. Μία κανονίζει τήν λειτουργία τού θυρεοειδούς άδένος, άλλη τήν λειτουργία τών επινεφριδίων, άλλες τήν λειτουργία των γεννητικών άδένων.

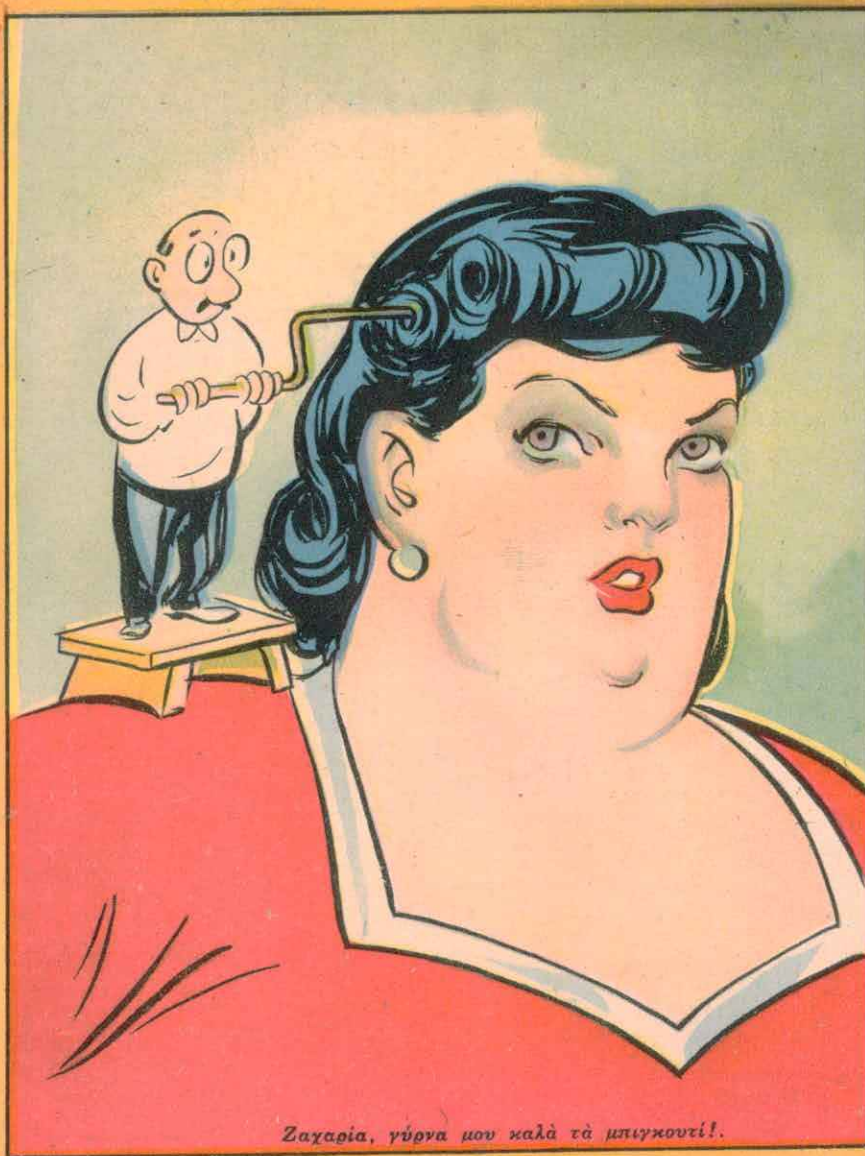
Μία όρμόνη τού προσθίου λοβού τής υπόφυσεως κανο-νίζει τήν ανάπτυξη τού σώματος. Άν γίνει μεγάλη παρα-γωγή απ' αυτή τήν όρμόνη αυξάνουν υπερβολικά τά με-ρη, που προέχουν, ή μύτη τού σώτος, τώ σονόν, τά χει-λή, ή γλώσσα, τά χέρια και τά πόδια. Αυτή ή άρρώστια λέγεται άκρομεγέγεια, γιατί μόνον τά άκρα και τά πρόχοντα μέρη αυξάνουν, ενώ τώ υπόλοιπο σώμα έξελί-σσεται κανονικά. Σε νεαρά άτομα πολλές φορές ή άκρο-μεγέγεια συνοδεύεται και με αύξησι όλου τού σκελετού τού σώματος και τότε λέγεται γιγαντισμός.

Άν δεν λειτουργεί καλά ο πρόσθιος λοβός τής υπόφ-σεως σε παιδιά, τότε έμποδίζεται ή κανονική τους άνά-πτυξη και παραμένει ή παιδική εμφάνισή τους και σε με-γάλη ηλικία. Τώ δέρμα τους είναι λεπτό, οι τρίχες ά-ραιές και λεπτές και ή φωνή τους είναι παιδική. Οι γε-νητικοί άδένες δεν έξελίσσονται, μένουν άτροφικοί χωρίς να έχουν γεννητικές λειτουργίες. Τά άτομα αυτά παρο-σιάζουν και διασποτική καθυστέρηση.

Άν κατασπαράξη ο πρόσθιος λοβός, τότε προκαλείται γε-νική καχεξία τού ατόμου. Τώ δέρμα είναι κιτρινωπό, ζα-ρωμένο, οι τρίχες είναι άραιές, άσπριλνες γρήγορα, τά δόντια πέφτουν και πρόωρα φαίνεται τώ γήρας.

Οι όρμόνες τού όπισθίου ή ο υ λ ο β ο ύ τής υπόφυσεως προκαλούν αύσολογία τής μήτρας και διευκολύνουν τόν το-κετό, συσών τά τοιχώματα των αγγείων και έτσι αυ-ξάνεται ή πίεσις τού αίματος, διευκολύνουν με τίς συστά-σεις τού χοληδόχου πόρου τήν έκκριση τής χολής και με τίς συσπάσεις τού παχέως έντέρου τής εκκένωσης.

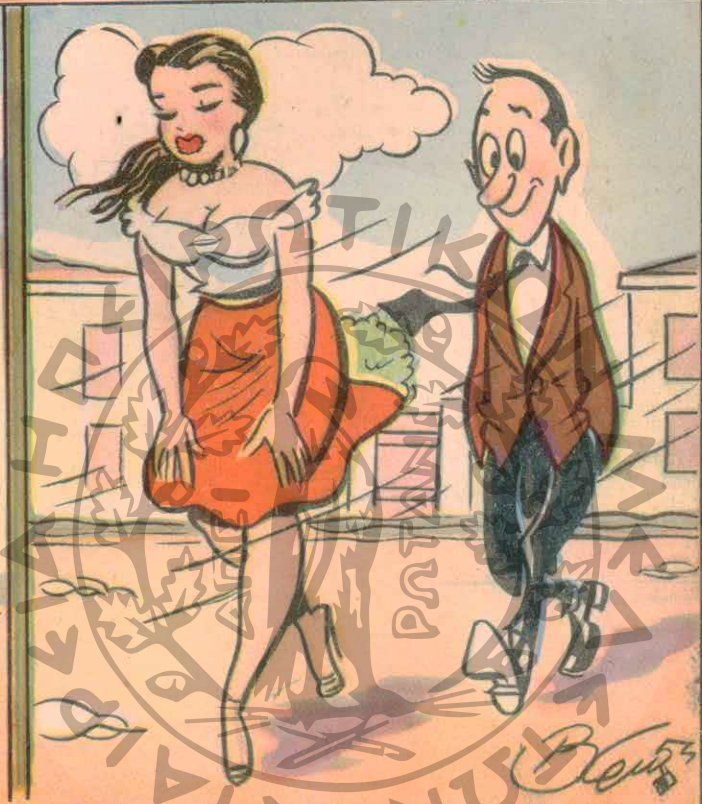
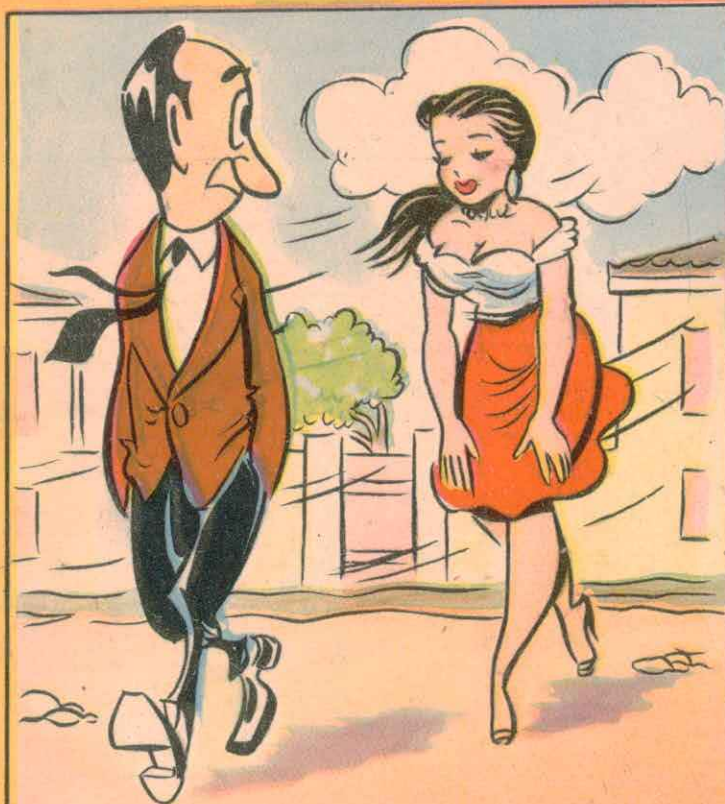
Άλλος πολύ σπουδαίος άδένας έσωτερικής έκκρίσεως

Ζαχαρία, γύρινα μου καλά τὰ μπιγκοντί!.

Χωρίς λόγια.

Ἀλλαγὴ κατευθύνσεως.
(Τοῦ Β. Χριστοδουλίου)